

Izbăvirea lui Gabriel

Sylvain
Reynard

EROS COP

Autorul bestsellerurilor
Infernul lui Gabriel și Extazul lui Gabriel
revine cu volumul ce încheie
captivanta trilogie romantică

TREI

SYLVAIN REYNARD

Izbăvirea lui Gabriel

Traducere din engleză de
Mihaela Doagă

Cititorilor mei, cu recunoștință.

*„Am zis: – «Speranța-i așteptarea plină
a gloriei ce va fi, și ne-o produce
un merit dat și grația divină».”*

Dante Alighieri, *Paradisul,*
Cântul XXV.067-069¹

¹ *Divina Comedie* în traducerea lui George Coșbuc, Editura Polirom, Iași, 2000.

Prolog

1292

Florența

Poetul se ridică brusc de la masă și se uită pe fereastră, contemplându-și orașul iubit. Deși clădirile și străzile îl chemau, o făceau cu glasuri stinse. Părea că se stinsese o lumină strălucitoare, întunecând nu numai orașul, ci întreaga lume.

„*Quomodo sedet sola civitas plena populo! Facta est quasi vidua domina gentium...*”²

Studie pasajul pe care îl citase adineauri. Cuvintele prorocului Ieremia nu erau nici pe departe îndeajuns de elocvente.

— Beatrice, șopti, simțind cum i se zbate inima în piept.

Chiar și-acum, la doi ani după moartea ei, îi era greu să scrie despre pierderea suferită.

Ea avea să rămână pururea tânără, pururea nobilă, pururea fericirea lui, și toate poemele din lume nu puteau exprima devotamentul lui față de Beatrice. Dar, spre a cinsti amintirea ei și dragostea lor, avea să încerce.

Capitolul 1

² „O, cum a rămas pustie, cetatea cea plină de lume! Ajuns-a ca o văduvă stăpâna popoarelor.” Fragment din Plângerile lui Ieremia (I,i), citat de Danie în Cântul XXVIII din *Vita Nuova*. (Dante, *Vila Nuovat Viața nouă*, Editura Humanitas, București, 2009) (*N.t.*)

Iunie 2011

Selinsgrove, Pennsylvania

Domnul profesor Gabriel Emerson stătea în pragul biroului lui, cu mâinile în buzunare, admirându-și soția cu o patimă vădită. Silueta lui înaltă, cu o constituție athletică, te frapa, ca și trăsăturile lui colțuroase și ochii albaștri ca safirul.

O întâlnește pe Julia pe când ea avea șaptesprezece ani (cu zece ani mai puțin ca el) și se îndrăgostise de ea. Fuseseră despărțiți de timp și de împrejurări, și nu în ultimul rând, de stilul lui de viață libertin.

Și totuși Cerul fusese îndurător cu ei. Ea i-a devenit masterandă șase ani mai târziu, la Toronto, și flacăra pasiunii s-a reaprins, astfel că, după un an și jumătate, erau căsătoriți. Trecuseră aproape șase luni de la nuntă și el o iubea încă și mai mult ca înainte. Era gelos până și pe aerul pe care-l respira ea.

Așteptase îndeajuns de mult pentru ceea ce urma să facă. Era posibil să fie nevoie de puțin efort în a o seduce, dar Gabriel se mândrea cu măiestria lui în arta seducției.

În încăperea pluteau acordurile unui cântec de Bruce Cockburn, *Mango*, amintindu-i de vacanța lor din Belize, de dinainte de a se căsători. Făcuseră dragoste într-o mulțime de locuri, inclusiv pe plajă.

Julia era așezată la birou și părea să nu fi observat muzica, nici privirea lui. Scria ceva pe laptop, înconjurată de cărți, dosare și două cutii cu hârtii pe care Gabriel i le adusese, ascultător, de la parterul casei care aparținuse părinților lui.

Erau în Selinsgrove de o săptămână – un răgaz departe de programul lor încărcat de la Cambridge, Massachusetts. Gabriel era profesor la Boston University, în timp ce Julia

tocmai își terminase primul an de doctorat la Harvard, sub îndrumarea unui cercetător excepțional, care predase la Oxford înainte. Se refugiaseră aici de la Cambridge pentru că locuința lor din Harvard Square era dată peste cap din cauză că se mai construia o extensie.

Casa familiei Clark din Selinsgrove fusese renovată înainte de venirea lor, spre a se conforma exigențelor lui Gabriel. Mare parte din mobila lăsată în casă de Richard, tatăl lui adoptiv, fusese mutată într-un depozit.

Julia alesese mobilier nou și perdele și-l convinsese pe Gabriel s-o ajute să zugrăvească. În timp ce el aprecia interioare cu mobilă neagră și piele cafenie, opulentă, Julia prefera tonurile deschise pe care le-ai fi găsit într-o casă de pe malul mării, cu pereți văruiți și mobilă albă, punctată cu nuanțe de albastru de Santorini.

Pe pereții biroului fixase reproduceri după tablouri aflate în casa lor din Harvard Square – „Dante o întâlnește pe Beatrice pe Ponte Santa Trinita”, al lui Henry Holiday, „Primăvara” lui Botticelli și „Madona cu Pruncul și îngeri” al lui Fra Filippo Lippi. Gabriel se trezi uitându-se lung la ultima imagine.

S-ar fi putut spune că tablourile ilustrau stadiile relației lor. Primul reprezenta întâlnirea lor și obsesia din ce în ce mai intensă a lui Gabriel. Al doilea reprezenta săgeata lui Cupidon, care o lovise pe Julia la momentul în care el nu-și mai amintea de ea, precum și perioada în care fuseseră iubiți și începutul căsniciei lor. În sfârșit, tabloul cu Madona reprezenta speranța lui Gabriel legată de un viitor posibil.

Era a treia seară pe care Julia și-o petrecea la birou, pregătindu-și prima prelegere publică, pe care urma s-o țină la Oxford luna viitoare. Cu patru zile în urmă, făcuseră

dragoste în dormitor, pe podea, plini de vopsea, înainte să sosească mobila.

(Julia decisese să facă body painting cu Gabriel; era noul ei sport preferat.)

Amintindu-și momentele lor de contopire carnală, în timp ce muzica devenea mai ritmată, Gabriel simți că ajunsese la capătul răbdărilor. Erau proaspăt căsătoriți. N-avea de gând s-o mai lase să-l ignore încă o seară.

Se apropie tiptil de ea, fără să scoată vreun sunet. Îi dădu la o parte părul lung până la umeri, dezvelindu-i gâtul. Obrazul lui neras îi zgâria pielea, intensificând săruturile.

— *Hai*, îi șopti.

Ea simți că i se înfioară pielea. Gabriel îi urmărea linia arcuită a gâtului cu degetele lui lungi, subțiri, în expectativă.

— Nu mi-am terminat prezentarea.

Își ridică privirea și chipul minunat spre el.

— Nu vreau s-o fac de râs pe doamna profesoară Pieton, mai ales că ea m-a invitat. Sunt cea mai tânără dintre participanți.

— N-o s-o faci de râs. Și ai timp destul să-ți termini prezentarea.

— Trebuie să pregătesc casa pentru familia ta. Vor veni în două zile.

— Nu sunt familia mea.

Gabriel o privi pătimaș.

— Sunt familia *noastră*. Și o să angajez o femeie să te ajute. Hai. Ia și pătura.

Julia se întoarse și văzu o pătură binecunoscută, ecosez, lăsată pe fotoliul alb, capitonat, de sub fereastră. Se uită pe geam, scrutând crângul din spatele casei.

— S-a întunecat.

— Te apăr eu.

O ajută să se ridice, înconjurându-i pentru o clipă mijlocul cu brațele și lipind-o de pieptul lui. Julia îi simți căldura trupului prin materialul subțire al rochiei ei de vară, o senzație îmbietoare, liniștitoare.

— De ce vrei să vizităm livada pe întuneric? îl tachină, trăgându-i ochelarii de pe nas și punându-i pe birou.

Gabriel se uită țintă la ea, cu o privire care ar fi topit și-un ghețar. Apoi își lipi buzele de urechea ei și-i șopti:

— Vreau să văd cum îți strălucește pielea în lumina lunii
în timp ce te pătrund.

Îi cuprinse lobul urechii între buze, mușcându-l ușurel. Începu să-i exploreze gâtul, sărutând-o și mușcând-o în joacă, simțind cum pulsul ei se accelerează.

— O declarație de dorință, îi șopti.

Julia se abandonează senzațiilor, observând în sfârșit muzica. Simți în nări parfumul lui Gabriel, o combinație de mentă și Aramis.

El îi dădu drumul, pândind-o ca un motan care pândește un șoarece, în timp ce ea lua pătura de pe fotoliu.

— Bănuiesc că Guido da Montefeltro poate să mai aștepte, zise Julia, uitându-se la notițe.

— E mort de mai bine de șapte sute de ani. Aș zice că s-a învățat să aștepte.

Julia îi zâmbi la rândul ei, trecând pătura în cealaltă mână ca să-l poată lua de mână cu dreapta.

În timp ce coborau scările, spre a străbate apoi curtea, expresia lui deveni una poznașă.

— Ai mai făcut dragoste într-o livadă până acum?

Ea făcu ochii mari și clătină din cap.

— Atunci mă bucur că eu sunt primul cu care-o vei face.

Ea îi strânse mai tare mâna.

— Ești primul și ultimul, Gabriel. Singurul pentru mine.

El grăbi pasul, aprinzând lanterna când intrară în păduricea din spatele casei. O luă înainte, ajutând-o să ocolească rădăcinile de copaci și porțiunile denivelate.

Era iunie în Pennsylvania și era foarte cald. Pădurea era deasă și bolta de frunze nu lăsa să treacă prea mult din lumina lunii și a stelelor. Aerul era însuflețit de trilurile animate, de seară, ale păsărilor și cântecul greierilor de iarbă.

În curând intrau deja în luminiș. Pajiștea verde era presărată cu flori sălbatice. La celălalt capăt al poieniței creșteau câțiva meri bătrâni. Pomii plantați mai recent de Gabriel, care prelungeau livada veche, își înălțau crengile spre cer.

Trupul lui începu să se relaxeze pe măsură ce se apropiau de mijlocul poienii. Acest spațiu, sacru sau nu, avea ceva care-l liniștea întotdeauna.

Julia îl urmări cum întindea cu grijă pătura peste iarba deasă, stingând apoi lanterna. Întunericul îi învălui ca o pelerină de catifea.

Luna plină strălucea deasupra lor, un chip palid, ascuns din când în când de fuioare de nori. Un pâlc de stele scăpărau deasupra lor.

Gabriel îi mângâie brațele, înainte de a urma cu degetul decolteul nu prea adânc al rochiei ei de vară.

— Îmi place, murmură.

Admiră pe îndelete frumusețea soției lui, care se vedea deslușit chiar și în semiîntuneric: pomeții ei arcuiți, gura ei cărnoasă, ochii ei mari și expresivi. Îi ridică bărbia și-o sărută pe buze.

Era sărutul unui iubit pătimaș, care-și exprima astfel

dorința. Gabriel își lipi trupul de silueta ei minionă, înfigându-și degetele în părul ei moale, șaten.

— Dacă ne vede cineva? găfâi ea, înainte de a-i strecura limba în gură.

Îi exploră cu sărg gura până când el se desprinse din sărut.

— Crângul e o proprietate privată. Și, după cum ai zis și tu, s-a întunecat.

Mâinile lui îi găsiră mijlocul și îi alunecară pe șale. Urmă cu degetele gropițele de deasupra bazinului ei, ca și cum ar fi fost niște monumente naturale demne de admirat, apoi îi urmă conturul spatelui și-i poposi pe umeri. Fără prea multe subtilități, îi scoase încet rochia, lăsând-o să cadă pe pătură. Apoi îi desfăcu sutienul dintr-un singur gest.

Ea râse, amuzată de mișcarea ce-i trăda experiența, ținându-și sutienul cu mâinile spre a se acoperi. Era un sutien de dantelă neagră, de o transparență ispititoare.

— Ești tare priceput la chestia asta, observă.

— La ce?

Îi cuprinse sânii pe deasupra sutienului, cu mâinile lui mari.

— La a desface sutiene pe întuneric.

El nu răspunse. Nu-i plăcea să i se reamintească de trecut.

Julia se ridică pe vârfuri și-i sărută maxilarul colțuros.

— Nu mă plâng. La urma urmelor, eu culeg roadele îndemnării tale.

Ca răspuns la comentariul ei, el îi mângâie sânii prin dantelă.

— Oricât mi-ar plăcea lenjeria ta, Julianne, îmi place și mai mult când nu porți nimic.

— Nu știu ce să zic, spuse Julia, uitându-se peste umărul lui, scrutând spațiul din jurul poienii. Mă tot aștept să ne

trezim cu un intrus.

— Uită-te la mine.

Ea îi întâlnește privirea.

— Nu e nimeni aici în afară de noi. Și ce văd eu îmi taie răsuflarea.

Schițând încă un gest provocator, mâinile lui i se desprinseseră de sânii spre a-i urma colinele și văile spatelui, poposindu-i apoi pe umeri.

— Te acopăr eu.

— Cu ce? Cu pătura?

— Cu trupul meu. Chiar dacă ar da cineva peste noi, n-o să las pe nimeni să te vadă. Promit.

Ea zâmbește.

— Te gândești la toate.

— Doar la tine mă gândesc. Tu ești totul pentru mine.

Gabriel sărută buzele care i se ofereau și, strunindu-și nerăbdarea, îi desprinseseră încet sutienul. O sărută apăsător, explorându-i agale gura, înainte de a-i trage în jos slipul.

Acum îi stătea goală dinainte, în livada lor.

„Oh, zei ai partidelor de sex în livada”, își zise ea. „Vă rog, nu lăsați pe nimeni să ne întrerupă!”

Îi scoase zorită cămașa, jucându-se cu degetele în cele câteva fire de păr de pe pieptul lui, înainte de a le lăsa să alunecă peste mușchii lui abdominali spre a-i desface catarama de la curea.

Odată ce erau amândoi dezbrăcați, el o cuprinseseră în brațe și ea suspină înfundat.

— Noroc că e cald azi, îi șopti el. Am luat doar o pătură.

Zâmbind, ea se lăsa pe iarbă și el o acoperi cu trupul lui. Își lăsa mâinile de-o parte și de alta a feței ei, privind-o țintă cu ochii lui albaștri.

— „Și am condus-o/ Către umbrarul nupțial, îmbujorată precum aurora,

Tot Cerul și constelațiile fericite au revărsat... ”³

— *Paradisul pierdut*, șopti ea, mângâindu-i bărbia nerasă. Dar, în locul asta, nu mă pot gândi decât la Paradisul regăsit.

— Ar fi trebuit să facem nunta aici. Ar fi trebuit să facem dragoste pentru prima dată aici.

Ea își răsfiră degetele prin părul lui.

— Suntem aici acum.

— Aici am descoperit adevărata frumusețe.

O sărută din nou, lăsându-și mâinile să-i exploreze blând trupul. Julia îi răspunse pe măsură și pasiunea lor se înteeți, mistuitoare.

În lunile care trecuseră de la nunta lor, dorința lor nu se ostoise, iar contopirea lor nu-și pierduse nimic din dulceață. Cuvintele se risipiră, lăsând locul gesturilor, atingerilor și extazului iubirii carnale.

Gabriel își cunoștea soția – știa prea bine semnele ce-i trădau excitarea, nerăbdarea și atingerea orgasmului. Făcură dragoste sub cerul nopții, pe întuneric, înconjurați de vegetația care fremăta de viață.

La marginea poienii, merii bătrâni care fuseseră martori la gesturile lor de iubire castă din trecut își feriră privirile, spre a nu-i stingheri.

Când își regăsiră în sfârșit suflul, Julia rămase întinsă, simțind că plutește, admirând cerul înstelat.

— Am ceva pentru tine.

Gabriel bâjbâi după lanternă și, aprinzând-o, își căută

³ John Milton, *Paradisul pierdut*, Cartea a VIII-a, în traducerea Adinei Begu, Aldo Press, București, 2004. (N.t.)

pantalonii. Când se întoarse lângă ea, îi strecură ceva rece la atingere în jurul gâtului.

Plecându-și privirea, Julia văzu un lăntișor din zale împletite, pe care atârnau trei pandantive – o inimioară, un măr și o carte.

— E superb, murmură, atingând pandantivele unul câte unul.

— E de la Londra. Și lăntișorul, și pandantivele sunt din argint, mai puțin mărul, care e de aur. Simbolizează întâlnirea noastră.

— Și cartea?

— Are gravat *Dante* pe copertă.

Ea îl privi timid.

— E vreo ocazie specială de care am uitat?

— Nu, doar îmi place să-ți fac cadouri.

Julia îl sărută apăsător și el o întinse la loc pe spate, lăsând din nou lanterna deoparte.

Când se desprinseră, el își lăsă palma pe abdomenul ei plat și sărută adâncitura de lângă degetul lui mare.

— Vreau să-mi sădesc pruncul aici.

Julia rămase încremenită, în timp ce cuvintele reverberau încă în poiană.

— Poftim?

— Aș vrea să am un copil cu tine.

Ei i se tăie răsuflarea.

— Așa de repede?

Degetul lui i se mișcă pe piele.

— Niciodată nu știm cât timp avem la dispoziție de fapt.

Julia se gândi la Grace, mama lui adoptivă, și la mama ei biologică, Sharon. Amândouă muriseră prematur, dar în împrejurări foarte diferite.

— Dante a pierdut-o pe Beatrice când ea avea numai douăzeci și patru de ani, continuă el. Aș fi devastat să te pierd.

Julia se întinse să-i atingă gropița din bărbie.

— Hai să nu discutăm subiecte morbide. Nu aici, după ce-am sărbătorit viața și dragostea.

Spre a-și răscumpăra vina, Gabriel îi presără o ploaie de sărutări pe abdomen, lăsându-se apoi într-o parte.

— Aproape că am depășit vârsta Beatricei și sunt perfect sănătoasă.

Îi lăsă mâna pe piept, peste tatuaj, atingând numele scris pe inima însângerată.

— Neliniștile tale au vreo legătură cu Maia?

Trăsăturile lui Gabriel se încordară.

— Nu.

— Nu e nicio problemă dacă e așa.

— Știu că e fericită.

— Așa cred și eu.

Julia șovăi, ca și cum ar fi vrut să mai spună ceva.

— Ce e?

— Mă gândeam la Sharon.

— Și?

— Nu mi-a oferit un model prea bun ca mamă.

El se aplecă spre ea, ștergându-și buzele de ale ei.

— Tu ai fi o mamă minunată. Ești iubitoare, răbdătoare și blândă.

— N-aș ști ce să fac.

— Am învățat amândoi din mers. Eu sunt cel care ar trebui să-și facă griji. Părinții mei biologici au fost întruchiparea a ceea ce înseamnă părinți denaturați și nici eu n-am fost tocmai un model de viață cumpătată.

Julia scutură din cap.

— Te descurci de minune cu băiețelul lui Tammy. Până și fratele tău recunoaște asta. Dar e prea devreme să avem un copil, Gabriel. De-abia au trecut șase luni de când ne-am căsătorit. Și eu vreau să-mi termin doctoratul.

— Am convenit că așa o să faci, dacă îți amintești bine.

Îi urmări coastele arcuite cu un singur deget.

— Viața de soți e minunată, dar a fost un efort de adaptare. Pentru amândoi.

El se opri din mângâieri.

— De acord. Dar trebuie să vorbim despre viitor. Ar fi mai bine dacă aș aborda subiectul cu medicul meu din timp. A trecut așa mult timp de la vasectomie, încât s-ar putea ca operația să nici nu mai fie reversibilă.

— Există mai multe căi de a întemeia o familie. Putem discuta și alte opțiuni medicale. Am putea adopta un copil de la orfelinatul franciscan din Florența. Când va veni momentul.

Pe chipul ei se citi speranța.

El îi ridică o șuviță care-i căzuse peste față.

— Putem face toate astea. Am de gând să te iau cu mine la Umbria după conferință, înainte să mergem la expoziția de la Florența. Dar, când ne întoarcem din Europa, aș vrea să vorbesc cu doctorul.

— Bine.

O trase deasupra lui. Când o prinse de șolduri, scăpără ceva între ei, ca un soi de curent electric.

— Când te simți pregătită, o să începem să încercăm.

Ea zâmbi larg.

— Ar trebui să exersăm cât mai mult ca să ne pregătim.

— Absolut.

Capitolul 2

Julia se trezi brusc din somn a doua zi în zori. Încă nu se crăpase de ziuă și în dormitor domnea tăcerea, întreruptă doar de sunetul respirației lui Gabriel și de ciripitul îndepărtat al păsărilor.

Strânse cearșaful la piept și închise ochii, silindu-se să-și încetinească ritmul respirației. Efortul nu făcu decât să-i readucă limpede în minte coșmarul din care se trezise.

În vis se făcea că e la Harvard, străbătând în fugă campusul, căutând locul unde urma să-și dea examenul general pentru doctorat. Oprea om după om, rugându-se de ei s-o ajute, dar nimeni nu părea să știe unde se dădea examenul.

În vis auzi un plâns și descoperi șocată că ținea un copil mic în brațe. Îl strânse la piept, încercând să-l liniștească, dar micuțul nu se mai oprea din plâns.

Deodată, se trezi în fața profesorului Matthews, șeful de catedră. Pe un indicator mare aflat în stânga ei scria că examenul general avea loc în clasa din spatele lui. El i se puse în drum, spunându-i că n-are voie să între cu copilul.

Ea încerca să-l înduplece. Îi promise că o să se asigure că micuțul nu va plânge. Se rugă de el să-i dea o șansă. Toate visurile și speranțele ei de a-și termina doctoratul și a deveni o specialistă în opera lui Dante depindeau de acel examen. Dacă nu-l dădea, avea să fie eliminată din program.

În clipa aceea, copilul din brațele ei începu să urle. Domnul profesor Matthews se uită urât la ea, făcându-i semn spre scara de alături și somând-o să plece.

Un braț se întinse peste ea, înconjurând-o. Uitându-se în

jos, văzu că Gabriel dormea în continuare. Chiar și în somn, ceva trebuie să-l fi împins s-o aline. Se uită la el cu un amestec de dragoste și angoasă, tremurând încă din cauza coșmarului.

Se îndreptă împleticit spre baie, aprinzând lumina și dând drumul la duș. Spera s-o liniștească apa fierbinte. Ce-i drept, lumina din baie reuși să mai risipească din umbre.

Stând sub dușul în cascadă, încercă să uite de coșmar și de celelalte griji care o măcinau mocnit, încercând să iasă la suprafață – prelegerea, vizita iminentă a întregii familii, dorința subită a lui Gabriel de a avea un copil...

Își duse involuntar mâna la lăntișorul de argint de la gât. Știa că Gabriel își dorea să aibă copii cu ea. Discutaseră subiectul înaintea logodnei. Dar conveniseră să aștepte până când termina ea doctoratul. Asta însemna încă vreo cinci-șase ani de-acum.

De ce a adus vorba de copii acum?

Era destul de neliniștită oricum din cauza studiilor. Din septembrie, urma să înceapă cursurile și să se pregătească pentru examenele generale, pe care trebuia să le termine până anul viitor.

Și mai presantă era problema prezentării pe care urma s-o susțină în câteva săptămâni la Oxford. Julia scrisese o lucrare despre Guido da Montefeltro pentru cursul pe care-l ținuse profesoara Marinelli semestrul acesta. Profesoarei îi plăcuse atât de mult lucrarea, încât îi pomenise de ea profesoarei Pieton, care o încurajase pe Julia să trimită un rezumat pentru conferință.

Julia exaltase de fericire că propunerea ei fusese acceptată. Dar ideea de a sta în fața unei săli pline de specialiști în Dante spre a le ține o prelegere pe teme pe care ei le

stăpâneau mult mai bine ca ea o băga în sperieți.

Și acum Gabriel îi zicea c-ar vrea să facă o operație de reversie a vasectomiei în august, când urmau să se întoarcă din Europa.

Și dacă operația reușește?

O năpădi un val de vinovăție. Sigur că își dorea să aibă un copil cu el. Și știa că reversia vasectomiei nu era o simplă operație fizică. Avea să fie un gest simbolic – semn că el se iertase, în sfârșit, pentru ce se întâmplase cu Paulina și Maia. Că începuse în sfârșit să creadă că era demn să zămislească și să crească un copil.

Se rugaseră să aibă copii. După nuntă, se apropiaseră amândoi de mormântul Sfântului Francisc și fiecare spusese o rugăciune din inimă în sinea lui, cerând Domnului să le binecuvânteze căsnicia și să le dăruiască prunci.

Dacă Domnul vrea să răspundă rugilor noastre, cum pot eu să-l spun: „Stai așa”?

Julia se temu că se comporta egoist. Poate că ar trebui să pună planul de a avea un copil mai presus de studiile și aspirațiile ei. Harvardul n-avea să plece nicăieri. O mulțime de oameni se întorceau la facultate după ce-și întemeiau o familie.

Și dacă Gabriel nu vrea să aștepte?

El avea dreptate când spunea că viața e scurtă. Moartea lui Grace le dovedise asta. Odată ce Gabriel descoperea că poate să conceapă un copil, probabil că-și va dori s-o facă imediat. Cum putea ea să-l refuze?

Gabriel era ca un foc mistuitor. Pasiunea lui, dorințele lui, toate păreau să triumfe asupra dorințelor celor din jurul lui. Îi spusese odată Juliei că ea era singura femeie care-l refuzase vreodată. Probabil că așa și era.

Julia se temea că nu va fi în stare să-i refuze împlinirea celei mai profunde năzuințe a lui. Fusese copleșită de dorința de a-i face pe plac, de a-l face fericit, chiar dacă, prin asta, avea să-și sacrifice propria fericire.

N-avusese parte de prea multe în copilărie și adolescență. Pe când locuia cu Sharon la St. Louis, trăise în lipsuri și neglijată. Dar la școală reușise să se afirme. Inteligența și autodisciplina o ajutaseră să termine cu brio Saint Josephs University și masteratul la Universitatea din Toronto.

Primul an petrecut la Harvard fusese încununat de succes. Nu era momentul să se dea bătută sau să se lase de școală. Nu era momentul să facă un copil.

Julia își acoperi fața cu mâinile și se rugă Cerului să-i dea tărie.

*

După câteva ore, Gabriel intră în bucătărie, ținându-și adidașii și șosetele în brațe. Purta un tricou cu Harvard și pantaloni scurți și tocmai se pregătea să scoată o sticlă cu apă de la frigider când o văzu pe Julia așezată la barul din bucătărie, cu fața în mâini.

— Aici erai.

Lăsă adidașii și șosetele pe jos și veni s-o salute cu un sărut apăsător.

— Mă întrebam pe unde ești.

Îi observă expresia obosită și cearcănele vineții de la ochi. Părea tulburată.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Tocmai am terminat curățenia în bucătărie și în frigider și acum fac o listă de cumpărături.

Îi arată o foaie mare de hârtie acoperită cu scrisul ei citeț. Lângă ea se afla o ceașcă de cafea pe jumătate goală, care se

răcise deja, și o listă la fel de lungă cu treburi de făcut.

Gabriel se uită prin bucătărie, care strălucea de curățenie. Până și parchetul era imaculat

— E șapte dimineața. Nu-i un pic cam devreme pentru treburi casnice?

— Am o mulțime de treburi de făcut.

Nu părea prea entuziasmată.

Gabriel o luă de mână, mângâindu-i podul palmei cu degetul mare.

— Pari obosită. N-ai dormit bine?

— M-am trezit devreme și nu m-a mai luat somnul. Trebuie să pregătesc dormitoarele și să fac curățenie în băi. Apoi trebuie să mă duc la cumpărături și să planific meniul. Și...

Oftă din rărunchi.

— Și? insistă el, plecându-și capul spre a se uita în ochii ei, care erau ațintiți acum pe pomelnicul cu chestii de făcut.

— Trebuie să mă urnesc. Nici măcar nu m-am îmbrăcat.

Își adună pe ea halatul de baie din mătase bleu și dădu să se ridice.

Gabriel o opri.

— Nu e nevoie să faci nimic. Ți-am zis c-o să găsec pe cineva care să se ocupe de curățenie și așa voi face.

Arată spre lista de cumpărături.

— Și o să mă duc eu la magazin când vin de la alergat.

Umerii ei se relaxară un pic.

— Asta chiar m-ar ajuta. Mulțumesc.

Gabriel îi cuprinse obrazul în palmă.

— Du-te să te bagi în pat. Pari extenuată.

— Tot ar mai fi prea multe de făcut, șopti ea.

— Mă ocup eu de asta. Tu trebuie să-ți pregătești

prezentarea.

El schiță un zâmbet.

— Dar mai întâi trage un pui de somn. O minte obosită nu prea dă randament.

O sărută din nou și o conduse sus. Trase cuvertura de pe pat și o privi cum se băga între așternuturi, învelind-o apoi.

— Știi că e prima dată când avem musafiri. Nu mă aștept să faci pe fata în casă. Și cu siguranță nu vreau ca, din cauza rubedeniilor noastre, să nu te încadrezi în termen. În restul zilei vezi-ți de treabă în birou. Nu te mai gândi la nimic altceva. Mă ocup eu.

O sărută pe frunte și stinse lumina, lăsând-o pe Julia să doarmă.

*

Gabriel asculta muzică de obicei când alerga, dar în dimineața asta era cu gândul aiurea. Julianne era copleșită; era limpede. Nu era o persoană matinală de obicei și, după cum arăta în dimineața asta, se trezise de ore bune.

Probabil că n-ar fi trebuit să-și invite neamurile în vizită înaintea conferinței ei. Dar, dat fiind că aveau să-și petreacă o bună parte a verii în Italia, aceasta era singura perioadă în care se puteau regăsi cu toții.

Uitase cât timp îți ia să te pregătești de vizite. El nu avusese niciodată mai mult de un musafir sau doi și atunci având o menajeră și un cont bancar care-i permitea să-și scoată oaspeții la masă în oraș.

Sărmana Julianne. Gabriel își aminti de anii petrecuți de el la Harvard: cum vacanțele nu erau niciodată vacanțe în toată regula deoarece avea întotdeauna ceva de făcut, câte o limbă nouă de învățat și examene pentru care să se pregătească.

Era ușurat că avea un post stabil acum. N-ar fi făcut

schimb de locuri cu Julia pentru nimic în lume. Mai ales dat fiind că el făcuse față stresului vieții de doctorand recurgând la băutura, cocaină și la substanțe prescrise.

Gabriel se împiedică, gata să pice în nas, când i se prinse vârful adidasului în caldarâm. Se îndreptă rapid și își reintră în ritm, silindu-se să se concentreze pe alergat.

Nu-i plăcea să-și amintească de anii petrecuți la Harvard. De când se mutase din nou la Cambridge, avusese flashbackuri legate de droguri, atât de intense c-ar fi putut să jure că simte praful de cocaină în nări. Mergea cu mașina pe câte o străduță sau intra într-o clădire din campus și îl izbea o poftă așa de copleșitoare, încât aproape că-i dădea dureri.

Până acum, prin mila Domnului, rezistase tentației. Cu siguranță îl ajutaseră și întâlnirile săptămânale ale Narcomanilor Anonimi, precum și ședințele lunare de terapie.

Și, desigur, mai era și Julianne.

Dacă Gabriel își regăsise credința în divinitate anul trecut la Assisi, Julianne era îngerul lui păzitor. Ea îl iubea, îl inspira, îi transformase casa într-un cămin. Dar nu reușea să scape de teama că Cerul îi făcuse acest dar doar spre a i-l răpi când se aștepta mai puțin.

Gabriel se schimbase în nenumărate privințe din vremea când Julianne îi era studentă. Dar încă nu se eliberase de convingerea că nu merita să fie fericit pe termen lung. După cum îl avertizase terapeutul lui, Gabriel avea tendința să se autosaboteze.

Trecuseră aproape doi ani de când mama lui adoptivă, Grace, murise de cancer. Moartea ei prematură îi arăta cât de scurtă și imprevizibilă era viața. Dacă s-ar fi întâmplat s-o piardă pe Julianne...

Dacă ai avea un copil cu ea, n-ai mai pierde-o niciodată

îi șopti o voce timidă la ureche.

Gabriel grăbi pasul. Acea voce avea dreptate, dar nu exprima motivul principal pentru care își dorea să aibă un copil cu Julianne. Își dorea o familie, cu copii cu tot – o viață plină de bucurie și conștiința faptului că putea răscumpăra greșelile propriilor lui părinți.

Își ascunsese frământările lăuntrice de soția lui. Ea era ocupată cu propriile ei probleme și nu voia s-o împovăreze și mai tare. Julia și-ar face griji legate de temerile și dependențele lui și el o făcuse deja să sufere destul.

În timp ce alerga pe traseul obișnuit, dând roată cartierului în care copilărise, începu să se întrebe de ce Julia păruse atât de abătută dimineată. Petrecuseră o noapte incredibilă împreună, sărbătorindu-și dragostea în livadă și apoi în pat. Își munci creierii, încercând să-și dea seama dacă o necăjise cu ceva. Dar împreunarea lor fusese, ca de obicei, deopotrivă tandră și pasională.

Mai exista cel puțin încă o posibilitate, și Gabriel se ocări pentru că nu se gândise mai devreme la asta. Julianne întotdeauna era oarecum neliniștită când se întorcea în Selinsgrove. Acum un an și jumătate, fostul ei iubit, Simon, intrase prin efracție în casa tatălui ei și o agresase. Ulterior, actuala prietenă a lui Simon, Natalie, o abordase pe Julia la micul restaurant local, amenințând-o că va face publice poze obscene cu ea dacă nu-și retrăgea acuzațiile la adresa lui Simon.

Julianne o convinsese pe Natalie că nu era în interesul ei să facă publice pozele, deoarece prin asta l-ar fi implicat și pe Simon. Tatăl acestuia era senator și candida la președinție, iar Natalie făcea parte din echipa lui de campanie.

La momentul respectiv, Gabriel nu-i împărtășise Juliei

îndoielile lui cu privire la roadele puterii ei de convingere. Știa că, odată ce cineva prindea gustul șantajului, persoana avea să fie tentată să se întoarcă iar și iar la o potențială vacă de muls.

Înjură din nou, alergând acum într-un ritm amețitor. Nu-i spusese niciodată Juliei ce făcuse. Nu voia s-o facă acum. Dar, dacă ca își făcea griji cu privire la Simon și Natalie, atunci poate că era momentul să-i spună adevărul...

*

Când Gabriel se întoarse de la alergat, Julia dormea. Râse înfundat, văzând cum i se șteau picioarele goale de sub plapumă. Juliei nu-i plăcea când i se încălzeau prea tare picioarele, așa că și le dezvelea chiar și când stătea cu mai multe pături pe ea.

Aplecându-se spre ea, îi înveli picioarele și apoi intră la duș. După ce se îmbracă, trecu să vadă ce face, dar ea încă nu se trezise. Coborî zorit scările, luându-i listele din bucătărie și pornind-o spre mașină. Cu un dram de noroc, o să apuce să termine cumpărăturile și să angajeze o menajeră până să se trezească ea.

*

În seara aceea la unsprezece, Julia coborî în sfârșit de la etaj. Îl găsi pe Gabriel în camera de zi, citind. Stătea într-un fotoliu de piele, cu picioarele întinse pe un scăunel și ochii mișcându-se în spatele ochelarilor.

— Ei, salutare.

O întâmpină cu un zâmbet, închizând cartea.

— Ce citești?

Îi arată coperta cărții. *Pelerinul rus*.

— E bună de ceva?

— Foarte bună. Ai citit Franny și Zooey, a lui J.D.

Salinger?

— Acum mult timp. De ce?

— Franny citește cartea asta și o tulbură. Acolo am auzit prima dată de ea.

— Despre ce e vorba?

Julia luă cartea, uitându-se la coperta a IV-a.

— E despre un creștin ortodox rus care încearcă să descopere ce înseamnă să te rogi neîncetat.

Julia ridică din sprânceană.

— Și?

— Și o citesc ca să descopăr ce-a aflat el.

— Te rogi pentru ceva anume?

El își frecă bărbia.

— Mă rog pentru o mulțime de lucruri.

— Cum ar fi?

— Să devin un om mai bun, un soț bun și, cândva, un tată bun. Ea schiță un zâmbet timid și se uită din nou la carte.

— Bănuiesc că fiecare dintre noi are propria lui călătorie spirituală.

— Unii dintre noi sunt mai avansați ca alții.

Julia lăsă cartea din mână și i se cuibări în brațe.

— Eu nu văd lucrurile așa. Cred că alergăm după Dumnezeu până când ne prinde El.

Gabriel râse în barbă.

— Ceva gen *Câinele ceresc*?⁴

— Ceva de genul, da.

— Unul dintre lucrurile pe care le admir cel mai mult la tine e compasiunea ta pentru slăbiciunile umane.

— Am și eu vicii, Gabriel. Doar că ale mele sunt ascunse.

4 „The Hound of Heaven” în original, poezie cu temă creștină a poetului englez Francis Thomson. (N.t.)

Julia se uită de jur-împrejur, observând urmele aspiratorului pe covor și mobila ștersă de praf. În aer plutea o aromă de lămâie și pin.

— Casa arată minunat. Mulțumesc c-ai găsit pe cineva să se ocupe de curățenie. Am reușit să lucrez cu spor azi.

— Bun.

Se uită la ea pe deasupra ochelarilor.

— Cum te simți?

— Mult mai bine. Mersi c-ai pregătit tu cina.

Își lăasă capul pe umărul lui.

— Nu ți-era foame când ți-am adus-o în birou.

Își trecu degetele prin părul ei.

— Am terminat de mâncat până la urmă. Ajunsesem într-un punct mort cu lucrarea, așa că nu puteam să fac o pauză destul de lungă cât să mănânc.

— Pot să te ajut cu ceva?

Își scoase ochelarii, lăsându-i pe carte.

— Nu. Nu vreau să creadă lumea că tu ești adevăratul autor al proiectului meu.

— Nici nu-ți sugeram asta.

Gabriel părea jignit.

— Trebuie să fac singură chestia asta.

El pufni.

— Cred că te preocupi prea mult de ce crede lumea.

— Trebuie, zise ea tăios. Dacă prezint o lucrare care pare a fi fost scrisă de tine, lumea va observa. Christa Peterson deja a răspândit zvonuri despre noi. Mi-a zis Paul.

Gabriel se strâmbă.

— Christa e o scorpie invidioasă. Cariera ei academică merge înapoi, nu înainte. Cei de la Columbia au obligat-o să se înscrie în programul de masterat de la italiană. N-au

primit-o direct la doctorat. Am vorbit deja cu șeful de catedră de la Columbia. Ne bârfește pe riscul ei.

Se mișcă în scaun.

— Și când ai stat de vorbă cu Paul?

— Mi-a scris după conferința de la UCLA la care a fost. Acolo s-a întâlnit cu Christa și a auzit zvonurile pe care le răspândește.

— Nu m-ai lăsat nici măcar să-ți citesc lucrarea. Deși am discutat așa de mult despre Guido, încât sunt sigur că știi ce-o să spui.

Julia își mușcă unghia, dar nu-i răspunse.

El o strânse mai tare în brațe.

— Cartea mea ți-a fost de folos?

— Da, dar eu am o altă abordare, o dădu cotită Julia.

— Asta poate fi o sabie cu două tăișuri, Julianne. Originalitatea e apreciată, dar uneori metodele consacrate sunt consacrate pe bună dreptate.

— O să ți-o dau s-o citești mâine, dacă ai timp.

— Sigur că am timp.

Începu s-o maseze pe spate.

— De fapt, de-abia aștept. Scopul meu e să te ajut, nu să-ți fac rău. Știi asta, nu-i așa?

— Sigur.

Îl sărută, cuibărindu-se apoi la pieptul lui.

— Doar că mă tem de ce părere o să ai.

— Dacă te critic, vor fi critici constructive, promit.

— Nu-mi pot dori mai mult.

Îi zâmbi.

— Acum am nevoie să mă duci în pat și să mă înveselești.

El o privi cu ochii îngustați, pe gânduri.

— Și ce-ar presupune acest proces de înveselire?

— Să-mi iei gândul de la problemele mele ispitindu-mă cu trupul tău dezgolit.

— Și dacă nu sunt gata să merg la culcare încă?

— Atunci cred că va trebui să merg singură la culcare. Și poate c-o să mă înveselesc singură.

Se ridică și se întinse, uitându-se cu coada ochiului la Gabriel, într-o clipită, el țâșni după ea, luând-o pe sus și urcând în fugă scările.

Capitolul 3

— Nu poți prezenta chestia asta.

Gabriel intră cu pași mari în birou a doua zi după-amiază, ținând în mână prezentarea printată a Juliei.

Ea își ridică privirea de la laptop, șocată.

— De ce nu?

— Te înșeli.

Lăsă foile din mână și-și scoase ochelarii, aruncându-i pe biroul ei.

— Sfântul Francisc vine după sufletul lui Guido da Montefeltro după moartea acestuia. Am discutat despre asta. Mi-ai dat dreptate.

Julia își încrucișă brațele la piept, în defensivă.

— M-am răzgândit.

— Dar e singura interpretare care are vreo noimă!

Ea înghiți cu noduri, clătinând din cap.

Gabriel începu să se plimbe prin fața biroului ei.

— Am vorbit despre asta în Belize. Ți-am trimis o ilustrație a scenei în timp ce eram despărțiți, pentru Dumnezeu! Acum o să stai în fața unei săli pline de oameni și o să pretinzi că nu s-a întâmplat asta?

— Dacă mi-ai fi citit notele de subsol, ai fi...

El se opri și se întoarse spre ea.

— Am citit notele. Niciuna dintre surse nu merge așa de departe ca tine. Doar speculezi.

— *Doar?*

Julia se ridică brusc de la birou.

— Am găsit mai multe surse demne de încredere care sunt de acord, în mare, cu ce susțin eu. Doamnei profesoare Marinelli i-a plăcut lucrarea mea.

— E prea îngăduitoare cu tine.

Julia rămase cu gura căscată.

— Îngăduitoare? Și bănuiesc că ești de părere că doamna profesoară Pieton m-a invitat la conferință doar de milă?

Chipul lui Gabriel se împlânzi.

— Sigur că nu. Te apreciază. Dar nu vreau să apari în fața acelei mulțimi de profesori cu experiență și să prezinți o interpretare naivă. Dacă mi-ai fi citit cartea, ai fi...

— V-am citit cartea, domnule *profesor Emerson*. Pomenești doar în treacăt de textul pe care-l analizez eu. Și adopți, *naiv*, interpretarea standard, fără a reflecta dacă e cazul s-o faci.

Gabriel o privi cu ochii îngustați.

— Accept interpretarea cea mai coerentă.

Tonul lui era glacial.

— Nu adopt niciodată nimic la modul naiv.

Julia se ridică, pufnind de nervi.

— Nu vrei să am idei proprii? Sau crezi că trebuie să repet tot ce s-a spus deja doar pentru că sunt o simplă doctorandă?

Gabriel se înroși.

— N-am zis niciodată asta. Am fost și eu doctorand cândva, dacă-ți amintești. Dar nu mai sunt. Ai putea profita

de experiența mea.

— Oh, am început deja.

Julia dădu din mâini cu o expresie scârbită și ieși din birou. Gabriel se luă după ea.

— Cum adică „am început deja”?

Ea nu se obosi să se întoarcă.

— Te deranjează doar faptul c-o să te contrazic în public.

— Vrajeli.

— Vrajeli?

Se întoarse spre el.

— Atunci de ce-mi spui să-mi rescriu lucrarea ca să mă aliniez ideilor din cartea ta?

El îi puse o mână pe braț.

— Nu încerc să te fac să te aliniezi. Încerc să te ajut să nu te faci de râs – se opri brusc.

— Poftim?

Ea se scutură de mâna lui.

— Nimic.

Gabriel închise ochii și trase aer în piept.

Când deschise ochii, părea să se fi calmat.

— Dacă te apuci de-acum, cred c-o să ai timp să-ți rescrii lucrarea pentru conferință. Pot să te ajut și eu.

— N-am nevoie de ajutorul tău. Și nu-mi pot schimba abordarea. Deja au publicat rezumatul pe site-ul conferinței.

— O s-o sun eu pe Katherine, îi zâmbi încurajator.

— O să înțeleagă.

— Ba nu, n-o s-o suni. N-am de gând s-o rescriu.

Gabriel își întinse buzele într-o linie subțire.

— Nu e momentul să fii căpoasă.

— Oh, ba da, este. E lucrarea mea!

— Julianne, ascultă-mă...

— Te temi c-o să mă fac de râs. Și c-o să te fac de râs pe tine.

— N-am zis asta.

Ea îl privi cu un aer jignit, mai mult, ca și cum se simțea trădată.

— Ba tocmai ai zis-o.

Intră cu pași mari în dormitor, încercând să tragă ușa după ea. El întinse mâna, oprind-o.

— Ce faci?

— Încerc să plec de lângă tine.

— Julianne, stai.

Se uită încurcat în jur.

— Putem să discutăm despre asta.

— Nu, nu putem, replică Julia, împungându-l cu degetul în piept. Nu-ți mai sunt studentă. Am voie să am idei proprii.

— Nu asta ziceam.

Ea îl ignoră și se îndreptă spre baie.

— Julianne, la naiba, stai! răcni el din prag.

Julia se întoarse brusc spre el.

— Nu zbiera la mine!

El ridică mâinile, semn că se predă, și trase aer în piept.

— Iartă-mă. Hai să ne așezăm și să stăm de vorbă.

— Nu pot să stau de vorbă cu tine acum fără a spune ceva ce voi regreta. Și clar și tu trebuie să te calmezi.

— Unde te duci?

— La baie. O să încui ușa și nu vreau să te mai văd tot restul zilei.

Dacă nu mă lași în pace, mă duc la tata.

Gabriel se crispă. Julia nu mai stătuse la tatăl ei încă dinainte să se căsătorească.

— Și cum o să ajungi la el?

Ea își dădu ochii peste cap.

— Nu-ți face griji, n-o să te las fără mașină. O să chem un taxi.

— Nu sunt taxiuri în oraș. Va trebui să chemi unul din Sumbury. Julia se uită furioasă la ea.

— Știu, Gabriel. Am locuit aici, îți aduci aminte? Probabil că mă crezi chiar tâmpită.

Intră în baie, trântind ușa după ea.

Gabriel auzi cum se învârte cheia în broască.

Rămase locului o clipă, apoi bătu la ușă.

— Rachel, Aaron și Richard vor ajunge în curând. Ce-o să le spun?

— Spune-le că sunt bătută în cap. Evident.

— Julianne, ascultă-mă numai. Te rog.

O auzi dând drumul la apă.

— Bine! strigă. N-ai decât să mă eviți. E prima dată când ne certăm și tu te încui în baie, la naiba!

Lovi ușa cu palma.

Brusc, auzi cum se oprește apa. Ea ridică glasul ca să fie auzită:

— E prima mea prelegere publică și tu-mi spui că e de rahat. Și nu pentru că ar fi, ci pentru că te contrazice și contrazice ideile din cartea ta nenorocită, la naiba!

*

După o baie fierbinte prelungită, Julia ieși din ascunziș. Dormitorul era pustiu.

Se îmbracă repede înainte de a ieși în hol. Se apropie lipăind de scară, trăgând cu urechea.

Odată ce se asigură că nu era nimeni în casă, se îndreptă spre birou și închise ușa. Apoi se așeză la masa de scris, își puse niște jazz soft ca muzică de fond și se întoarse la lucrare.

— Unde e Julia?

Rachel își îmbrățișă fratele, trăgându-și apoi valijoara pe roți și pe cea a soțului ei, Aaron, în camera de zi. Silueta ei înaltă și zveltă era înveșmântată într-o pereche de pantaloni kaki și un tricou alb cu decolteu în V. Părul ei lung și blond era pieptănat drept, impecabil, prins cu ochelari mari, negri, ca să nu-i cadă peste chipul atrăgător. Arăta ca și cum ar fi ieșit dintr-o reclamă la Gap.

Expresia lui Gabriel se încordă.

— Își pregătește lucrarea.

— I-ai spus c-am ajuns?

Rachel se apropie de scări.

— Jules! Mișcă-ți fundul până aici!

— Rachel, te rog, îi spuse tatăl ei pe un ton dojenitor, întâmpinându-l pe Gabriel cu o îmbrățișare.

Richard era cu vreo cinci centimetri mai scund decât fiul lui și avea ochi albaștri-cenușii și părul deschis la culoare. Era o fire tăcută și serioasă, iar inteligența și generozitatea lui le trezeau respectul tuturor celor care-l cunoșteau.

Când nu se auzi nicio mișcare de sus, Rachel se întoarse spre fratele ei, cu ochii îngustați.

— De ce se ascunde de noi?

Gabriel dădu mâna cu Aaron.

— Nu se ascunde. Probabil că nu te-a auzit. V-am pregătit camerele și aveți prosoape curate în baia de oaspeți. Tată, dacă vrei, poți să stai în fosta ta cameră.

— În camera de oaspeți e foarte bine.

Richard își luă bagajul și începu să urce scările.

— Tu și Julia v-ați certat?

Rachel îi aruncă o privire bănuitoare lui Gabriel.

El strânse din buze.

— Poți s-o saluți când urci. Apoi o să ne reunim la un pahar de vorbă pe veranda din spate. O să avem costiță la grătar la cină.

— Costiță? Grozav.

Aaron îl bătu încurajator pe spate.

— Aveam de gând să iau niște beri Corona înainte să venim, dar Rachel a vrut să venim direct aici. Mă întorc repede.

Își luă cheile de la mașină și era gata să iasă pe ușă când soția lui îl opri. Rachel clătină din cap.

Gabriel urmări dialogul tăcut dintre ei și decise că era un prilej numai bun să se retragă.

— Ne vedem în curtea interioară în câteva minute.

O luă spre bucătărie.

Rachel se uită la soțul ei, clătinând din cap.

— S-au certat. Eu mă duc să vorbesc cu Jules, tu vorbește cu Gabriel. Apoi poți să te duci după bere.

— De la ce să se certe?

Aaron își trecu o mână prin părul negru, cârlionțat.

— Cine știe? Poate că Julia i-a rearanjat colecția de papioane fără să-i ceară voie.

*

— Hei!

Rachel deschise ușa de la fostul birou al tatălui ei.

Julia își întâmpină cea mai bună prietenă cu un zâmbet larg.

— Rach! Bună!

Se îmbrățișară și Rachel se instalează într-unul dintre cele două fotolii comode de lângă fereastră.

— Cum îți merge?

— Bine.

— Așadar, care-i faza cu tine și Gabriel?

— Nu-i nicio fază.

— Minți ca o cizmă.

Julia își feri privirea.

— Ce te face să crezi că s-ar fi întâmplat ceva?

— Gabriel e la parter abătut, tu ești aici abătută. E un aer tensionat în casă. Nu-i nevoie să am capacități de medium ca să-l sesizez.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Bărbații sunt niște măgari.

— Nu pot să te contrazic.

Julia se trânti în fotoliul din fața ei, întinzându-și picioarele peste brațul fotoliului.

— Și eu mă cert cu Aaron uneori. Se înfurie și o șterge de-acasă câteva ore, dar întotdeauna se întoarce.

Rachel se uită precaută la prietena ei.

— Vrei să mă duc să-i trag o mamă de bătaie lui Gabriel?

— Nu. Dar ai dreptate. Ne-am certat.

— Ce s-a întâmplat?

— Am făcut greșeala de a-l lăsa să citească prezentarea la care lucrez. Mi-a zis că e foarte proastă.

— Chiar a zis asta?

Rachel se îndreptă în fotoliu, ridicând glasul.

— N-a formulat-o chiar așa.

— Care-i faza cu el? Eu i-aș fi dat cu ceva în cap.

Julia zâmbi mânzește.

— Am fost tentată, dar n-am vrut să trebuiască să șterg sângele apoi

Rachel pufni în râs.

— De ce crede că lucrarea ta e foarte proastă?

— Crede că mă înșel. A zis că vrea să mă ajute.

— S-ar părea că Gabriel încearcă să-ți controleze abordarea, așa cum încearcă să controleze orice. Credeam că se tratează pentru chestia asta.

Julia rămase tăcută o clipă.

— Nu vreau să mă mintă ca să mă menajeze. Dacă lucrarea mea trebuie rescrisă, trebuie să știu asta.

— Ar trebui să știe să te ajute fără să-ți spună că lucrarea ta e foarte proastă.

Julia oftă exasperată.

— Exact îmi spune că vrea să întemeiem o familie. Apoi întoarce foaia și se poartă ca un măgar condescendent.

Rachel ridică mâna, întrerupând-o.

— Stai așa! Vrea să faceți un copil?

Julia se foi stingherită.

— Da.

— Jules, asta e o veste mare! Mă bucur tare mult pentru voi. Gând o să începeți să încercați?

— Mai așteptăm o vreme. Am convenit să așteptăm până ce termin doctoratul.

— Mai e mult până atunci.

Tonul lui Rachel nu mai era chiar așa entuziast.

— Mi-ar fi prea greu să lucrez la o teză de doctorat și să fac un copil în același timp.

Rachel încuviință. Își făcu de lucru cu tivul tricoului.

— Noi am vrea să facem un copil.

Julia se suci ca s-o vadă mai bine.

— Cum, acum?

— Poate.

— Cum ai știut că ești pregătită?

Rachel zâmbi.

— Nu știu, de fapt. Mi-am dorit dintotdeauna copii și Aaron la fel. Vorbim despre asta din liceu. Îl iubesc pe Aaron. Aș fi fericită să trăim și doar noi doi. Dar, când îmi închipui viitorul, văd și copii. Vreau să avem pe cineva care să se întoarcă acasă de Crăciun. Dacă am tras vreo învățătură după moartea mamei, e faptul că nimic nu e sigur în viață. Nu vreau să aștept să-mi întemeiez o familie și apoi să ratez ocazia.

Julia simți că era gata să-i dea lacrimile, dar clipi ca să și le alunge.

— Îți faci mamografie anual, nu?

— Da, și mi-am făcut și analizele genetice. Nu am gena pentru cancer mamar, dar cred că nici mama n-a avut-o. Chiar dacă a avut-o, până s-o fi depistat, era deja prea târziu.

— Îmi pare nespus de rău.

Rachel oftă și se uită pe geam.

— Nu-mi place să vorbesc despre asta, dar mă apasă. Ce-o să se întâmple dacă avem copii și fac cancer? Mereu mă urmărește gândul ăsta.

Se întoarse spre prietena ei.

— Să faceți copii ar fi o metodă să-l vindeci pe Gabriel de atitudinea lui condescendentă.

— Cum așa?

— N-o să mai fie așa condescendent când copilașul își varsă conținutul scutecului pe el. O să strige după tine, rugându-se să vii să-l ajuți.

Julia izbucni în râs. Dar, mult prea curând, îi pieri zâmbetul.

— Vreau doar să considere că și ideile mele contează. Contează la fel de mult ca ale lui.

— Sigur că da. Spune-i lucrul ăsta.

— O să-i spun. Dar, momentan, nu vorbesc cu el.

Rachel își lăsă mâna să alunece pe brațul fotoliului.

— A evoluat mult. Să-l văd însurat și discutând ideea de a avea o familie – e remarcabil. Mama mi-a povestit că, atunci când l-au adus acasă, obișnuia să ascundă mâncare în cameră. Orice îi spuneau sau făceau, el își strecura ceva în buzunar la fiecare masă.

— Suferea de foame?

— Îi era teamă ca nu cumva să *facă* foamea. N-avea încredere că mama și tata îi vor da în continuare de mâncare. Așa că își făcea provizii pentru când n-aveau să-i mai dea. Nici nu și-a desfăcut bagajele. Decât după ce l-au adoptat. Se tot aștepta să-l trimită înapoi.

— N-am știut asta.

Julia își simți inima grea.

Rachel o privi cu înțelegere.

— E fratele meu și-l iubesc. Dar vorbește gura fără el. Probabil că problema lui cu lucrarea ta e că n-ai scris-o cum ar fi scris-o el.

— N-am de gând să scriu în stilul lui. Am propriile mele idei.

— Sfatul meu e să stai de vorbă cu el. Sigur, n-ar strica să-l lași să fiarbă în suc propriu un pic. Trimite-l să se culce pe canapea.

— Din nefericire, probabil că eu voi dormi pe canapea, zise Julia, arătând spre canapeaua rezemată de peretele opus.

*

Dacă am spune că cina a fost stingheritoare, ar fi puțin spus.

Julia și Gabriel se așezară unul lângă altul. Ba chiar se ținură de mână în timpul rugăciunii. Dar între ei domnea o

politețe chinuită, detașată – fără schimburi de priviri afectuoase, fără șoapte de alint. Iară atingeri furate pe sub masă.

Gabriel stătea cu spatele perfect drept, cu un aer impasibil. Julia era tăcută și absentă.

Richard, Aaron și Rachel au întreținut conversația, în timp ce soții Emerson abia dacă au scos o vorbă. După cină, Julia a refuzat desertul și s-a scuzat, spunând că trebuie să lucreze la prezentare.

Gabriel o urmări cu privirea când se ridică de la masă, cu un mușchi zvâcnindu-i la maxilar. Dar n-o opri. O urmări pur și simplu ieșind.

Când Rachel se duse la bucătărie să pună de cafea, Aaron decise că nu se mai putea. Se aplecă peste masă.

— Frate, calcă-ți pe orgoliu și cere-ți scuze.

Gabriel făcu ochii mari.

— De ce presupui automat că eu sunt de vină?

— Pentru că tu ești ăla cu boașe. Aaron surprinse privirea socrului său și începu să tușească. Hm, conform statisticilor, în optzeci la sută dintre cazuri certurile izbucnesc din vina bărbatului. Cere-ți scuze și cu asta basta. Nu vreau să mai suport încă o masă ca asta. E așa rece aici, că va trebui să ies la aer să mă încălzesc.

— Cred că trebuie să-i dau dreptate lui Aaron. Nu că mi-ar fi cerut cineva părerea, spuse Richard, râzând în barbă.

Gabriel se uită de la unul la altul cu o expresie aproape dezgustată.

— Am încercat să stau de vorbă cu ea. De la asta a pornit cearta. S-a încuiat în baie și m-a trimis la plimbare.

Richard și Aaron se priviră cu subînțeles.

— Ai încurcat-o, făcu Aaron, fluierând. Ar fi mai bine să

vorbești cu ea înainte de culcare sau o să sfârșești pe canapea.

Clătină din cap și apoi i se alătură soției lui în bucătărie.

Richard începu să bată darabana pe piciorul paharului cu vin, îngândurat.

— *Et tu, Brute?* se strâmbă Gabriel la el.

— N-am zis nimic.

Richard își privi blând fiul.

— Am încercat să nu mă amestec.

— Mulțumesc.

— Dar nu degeaba cei căsătoriți de mult le spun celor proaspăt căsătoriți să nu se culce certați. Dacă vă rezolvați problemele cât sunt încă mărunte, o să vă ușurați viața amândurora.

— Nu prea pot să port o conversație prin ușa încuiată.

— Ba sigur că poți. Ai cucerit-o o dată; cucerește-o din nou.

Pe chipul lui Gabriel se citea uimirea.

— Îmi spui c-ar trebui să-mi cuceresc propria soție?

— Îți spun să treci peste orgoliu, să-ți ceri scuze și apoi s-o ascuți. N-am fost mereu bărbatul pe care-l vezi acum. Poți să înveți din greșelile mele.

— Tu și mama ați avut căsnicia perfectă.

Richard izbucni în râs.

— Căsnicia noastră a fost departe de a fi perfectă. Dar am făcut un pact de la bun început că ne vom ascunde imperfecțiunile de ochii și urechile copiilor noștri. Copiii se neliniștesc când părinții lor se ceartă. Din experiența mea, certurile dintre soți pornesc de la bani, de la sex, de la lipsa de respect sau de atenție.

Gabriel dădu să protesteze, dar Richard ridică mâna, oprindu-l.

— Nu te întreb din ce cauză v-ați certat. Asta e ceva ce vă privește pe voi doi. E limpede că Julia se simte rănită. A fost foarte retrasă la cină, cum obișnuia să fie înainte de începutul relației dintre voi.

— Nu eu sunt cel care a închis orice canal de comunicare rațională, declară Gabriel ritos.

— Ascultă-te și tu ce spui.

În tonul lui Richard se strecură o notă de dojană.

— Julia nu e irațională. E rănită. Când cineva te rănește, e o reacție rațională să te retragi. Mai ales dacă te gândești prin ce-a trecut.

Gabriel se strâmbă.

— N-am vrut s-o rănesc.

— Sunt sigur că așa e. Dar cred, totodată, că nu lupti corect. Să înveți cum să te cerți cu soțul sau soția e o artă, nu o știință. Mie și mamei tale ne-a luat mult timp să ne prindem. Dar, odată ce ne-am prins, rareori ne certam. Și, când o făceam, nu ne certam urât sau cu înverșunare. Dacă te poți certa cu Julia convingând-o în același timp că o iubești și că e importantă pentru tine, conflictele voastre vor fi mai ușor de aplanat.

Richard își termină vinul și puse paharul pe masă.

— Ascultă un om care a fost căsătorit o bună bucată de vreme și care a crescut o fată. Când o femeie se retrage și e rece cu tine, e din cauză că se protejează. Sfatul meu e să fii blând cu soția ta și s-o convingi cu binișorul să iasă de unde s-a încuiat. Sau să te pregătești să-ți petreci multe nopți de unul singur pe canapea.

*

Când Julia își închise laptopul, era trecut de miezul nopții. Știa că toată lumea se dusese la culcare. Le auzise pașii în

hol.

Se apropie tiptil de ușa biroului și-o deschise. Se vedea o geană de lumină pe sub ușa închisă de la dormitorul mare. Fără îndoială,

Gabriel era treaz și citea.

Cochetă cu gândul de a se duce la el. Dar distanța până la patul lui părea interminabilă.

Înhăță sticla cu spumă de baie pe care o șterpelise din baia lor după cină. O să mai facă o baie fierbinte în baia de oaspeți, ca să-și uite necazurile.

După o jumătate de oră, intră din nou în birou, închizând ușa după ea. Se simțea înviorată, dar numai infinitezimal mai relaxată. Dat fiind că Gabriel părea hotărât s-o țină la distanță, o să se culce pe canapea.

În timp ce întindea pătura veche de lână pe care dormiseră împreună în livadă cu atâta amar de ani în urmă, se gândi la căminul lor din Cambridge. Își aminti de primele luni de căsnicie și de cât de fericiți fuseseră.

Își dorea să devină specialistă în opera lui Dante. Avea de parcurs un drum lung, care presupunea sacrificii, muncă grea și modestie.

Nu voia să fie genul de persoană care se consideră mai presus de critici. Știa că modul ei de a scrie nu era fără cusur.

Dar, când Gabriel îi spusese c-o să se facă de răs, simțise o durere cruntă. Avea nevoie ca el s-o încurajeze, să-i dea elan. Nu s-o facă să se simtă ca ultimul om. Încrederea ei în sine era oricum firavă.

De ce nu vede că am nevoie de sprijinul lui?

Năpădită de un val de tristețe, se întrebă de ce Gabriel nu venise la ea.

Fără îndoială își petrecuse seara cu familia lui, fumând un

trabuc pe verandă și vorbind despre zilele de odinioară. Se întrebă ce explicație i-o fi dat lui Rachel cu privire la cearta dintre ei. Se întrebă de ce ea stătea de una singură pe întuneric, gata să bocească, iar el părea perfect mulțumit s-o lase într-ale ei.

Chiar atunci auzi o ușă deschizându-se la capătul holului. Auzi pașii grăbiți, hotărâți, ai lui Gabriel. Se opriră în fața ușii ei.

Se ridică în capul oaselor, ținându-și răsuflarea. O lumină slabă venea dinspre hol, întrezărită pe sub ușă.

O, zei ai tinerilor proaspăt căsătoriți care se dondănesc, vă rog, faceți-l să bată la ușă!

Auzi ceea ce părea a fi un oftat chinuit și o bocănitură ca și cum cineva își rezemase palma de ușă. Apoi văzu o umbră traversând geana de lumină și auzi zgomot de pași care se îndepărtau.

Julia se făcu ghem, dar nu dădu frâu liber lacrimilor.

Capitolul 4

A doua zi dis-de-dimineată, Juliei îi sună mobilul.

Se trezi brusc, în timp ce în cameră răsunau acordurile de la "Message în a Bottle" a celor de la The Police. Se uită țintă la telefonul care vibra pe birou. Dar nu răspunse.

După câteva minute auzi soneria de mesaj.

Curioasă, se îndreptă spre birou și luă telefonul. Mesajul era, ce să vezi, de la Dante Alighieri.

„Îmi pare rău.”

Cât stătu ea pe gânduri ce să răspundă, mai primi un mesaj.

„Iartă-mă.”

Începu să formuleze un răspuns când auzi mișcare în hol.
O bătaie în ușă.

„Te rog, dă-mi drumul.”

Julia citi ultimul mesaj înainte de a se îndrepta spre ușă. O crăpă doar.

— Bună, o salută Gabriel, cu un zâmbet timid.

Se uită lung la el, observând că avea părul ud după duș, dar nu se bărbierise. Avea obrazul acoperit de un început de barbă, care-l făcea și mai atrăgător, și purta un tricou alb și blugi vechi, fără nimic în picioare. Era, probabil, cea mai frumoasă priveliște pe care o văzuse vreodată Julia.

— Ai vreun motiv să-mi bați la ușă la șase dimineața?

Tonul ei era mai rece decât intenționase să fie.

— Iartă-mă, Julianne.

Expresia lui era spășită, cum se și cădea.

(Ajuta și faptul că avea ochii injectați și hainele șifonate, de parcă le-ar fi scos pur și simplu dintr-un sac de haine de dat de pomană și le-ar fi luat pe el.)

— M-ai rănit, șopti Julia.

— Știu. Iartă-mă.

Făcu un pas spre ea.

— Ți-am recitat lucrarea.

Ea își puse o mână în șold.

— Mi-ai bătut la ușă ca să-mi spui asta?

— Te-am sunat, dar nu mi-ai răspuns.

Zâmbi larg.

— Mi-a amintit de când eram la Toronto și-a trebuit să-ți intru în casă pe geam.

Julia se îmbujoră amintindu-și cum stătuse el în curtea din spatele casei ei, cu cina la pachet, și ea îi ieșise în întâmpinare înfășurată într-un prosop, de-abia ieșită de la duș.

— Ai uitat ceva. Ceva important.

Ținea în mână ilustrația cu *Lupta pentru sufletul lui Guido da Montefeltro*.

— Am găsit-o azi-noapte pe jos în dormitor. Nu sunt sigur la care dintre noi era, dar unul a scăpat-o.

Julia ignoră ilustrația pe care el i-o lăsase în tăvița de corespondență în Toronto, studiindu-i chipul în schimb. Părea agitat, în ochii lui se citea o neliniște adâncă. Își trecu degetele prin părul ud.

— Știu că ai simțit nevoia să te îndepărtezi de mine, dar cred c-am fost despărțiți destul. Pot să intru?

Julia se dădu înapoi.

El intră și Julia trase ușa după el.

Ea se îndreptă spre canapea și se făcu colac acolo, trăgându-și pătura veche pe umeri.

Gabriel o urmări, observând că stătea ghemuită în sine. Lăsă ilustrația pe computer și-și îndesă mâinile în buzunar.

— Ți-am recitat lucrarea. Și m-am întors la textul lui Dante.

O privi în ochi.

— Ieri am spus niște chestii pe care n-ar fi trebuit să le spun.

— Mulțumesc.

Postura ei se relaxă un pic.

— Am niște sugestii care să te ajute să-ți îmbunătățești lucrarea.

Se rezemă de birou, sprijinindu-și șoldurile de muchie.

— Știu că e important pentru tine să fii independentă. Dar eu sunt dornic să te ajut, dacă ai nevoie de ajutorul meu.

— Sfaturile tale ar fi bine-venite, cu condiția să nu-mi impui tu ce să gândesc.

— Nu ți-aș impune niciodată ce să gândești. Cum aș putea?

Chipul lui se îmblânzi.

— Ideile tale sunt unul dintre multele motive pentru care te iubesc.

Ochii lui poposiră asupra ilustrației.

— Am exagerat. Îmi cer scuze. Dar tema lucrării tale e oarecum personală, Julianne. Povestea despre cum Sfântul Francisc a înfruntat Iadul spre a salva sufletul lui Guido simbolizează ce încercam eu să fac când mi-am mărturisit abaterea în fața comitetului disciplinar la Toronto.

Julia simți un nod în gât. Nu-i plăcea să-și amintească de cele petrecute cu un an înainte. Înfățișarea dinaintea comitetului disciplinar și despărțirea lor după aceea erau amintiri prea dureroase ca să revină asupra lor.

— Recunosc că n-a fost o reacție doar la ceea ce susțineai în lucrare. A fost o reacție la ceea ce mi se părea a fi respingerea acelei povești. A poveștii noastre.

— N-am avut niciodată intenția de a respinge ceva atât de important. Știu c-ai riscat totul că să mă ajuți. Știu c-ai trecut prin Infern.

Pe chipul ei apăru o expresie hotărâtă.

— Dacă rolurile noastre ar fi fost inversate, aș fi coborât în Infern spre a te salva.

Lui îi apăru un zâmbet în colțul gurii.

— Beatrice știa că nu-l putea însoți pe Dante în Infern, așa că l-a trimis pe Virgiliu în locul ei.

— Singurul Virgiliu pe care-l cunosc e Paul Norris. Mă îndoiesc că ai fi acceptat ajutorul lui.

Gabriel pufni.

— Paul n-are cine știe ce stofa de Virgiliu.

— A jucat rolul lui Virgiliu pentru mine.

Gabriel se strâmbă, pentru că îl zgândărea și-acum ideea că Paul o consolase pe Julia în lipsa lui.

— Am fost un ticălos. Și-atunci, și-acum.

Se ridică de pe birou și veni în fața ei, scoțându-și mâinile din buzunar.

Se uită la locul de lângă ea.

— Îmi dai voie?

Ea încuviință. Gabriel se așeză lângă ea și-i întinse mâna. Ea i-o strânse.

— N-am vrut să te rănesc.

— Știu. Și mie îmi pare rău.

El o trase în poală și-și îndesă fața în părul ei.

— Nu vreau să te simți obligată să te încui în baie ca să fugi de mine.

Îi cuprinse fața în palme și o sărută. După o clipă, ea îi răspunse la sărut.

Gabriel o sărută agale, ținându-și în frâu pasiunea, cu buze calde și îmbietoare. Înainte și înapoi, înainte și înapoi, tachinează-o, mușcându-i în joacă buzele. Într-un final, ea îi înconjură gâtul cu brațul, trăgându-l mai aproape.

El îi urmă cu limba linia dintre buze și, când buzele ei se întredeschiseră, își strecură limba în gura ei, venind în întâmpinarea limbii ei. Nu fusese niciodată în stare s-o mintă prin sărutări. Trădau prea mult din sentimentele lui. Julia citi în ele remușcărilor și tristețea lui, dar, totodată, flacăra nestinsă a dorinței.

Palmele lui îi alunecară pe șolduri, ridicând-o până când stătea călare pe el. Stăteau strâns lipiți unul de altul, îmbrățișați în continuare, în timp ce gurile lor se devorau nerăbdătoare.

— Hai în pat, o rugă Gabriel răgușit, cuprinzându-i fesele în mâini, apăsând-o peste membrul lui învârtoșat.

— Da.

— Bun.

Își lipi buzele de urechea ei.

— Mai avem timp să ne facem de cap cum se cade până să aștepte musafirii micul dejun.

Julia se desprinsese de el.

— Nu putem să ne facem de cap cum se cade când avem musafiri.

— Oh, cum nu?

Ochii lui albaștri scăpărară periculos.

— Stai să vezi!

*

— Azi-noapte a fost oribil.

Gabriel era întins pe spate, cu un braț sub cap. Nu se obosise să se învelească. În dormitor era cald și scumpa lui soție era întinsă pe burtă lângă el, complet dezbrăcată și ea. În astfel de momente își dorea să-și poată petrece fiecare zi în pat, fără nimic pe ei.

— A fost.

Julia se ridică pe coate ca să se uite în ochii lui.

— De ce n-ai venit să vorbești cu mine?

— Am vrut să-ți recitesc lucrarea. Și m-am gândit că ai nevoie să te las să respiri un pic.

— Nu-mi place să mă cert cu tine.

Julia își plecă privirea, lăsând câteva șuvițe să-i cadă peste sâni.

— Nu-mi place deloc.

— Nici mie, ceea ce e surprinzător, de fapt. Cândva îmi plăcea la nebunie să mă cert cu oamenii.

El se prefăcu îmbufnat.

— Mă transformi într-un pacifist.

— Nu cred c-o să fii vreodată pacifist, Gabriel.

Juliei îi tremură vocea.

— Oricum e greu să fii doctorand. Am nevoie de sprijinul tău.

— Îl ai, șopti el înverșunat.

— Nu mi-am propus dinadins să te contrazic în lucrarea mea. Pur și simplu s-a... întâmplat, cumva.

— Vino încoace.

Julia se întinse deasupra lui și el o cuprinse în brațe.

— Trebuie să găsim o metodă de a nu fi întotdeauna de acord fără să mai repetăm figura de ieri. Inima mea nu rezistă la așa ceva.

— Nici a mea, șopti ea.

— Promit să nu mai fiu un ticălos egoist, dacă promiți și tu să nu te mai încui în baie, spuse Gabriel, privind-o drept în ochi.

— Promit să nu mă mai încui în baie, dacă tu mă lași să respir, încercam să fug de tine pentru că situația începuse să se încingă. Nu voiai să mă lași să ies.

— Ai dreptate. Putem să ne acordăm un răgaz când ne certăm, dar trebuie să promitem că vom continua discuția mai târziu. Și nu a doua zi dimineața. N-am de gând să te mai las să dormi pe canapea, nici să mă culc eu acolo.

— De acord. E foarte incomod să dormi pe canapea. Și te simți singur.

— Nu m-am exprimat foarte elocvent când vorbeam despre lucrarea ta. Îmi cer iertare pentru asta. Nu-mi făceam probleme pentru că n-ai fi de acord cu mine. De fapt, probabil că e mai bine dacă declari oficial că nu ești de acord cu mine,

pentru că asta le va dovedi tuturor că gândești cu capul tău.

— Nu te-am contrazis doar de dragul de a te contrazice.

Între sprâncenele ei fin arcuite apăru o cută.

Gabriel încercă să i-o alunge cu un sărut, dar zadarnic.

— Sigur că nu. Oricât de mult te va surprinde, mă înșel și eu, uneori.

— Dom' profesor? Să se înșele? De neconceput!

Julia pufni în răs.

— Da, chiar e surprinzător, nu-i așa?

El clătină din cap, strâmbându-se.

— Dar, odată ce ți-am citit pentru a doua oară lucrarea, m-am convins că interpretarea consacrată e greșită.

— Poftim?

Juliei nu-i venea a crede.

— M-ai auzit. Lucrarea ta mi-a schimbat părerea. Deși am câteva sugestii despre cum ai putea construi un argument mai puternic în ultima parte. Acolo nu prea m-ai convins.

— Nu mi-ar strica niște sugestii. O să indic contribuția ta în notele de subsol.

El își lăsă mâinile să alunece pe posteriorul ei.

— Aș fi onorat să fiu pomenit într-una dintre notele tale de subsol.

Ea șovăi o clipă.

— Nu crezi că e o lucrare foarte proastă? C-o să mă fac de răs?

— Nu. Odată ce-am trecut peste reacția mea reflexă și ți-am citit mai atent demonstrația, am realizat că doamna profesoară Marinelli are dreptate. Ai scris o lucrare bună.

— Mulțumesc.

Julia își lipi obrazul de pieptul lui.

— Mi-e greu să fac cercetare în același domeniu ca tine.

Mereu am senzația că încerc să te prind din urmă.

Gabriel își trecu degetele prin părul ei.

— Pot să mă străduiesc să te susțin mai mult. Nu suntem în concurență. De fapt, mi-aș dori să scriem un articol împreună, la un moment dat.

Julia își ridică privirea.

— Serios?

— Cred că ar fi o idee bună să creăm ceva împreună, din dragostea noastră pentru Dante. Și sunt mândru c-ai avut curajul să-ți aperi convingerile. Când îți vei prezenta lucrarea la Oxford, o să stau în primul rând și-o să-mi zic „Fata mea!”.

— E un vis împlinit să te aud spunând asta.

— Atunci o s-o tot spun.

Capitolul 5

Când Julia și Gabriel ieșiră în sfârșit din dormitor, chiar înainte de prânz, rudele lor se abținură, cu tact, de la orice comentariu legat de cât de relaxați și fericiți păreau.

Fratele lui Gabriel, Scott, sosi în cursul după-amiezii, cu soția lui, Tammy, și fiul lor, Quinn. Toată lumea, inclusiv tatăl Juliei, Tom, și iubita lui, Diane, se așezară devreme la masa de seară.

Diane Stewart era o femeie atrăgătoare, de culoare, cu un ten perfect, ochi mari și negri și bucle care-i cădeau până la umeri. La patruzeci de ani, era cu aproape zece ani mai tânără decât Tom. Era de fel din Selinsgrove, așa că se cunoșteau de mult.

Chiar când ar fi trebuit să se servească desertul, Diane îi surprinse pe Julia și Gabriel dansând în bucătărie. Gabriel instalase un sistem de boxe în toată casa și în cameră răsunau

acorduri de jazz soft, cu influențe latino-americane.

Tinerii proaspăt căsătoriți erau înfășurați unul în jurul celuilalt, legănându-se agale în ritmul muzicii. Gabriel îi șopti ceva la ureche. Julia își feri fața, părând stânjenită, dar el râse și-o trase spre el, sărutând-o.

Diane se trase înapoi, cu gândul de a se întoarce în camera de zi, dar parchetul vechi îi scârțâi sub picioare. Îndrăgostiții se opriră brusc și se întoarseră spre ea.

Diane zâmbi larg.

— Îmi miroase a ceva încins. Și nu e plăcinta din cuptor.

Gabriel izbucni în râs, un râs răsunător, voios, iar Julia zâmbi și-și rezemă fruntea de el.

Diane dădu din cap, cu un aer încântat.

— Vă așteptam de atâta timp cu cafeaua, că m-am gândit c-ați uitat cum se face.

Gabriel își trecu degetele prin părul ciufulit de mâinile soției lui.

— Draga mea? spuse, plecându-și privirea spre Julia.

— Cafeaua e gata și am lăsat plăcinta să se răcească un pic. Mai durează un minut, cel mult.

Fără tragere de inimă, Julia se desprinse de soțul ei, care o bătu pe furiș pe fund.

Chiar atunci Îi se alăturară și Rachel, și Tammy. Tammy era cea mai nouă membră a familiei, se căsătorise cu fratele mai mic al lui Gabriel cu doar o lună în urmă. Era înaltă, cam de 1 metru 80, cu forme generoase, cu păr lung blond-arămiu și ochi albastru-deschis.

— Ce durează atâta?

Rachel se uită cu un aer bănuitor la fratele ei, ca și cum el era singurul vinovat de întârziere.

— Tocmai făceam cafeaua.

Julia își ascunse stânjeneala turnând cafeaua în cești.

— Pariez, comentă Tammy, făcându-i complice cu ochiul.

— Nu cred că asta făceau, de fapt. Mm-hm, făcu Diane, scuturând din deget.

— Bun. Vă las, doamnelor.

Gabriel o sărută pe Julia cast pe obraz, ștergând-o apoi în camera de zi.

Rachel studie plăcintele cu mere de pe barul din mijlocul bucătăriei, testându-le temperatura cu degetul.

— Ia un cuțit, Jules. Hai să gustăm plăcintele.

— Că bine zici!

Diane refuză cafeaua oferită de Julia și se instalează pe unul dintre taburetele din bucătărie.

— Așadar, ce coceați voi aici? Și, te rog, spune-mi că n-ați folosit hiaturile de gătit.

Rachel studie mobila nouă cu blaturi de granit pe care Gabriel insistase s-o ia în locul celei vechi.

— Sunt prea reci.

Julia își puse imediat mâna la gură, dar îi scăpase porumbelul.

Femeile izbucniră în hohote de râs și începură s-o tachineze fără milă.

— S-a făcut cald aici sau mi se pare mie?

Diane începu să-și facă vânt cu un șervețel.

— O să încep să numesc locul ăsta *cuibușorul dragostei*.

— Așa erau și-ai mei.

Rachel se uită de jur-împrejurul bucătăriei.

— N-au încercat pe hiaturile din bucătărie, din câte știu. Dar erau foarte afectuoși. Trebuie că are ceva bucătăria asta.

Julia n-o contrazise. Locul ăsta și casa în sine aveau ceva cald, liniștitor. Ei și lui Gabriel le era greu să-și țină mâinile

acasă, mai puțin când ea își pregătea lucrarea.

— Așadar, frate-meu și-a răscumpărat vina pentru ieri? o întrebă Rachel.

Julia se îmbujoră un pic.

— Da.

— Bun. Dar tot trebuie să-l iau deoparte. După o ceartă se cuvine să-ți ia flori. Sau o bijuterie cu diamante.

Julia se uită la inelul ei de logodnă, împodobit cu o piatră mare în mijloc, înconjurată de diamante mai mici.

— Mi-a dăruit destule.

— Frumos inel, scumpo.

Diane se întoarse spre Tammy, ațintindu-și privirea pe mâna ei stângă.

— Și al tău. Cum e viața de femeie căsătorită?

Tammy se uită la cum se reflectau razele becurilor cu halogen în fațetele diamantului de pe degetul ei.

— N-am crezut că voi avea parte de ea.

— De ce nu? o întrebă Rachel, cu gura pe jumătate plină.

Tammy se uită involuntar spre ușă.

— N-ar trebui să ducem desertul la masă?

Rachel înghiți dumaticatul.

— Pot să mergă și ei pe picioarele lor. Dacă vor plăcintă, pot să vină și singuri să-și ia.

Tammy râse și-și luă ceașca de cafea, cuprinzând-o cu amândouă mâinile.

— Înainte să încep să mă văd cu Scott, am trăit cu cineva. A fost iubitul meu cât eram în facultate, la Drept. Am vorbit despre ideea de a ne căsători, de a ne cumpăra o casă, genul de căsuță cu gard alb, tot tacâmul. Și-apoi am rămas gravidă.

Julia se foi stânjenită pe scaunul de bar, cu ochii în pământ

Tammy se uită abătută la prietenele ei.

— Scott mi-a spus că mama lui a rămas însărcinată pe neașteptate cu el, dar că ai lui au fost încântați de veste. Mi-aș dori să fi apucat s-o cunosc pe Grace. Pare să fi fost o femeie pe cinste.

— Chiar a fost zise Rachel Nici pe Gabriel n-au planificat să-l aibă. Ai mei l-au luat în grijă după moartea mamei lui și ulterior l-au adoptat. Nu contează dacă ceva e planificat sau nu. Contează ce faci după.

Tammy dădu din cap.

— Discutaserăm despre ideea de a avea copii. Amândoi ne doream copii. Și-apoi, nitam-nisam, Eric a decis că el nu era pregătit.

A crezut c-am rămas gravidă ca să-l prind în plasă.

— De parcă ai fi rămas gravidă de una singură, comentă Diane, gesticulând cu furculița.

Julia nu zise nimic, rușinată de faptul că înțelegea rezervele lui Eric, chiar dacă deplângea modul cum acționase el.

— Eric mi-a dat un ultimatum – ori el, ori copilul. Când a văzut că stau pe gânduri, m-a părăsit.

— Jigodia, mormăi Rachel.

— Am fost distrusă. Știam că nu purtam doar eu responsabilitatea pentru sarcină, dar mă gândeam c-ar fi trebuit să fiu mai atentă. M-am gândit să fac un avort, dar Eric mă părăsise deja. Și, în sinea mea, eram fericită să devin mamă.

Din nou, Julia se foi stingherită, șocată de sinceritatea spuselor lui Tammy.

— Nu-mi permiteam să mai stau singură cu chirie, așa că m-am mutat iarăși în casa alor mei. Mă simțeam ca ultimul

om – gravidă, fără partener, locuind cu părinții. Obișnuiam să adorm plângând, gândindu-mă că niciun bărbat nu mă va dori vreodată.

— Îmi pare nespus de rău, spuse Julia, simțind că-i dau lacrimile.

Tammy se întinse spre ea și-o îmbrățișă.

— Au venit și vremuri mai bune. Dar nu-l voi ierta niciodată pe Eric pentru că a renunțat la toate drepturile parentale. Acum Quinn nu-și va cunoaște niciodată tatăl.

— Donatorii de spermă nu sunt totuna cu tații, interveni Rachel. Richard n-a avut nicio contribuție genetică la conceperea lui Gabriel, dar e tatăl lui.

— Nu știu cine a contribuit la conceperea lui Gabriel, dar trebuie să fi fost un tip arătos, pentru că băiatul ăsta e *bun* rău, făcu Diane, arătând spre camera de zi. Nu chiar la fel de bun ca omul meu, dar, ce-i drept, nu e nimeni ca el.

Julia chicoti stânjenită, la gândul că cineva îl considera pe tatăl ei „bun”.

Tammy continuă.

— Am avut noroc c-aveam serviciu. Lucram la procuratură cu Scott. Am ieșit de câteva ori împreună cât eram însărcinată. Eram doar prieteni, dar s-a purtat așa drăguț cu mine. M-am gândit că, odată ce-o să nasc, n-o să mai dea niciun semn de viață. Dar a venit să mă vadă la câteva săptămâni după ce l-am născut pe Quinn. M-a invitat în oraș și m-am îndrăgostit lulea.

— Și el era îndrăgostit lulea, din câte îmi amintesc, zise Rachel, zâmbind larg. Era îndrăgostit până peste urechi.

Tammy își atinse inelul de logodnă, răsucindu-l pe deget.

— Alăptam pe vremea aia, așa că trebuia să mă mulg înainte să ajungă el. Părinții mei stăteau cu copilul. Dar Scott

nu m-a făcut niciodată să mă simt stânjenită sau stingherită. Mă vedea ca pe o persoană, ca pe o femeie, nu doar ca pe o mamă. Bănuiesc că i se cam aprinseseră călcâiele după mine încă de când eram cu Eric.

Se uită la prietenele ei, zâmbind.

— Aveam mari emoții înainte să vă cunosc. Mă temeam de ce veți crede despre mine. Dar m-ați primit cu brațele deschise.

Se uită cu coada ochiului la Julia.

— Pe Gabriel l-am cunoscut mai târziu, dar și el s-a purtat frumos. Chiar și când Quinn i-a distrus costumul.

— Ar fi trebuit să-l vezi înainte s-o întâlnească pe Julia.

Rachel se strâmbă.

— I-ar fi înmânat lui Quinn factura de la curățătorie.

Julia era gata să-i ia apărarea lui Gabriel, dar Tammy continuă.

— Nu mi-l imaginez pe Gabriel făcând asta. Se poartă minunat cu Quinn. Și Scott? Ei bine, instinctul patern schimbă un bărbat. Un bărbat cumsecade, adăugă. Scott se pune pe jos și se ia la trântă cu Quinn. E blând, se pune la mintea lui. E o latură cu totul diferită a lui.

Julia reflectă asupra spuselor lui Tammy, întrebându-se cum ar fi fost Gabriel ca tată.

— De-abia aștept s-avem și-o fată, spuse Tammy, zâmbind pentru sine. Scott o s-o trateze ca pe-o prințesă.

— Plănuiți să mai aveți copii? o întrebă Rachel, ridicând surprinsă din sprâncene.

— Da. Cred că doi copii ar fi de-ajuns pentru noi, dar, dacă o să am tot băiat, mi-aș dori să mai facem o încercare, să avem și fată.

Chiar atunci, Scott intră în bucătărie, cu un copilaș de un

an și nouă luni adormit în brațe. Le salută din cap pe celelalte femei, apropiindu-se de Tammy.

— Cred că e ora de culcare.

Julia zâmbi văzând contrastul dintre Scott, înalt de 1,90, solid, și îngherașul blond pe care-l strângea în brațe cu un aer protector.

— Vin să te ajut.

Tammy se ridică în picioare. Își sărută soțul și urcă împreună la etaj.

Rachel se uită la teancul de farfurii de desert și la plăcinte.

— Cred c-ar fi mai bine să le duc desertul bărbaților.

Tăie două felii de plăcintă, le puse pe farfurii și le luă cu ele spre camera de zi.

Diane se uită la Julia, jucându-se cu ceașca.

— Putem să stăm un pic de vorbă, scumpo?

— Sigur.

Julia se foi pe taburet și se întoarse spre Diane, acordându-i toată atenția.

— Nu știu cum să-ți spun, așa c-o s-o zic fără ocolișuri. Îmi petrec foarte mult timp cu tatăl tău.

Julia îi zâmbi relaxată.

— Cred că e grozav.

— L-am prezentat mamei și celorlalte rude ale mele. A început chiar să meargă cu mine la biserică duminica, să mă asculte cântând în cor.

Julia își ascunse surprinderea la ideea că tatăl ei mergea la biserică.

— Când tata m-a întrebat dacă poate să vină cu tine la nuntă, am știut eu că probabil e ceva serios între voi.

— Îl iubesc.

Julia făcu ochii mari.

— Oho. El știe?

— Sigur. Și el mă iubește pe mine.

Diane zâmbi timid.

— Am început să discutăm despre viitor. Să facem planuri...

— Asta-i minunat.

— Crezi?

Diane se uită în ochii Juliei.

— Sunt fericită că e cu cineva care-l iubește. Deși chiar n-aș vrea să aduc vorba de Debbie, sunt sigură că știi c-au fost mult timp împreună. Relația nu părea să ducă nicăieri. Și chiar nu mi se păreau o pereche potrivită.

Diane rămase tăcută, ca și cum reflecta la ceva.

— Eu și tatăl tău am discutat despre ideea de a ne oficializa relația. Vreau să știi că, atunci când o vom face, n-o să încerc să-i iau locul mamei tale.

Julia se încordă.

— Sharon n-a fost o mamă pentru mine.

Diane îi strânse liniștitor brațul.

— Iartă-mă.

— Nu știu ce ți-a povestit tata despre ea, dar bănuiesc că nu cine știe ce.

— N-am vrut să zgândăr răni vechi. Când un bărbat se simte pregătit să-și deschidă sufletul, o face.

Julia sorbi în tăcere din cafea. Nu-i plăcea să vorbească sau să-și amintească de mama ei, care murise când ea era în ultimul an de liceu. O bună parte din copilăria și adolescența Juliei, Sharon fusese alcoolică și nu se interesase prea mult de ea. Când își amintea de Julia, o maltrata.

— Grace mi-a fost ca o mamă. Am fost mai apropiată de ea decât am fost de Sharon.

— Grace a fost o femeie de treabă.

Julia studie chipul lui Diane și citi speranță în ochii ei, umbrită de o undă de neliniște.

— Nu-mi fac griji c-o să devii mama mea vitregă. Și, dacă tu și tata vă căsătoriți, o să vă fiu alături.

— Nu numai c-o să ne fii alături, scumpo. O să fii domnișoară de onoare.

Diane o înconjură cu brațele, strângând-o la piept. Într-un final se retrase, ștergându-se cu mâinile la ochi.

— Dintotdeauna mi-am dorit o familie. Mi-am dorit un soț și un cămin al meu. Am patruzeci de ani și în sfârșit toate visurile mele se îndeplinesc. Mă temeam de reacția ta. Voiam să știi că îl iubesc pe tatăl tău ca nu cumva să-ți închipui că stau cu el pentru bani.

Julia o privi intrigată, apoi pufniră amândouă în râs.

— Acum știu că glumești. Tata n-are niciun sfaț.

— E un bărbat cumsecade, are o slujbă și mă face fericită. Când o femeie găsește așa un bărbat, care mai e și arătos pe deasupra, îl ține bine și nici nu se mai gândește la bani.

Până să apuce Julia să-i răspundă, se ivi și Tom. Când văzu că Diane avea lacrimi în ochi, se îndreptă grăbit spre ea.

— Ce se întâmplă aici?

Îi atinse obrazul, ștergându-i lacrimile cu degetele.

— Diane tocmai îmi spunea cât de mult te iubește, îi zise Julia, privindu-l încurajator.

— Așa deci?

După voce, părea morocănos.

— Nu că m-ai fi întrebat, dar aveți binecuvântarea mea.

El își plecă ochii, întâlnind privirea fiicei sale.

— Așa deci? repetă, pe un ton mai blând.

Le înconjură pe amândouă cu brațele, sărutându-le pe

creștet.

— Fetele mele, șopti.

*

Nu mult după aceea, Julia își luă rămas-bun de la tatăl ei și de la Diane. Se gândea că probabil locuiau împreună, cel puțin câteva nopți pe săptămână, și fu surprinsă când Diane îi spusese că nu o făceau, din respect pentru mama ei, cu care locuia.

Și atunci începu să înțeleagă de ce Diane era așa zorită să se mărite și să aibă propriul ei cămin.

*

După desert, Richard Clark stătea pe terasa din spate, bând scotch și fumând un trabuc. Era răcoare și domnea liniștea afară. Dacă închidea ochii, aproape că și-o închipuia pe soția lui, Grace, ieșind pe ușa din spate și instalându-se în șezlongul de lângă el.

Își simți inima grea. Grace n-avea să se mai așeze vreodată alături de el.

— Cum te simți?

Deschizând ochii, o văzu pe nora lui, Julia, așezată pe scaunul de lângă el. Își trăsesese picioarele zvelte sub ea și se înfășurase într-unul din puloverele vechi de cașmir ale lui Gabriel.

Richard își mută trabucul în mâna stângă și mută scrumiera ca să n-o deranjeze fumul.

— Bine, tu?

— Sunt OK.

— Cina a fost minunată, făcu el. Absolut excepțională.

— Am încercat să reproduc câteva din mâncărurile pe care le-am gustat în Italia. Mă bucur că ți-au plăcut.

Julia își rezemă capul de spătarul scaunului, uitându-se la

cerul întunecat.

El mai luă o gură de scotch, intuind că o rodea ceva. Dar nu voia s-o tragă de limbă, așa că nu zise nimic.

— Richard?

El râse.

— Parcă ne înțelesesem să-mi zici tată.

— Sigur, tată. Scuze.

Își lăsă unghia să alunece pe brațul șezlongului, zgâriindu-l.

— Nu te scuza. Suntem rude, Julia. Și, dacă te pot ajuta cu ceva vreodată, aici simt.

— Mulțumesc.

Urmă cu degetul rana lăsată în lemn.

— Te deranjează că am făcut schimbări pe-aici? Prin casă?

Richard șovăi înainte să-i răspundă.

— Baia trebuia renovată și ați fost inspirați să mai adăugați o baie la etaj și încă una pentru dormitorul mare. Lui Grace i-ar fi plăcut cum ați mobilat bucătăria. De ani de zile se ruga de mine să punem mobilă cu blaturi de granit.

Julia simți o strângere de inimă.

— Am păstrat multe lucruri exact la fel.

— Nu-ți face griji, te rog. Grace te-ar fi ajutat cu dragă inimă să redecorezi, dacă mai era pe-aici.

— Te simți bine în camera de oaspeți? Mă întrebam dacă vrei să rămâi acolo sau te-ai răzgândit.

— E amabil din partea ta să mă întrebi, dar nu mă deranjează niciunul dintre lucrurile astea. Mă întristează faptul că Grace nu mai e și nu se va mai întoarce niciodată. Mă tem că de sentimentul ăsta nu voi scăpa.

Richard își concentrează atenția asupra verigheții de pe

degetul lui, o verighetă simplă de aur.

— Când sunt în casă, uneori jur că parcă-i aud glasul sau îi simt parfumul. N-o simt când sunt la Philadelphia. Apartamentul meu nu păstrează amintirea ei.

Zâmbi pentru sine.

— Despărțirea nu mă afectează așa tare când sunt acolo.

— Doare?

— Da.

Julia rămase nemișcată o clipă, închipuindu-și cum s-ar fi simțit ea dacă l-ar fi pierdut pe Gabriel. Ar fi fost distrusă.

Nu puteai ști câte zile mai aveai de trăit. Puteai să te trezești că ai cancer sau să mori într-un accident de mașină și, într-o clipită, o familie se destrăma.

Din senin, Julia auzi un firicel de voce șoptindu-i: *Dacă ai avea un copil cu Gabriel, ai avea pe veci o părticică din el.*

Vocea, mai mult decât gândul în sine, o făcu să se înfioare.

Observându-i reacția, Richard se ridică și-i puse o pătură pe umeri.

— Mulțumesc, murmură Julia. Ți place viața la Philadelphia?

— Activitatea mea de cercetare nu e tocmai cum mă așteptam. Mă bate gândul să ies la pensie.

Scutură scrumul trabucului.

— M-am mutat ca să fiu mai aproape de Rachel și Scott, dar nu prea-i văd. Sunt ocupați cu viața lor. Toți prietenii mei, inclusiv tatăl tău, sunt aici.

— Mută-te înapoi.

— Poftim?

Se întoarse în scaun, spre ea.

— Mută-te înapoi la Selinsgrove. Poți să stai aici.

— E casa voastră acum, a ta și-a fiului meu.

— Noi stăm aici doar în vacanțe. Putem să eliberăm dormitoarele imediat și poți să-ți aduci lucrurile înapoi de la Philadelphia.

El duse trabucul la buze.

— Ești drăguță să-mi propui asta, dar am ales deja. I-am vândut casa lui Gabriel acum mai bine de un an.

— Ar fi mai fericit să știe că ești acolo unde e locul tău.

Richard clătină din cap.

— Nu mi-aș călca niciodată cuvântul.

Julia își munci mintea, căutând o strategie care să-l convingă.

— Ar fi un fel de mitzvah⁵ pentru noi. Și nu ne-ar strica o binecuvântare.

Richard râse.

— E genul de chestie pe care i-o spuneam eu lui Gabriel uneori, când era căpos. De ce soi de binecuvântare aveți nevoie?

Se schimbă ceva în expresia Juliei.

— O rugăciune la care n-am primit răspuns.

Când ea nu mai spuse altceva, Richard trase din trabuc și suflă fumul.

— După mine, toate rugăciunile primesc un răspuns până la urmă. Uneori răspunsul e „nu”. Dar cu siguranță mă voi ruga să primești răspuns. Nu pot să mă prefac că nu m-ar tenta gândul de a mă muta înapoi aici. Dar ați investit atâta timp în a face casa asta căminul vostru. Ați redecorat jos, ați zugrăvit...

— Ați ipotecat casa asta ca să plătiți datoriile lui Gabriel

⁵ Termen din limba ebraică, care înseamnă „poruncă”, dar, totodată, îndeplinirea unei datorii morale sau un gest de compasiune. (N.t.)

de pe urma drogurilor.

Richard o privi surprins.

— Așadar, ți-a zis despre asta?

— Da.

— Asta s-a întâmplat demult. Gabriel și-a plătit datoria.

— Un motiv în plus să te primească acum în casa lui.

— Un tată ar face orice pentru copilul lui.

Expresia lui era una gravă.

— Nu mi-a păsat de bani. Încercam să-i salvez viața.

— Și i-ai salvat-o. L-ai salvat, tu și Grace.

Julia se uită la curtea din jur.

— Cât timp casa rămâne în familie și putem să ne reunim de Crăciun și de Ziua Recunoștinței, nu contează cui îi aparține. Sau cine stă aici.

Strânse pătura în jurul ei, simțind o adiere de vânt pe obraz.

— Gabriel n-ar fi dispus să renunțe la livadă însă. A angajat o echipă s-o readucă la viață. Au plantat puieti.

— Pomii vechi n-au mai dat o recoltă bună de ani de zile. Mă tem că e un pic prea optimist.

Julia se uită spre pădurice, în direcția livezii.

— Nu-i strică să fie optimist.

Se întoarse spre Richard.

— Dacă ai locui aici, ai putea să fii cu ochii pe livadă. Gabriel ar fi ușurat să știe că e pe mâini bune. Ne-ai da o mână de ajutor.

Richard rămase tăcut o bună bucată de vreme, o veșnicie, i se păru Juliei. Când vorbi în sfârșit, vocea lui era răgușită.

— Mulțumesc.

Ea îi strânse mâna, lăsându-l apoi să se cufunde din nou în gândurile lui și în fumul de trabuc. Când închise ochii,

Richard fu năpădit de un val de speranță.

*

După ce musafirii se retraseră fiecare la culcare, Julia se așează pe marginea căzii jacuzzi, testând temperatura apei. De-abia aștepta un scurt răgaz de relaxare.

Știa c-ar fi trebuit să lucreze la prezentare, dar se simțea stoarsă după o zi așa agitată. Se întrebă dacă era cazul să-și sune terapeuta din Boston. De bună seamă, doamna doctor Walters ar avea sugestii legate de cum să facă față anxietății, conflictelor maritale și dorinței reînnoite a lui Gabriel de a întemeia o familie.

Nu era un lucru groaznic să-ți dorești un copil. Julia puse în balanță entuziasmul tandru al lui Gabriel cu indiferența rece a lui Eric, descrisă de Tammy. Julia știa sigur pe care dintre acestea o prefera. Trebuia doar să rămână fermă pe poziție și să nu se lase copleșită de pasiunea lui Gabriel, care risca să pună în umbră propriile ei vise.

Dacă dovedise ceva conflictul ei cu Gabriel din ajun, era tocmai cât de mult mai aveau de evoluat ca soți. Trebuiau să tragă toate acele învățăminte înainte de a aduce un copil pe lume.

Cum aștepta să crească nivelul apei, simți că i se zbârlește părul de pe ceafa. Întorcându-se, dădu cu ochii de Gabriel, care stătea lângă măsuța de toaletă. Își deschise primii trei nasturi de sus de la cămașă; deasupra marginii albe de la maiou i se ițeau câteva fire de păr.

— N-o să mă plictisesc niciodată să mă uit la tine.

O sărută pe gât, desfăcând apoi prosopul în care se înfășurase.

— Ar trebui să te pictez.

Îi mângâie șira spinării cu vârful degetelor.

— M-ai pictat acum două nopți, Caravaggio. Am umplut parchetul de vopsea.

— Ah, da. M-a durut sufletul să-l curăț. Speram să mai adăugăm un strat deasupra.

— Va trebui s-o lăsăm pe altă dată, într-o noapte când n-avem musafiri.

Îi aruncă o privire provocatoare.

— Vrei să intri și tu?

— Prefer să te privesc.

— Atunci o să am grijă să-ți ofer un spectacol pe cinste.

Își ridică părul de pe ceafa cu amândouă mâinile, arcuindu-se de spate, adoptând postura fetelor care pozează în reviste.

El gemu și făcu un pas spre ea.

Ea ridică mâna, oprindu-l.

— Mi-am lăsat spuma de baie în baia de oaspeți azi-noapte. Vrei să mi-o aduci, te rog?

— Sigur. *Zeiță*.

O sărută pe buze, savurându-i gustul, înainte de a ieși.

Îi luă câteva minute să găsească spuma de baie, pentru că cineva răsturnase pe podea sticluța care se rostogolise până în dreptul coșului de gunoi. Când se aplecă s-o ia, observă ceva îndesat între coș și perete.

Era o cutiuță dreptunghiulară. Pe etichetă scria *Test de sarcină*.

Dar cutia era goală.

Odată ce-și reveni din șoc și se asigură că citise bine, puse cutiuța la loc unde o găsisese și se întoarse în camera lui.

Fără un cuvânt, îi întinse spuma de baie Juliei, care turnă esența cu aromă de satsuma și lemn de santal în apă, strecurându-se în cadă.

Adoptă o poziție menită să fie provocatoare.

Căzut pe gânduri, Gabriel rămase impasibil.

— Ce s-a întâmplat?

Se suci în cadă ca să-l vadă mai bine.

El își trecu o mână peste gură și bărbie.

— Rachel e însărcinată?

— Din câte știu, nu. Mi-a zis că lucrează la asta. De ce?

— Am găsit o cutie goală de la un test de sarcină în baia de oaspeți. Părea că cineva a încercat s-o ascundă.

— Probabil că ea a fost.

— Mi-aș dori să fi fost tu.

Gabriel îi aruncă o privire așa pățimașă, încât simți că-i ia pielea foc.

— Chiar și după ce s-a întâmplat ieri?

— Sigur că da. Perechile se mai și ceartă. Bărbații sunt măgari. Cădem la pace cu o partidă de sex torid și apoi mergem înainte.

Ea își lăsă privirea în jos.

— Aș prefera să facem sex torid fără să ne mai certăm.

El coborî glasul, șoptindu-i răgușit:

— Atunci nu s-ar mai chema c-am căzut la pace, este?

Ea trase aer în piept și-și ridică privirea spre el.

— Nu sunt pregătită să am o familie.

— Va veni și vremea noastră.

Gabriel o luă de mână, sărutându-i degetele acoperite de spumă.

— Și, crede-mă, nu vreau să încep altă ceartă sau să te stresez și mai tare.

Julia schiță un zâmbet firav.

— Bănuiesc că testul ar putea fi și-al lui Tammy.

— Ea are deja un copil.

— Quinn face doi ani în septembrie. Știu că-și dorește copii cu Scott.

Gabriel umblă la lumină, reducându-i intensitatea, făcându-se nevăzut în dormitor. Reveni o clipă mai târziu și Julia auzi vocea lui Astrud Gilberto revărsându-se din boxa montată în tavan.

Julia își privi încântată soțul.

— Oricine a făcut testul o fi descoperit că nu e însărcinată, de fapt. Dar, dacă e, o să fii din nou unchi. *Unchiul Gabriel*.

Fără a reacționa în vreun fel, el își descheie nasturii de la cămașă, își scoase și cămașa, și tricoul, dezvelindu-și tatuajul și părul fin, negru, de pe pieptul musculos.

Julia îl urmări în timp ce-și agăța cămașa într-un cui, ducându-și apoi mâinile la curea. El zâmbi larg, mișcându-se cu încetinitorul, tachinând-o.

Ea își dădu ochii peste cap.

— O să se răcească apa până termini tu.

— Mă îndoiesc. Și cu siguranță nu voi sta aici când termin.

— De ce nu?

— Pentru că o să fiu în tine atunci.

Cu un rânjel, el își agăță și pantalonii în cui, scoțându-și boxerii.

Julia cunoștea foarte bine trupul soțului ei, dar, chiar și-așa, silueta lui îi tăia răsuflarea de fiecare dată.

Avea umeri lați și-un trunchi care se îngusta până în dreptul șoldurilor și mijlocului susținut de coapse musculoase. Avea mușchi bine definiți în zona brațelor și a abdomenului, precum și în porțiunea în formă de V care-i încadra sexul învârtoșat.

— Mă termină când te uiți la mine așa.

Ochii lui se uitară lacom într-ai ei.

— De ce?

Julia se uită țintă la el, fără rușine, dându-se mai în față în cadă ca să-i facă loc.

— Pentru că mă privești de parcă ai vrea să mă lingi. Din cap până-n picioare.

— Așa și e.

Într-o clipită, Gabriel se instalează în spatele ei, înfășurându-și picioarele lungi în jurul picioarelor ei.

— Mi se pare cunoscut parfumul ăsta.

— Am cumpărat spuma asta pentru că îmi amintea de uleiul de masaj pe care l-ai folosit când eram la Florența. M-ai dat pe spate cu el, mai știi?

— Din câte îmi amintesc, nu numai pe spate.

Gabriel își frecă nasul de urechea ei.

— Nici nu știi ce efect are parfumul ăsta asupra mea.

— Oh, ba da, știu.

Julia se rezemă de pieptul lui, simțindu-i erecția în dreptul șalelor.

— Înainte să trecem la – *ăă* – alte activități, aș vrea să stăm de vorbă.

— Despre ce?

Julia se încordă.

El își lasă mâinile de-o parte și de alta a gâtului ei și începu să-i facă masaj.

— *Relaxează-te*. Nu sunt inamicul. Încerc doar să te conving să ai puțină încredere în mine. De obicei faci băi cu spumă când ești stresată. Și ai început să faci băi cu spumă zilnic.

— Mă preocupă multe.

— S-auzim.

Ea atinse suprafața apei cu mâna stângă, împingând clăbucii încoace și încolo.

— Îmi fac griji legate de doctorat și c-o să pic. Îmi fac griji în legătură cu prezentarea.

El îi strânse umerii.

— Am vorbit despre prezentarea ta și ți-am spus sincer ce cred – e bună. N-o să pici la doctorat. Trebuie doar să te concentrezi pe fiecare semestru. Nu ești obligată să faci pe gazda cu ai noștri săptămâna asta. Mâine, o să-i anunțăm că-ți vei petrece ziua pregătindu-ți lucrarea. Pot să-și facă de lucru și singuri, iar mâine seară o să fac o friptură la grătar pentru cină. Sunt sigur c-o să-mi dea și Rachel, și Tammy o mână de ajutor.

Mușchii Juliei începură să se relaxeze sub mâinile lui.

— M-ar ajuta chestia asta. Mulțumesc.

— Aș face orice pentru tine, îi șopti el, sărutând-o pe gât. Știi asta, nu?

— Știu.

Julia se întoarse și-l sărută energic.

Când se desprinseră, îi zâmbi

— Ziua ta o să cadă când vom fi în Italia. Cum ai vrea s-o sărbătorești?

— Cu tine. În pat. S-o ținem vreo două zile așa.

Gabriel îi înconjură mijlocul cu brațele, mângâindu-i pielea din jurul buricului.

— Vrei să invităm lumea la casa din Umbria? Ar putea să vină cu noi la expoziția de la Florența.

— Nu, nu vreau să te împart cu nimeni. Putem să-i invităm la Cambridge de ziua ta.

Julia își lăsă mâna peste mâna lui, oprindu-l.

— Nu-mi place să fac mare caz de ziua mea.

El se rezemă de peretele căzii.

— Credeam c-am depășit faza asta.

— O să fim ocupați în septembrie.

— Douăzeci și cinci de ani e o cifră rotundă.

— La fel și treizeci și cinci.

— Zilele când împlinesc o vârstă rotundă sunt importante doar datorită ție. Fără tine, ar fi niște zile oarecare.

Julia își ascunse fața la pieptul lui.

— Chiar trebuie să fii așa dulce?

— Dat fiind c-am băgat acrituri toată viața, cam da.

Începu să-i exploreze cu buzele pielea dintre gât și claviculă și umerii acoperiți de spumă.

— Atunci cred c-o să avem o petrecere în septembrie. Ar trebui să sărbătorim în weekendul cu Ziua Muncii.⁶

Îl sărută de-a lungul pectoralilor, întorcându-se din nou spre el.

— Ce-a zis Richard când ai vorbit cu el în seara asta?

— Ar vrea să se mute înapoi aici, dar nu vrea să cumpere casa. Cred că se bazează pe banii ăia ca să se pensioneze.

— Poate să stea aici și fără să cumpere casa. Nu te deranjează, nu?

— Deloc. Aș prefera să se mute aici. Dar se simte prost pentru că va profita de îmbunătățiri.

— Acum poate să se bucure de ele. Singura problemă e ce-o să facem cu mobila. Nu mai avem loc de ea la Cambridge.

— Am putea să i-o dăm lui Tom. Mobilierul lui a văzut și zile mai bune.

Era o notă afectată în tonul domnului profesor.

⁶ Sărbătoare națională americană, care se serbează întotdeauna în prima luni din septembrie. (*N.t.*)

— Chiar ai face asta?

— N-o să te mint, Julianne. Tatăl tău nu e persoana mea preferată. Dar, dat fiind că tu ești...

O sărută.

— Richard are lucruri pe care le-a cumpărat cu Grace, de care nu vrea să se despartă, și a mai lăsat și o parte din mobilierul vechi, pe care l-am pus într-un depozit. Va trebui să mutăm mobila nouă ca să le facem loc. Am putea să i-o dăm lui Rachel, dacă preferi varianta asta.

— Cred c-ar fi frumos să i-o dăm tatei. El și Diane plănuiesc să se căsătorească.

Gabriel o strânse mai bine de mijloc.

— Și ce părere ai despre asta?

— Se poartă frumos cu tata și cu mine. Mi-aș dori să aibă pe cineva alături de care să îmbătrânească.

— Îmi pare rău să-ți spun asta, scumpo, dar tatăl tău deja a început să îmbătrânească. El și noi toți.

— Știi ce vreau să zic.

O întoarse cu fața spre el, trăgându-i picioarele în jurul mijlocului lui.

— Norocul tău că nu sunt prea bătrân să te țin trează toată noaptea. Cred că spațiul ăsta ne-a rămas neinaugurat – deocamdată.

Capitolul 6

La un moment dat după miezul nopții, Richard simți cum se lasă salteaua și cum se strecoară cineva sub pături. Se întoarse, strângându-și soția la piept. Trupul ei era moale și familiar, și el oftă adânc, lipindu-se de ea.

Ea oftă la rândul ei de mulțumire, ca întotdeauna în astfel

de momente, cuibărindu-se în el.

— Ți-am dus dorul.

O mângâie pe păr, sărutându-i-l. Nu i se păru ciudat că părul ei era lung și drept, cum fusese înainte de chimioterapie.

— Și mie, dragule.

Grace îl luă de mână, împletindu-și degetele cu ale lui.

Richard simți verigheta și inelul ei de logodnă, izbindu-se ușurel de verigheta lui. Se bucură că nu și-o scosese.

— Te visez.

Ea sărută locul unde verighetele li se atingeau.

— Știu.

— Erai așa tânără. Aveam toată viața înainte, atâtea lucruri pe care voiam să le facem.

I se frânse vocea la ultimul cuvânt.

— Da.

— Îmi lipsesc lucrurile astea, șopti el. Să te țin în brațe pe întuneric. Să-ți aud glasul. Nu-mi vine să cred că te-am pierdut.

Grace îi dădu drumul la mâna stângă și-o trase apoi la piept.

Richard se pregăti să simtă adânciturile rămase în locul sânilor ei. Deși îl întristau cicatricile ei, nu-l deranjase niciodată s-o privească sau s-o atingă acolo. Dar ea nu-l lăsa.

Își propusese să-și facă o operație de implant, dar cancerul se declanșase din nou, făcând imposibilă intervenția.

Când ea îi trase mâna în sus, Richard simți în palmă o rotunjime. Șovăi, dar pentru o clipă doar. Ea își lăsă mâna peste a lui, apăsând-o.

— Am fost vindecată, îi șopti. A fost mai minunat decât îți poți închipui. Și n-a durut.

Richard simți că-i dau lacrimile.

— Vindecată?

— Nu mai simt nicio durere. Nicio întristare. Și e nespus de frumos.

— Iartă-mă că nu mi-am dat seama că ești bolnavă.

Glasul i se frânse din nou.

— Ar fi trebuit să fiu atent. Ar fi trebuit să observ.

— Îmi venise vremea.

Grace se aplecă și-i sărută latul palmei.

— Am așa de multe să-ți arăt. Dar nu încă. Odihnește-te, iubitele.

*

În dimineața următoare, Richard se trezi singur în pat, cu conștiința faptului că i se oferise un dar foarte prețios. Se simțea mai ușor, mai împăcat, cum nu se mai simțise de mult. Luă micul dejun cu familia lui și începu pregătirile pentru a-și da demisia din postul pe care-l avea la Philadelphia.

După numai o săptămână își scotea apartamentul la vânzare și angaja o echipă să-și mute lucrurile înapoi în casa pe care o cumpărase împreună cu soția lui, cu mulți ani în urmă. Gabriel insistă să aducă înapoi lucrurile care fuseseră transferate în depozit.

Când sosiră camioanele cu mobila, îi îndrumă pe oameni spre dormitorul principal, rugându-i să scoată mobila de acolo înainte de a muta înăuntru lucrurile lui Richard.

— Nu.

Richard îi puse o mână pe umăr.

— Camera de oaspeți o să fie camera mea.

Gabriel le făcu semn oamenilor să-i lase singuri un moment. Se întoarse spre tatăl lui, cu sprâncenele încrețite.

— De ce nu vrei fosta ta cameră?

— Dormitorul mare e al tău acum, al tău și-al Juliei. L-a zugrăvit, l-a transformat în spațiul ei. Nu vreau să-i răpesc asta.

Gabriel protestă, dar Richard ridică mâna, oprindu-l.

— Grace îmi va fi alături oriunde aș dormi. O să mă găsească și-n camera de oaspeți.

Își lăsă din nou mâna pe umărul lui Gabriel, chemându-i apoi pe oameni și conducându-i sus.

Gabriel n-avea de gând să-și contrazică tatăl, mai ales că părea mulțumit de decizia lui. Și, dacă spusele lui Richard i se păruseră ciudate, nu comentă.

(Dar, la drept vorbind, nu i se păruseră ciudate.)

În noaptea aceea, rămas singur în casa tăcută, Richard aproape că și-o închipui pe Grace strecurându-se în pat cu el. Se întoarse pe o parte și adormi liniștit, înainte de a o reîntâlni.

Capitolul 7

Iulie 2011

Oxford, Anglia

Domnul profesor Gabriel O. Emerson se uită disprețuitor de jur-împrejurul camerei modeste de oaspeți aflată în dreptul scării numărul 5 din aripa în stil monahal de la Magdalen College.⁷ Ochii îi căzură pe două paturi aliniate de-a lungul peretelui, și arătă înspre ele.

⁷ „The Cloister” în original, una dintre clădirile emblematice care intră în componența Colegiului Magdalen de la Oxford. Fiind construită în stil medieval, camerele nu sunt distribuite pe culoare, ci organizate în jurul scărilor în spirală. (N.t.)

— Ce naiba sunt alea?

Julia își întoarse privirea spre direcția în care arăta el acuzator.

— Cred că sunt paturi.

— Asta văd și eu. Plecăm.

El luă bagajele în mână și-o porni spre ușă, dar Julia îl opri.

— E târziu, Gabriel. Sunt obosită.

— Exact. Unde naiba ar trebui să ne culcăm?

— Unde dorm de obicei studenții de la Magdalen? Pe jos?

El îi aruncă o privire ucigătoare.

— N-am de gând să mă mai culc vreodată într-o drăcie de pat de o persoană. Ne cazăm la Randolph.

Ea se frecă la ochi cu amândouă mâinile.

— Avem rezervare abia începând de poimâine. Și, în plus, mi-ai promis.

— Nigel mi-a promis una dintre camerele libere pentru profesori, o cameră cu pat dublu și dependențe.

El se uită în jur.

— Unde e patul dublu? Unde sunt dependențele? Va trebui să avem baia la comun cu cine știe cine.

— Nu mă deranjează să am baia la comun cu cealaltă cameră de oaspeți pentru două nopți. O să fim la conferință mare parte din zi.

Ignorând exclamațiile furibunde ale soțului ei, Julia se îndreptă spre fereastră, care dădea spre superba curte interioară. Se uită cu jind la siluetele ciudate de piatră care străjuiau deasupra aradelor din dreapta.

— Mi-ai povestit că C.S. Lewis a fost inspirat de statuile alea când a scris *Șifonierul, leul și vrăjitoarea*.

— Așa se spune, zise Gabriel pe un ton arțăgos.

Julia își rezemă fruntea pe geamul de cristal.

— Crezi că fantoma lui bântuie vreodată pe-aici?

— Mă îndoiesc c-ar bântui printr-o cameră ca asta, se strâmbă Gabriel. Probabil că e la cârciumă.

Julia închise ochii. Fusese o zi lungă, cu drumul de la hotelul din Londra până la gară, apoi până la Oxford și, în sfârșit, aici. Era extenuată.

El îi studie silueta pleoștită din celălalt capăt al camerei.

— Nu există fantome. Julianne. Doar știi asta, îi spuse blând.

— Și-atunci când le-ai văzut pe Grace și Maia?

— Aia a fost altceva.

Ea se uită melancolică la statui, întorcându-se apoi lângă el, cu aerul că se dă bătută.

— Ai fi dezamăgită că stăm la hotel?

El o privi în ochi.

— Am avea mai multă intimitate.

— Da, așa e.

Julia își feri privirea.

El aruncă o privire spre cele două paturi de o persoană.

— E aproape imposibil să faci sex în chestiile alea. Nici n-ai destul loc.

Ea zâmbi larg.

— Eu îmi amintesc altceva.

Pe chipul lui se înfiripă încet un zâmbet provocator și își apropie buzele de ale ei.

— E o provocare, doamnă Emerson?

Julia îl privi o clipă. Apoi păru să se scuture de oboseală. Își înfășură pe mână cravata lui de mătase, îl trase spre ea și își apăsă buzele pe buzele lui.

Gabriel lăsă să-i cadă bagajul din mână și o sărută, uitând

de supărare. Apoi își întinse piciorul în spate și trânti ușa în urma lor.

Capitolul 8

Ceva mai târziu, Gabriel era încolăcit cu soția lui pe unul dintre paturile înguste. Ea îi murmură numele, cu capul la pieptul lui.

— Nu ți-ai pierdut măiestria. Ultima ta inovație mi s-a părut extrem de... satisfăcătoare.

— Mulțumesc, se înfoie el mândru. E târziu acum. E vremea să te culci.

— Nu pot.

Gabriel îi ridică bărbia.

— Îți faci griji în legătură cu lucrarea?

— Vreau să fii mândru de mine.

— Voi fi întotdeauna mândru de tine. Sunt mândru de tine.

Ochii lui albaștri se ațintiră asupra ei.

— Cum rămâne cu doamna profesoară Pieton?

— Nu te-ar fi invitat la conferință dacă nu credea că ești pregătită.

— Dacă mă întreabă cineva ceva și nu știu să răspund?

— Răspunzi cum te pricepi mai bine. Dacă insistă, poți oricând să spui că ți-au pus o întrebare interesantă și că vei reflecta asupra problemei.

Julia se cuibări la pieptul lui, mângâindu-i mușchii abdominali.

— Crezi că, dacă l-aș ruga pe C.S. Lewis să-mi pună o vorbă bună, se va ruga pentru mine?

Gabriel pufni.

— Lewis era protestant, din Irlanda de Nord. Nu credea în rugăciunile către sfinți. Chiar dacă te-ar auzi, te-ar ignora. Din principiu. Roagă-l pe Tolkien. El era catolic.

— Aș putea să-l rog pe Dante să se roage pentru mine.

— Dante deja se roagă pentru tine, spuse el, cu vocea înăbușită în părul ei.

Julia închise ochii, ascultându-i bătăile inimii. Ritmul lor o liniștea întotdeauna.

— Dacă te întrebă cineva de ce ai plecat de la Toronto?

— O să spunem ce spunem de fiecare dată – voiam să fiu la Boston pentru că tu urma să mergi la Harvard și ne pregăteam să ne căsătorim.

— Christa Peterson a răspândit o altă variantă.

Domnul profesor o privi cu ochii îngustați.

— Nu te mai gândi la ea. Nu e cazul să ne batem capul cu ea la conferința asta.

— Promite-mi că n-o să-ți ieși din fire dacă auzi ceva... dezagreabil.

— Ai măcar un pic de încredere în mine.

Părea exasperat.

— Am avut de-a face cu bârfe și la BU⁸, și la Harvard și nu mi-am ieșit din fire.

— Sigur.

Îl sărută pe piept.

— Dar profesorii universitari se plictisesc și tare le place să bârfească. Nu e nimic mai incitant ca un scandal despre sex.

— Dă-mi voie să te contrazic, doamnă Emerson.

În ochii lui apăru o scânteie jucăușă.

⁸ Boston University (*N.t.*)

— Oh, serios?

— S-o fac cu tine e mai incitant decât un scandal.

O întoarse pe spate și începu s-o sărute pe gât.

*

Înainte să se lumineze de ziuă, Julia se strecură înapoi în cameră. O rază de soare pătrundea prin fereastră, luminând parțial bărbatul dezbrăcat care dormea în patul ei. Era întins pe burtă, cu părul negru răvășit. Cearșaful era lăsat primejdios de jos, dezvelindu-i șalele, gropițele din dreptul șoldurilor și locul unde începea panta domoală a feselor.

Julia îl privi admirativ, lăsându-și privirea să zăbovească un pic mai mult decât era nevoie asupra spatelui și asupra mușchilor lui fesieri. Era superb, era sexy și era al ei.

Își scoase colanții și tricoul, punându-și hainele și lenjeria pe un scaun aflat la îndemână. De când erau căsătoriți, dormea aproape întotdeauna dezbrăcată. Așa prefera – să adoarmă simțind trupul gol al iubitului ei lipit de al ei.

Gabriel tresări un pic când simți că se lasă salteaua. O luă imediat în brațe, dar îi luă câteva clipe să se trezească.

— Unde ai fost?

Începu s-o mângâie pe braț.

— M-am dus să văd statuile din curtea interioară.

Gabriel deschise ochii.

— De ce?

— Am citit *Cronicile din Narnia*. Au însemnat mult pentru mine.

El îi cuprinse fața în mâini.

— Așadar, ai vrut să stai aici din cauza lui Lewis?

— Și din cauza ta. Știu că Paulina a stat aici când erai și tu și...

Se opri, regretând că adusese vorba de o persoană de care

încercau amândoi să uite.

— Asta se întâmpla înainte de noi doi. Am petrecut foarte puțin timp cu ea aici.

O strânse în brațe.

— N-aș fi încercat să te duc la Randolph aseară dacă aș fi știut motivele tale. De ce nu mi-ai spus?

— M-am gândit că pasiunea mea pentru *Cronicile din Narnia* o să ți se pară infantilă.

— Nimic din ce e important pentru tine nu poate fi infantil.

El căzu pe gânduri un răstimp, reflectând la spusele ei.

— Le-am citit și eu. În apartamentul maică-mii din New York era un dulap despre care eram convins că mă va duce în Narnia dacă sunt cuminte. După cum se vede, n-am fost.

Se așteptă ca ea să pufnească în râs.

— Știu cum e să fii dispus să faci orice pentru ca poveștile să se împlinescă, șopti Julia.

Gabriel o strânse mai tare în brațe.

— Dacă vrei să vezi unde locuia Lewis, o să te duc la The Kilns, casa lui memorială. Apoi dăm o raită pe la The Bird and Baby, unde se reuneau The Inklings.⁹

— Mi-ar plăcea.

El o sărută pe păr.

— Ți-am zis odată că nu îmi ești egală, ci superioară. Mă tem că nu m-ai crezut.

— E greu să cred că asta gândești, uneori.

El se crispă.

— Trebuie să ți-o arăt mai bine, șopti el. Dar nu știu cum

⁹ Grup de discuții literare constituit în jurul Universității Oxford, care a activat de la începutul anilor 1930 până în 1949, printre membrii căruia se aflau C.S. Lewis și J.R.R. Tolkien. (N.t.)

s-o fac.

Capitolul 9

După ce luară micul dejun în sala de mese de la Magdalen, Gabriel insistă să ia un taxi până la St. Anne's, unde avea loc conferința. Se temea că Julia (cu pantofii ei cu toc) n-avea să facă față mersului pe jos, și pentru nimic în lume n-avea de gând să-i propună să-și schimbe pantofii.

— E un vis împlinit, murmură Julia, în timp ce mașina îi purta prin Oxford. Nu mi-am închipuit niciodată că voi ajunge să vizitez locurile astea, cu atât mai puțin să-mi prezint cercetările aici. Nu-mi vine să cred.

— Ai muncit din greu.

El îi sărută mâna.

— Astea-s roadele muncii tale.

Julia rămase tăcută, ca și cum simțea pe umeri povara așteptărilor lui.

Când trecură pe lângă Ashmolean Museum, lui Gabriel îi sclipiră ochii.

— Mă întreb ce năzbâtii putem face pe-aici, spuse, arătând spre muzeu. Din câte îmi amintesc, sunt spații generoase pentru o rundă sau două de nebunii.

Julia se înroși și Gabriel o trase spre el, râzând în barbă.

Încă mai avea darul de a o face să roșească, o realizare cu care chiar se mândrea. Și o făcuse să roșească și mai mult decât atât cu câteva zile în urmă când își făcuseră de cap rezemați de un perete la Hritish Museum.

(Lucrările de marmură din colecția Elgin încă nu-și reveniseră din șoc.)

Soții Emerson sosiră la St. Anne's College chiar înainte de

începutul primei sesiuni. Înăuntru, vreo cincizeci de universitari mișunau în jurul meselor cu gustări, savurându-și ceaiul și prăjiturelele, în timp ce povesteau despre lumea minunată a studiilor operei lui Dante.

(Căci, ce-i drept, acea lume era mult mai interesantă decât le părea profanilor.)

Gabriel o servi pe Julia cu ceai și-și turnă niște cafea pentru el. În timp ce sorbeau din cești, îi prezentă doi profesori importanți de la Oxford, cunoștințe de-ale lui.

Când veni timpul să între în sala de conferință, Gabriel își lăsă mâna pe spatele Juliei, îmboldind-o. Ea făcu doi pași înainte și-apoi se opri.

Auzi un răs cunoscut, strident, și văzu persoana de la care venea râsul la câțiva pași de ei. În mijlocul unui grup de bărbați, tineri și mai vârstnici, îmbrăcați mai toți în costume de tweed, era o frumusețe brunetă, care părea în centrul atenției. Era înaltă și zveltă, iar silueta ei apetisantă era pusă în valoare de un taior negru mulat. Picioarele ei păreau și mai lungi în pantofii cu tocuri de zece centimetri.

(Pentru prima dată în viață, domnul profesor se uită la o pereche de pantofi eleganți, de colecție, cu un alt sentiment decât admirație.)

Femeia se opri brusc din răs când un bărbat brunet, foarte bronzat, se aplecă să-i șoptească ceva la ureche, iar privirea ei se întoarse spre Gabriel și Julia.

— *Futu-i*, înjură Gabriel în barbă.

Le aruncă o privire de rău augur Christei Peterson și domnului profesor Giuseppe Pacciani, în timp ce Julia studia reacțiile bărbaților aflați prin preajmă. Uitându-se de la unul la altul, o năpădi o senzație groaznică, apăsătoare.

Mulți dintre ei îi înfruntară privirea, lăsându-și ochii să

zăbovească necuviincios de mult asupra sânilor și șoldurilor ei. Îi dădu drumul la mână lui Gabriel și-și încheie nasturii la taior, ca să-i acopere mai bine pieptul.

O dezamăgire vădită se citea pe chipurile mai multora dintre bărbați după ce o măsurară din priviri. Clar Julia nu le îndeplinise așteptările legate de cum ar trebui să arate o doctorandă tânără și apetisantă, care se culcase cu profesorul ei și fusese implicată într-un scandal.

— O să rezolv chestia asta o dată pentru totdeauna.

Gabriel țâșni spre ei, dar Julia îl apucă de mână, strângându-i brațul prin mâneca sacoului de lână.

— Pot să vorbesc o clipă cu tine? îi șopti.

— După.

— Nu poți, șuieră Julia. Nu aici.

— Necazuri în Paradis?

Vocea arogantă a Christei reverberă în întreaga încăpere.

— S-ar părea că n-a durat prea mult luna de miere.

Își aținti ochii asupra Juliei, cu o expresie șireată și buzele încrețite de un rânjel.

— Nu că m-ar mira.

Julia încercă să-l tragă pe Gabriel de acolo, dar el rămase ferm pe poziție, tremurând de furie.

— Aș dori să discut ceva cu dumneata, domnișoară Peterson.

Christa se trase un picuț mai aproape de domnul profesor Pacciani. Se prefăcu intimidată de Gabriel.

— Nu după ce s-a întâmplat la Toronto. Dacă aveți ceva să-mi spuneți, va trebui s-o spuneți cu martori.

Odată ce se pusese la adăpost, lângă Pacciani, se aplecă spre Gabriel și continuă, coborând glasul:

— Nu e în interesul tău să faci o scenă, Gabriel. Am

descoperit niște lucruri după ce ți-ai dat demisia, cum ar fi că te-ai dedat la acte sado-maso. Nu știam că te-ai lăsat dominat de doamna profesoară Ann Singer.

Cei aflați cel mai aproape de cei doi oponenti amuțiră, uitându-se de la Christa la Gabriel.

Julia îl luă de mână și-l trase.

— Hai să mergem. *Te rog.*

În ciuda furiei pe care o simțea, Gabriel era foarte conștient că ceilalți participanți îi urmăreau acum fascinați. Cu toate astea, făcu eforturi supraomenești să nu-i sară la beregată Christei.

Înăbușindu-și o înjurătură, se întoarse brusc și făcu un singur pas, îndepărtându-se de fosta lui studentă.

— De-abia aștept să-ți aud prezentarea, Julianne.

Christa ridică glasul, ca s-o audă cât mai mulți oameni.

— Rareori se întâmplă ca o doctorandă în primul an să fie invitată la o conferință așa importantă. Cum ai reușit performanța?

Julia se opri, uitându-se la Christa peste umăr.

— M-a invitat doamna profesoară Pieton.

— Serios?

Christa părea intrigată.

— N-ar fi fost mai bine să-l invite pe Gabriel să țină o prelegere? Adică, probabil c-o să repeți ce-ai învățat de la el. Sau poate că pur și simplu ți-a scris chiar el lucrarea.

— Îmi fac singură cercetarea.

Tonul Juliei era calm, dar tăios.

— Sunt sigură de asta.

Christa se uită cu subînțeleș la spatele lui Gabriel.

— Dar „cercetarea” ta nu te poate ajuta să scrii o prelegere. Dacă nu cumva ai de gând să ne vorbești despre

toți profesorii cu care te-ai culcat ca să intri la Harvard.

Gabriel înjură și-i dădu drumul la mână Juliei. Se întoarse, uitându-se furibund la Christa.

— Ajunge. Nu-ți permit să i te adresezi soției mele. M-ai înțeles?

— Calm, Gabriel, calm.

O sclipire de amuzament parșiv străfulgera în ochii negri ai Christei.

— Pentru tine sunt „domnul profesor Emerson”, se răsti el.

Julia i se puse în față.

— Hai să mergem.

Îi puse blând o mână pe piept, chiar sub papion.

— Dă-te la o parte.

Părea un dragon gata să sufle flăcări pe nări.

— De *dragul meu*, îl imploră ea, cu un aer rugător.

Până să apuce Gabriel să spună ceva, se auzi o voce autoritară de lângă el.

— Ce se întâmplă aici?

În dreapta lui Gabriel apăruse Katherine Pieton, cu părul ei alb tuns scurt și coafat impecabil, cu ochii ei albaștricușii aruncând văpăi de după ochelari. Îl studie cu un aer dezgustat pe domnul profesor Pacciani, înainte de a-și întoarce privirea asupra Christei.

— Dumneata cine ești?

Postura Christei se schimbă brusc, ieșind din defensivă spre a adopta un aer mios. Îi întinse mâna lui Katherine.

— Mă numesc Christa Peterson, sunt de la Columbia. Ne-am cunoscut la Universitatea din Toronto.

Katherine ignoră mâna care-i fusese întinsă.

— Îi cunosc pe profesorii de la Columbia. Nu faci parte

dintre ei.

Christa se înroși, retrăgându-și mâna.

— Sunt doctorandă acolo.

— Atunci nu te prezenta ca fiind altceva, se rățoi Katherine la ea. Nu ești de la Columbia. *Studiezi* la Columbia. Repet, ce cauți aici?

Când Christa nu-i răspunse, doamna profesoară Pieton făcu un pas spre ea, ridicând glasul.

— Ești tare de urechi? Ți-am pus o întrebare. Ce cauți la conferința mea și de ce-mi insulti invitații?

Christa aproape că se blocă, simțind cum se schimbă atmosfera în încăperea ca efect al antipatiei doamnei profesoare Pieton. Până și domnul profesor Pacciani făcu un pas înapoi.

— Am venit să asist la prelegerea dumneavoastră, ca toți cei de față.

Katherine se îndreptă de spate, la înălțimea ei de un metru cincizeci, privind în sus la doctoranda cu mult mai înaltă și cu o jumătate de secol mai tânără.

— Numele tău nu apare pe lista celor invitați. Eu cu siguranță nu te-am invitat.

— Doamnă profesoară Pieton, îmi cer scuze. Domnișoara e o prietenă de-a mea, interveni mieros domnul profesor Pacciani.

Făcu o plecăciune și dădu să-i sărute mâna doamnei profesoare Pieton, dar ea îl trimise la plimbare.

— Dacă e însoțitoarea ta, Giuseppe, i s-ar putea scuza prezența. Dar cu greu.

Se uită chiorâș la el.

— Trebuie s-o înveți bunele maniere.

Se întoarse pentru a i se adresa direct Christei.

— Știi ce dezastru ai provocat la Toronto. Minciunile tale au fost cât pe-acți să-mi distrugă catedra. Aici vei respecta regulile bune-cuviințe sau vei fi dată afară. M-ai înțeles?

Fără a aștepta răspunsul, începu să-l dojenească pe Pacciani într-o italiană impecabilă, dându-i de înțeles fără ocolișuri că, dacă prietena lui îi deranja în orice fel pe invitații ei, îl va considera vinovat pe el.

Adăugă că avea o memorie perfectă și necruțătoare.

(Trebuie subliniat că așa și era.)

— *Capisce?* întrebă, privindu-l furioasă de după ochelari.

— *Certo*, doamnă profesoară.

Pacciani făcu o plecăciune, cu o expresie sumbră.

— Eu sunt partea vătămată, protestă Christa. Pe vremea când eram la Toronto, Gabriel...

— Vrajeli, se stropși Katherine. Sunt bătrână, nu și senilă. Știi când am de-a face cu o femeie care a fost respinsă. După cum ar trebui să știe toată lumea.

Și, spunând asta, le aruncă o privire disprețuitoare bărbaților care se strânseseră în jurul Christei, sorbindu-i bârfele.

— Mai mult, să te autoinvیți la un eveniment la care se vine doar pe bază de invitație dovedește o lipsă crasă de profesionalism. Asta nu-i o petrecere în campus.

Doamna profesoară Pieton se mai uită o dată de jur-împrejur, făcând o pauză, ca și cum le lansa o provocare celor dornici s-o contrazică. Sub privirea ei ucigătoare, toți cei care căscaseră gura începură să-și târșăie picioarele și să se dea înapoi.

Aparent satisfăcută, Katherine își întoarse privirea asupra domnișoarei Peterson și ridică bărbia.

— Cred că am zis ce aveam de zis.

Și, cu asta, îi întoarse spatele Christei. Spectatorii rămaseră încremeniți, părând să fie în stare de șoc după ce tocmai asistaseră la echivalentul universitar al unei încăierări în nămol, câștigată detașat de o septuagenară minionă (dar bățăioasă).

— Dragi prieteni, mă bucur să vă văd. Cum ați călătorit?

Înconjură cu brațul umerii încordați ai Juliei, strângând-o prietenește, spre a da apoi mâna cu Gabriel.

— Am călătorit bine. Am petrecut câteva zile la Londra și-apoi am luat trenul înapoi.

Gabriel o sărută pe obraz. Se sili să schițeze un zâmbet, dar nu reuși.

— Îmi displace faptul că au permis accesul unor neaveniți, se strâmbă Katherine. Trebuie să discut cu organizatorii. Oricum e neplăcut pentru voi, tinerii, să aveți de-a face cu o astfel de persoană, darmite s-o suportați în public. Ce fetișcană fără minte!

Cu ochiul ei format, surprinse pe dată expresia abătută a Juliei și chipul ei se îmblânzi.

— Te invit să bem ceva diseară, Julianne. Cred că e momentul să avem o mică șuetă.

La auzul invitației lui Katherine, Julia tresări. Pe chipul ei se citi spaima, foarte prost ascunsă.

Gabriel îi înconjură mijlocul cu brațul.

— E foarte generos din partea ta, Katherine, dar nu vrei mai bine să iei cina cu noi?

— Mulțumesc, mi-ar face plăcere. Dar vreau mai întâi să discut ceva cu Julianne.

Se întoarse spre fosta ei masterandă, cu o expresie blândă.

— Caută-mă după ultima prelegere și o să mergem împreună la The Bird and Baby.

Doamna profesoară Pieton își luă rămas-bun de la ei și fu înconjurată imediat de un alai de admiratori din lumea academică.

Juliei îi luă un moment să se adune, dar, când își veni în fire, se rezemă de Gabriel.

— Mi-e așa rușine.

— Îmi pare rău că ne-a întrerupt Katherine tocmai în momentul ăla. Mi-ar fi plăcut să-i zic vreo două.

Julia începu să-și frângă mâinile.

— N-ar fi trebuit să-i răspund Christei. Ar fi trebuit să plecăm de-acolo.

Chipul lui Gabriel se încordă. Se uită în jur, apoi îi șopti la ureche:

— Ai luat poziție, ceea ce și trebuia să faci. Și n-am de gând să stau cu mâinile în sân când ea te face curvă.

— Dacă am fi plecat, n-ar fi mers așa departe.

— Aiurea. Deja ne calomniază. Chiar tu ai spus-o.

Pe chipul Juliei se citi dezamăgirea.

— Te-am rugat să te oprești.

— Și eu ți-am explicat că n-aveam de gând s-o las să-ți vorbească astfel.

Își încleștă maxilarul și se sili să se relaxeze apoi.

— Hai să nu ne certăm din cauza târâturii ăsteia. Exact asta își dorește.

— Căuta ceartă. Și i-ai oferit ce voia.

Julia se uită în jur, în camera care se golea rapid.

— Mâine va trebui să stau în fața tuturor, știind c-au asistat la scena asta jenantă.

— Dacă n-aș fi zis nimic, dacă n-aș fi făcut nimic, atunci aș fi dat impresia că-i împărtășesc opinia, spuse Gabriel răgușit, din gât.

— Te-am rugat să te oprești și m-ai ignorat.

Se uită la el cu un aer jignit.

— Sunt soția ta. Nu sunt o denivelare peste care poți să treci în loc să încetinești.

Își luă geanta veche de umăr de la Fendi și porni pe urmele celorlalți spre amfiteatru.

Capitolul 10

Domnul profesor Emerson își urmări soția cum se îndepărta, simțind că fierbe de furie. Ar fi vrut s-o tragă pe Christa Peterson de păr de-acolo și să-i dea o lecție. Din păcate, judecând după tentativele ei de seducție pe când îi fusese studentă, probabil că ei i-ar face plăcere.

(Și ar face și niște poze să le pună în albumul ei personal.)

Nu-i stătea în fire să vrea să dea într-o femeie.

Sau poate că-i stătea. Poate că era tipic pentru el să-i vină să dea într-o femeie. Exista o predispoziție spre furie și violență, erau produsul datelor genetice. Poate că Gabriel semăna cu tatăl lui.

Închise ochii. De îndată ce-i răsări acel gând în minte, și-l înăbuși. Nu era momentul să se gândească la tot ce știa și nu știa despre părinții lui biologici.

Gabriel știa că e iute la mânie. Încerca să se stăpânească, dar deseori eșua. Într-o astfel de împrejurare, spre rușinea lui, lovise o femeie.

Preda la Toronto pe-atunci. Femeile erau frumoase și sexy, orașul abunda în ocazii de divertisment, muzicale și artistice. Și totuși se simțea deprimat. Paulina venise pe la el și își reluaseră – din nou – relația sexuală. După fiecare întâlnire, își jura că e ultima dată. Dar, de fiecare dată când ea

îl atingea, ceda ispitei.

Știa că e o greșeală. Faptul că nu punea capăt relației cu ea le făcea rău amândurora. Dar, orice ar fi dorit spiritul lui, era supus trupului, care era foarte slab.

După ce Paulina s-a întors la Boston, el s-a apucat de băut zdravăn. A devenit unul dintre clienții VIP ai clubului The Loby și, în fiecare seară, și-o trăgea cu o altă femeie. Uneori, în decursul unei seri stropite din belșug cu scotch, și-o trăgea cu mai multe chiar. Uneori cu mai multe odată.

Nimic nu-l scotea din starea lui. Bântuit de trecutul lui, retrăit și mai acut prin prisma celor câteva zile petrecute cu Paulina, simțea că riscă să se apuce din nou de cocaină, într-o clipă de uitare de sine.

Și-apoi a întâlnit-o pe Ann. Erau amândoi pasionați de scrimă și se duelara de câteva ori la clubul unde mergeau amândoi, doar spre a se retrage într-o cameră întunecoasă, la ultima dintre aceste întâlniri, pentru o partidă de sex scurtă, dar incendiară.

Ann Singer promitea să-i ofere prilejuri noi și ispititoare de uitare de sine. Îi șopti vorbe ce exprimau o plăcere intensă, neîmblânzită, cum nu-i fusese dat să audă vreodată.

Îi trezi interesul. Avea puterea de a-i readuce mintea în trup și a o ține bine acolo, fără să-l lase să se gândească sau să se preocupe de altceva. Și așa sfârși într-o cameră la subsolul casei ei din Toronto, gol pușcă, legat și în genunchi.

Ea îi zăpăcea simțurile, desfătându-l și pedepsindu-l deopotrivă. Cu fiecare lovitură, durerea lui emoțională părea să se risipească. Singurul gând fugar care-i trecu prin minte fu de ce așteptase așa mult înainte de a recurge la durerea fizică spre a-și alina suferința psihică. Dar până și gândul acela fu uitat rapid.

Și-apoi veni umiliința. Ann voia să-i domine deopotrivă mintea și trupul. În timp ce-i lăsa vânătați pe trup, încercă să-i frângă și voința.

Gabriel realizează ce făcea ea și se zbârli involuntar. Își dorea și accepta durerea fizică, dar nu și manipularea psihologică. Mintea lui era varză oricum din cauza trecutului.

Începu să-i opună rezistență.

Ea îl acuză că încerca s-o domine pe la spate și își reinnoi eforturile. Începu să-i depeze povestea vieții lui, țesând-o din speculații bazate exclusiv pe analiza ei de psiholog amator. Unele părți ale poveștii erau primejdios de aproape de adevăr. Iar restul...

Pe neașteptate, explodă ceva în el.

Stând acum în sala de la St. Anne's, Gabriel nu-și amintea exact ce-i spusese doamna profesoară Singer, de-l scosese din fire. Nu-și amintea cât durase partida respectivă. Își amintea doar valul de furie incandescentă care-l orbise.

Dintr-o singură mișcare, își rupsese legătura de la mâna dreaptă (act care presupusese o forță considerabilă) și-i trăsese un dos de palmă peste față. Trupul ei minion se prăbușise moale pe podeaua cu gresie.

El se ridicase împleticit și rămăsese aplecat asupra ei, gâfâind. Ea nu se mișcă.

O ușă se deschise și Gabriel se trezi boxând cu o mână cu bodyguardul ei, care-i sărise în apărare. Plin de sânge și de vânătați, Gabriel fu zburat afară în zăpadă, cu hainele aruncate care încotro după el.

Aceea fii ultima lui întâlnire amoroasă cu Ann și ultima lui incursiune în lumea sado-maso. Fu revoltat de faptul că-și ieșise din fire și-o lovise și își promisese să nu mai dea vreodată într-o femeie. Chiar și acum fu năpădit de rușine.

Închise ochii și încercă să se adune. Nu-i explicase niciodată în întregime lui Julianne ce se întâmplase între el și doamna profesoară Singer. N-avea de gând s-o facă acum. Unele lucruri e mai bine să rămână nerostite.

Își enumeră în minte specialiștii iluștri în opera lui Dante care auziseră comentariile Christei despre trecutul lui. Era jenant, ce-i drept. Dar era profesor plin, cu un post fix. N-aveau decât să se ducă naibii.

(Și să studieze pe pielea lor Infernul lui Dante.)

Dar trebuia s-o neutralizeze pe Christa înainte ca aceasta să-i strice și mai mult reputația lui Julianne. Practic o făcuse curvă pe Julia, sugerând că reușitele ei academice se datorau favorurilor sexuale.

Chinuit de gândul acesta, își îndreptă papionul, își netezi sacoul și intră în amfiteatru.

*

Julia își urmări soțul apropiindu-se, fără să se uite la ea, cu o expresie sumbră.

El se uită furios la Christa, care stătea lângă domnul profesor Pacciani, înainte de a ocupa locul dintre Julia și Katherine. Fără un cuvânt, își scoase stiloul Meisterstuck 149 și un carnetel din servieta lui de piele. În postura lui se citea iritarea.

Julia încercă să fie atentă la prelegere, care avea ca temă valorile cifrei 3 în *Divina Comedie*. Nu exista alt mod de a descrie tema, precum și modul de prezentare a prelegerii, decât ca o încălcare flagrantă a Convenției de la Geneva cu privire la pedepsele crude și atipice. Și mai rău era că trebuia să stea lângă Gabriel și să simtă furia pe care o emana prin costumul elegant, cu vestă.

Cu coada ochiului, Julia observă că el lua notițe la greu,

cu un scris neobișnuit de apăsător și ascuțit. I se citea tensiunea în ridurile din jurul gurii și în cuta cunoscută dintre sprâncenele lui negre, deasupra ochelarilor.

Julia era dezamăgită de el, dar nu era supărată. Știa că era tipic pentru el să facă pe îngerul răzbunător. În anumite împrejurări, apreciasse acest aspect al personalității lui, de pildă atunci când el îi trăsese o bătaie soră cu moartea lui Simon, după ce acesta o atacase.

Dar nu-i plăcea să se certe cu el, mai ales în public. Cu siguranță nu-i plăcea să-l vadă ieșindu-și din fire și făcând o scenă în fața atâtor oameni de vază, chiar dacă doamna profesoară Pieton îi luase apărarea.

Oftă înăbușit. Furia lui se hrănea, probabil, din dragostea pentru ea și din dorința de a o vedea pe culmi.

Ești prima lui relație serioasă, în care s-a implicat sincer. Ar trebui să fii mai înțeleghătoare cu el.

Își dorea să-l atingă, dar nu era sigură cum va fi primită atingerea ei. Cu siguranță nu voia să-l deranjeze. Și-l închipui uitându-se la ea pe deasupra ochelarilor, cu un aer dojenitor. O astfel de reacție ar răni-o profund.

De mult timp nu-l mai văzuse cu adevărat furios. Își aminti de cearta lor explozivă din perioada când făcea seminarul despre Dante cu el, când îl provocase în legătură cu Paulina. Fusese furibund, până când furia lui lăsase locul pasiunii.

Își încrucișă și-și desfăcu picioarele. Nu era momentul să se gândească la interacțiuni pasionale. O să amâne semnul de pace până când se întorceau în camera lor de la Magdalen College. Altfel, el s-ar putea să decidă să cadă la pace cu ea luând-o pe sus într-un colț pentru o partidă de *sex de conferință*.

(Unii universitari aveau scrupule bizare privind sexul de conferință. O astfel de activitate trebuia evitată cu orice preț.)

Următoarea prelegere fu la fel de chinuitoare ca prima. Julia simulă interesul, deși gândurile îi reveneau în același punct. Dacă Gabriel ar fi ascultat-o, Christa ar fi fost obligată să-și țeară pânza de minciuni defăimătoare fără un public larg, atent. Acum Julia va trebui să interacționeze cu ceilalți participanți știind că asistaseră la acea scenă stânjenitoare. Oricum era o fire timidă. Christa îi amplificase însutit stânjeneala.

În ciuda neînțelegerii dintre ei, Julia ar fi preferat să-și petreacă ziua alături de Gabriel, mai ales în pauza de prânz și în timpul numeroaselor pauze de ceai și cafea. Dar conveniseră în ajun să mișune printre participanți, pentru ca Julia să poată socializa cu ei.

Se sili să se implice în conversații, dându-le prilejul doamnelor profesoare Marinelli și Pieton să o prezinte unor prieteni vechi de-ai lor, în timp ce Gabriel socializa cu lumea în celălalt capăt al sălii. Era clar că își pusese farmecul la bătaie – încercând să converseze cu cât mai mulți dintre participanți. Judecând după privirile îndreptate spre Julia, era limpede că vorbea despre ea.

Femeile roiau în jurul lui. Oriunde ar fi fost, tot timpul erau vreo două femei în preajma lui. Spre lauda lui, le suporta răbdător avansurile, fără a le încuraja.

Julia se concentrează asupra propriilor ei interacțiuni, dar, involuntar, urmărea pe unde era el și cu cine. N-o scăpa din ochi nici pe Christa, dar aceasta era mereu în preajma domnului profesor Pacciani.

Juliei i se păru curios.

Pacciani părea s-o urmărească din priviri și, la un moment

dat, fu sigură că-i făcuse cu ochiul. Dar nu încercă să se apropie sau să i se adreseze. Părea mulțumit să rămână pe lângă Christa, în ciuda tendinței ei de a flirta din când în când cu alți bărbați.

Julia sorbea din ceai, ascultând profesorii universitari care perorau, pe rând, despre ultimele lor proiecte de cercetare, de-abia așteptând să se termine programul din ziua aceea.

*

În timpul ultimei prelegeri, Gabriel observă că Julia stătea ca pe ace. De o oră se tot foia pe scaun, ca și cum avea nevoie disperată la toaletă.

De câteva ore bune, Gabriel își ațâța iritarea la adresa Christei, întărâtându-se singur, gășind o sumedenie de justificări pentru ce spusese și cum se purtase. Tocmai își compunea în minte o tiradă plină de mânie îndreptățită pe care avea de gând să i-o țină Juliei odată ce se vor fi întors la Magdalen, când ea îl luă prin surprindere strecurându-i un bilet.

Nu vreau să ne certăm.

Iartă-mă.

Mulțumesc că mi-ai luat apărarea.

Îmi pare rău c-a adus vorba de doamna prof. Chin.

Gabriel reciti de două ori biletul.

I se strânse inima văzând dovada regretelor Juliei, negru pe alb. Își cerea iertare, deși nu greșise aproape cu nimic.

I-ar fi plăcut ca ea să-l sprijine mai mult. Jinduia după compasiunea ei – pentru o belea în care se băgase din dorința lui de a o proteja. Dar nu se așteptase ca ea să-și ceară scuze.

Privirile lor se întâlneau și ea îi zâmbi timid. Zâmbetul,

poate chiar mai mult decât biletul, îl termină.

Iritarea i se risipi, înecată de apele înghețate ale remușcării.

Fără a mai zăbovi, întoarse bilețelul de la ea și scrise pe verso:

Emerson a fost un măgar.

Dar speră că-l vei ierta.

Ea citi pe dată mesajul. Și, odată ce-l citi, își înăbuși un hohot de râs, scoțând un pufnet gâtuit.

Sunetul reverberă în întreaga sală și persoana care ținea prezentarea își ridică privirea din notițe, întrebându-se cum reușise să între un porc mistreț în Colegiul St. Anne's la prelegerea ei.

Înroșindu-se toată, Julia se prefăcu că are un acces de tuse, iar Gabriel se făcu c-o bate pe spate. Când profesorul își reluă în sfârșit prelegerea, Gabriel mai adăugă ceva la bilețel:

Iartă-mă că te-am stingherit.

Promit că n-o să se mai repete.

Nu ești o denivelare peste care vreau să trec.

Ești Beatrice a mea.

Chipul delicat al Juliei se luminează și, sub privirea lui, umerii ei se relaxază. Sfioasă, întinse degetul mic și îl prinse pe-al lui. Așa obișnuia ea să-l ia de mână ca să nu-i vadă altcineva.

El își îndoi degetul peste al ei, privind-o cu coada ochiului.

Da, domnul profesor Emerson mai era și măgar, uneori.

Dar măcar se căia.

*

După ce se terminară sesiunile pe ziua respectivă, Katherine o luă pe sus pe Julia la cârciuma The Eagle and Child, la un pahar de vorbă. Cârciuma era cunoscută între localnici sub numele de „The Mird and Baby” sau „The Fowl and Foetus”¹⁰. Probabil că era cea mai cunoscută cârciumă de la Oxford. Julia de-abia aștepta s-o viziteze, pentru că fusese unul dintre locurile unde se reuneau The Inklings, grupul literar din care făcuseră parte C.S. Lewis, J.R.R. Tolkien și Charles Williams.

Înăuntru, Katherine comandă două halbe de bere Caledonian și își conduse fosta masterandă într-un colț mai retras. Odată ce se instalară, dădu noroc cu Julia și sorbi cu nesaț din bere.

— Mă bucur să te văd, Julianne. Arăți bine.

Katherine o măsură rapid din priviri.

— Nunta voastră a fost foarte reușită. Nu m-am mai distrat așa de ani de zile.

— Mă bucur foarte mult c-ați venit.

Julia ținea un pic cam strâns halba, așa strâns că i se albiseră degetele, semn că era agitată.

— Ai emoții în legătură cu prezentarea?

— Oarecum.

Julia luă o gură de bere, întrebându-se de ce insistase Katherine să vorbească între patru ochi cu ea.

— E de înțeles, dar o să te descurci de minune. Fără îndoială ești în continuare puțin dată peste cap după întâlnirea

¹⁰ în traducere aproximativă: "Pasărea și pruncul" sau „Orătania și fătul" parafrazări ale numelui „The Eagle and Child" — „Vulturul și copilul". (N.t.)

cu persoana aceea oribilă.

Julia simți că i se strânge stomacul și încuviință.

Katherine se asigură că ceilalți clienți erau cufundați în conversațiile lor înainte de a continua.

— Gabriel ți-a explicat vreodată cum am ajuns să-i fiu îndatorată?

— Mi-a pomenit ceva cum că v-a făcut un serviciu, dar nu mi-a dat detalii.

Katherine bătu gânditoare darabana în halbă cu o unghie nevopsită.

— Mă gândeam că ți-o fi spus. Dar e tipic pentru el să nu trădeze secretele altora.

Își scoase ochelarii, punându-i pe masă.

— Acum șase ani eram la Universitatea din Toronto, în curs de pensionare. Jeremy Martin l-a angajat pe Gabriel în ideea că va prelua postul meu, dar eu coordonam în continuare disertațiile și tezele doctorale și mai țineam un seminar. În toamnă, la începutul semestrului, am primit un e-mail de la un prieten vechi de-aici, de la Oxford. Mă anunța că fostul nostru profesor, John Hutton, era internat într-un spital pentru bolnavi incurabili, avea cancer și era pe moarte.

— Am citit cărțile domnului profesor Hutton. A fost una dintre sursele pe care le-am consultat pentru lucrare.

— Bătrânul Hut probabil c-a uitat mai multe despre Dante decât am știut eu vreodată.

Expresia lui Katherine era aproape melancolică.

— Când am aflat că e pe moarte, deja începusem să țin seminarul. Și acceptasem să țin o serie de prelegeri despre Dante și cele șapte păcate capitale pentru CBC.¹¹ L-am

¹¹ Canadian Broadcasting Corporation, Societatea Națională Canadiană de Radiodifuziune și Televiziune. (N.t)

abordat pe Jeremy și l-am întrebat dacă s-ar putea să-mi iau o săptămână liberă ca să vin aici.

Puține lucruri scăpau privirii agere a lui Katherine și cu siguranță nu-i scăpă că Julia tresări când auzi numele domnului profesor Martin.

— Jeremy a fost de partea voastră, a amândurora, anul trecut. S-a străduit din răputeri să-l ajute pe Gabriel, dar, în cele din urmă, n-a mai avut ce face.

Julia se foi pe scaun.

— M-am întrebat mereu de ce a ajutat-o pe Christa să se transfere la universitatea la care a studiat el. Umbra vorba că ar fi ceva între ei.

— Zvonurile fac mult rău. Uneori fac rău unor oameni nevinovați. Mă așteptam la mai mult de la dumneata, doamnă Emerson, decât să apleci urechea la bârfe despre domnul profesor Martin.

Julia se fâstâci.

— Îmi cer scuze. Sigur, aveți dreptate.

— Îi cunosc pe Jeremy și pe soția lui de ani de zile. Crede-mă, nu s-ar uita la Christa Peterson nici dacă i-ar sta goală dinainte, cu manuscrisul original de la *Decameronul* și o ladă de bere în brațe.

Julia își reținu un hohot de râs auzind descrierea plastică făcută de Katherine.

— La două zile după ce i-am explicat situația, Jeremy l-a abordat pe Gabriel. Pe scurt, el s-a oferit să țină seminarul în locul meu și să preia orice alte responsabilități în lipsa mea.

— N-am știut.

Katherine își lăsă capul într-o parte.

— Dar n-ar trebui să te mire. Lui Gabriel nu-i place să se împăuneze cu faptele bune, cred, dar nu e surprinzător că le

face. Când s-a oferit să mă ajute, era asistent universitar, în primul an de predare, de-abia terminase doctoratul. A fost extraordinar de amabil din partea lui să facă asta, pentru o persoană pe care o cunoștea foarte puțin. Până la urmă, soarta a făcut să rămân acolo până după Crăciun, lăsându-l patru luni de zile cu toate astea pe cap. Și apoi, când m-am întors, mi-a fost un foarte bun prieten. Așa că, îți dai seama și tu, îi sunt îndatorată.

— Sunt sigură c-a fost o plăcere să vă ajute, doamna profesoară. După tot ce-ați făcut pentru noi, v-ați achitat cu vârf și îndesat de datorie.

Katherine căzu pe gânduri, uitându-se în jur.

— Gabriel mi-a spus că ești o admiratoare a grupului The Inklings.

— Așa e. I-ați cunoscut?

— L-am întâlnit odată pe Tolkien, când eram mică. Tata era profesor la Leeds, specialist în *Beowulf*¹², și coresponda cu Tolkien. Am venit cu tata, cu trenul, să-l vizităm.

— Ce fel de om era?

Katherine se rezemă de spătarul scaunului, uitându-se la tavan.

— Mi-a plăcut de el. La momentul ăla, mi s-a părut pur și simplu bătrân, ca tata. Dar îmi amintesc că m-a convins să-i spun o poveste născocită de mine, despre o familie de bursuci care trăia în spatele casei noastre. A părut chiar încântat de ea.

Arătă spre colțul în care se așezaseră.

¹² Numele eroului din poemul epic cu același titlu, scris în limba engleză veche, între secolele al VII-lea și al X-lea. J.R.R.Tolkien — profesor la Universitatea Oxford, specialist în limbi nordice vechi — este primul critic literar modern care analizează opera. (*N.r.*)

— Țsta e locul exact unde se întâlneau cei din grup.

Julia studie agale locul. Copil fiind, pe vremea când se ascundea în camera ei cu un teanc de cărți din seria „Cronicilor din Narnia”, nu și-ar fi închipuit în veci că, într-o bună zi, va sta în locul pe care stătuse Lewis. Era un miracol, nici mai mult, nici mai puțin.

— Mulțumesc că m-ați adus aici.

Aproape că i se frânse glasul.

— Cu plăcere.

Se schimbă ceva în expresia lui Katherine.

— Mi-a luat aproape un semestru să-l văd pe Bătrânul Hut. Când am ajuns la Oxford, soția lui mi-a interzis să-l vizitez la spital. M-am înfățișat acolo zi de zi, câteva săptămâni bune, sperând c-o să se răzgândească, sperând că nu va muri înainte să apuc să-l văd.

Ce fel de om poate fi așa crud?

Mai pui întrebarea asta după Holocaust? După nenumăratele exemple de genocid? Ființele umane pot fi incredibil de crude. În cazul Bătrânului Hut, eu am fost cea crudă și am plătit pentru asta.

Dar, în cursul acelu semestru, doamna Hutton a avut prilejul să-și ia revanșa, cu vârf și îndesat.

Îmi pare nespus de rău.

Katherine scutură din mână.

— Gabriel mi-a oferit ocazia să-mi gălesc pacea. Îi voi rămâne mereu îndatorată, ceea ce înseamnă că simt o responsabilitate aparte față de tine.

— Ați reușit să vă vedeți prietenul până la urmă?

— Mătușa doamnei Hutton s-a îmbolnăvit. Cât a fost ea plecată s-o vadă, am reușit să intru la profesor. La momentul ăla, era pe ultima sută, dar am apucat să vorbim. M-am întors

la Toronto și-am încercat să ies din depresie. Dar nu i-am spus niciodată toată povestea lui Gabriel sau de ce era așa important pentru mine să-l văd pe John înainte să moară.

Katherine încreți din buze, părând să fie în cumpănă. Apoi dădu din umeri.

— Toți protagoniștii în afară de mine au murit. N-are rost să mai țin secretul.

Se uită la Julia pe deasupra paharului.

— Nu mă aștept să-i ascunzi ceva soțului tău, dar te rog să fii discretă.

— Sigur, doamna profesoară.

Katherine strânse halba cu degetele ei îmbătrânite.

— Eu și Bătrânul Hut am avut o relație pe vremea când i-am fost studentă și după aceea, când predam la Cambridge. El era căsătorit. Din fericire pentru mine, n-a aflat nimeni despre relația noastră pe vremea când locuiam aici, la Oxford. Dar, în cele din urmă, au început să apară zvonuri, care m-au urmărit zece ani.

Julia rămase cu gura căscată.

Katherine se uită la ea, cu o sclipire în ochi, probabil amuzată.

— Îmi dau seama că ești surprinsă. Dar n-am fost mereu o babă. Pe vremea mea, eram considerată o femeie atrăgătoare. Și chiar e așa surprinzător? Când doi oameni colaborează îndeaproape pe o temă de care sunt pasionați, pasiunea aceea trebuie să-și găsească un fâgaș. Dante vorbește despre asta când descrie relația dintre Paolo și Francesca.

Katherine își puse din nou ochelarii.

— În timp ce încercam să obțin un post academic, bârfele au devenit extrem de agresive. Unele dintre colegile mele doctorande erau geloase pe mine din cauza interesului

Bătrânului Hut și pentru că, în mod vădit, mă prefera pe mine. Chiar și fără dovezi privind relația noastră amoroasă, au început să răspândească zvonuri că el era de fapt autorul lucrărilor mele. De fapt, cineva a trimis o scrisoare la Cambridge după ce am aplicat pentru un post acolo, pretinzând că Bătrânul Hut îmi dăduse o scrisoare de recomandare doar pentru că mă culcam cu el.

Julia izbucni în râs.

Apoi își puse mâna la gură.

— Mă iertați. Nu e de râs.

Lui Katherine îi scânteiară ochii.

— Ba sigur că e de râs. Ar fi trebuit să vezi scrisoarea de recomandare de la el. A scris doar: *Domnișoara Pieton este competentă în studiul lui Dante*. Eram iubita lui, pentru Dumnezeu. Nu crezi că putea să se obosească să scrie mai mult de o propoziție?

Katherine râse în barbă văzând expresia șocată a Juliei.

— Acum pot să glumesc cu asta, dar am fost nefericită ani de zile. M-am îndrăgostit de un bărbat însurat și deplângeam faptul că trebuie să-l împart cu altcineva. Nu m-am căsătorit, n-am avut copii. Odată ce-am început să-mi prezint cercetarea, zvonurile s-au stins. Lumea a asistat la prelegerile mele, unele în care contraziceam teoriile Bătrânului Hut, și și-au dat seama că știu despre ce vorbesc. Am muncit din greu ca să-mi construiesc o reputație și să nu mai fiu eclipsată de el. De-asta, când el era pe patul de moarte, singura persoană care știa *ce* se întâmplase între mine și Bătrânul Hut, în afară de noi, era soția lui.

Katherine se uită țintă la Julia.

— M-am străduit din răputeri să discreditez spusele domnișoarei Peterson azi-dimineață și voi continua s-o fac.

Dar, chiar dacă nu reușesc, toată lumea își va reorienta atenția spre un nou scandal, până la urmă. Când o să ajungi să primești un post, vor fi uitat deja zvonurile astea.

— Asta înseamnă încă șase ani, doamnă profesoară.

Doamna profesoară Pieton zâmbi.

— Având în vedere ce ți-am destăinuit în seara asta, ar trebui să începi să-mi spui Katherine.

— Mulțumesc, Katherine.

Julia îi zâmbi, la rândul ei, sfioasă.

— Poți ajuta lumea să uite de zvonuri fiind foarte bună la ce faci. Dacă-ți dovedești propria valoare, toate zvonurile din lume n-o vor putea reduce. Va trebui, poate, să te străduiești mai mult ca alții, dar nu cred că te sperie munca. Așa-i?

— Așa e.

— Bun.

Katherine se rezemă de spătarul scaunului.

— Nu-ți va plăcea să auzi următorul sfat pe care ți-l dau.

Julia se pregăti sufletește.

— Trebuie să fii mai agresivă, pe plan academic. Înțeleg că ești o fire timidă și preferi să eviți confruntările. Dar, în lumea academică, nu-ți permiți s-o faci. Când prezinți o lucrare și cineva îți contestă poziția, trebuie să-l contești la rândul tău. Nu poți accepta critici răutăcioase sau fără temeii, mai ales în public. M-ai înțeles?

— La seminar» nu pare să fie o problemă să-mi susțin poziția. Doamna profesoară Marinelli e mulțumită de mine.

— Bun. Te sfătuiesc să fii tu însăși mâine. Fii inteligentă. Fii foarte bună. Și nu te lăsa sfâșiată de lupi ca un elan suferind.

Julia făcu ochii mari auzind comparația stranie, dar nu zise nimic.

— Și nu-l lăsa pe soțul tău să te apere. Asta va da impresia că ești slabă. Dacă vrei să ai succes, trebuie să-ți aperi singură poziția și ideile. Lui Gabriel n-o să-i placă. Dar trebuie să-l faci să priceapă că, atunci când îți sare în ajutor, dă impresia c-ai fi neajutorată și îți face mai mult rău decât bine. În lumea academică nu mai ține figura cu cavalerismul.

Julia încuviință, nu foarte convinsă.

Katherine sorbi berea rămasă în halbă.

— Acum, hai să vedem dacă Gabriel a reușit să-i vrăjească pe boșorogii din Societatea de Studii Dante de la Oxford, cât să uite ce-or fi auzit azi-dimineață.

Îi făcu cu ochiul.

— Pentru unii dintre ei, ce-au auzit o să-l facă să crească în ochii lor. Mă tem că soțul tău e mult mai interesant decât și-ar fi imaginat oricare din ei.

*

În lipsa Juliei, Gabriel își petrecu timpul cu folos. Se văzu cu prietenii vechi și cunoștințe noi la cârciuma King's Arms, punându-și papagalul în slujba unei cauze nobile. Într-o oră, reușise să convingă vreo șase specialiști în studiul lui Dante că domnișoara Peterson era o fostă doctorandă geloasă, iar el și Julia erau victimele unor calomnii.

Ca urmare, când li se alătură Juliei și lui Katherine la cină, era mult mai binedispus. Katherine era în vervă, în timp ce Gabriel întreținea la rândul lui conversația, stropită din belșug cu vin.

Julia fu tăcută și, mai mult ca de obicei, în ochii ei mari se citea oboseala. Mai mult ciuguli din mâncare și nici măcar desertul n-o tentă. Era limpede că se resimțea după o zi atât de plină.

Când se scuză ca să meargă la toaletă, Katherine îi aruncă

o privire îngrijorată lui Gabriel.

— Are nevoie de odihnă. Biata fată e epuizată.

— Da.

Gabriel părea îngândurat, dar nu mai adăugă altceva.

Katherine arătă din cap spre paharul lui gol.

— Ai lăsat-o mai moale cu băutura.

— Da, veni răspunsul, însoțit de un zâmbet răbdător.

— Nu-i o idee rea. Și eu trec prin perioade de abțință.

Se șterse la gură cu șervețelul.

— Pot să-ți dau un sfat ca unui fiu, chiar dacă nu sunt mama ta?

Gabriel se întoarse brusc spre ea.

— În ce privință?

— Uneori îmi fac griji în ce privește capacitatea ta de a face față gurilor rele. Mai ales acum că te-ai însurat.

El dădu s-o contrazică, dar Katherine îl întrerupse.

— Eu sunt bătrână, pot să mă port cum vreau. Dar tu n-ai trebui s-o faci pe protectorul lui Julianne la conferințe. Dacă-i sari în apărare, o să dai impresia că e slabă.

Gabriel își împături șervețul și-l puse pe masă.

— Incidentul de azi-dimineață cu Christa Peterson a fost ceva ieșit din comun. A încercat să ne distrugă carierele amândurora.

— Așa e. Dar, chiar și în acest caz, mă tem c-ai făcut mai mult rău decât bine.

Gabriel se încruntă și Katherine decise să încerce o altă abordare.

— Suntem prieteni buni, noi doi. Mi-ar plăcea să cred că, dacă aș avea un fiu, ar fi la fel de inteligent și talentat ca tine.

Expresia lui se îmblânzi.

— Mulțumesc, Katherine. Țin la prietenia ta.

— I-am dat niște sfaturi lui Julianne. Fără îndoială, o să-ți povestească tot ce-am discutat. Dar, până să se întoarcă, te-aș ruga să reflectezi la spusele mele. E o tânără drăguță și foarte inteligentă. Las-o să-și demonstreze valoarea.

— Asta îmi și doresc.

Își plecă privirea, uitându-se la mâinile lui. Îi atrase privirea cum se reflecta lumina în verigheta lui și se trezi uitându-se lung la ea.

— Bun.

Katherine bătu cu degetul în masă, ca și cum dădea de înțeles că decizia era luată deja.

— Acum, sper că mă veți invita să iau cina la voi când îmi voi ține seria de prelegeri la Harvard în ianuarie. Greg Matthews mă invită întotdeauna la niște restaurante sinistre, din acelea cu o bucătărie moleculară unde servesc antreuri deconstruite, gătite în azot lichid. Niciodată nu sunt sigură dacă iau cina sau susțin un examen la chimie organică.

*

După cină, Gabriel insistă s-o conducă pe Katherine până la reședința ei, la All Souls, unde își urară noapte bună și conveniră să ia micul dejun împreună a doua zi.

— La opt și jumătate fix.

Katherine ciocăni cadranul ceasului.

— Să nu întârziați.

— Nici gând.

Gabriel făcu o plecăciune.

— Așa să fie.

Salutându-i, se făcu nevăzută, lăsând ușa mare, de lemn, a colegiului să se închidă în urma ei.

Odată ce rămaseră doar ei, Gabriel o luă de mână pe Julia, observând că-i înghețaseră degetele. Încercă să i le

încălzească, atingându-i inelul de logodnă și verigheta.

— Știu că ești obosită, zise. Dar vreau să-ți arăt ceva. Durează numai un minut.

O conduse după colț, până la Radeliffe Camera, o clădire mare, circulară, care devenise una dintre emblemele universității. Era o noapte întunecată, fără lună, dar câteva lumini scoteau clădirea impunătoare din conul de umbră.

El o strânse de mână în timp ce se apropiau.

— Mi-am petrecut mult timp dând roată acestei clădiri, întotdeauna am admirat-o.

— E splendidă.

Julia studie încântată arhitectura și dantelăria de piatră, armonia dintre cupolă și coloane. Cerul era negru-vioriu și cupola părea să strălucească pe acest fundal.

Gabriel îi cuprinse obrazii în mâini.

— Vreau să vorbim despre ce s-a întâmplat dimineață.

O simți încordându-se sub atingerea lui. O privi în ochi și-i mângâie blând pomeții cu degetele mari.

— Îmi pare rău că te-am stingherit.

— Știu că ți-a fost greu să pleci de-acolo la început. Dar ai făcut-o. Și-ți sunt recunoscătoare pentru asta.

Ceva licări în ochii ei negri.

— Îți mai place și-acum să te cerți cu lumea.

Gabriel îi luă mâinile într-ale lui, trăgându-le la piept.

— Îmi place să mă cert cu alții, nu cu tine. Christa e genul de persoană care vrea să-i intimideze pe alții. Singura metodă de a face față unei astfel de persoane e s-o înfrunți.

Julia ridică bărbia.

— Uneori trebuie să lași răutatea să se dea singură în vileag. Sau, cel puțin, să lași persoana care e ținta să decidă singură ce-are de făcut

— Asta pot să fac. Sau pot să încerc măcar.

— Asta e tot ce-ți cer.

Julia își șterse buzele de ale lui.

— Îmi pare rău c-a adus vorba de profesoara Chin. Habar n-aveam că se cunosc.

Gabriel închise ochii. Când îi deschise, expresia lui era îndurerată.

— Mi-am mărturisit trecutul. L-am lăsat în urmă. Chiar trebuie să mi se amintească mereu de el?

— Îmi pare rău.

Îl cuprinse în brațe, trăgându-l la pieptul ei.

Rămaseră tăcuți o clipă și Gabriel își lipi fața de gâtul ei, strângând-o tare.

— Caravaggio, zise ea.

— Poftim?

— Îmi amintesc ce mi-ai zis despre tabloul lui cu Sfântul Toma și Iisus – că rănilor noastre se pot vindeca, dar urmele nu dispar niciodată. Nu poți șterge cu desăvârșire trecutul, dar poți să nu te lași controlat de el.

— Știu asta. Dar mă îndoiesc că își dorește cineva să audă colegii lui despre aventurile amoroase din trecut.

— Dacă cineva e gata să te judece pe baza unor bârfe privind vremuri apuse, atunci oricum nu ți-e prieten.

Se desprinse de el ca să-l poată privi în ochi.

— Aceia dintre noi care te cunosc vor ignora bârfele.

— Mulțumesc.

O sărută pe frunte, întâlnindu-i apoi privirea.

— Oamenii și împrejurările vor conspira să ne îndepărteze unul de altul, Julianne. Nu le putem îngădui s-o facă.

— N-o să le îngăduim.

— N-am vrut să te ignor. Tu ești ce-am mai scump pe

lume, îi șopti.

— Și tu pentru mine.

Ea străbătu distanța dintre ei, sărutându-l, cu buze moi și deloc timide.

*

La oarecare distanță de ei, domnul profesor Giuseppe Pacciani gemu, ajuns la orgasm, și se lăsă să cadă deasupra amantei lui. Partidele cu ea erau întotdeauna fabuloase și nici aceasta nu făcea excepție.

Mormăi ceva în italiană, cum făcea de obicei. Dar, în loc să fie încântată de spusele lui, ea îl împinse de pe ea și-i întoarse spatele. Din păcate, nu era ceva neobișnuit.

— Căra?

Christa Peterson își trase cearșaful peste trupul dezgolit.

— Am nevoie de cameră mâine-seară. Va trebui să dormi în altă parte.

Înjurând, Giuseppe se dădu jos din pat, atingând podeaua cu picioarele goale. Se îndreptă spre baie ca să arunce prezervativul.

— E camera mea.

— Nu, îi strigă ea. E camera mea. Întotdeauna tu-mi plătești cazarea. Și mâine-seară o să am un musafir.

El se întoarse în pat și, în curând, era din nou deasupra ei, cu brațele proptite de-o parte și de alta a umerilor ei.

— Te-ai culca atât de repede cu altcineva? Cât așternutul e cald încă?

Ochii ei negri aruncară văpăi.

— Nu-mi ține predici. Tu ești însurat. Nu e treaba ta cu cine mă fut.

El se aplecă și-o sărută, insistând până ce ea deschise gura.

— Ai o gură așa spurcată, Cristina.

— Îți place la nebunie când simt spurcată.

El oftă, zâmbind

— Și.

Se întoarse pe spate, trăgând-o cu el.

— Vreau să mă ridic.

Christa se împinse în brațele lui.

— Nu.

Începu să se zbată, dar el nu-i dădea drumul. Într-un final, se dădu bătută, lăsându-și capul pe el.

El începu să se joace cu părul ei. Era una dintre clauzele înțelegerii dintre ei. După sex, trebuia să-l lase s-o țină în brațe.

Poate că Giuseppe o făcea doar ca să se convingă că exista o undă de afecțiune în împreunarea lor. Poate c-o făcea pentru că nu era un soț infidel complet cinic. Dar, oricare ar fi fost motivul, ea întotdeauna îi opunea rezistență un scurt răstimp, chiar dacă, în sinea ei, îi plăcea să fie ținută în brațe.

— Am fost surprins că mi-ai scris, Cristina. Rămăsese să ne vedem acum un an. Nu mi-ai mai răspuns la mesaje.

— Am fost ocupată.

El duse la nas câteva șuvițe din părul ei negru ca pana corbului, inspirându-i parfumul.

— M-am întrebat de ce ai insistat să te iau cu mine aici. Ai venit să te răzbuni.

— Amândoi obținem ceea ce ne dorim.

El se opri.

— Ai grijă, Cristina. Nu e bine să-ți faci un dușman din doamna profesoară Pieton.

— Mi se rupe.

Pacciani înjură.

— Nu înțelegi cum funcționează sistemul? Are admiratori în catedrele de specialitate peste tot în lume. Șefa ta de catedră de la Columbia i-a fost studentă.

— N-am știut.

Christa dădu din umeri.

— E tardiv. Deja am călcat-o pe coadă.

Pacciani o apucă brutal de bărbie, silind-o să se uite la el.

— Eu garantez pentru tine acum. Așa c-o să termini cu asta. Încerc să obțin un post în America și n-am nevoie ca doamna profesoară Pieton să-mi pună bețe în roate.

Christa rămase tăcută o clipă, studiindu-i expresia amenințătoare.

— Bine, zise, punând bot. Dar am nevoie de cameră mâine-seară.

— *Va bene.*

Îi dădu drumul și începu să-i mângâie iar părul lung și negru.

— Cum îl chema?

— Pe cine?

— Pe tipul din cauza căruia ești așa.

Mușchii ei se încordară sub degetele lui.

— Nu știi ce vrei să spui.

— Ba știi, *tesoro*. A fost tatăl tău? Te-a...

— Nu.

Se uită furioasă în ochii lui.

— E un om cumsecade.

— *Certo, cara. Certo.* De când te cunosc eu, ai avut amanți, dar nu претенdenți. Ar trebui să fii la casa ta. Ar trebui să ai copii. În loc de asta, ți-o tragi cu boșorogi în schimbul unor cadouri scumpe.

— Nu mi-o trag cu tine pentru cadouri. Mi-o trag cu tine

pentru că-mi place sexul.

El râse.

— *Grazie*. Dar, chiar și-așa, nu se poate fără cadouri.

O sărută pe frunte.

— De ce?

— Îmi plac lucrurile frumoase. Nu e ceva ilegal. Și merit.

— Știi ce cred eu, *tesoro*?

— Nu-mi mai spune așa.

Se desprinse de el.

Își lăasă mâna pe ceafa ei, ținând-o locului.

— Nu crezi că meriți de fapt, de-asta ceri să primești cadouri. E trist, nu-i așa?

— N-am nevoie de mila ta.

— O ai, oricum.

— Atunci ești un nătărău.

El o strânse mai tare.

— Ți-o tragi cu preoți și moșnegi însurați pentru că ți-e frică. Ți-e frică de ce s-ar putea întâmpla dacă te culci cu cineva care e liber.

Ea începu să se zbată în brațele lui.

— Te-ai făcut și psihiatru acum? Nu-ți proiecta porcăriile asupra mea. Măcar eu nu-mi înșel nevasta.

— *Attenzione*, Cristina.

În tonul lui se citea o undă de avertisment.

— Așadar, cine e tipul cu care o să ți-o tragi mâine-seară? Un popă? Un profesor universitar?

Ea îl privi o clipă, apoi îi urmă cu degetul conturul buzei de jos.

— Cine-a zis că e un tip?

Giuseppe o privi cu un aer lacom.

— Atunci mă aștept să împărți cu prietenii.

Capitolul 11

— Trezește-te, iubito.

Gabriel îi mângâie sprâncenele cu degetul mare.

— Trebuie să te pregătești.

Ea își ascunse fața în pernă și mormăi ceva neinteligibil.

El râse în barbă, gândindu-se că Julia arăta adorabil.

— Haide, trebuie să pui gheara pe duș înainte să-l ocupe vreunul dintre vecinii noștri.

— Du-te tu primul.

— Eu deja am făcut duș, m-am bărbierit și m-am îmbrăcat, iubito.

Îi mângâie șira spinării cu dosul palmei, savurând fiorul pe care i-l produse.

— Tu m-ai ținut trează până târziu, gemu ea.

— Dacă nu te urnești, Katherine o să se supere pe noi.

— Nu mai fac duș. Așa pot să dorm mai mult.

Gabriel o întoarse și-și plimbă nasul de-a lungul claviculei ei, inspirându-i mirosul.

— Miroși a sex, îi șopti, lingându-i pielea. Și a parfumul meu.

— De-asta nu mai fac duș. Am căzut la pace printr-o partidă incredibilă, pe care vreau să mi-o amintesc.

Gabriel se abținu cu greu să nu tragă cearșafurile de pe ea spre a iniția o partidă de sex pătimaș, neîmblânzit (însoțită de un schimb de feromoni).

— Nu poți ține o prelegere la Oxford mirosind ca după sex.

— Pui pariu?

Gabriel se uită la ceasul de la mână. Apoi se uită la soția

lui.

Apoi se dezbracă și iniție o partidă de sex pătimaș, neîmblânzit (însoțită de un schimb de feromoni), înainte de conferință.

*

Soții Emerson pleacă cu întârziere spre Colegiul All Souls. În timp ce mergeau zoriți într-acolo, Julia îi povestește lui Gabriel despre relația lui Katherine cu Bătrânul Hut.

El fu surprins. Îl cunoștea pe domnul profesor Hutton din auzite, dar nu-l întâlnise niciodată. Umbla vorba că ar fi fost cam ticălos.

(Parcă-ți venea să te întrebi cât de ticălos fusese Hutton, având în vedere antecedentele profesorului care-și dădea cu părerea.)

Gabriel se simțea recunoscător pentru sprijinul lui Katherine și i-o declară în timp ce lua micul dejun împreună la All Souls, exprimându-și speranța că domnișoara Peterson se va abține de la a-i face probleme Juliei în timpul prelegerii.

— Prostii, zise Katherine. Julianne are situația sub control și ar fi cazul să o lăsăm pe ea să se îngrijească de asta.

Julia arboră un zâmbet curajos, jucându-se cu lăntișorul de argint pe care i-l dăruise Gabriel pe când erau la Selinsgrove.

Când intrară la St. Anne's după micul dejun, Gabriel îi înconjură mijlocul cu brațul, strângând-o.

— Arăți superb. Și o să te descurci de minune.

Ea se uită în jos, studiindu-și costumul bleumarin și pantofii cu toc simpli, tot bleumarin. Gabriel dorise ca ea să poarte un costum

Prada sau Chanel, dar ea nu voia să facă paradă. Prefera ca lumea să se concentreze pe cercetările ei, nu pe cum era îmbrăcată. Așa că-și luase un deux-pieces simplu de la Ann

Taylor și o pereche de pantofi cu tocuri modeste de la Nine West. Chiar și-așa, având în vedere ce ținute aveau câțiva dintre ceilalți participanți (cu excepția Christei Peterson), se simțea un pic cam prea elegantă.

Pe sub haine, știa că păstrează mirosul lui Gabriel, ascuns, ca și corsetul pe care i-l cumpăraseră el, ceea ce-i amplifică simțitor încrederea în sine.

— Mă duc să-mi iau o cafea. Tu ce-ai vrea? o întrebă Gabriel zâmbind și dându-i drumul.

— O sticlă cu apă, te rog. Dacă nu te superi, eu aș vrea să mă așez.

— Nu mă supăr. Ne vedem înăuntru.

Julia îi zâmbi la rândul ei și intră singură în amfiteatru.

Gabriel schimbă câteva politețuri cu niște colegi înainte de a se îndrepta spre masa cu băuturile. Până apucă să-și toarne cafea și să ia apa, toată lumea ieșise.

Sau așa crezu.

— Bună ziua, domnule profesor.

Auzi o voce seducătoare în spate, care-l făcu să tresară. Întorcându-se, dădu cu ochii de Christa, pândindu-l ca un spirit malefic

— Ce vrei? o întrebă, cu o expresie ucigătoare.

— Ieri ați vrut să discutăm. Așadar – haideți să discutăm.

Gabriel se uită de jur-împrejur, la sala goală, întrebându-se dacă vocile lor băteau până în amfiteatru.

Christa se apropie mai mult decât era cazul de el și închise ochii, inspirând adânc. Când îi deschise, avea o expresie lacomă.

— Miroși a sex.

— Nu încerca să te joci cu mine. Vreau să termin cu calomniile.

— Asta nu se va întâmpla.

— Te dau în judecată.

Surprinse o străfulgerare pe chipul ei, dar ea se stăpâni imediat, adoptând un zâmbet relaxat.

— Pentru ce? Pentru că spun adevărul?

— Nu e niciun sâmbure de adevăr în campania ta de denigrare. N-ai fost hărțuită când studiai la Toronto. Și Julia își scrie singură lucrările, după cum i-e limpede oricui are un dram de minte.

Din amfiteatru se auziră râsete. Gabriel se întoarse într-acolo.

Christa ridică glasul, spre a-i atrage din nou atenția.

— Uiți partea unde ți-ai tras-o cu una dintre studentele tale și ai fost obligat să-ți iei concediu. Asta e o poveste care ar merita spusă. Ca să nu mai pomenesc de poveștile pe care le-a avut de spus doamna profesoară Singer despre tine. Păcat că n-a făcut poze. Mi-ar fi plăcut una.

Se întinse să scuture o scamă invizibilă de pe reverele costumului lui bleumarin.

El o prinse de mână și-i strânse încheietura. Tare.

— Te joci cu focul.

Ea se aplecă și mai mult spre el, apropiindu-și buzele de ale lui.

— Oh, chiar sper, domnule profesor.

Dezgustat, el îi dădu drumul și își șterse mâinile ca și cum ar fi atins ceva contaminat. Aruncând încă o privire spre amfiteatru, decise să pună capăt discuției.

— Ține-ți gura. Sau o să-ți fac viața amară.

— N-ai niciun motiv să fii ostil. Depinde doar de tine să pui capăt situației, totul e în mâinile tale.

Arătă spre prohabul lui, schițând un zâmbet cu subînțeles.

— Un pic mai jos, de fapt.

El înjură înfundat și dădu să plece, dar ea se luă după el.

— Treci pe la mine la hotel și, de mâine, gura mea talentată nu va mai fi o problemă.

Îi puse o mână pe braț spre a-i șopti pe un ton seducător:

— *Te cunosc*. Știu ce-ți place și știu ce-ți dorești. O să ne-o tragem toată noaptea și-apoi o vom lua fiecare pe drumul lui.

El îi împinse brutal mâna la o parte.

— Nu.

— Atunci tu ești vinovat de ce se întâmplă de-acum înainte. Gabriel făcu un pas spre ea.

— Nu te mai apropia de soția mea, m-ai auzit?

— Stau la Malmaison. La origini a fost o închisoare, asta ar trebui să te atragă.

Se ridică pe vârfuri și-i șopti la ureche:

— Am luat și cătușe.

Gabriel era prea grăbit s-o împingă la o parte spre a observa că îi strecurase ceva în buzunar.

Rânjind, Christa îi făcu cu mâna.

— Singura ta șansă e diseară. Vino până în miezul nopții.

Făcu stânga-mprejur pe tocurile foarte înalte pe care le purta, îndepărtându-se cu un mers legănat, seducător. Apoi, ca și cum tocmai își amintise de ceva, se opri și se uită la el peste umăr:

— Salutări *soției*.

Capitolul 12

Câteva minute mai târziu, Gabriel studia publicul din amfiteatru, căutând-o din priviri pe Julia. Făcu ochii mari

când văzu scena din celălalt capăt al sălii. Julia tocmai era îmbrățișată. De o persoană masivă. De sex masculin.

Și arătos pe deasupra.

Coborî scările două câte două ca să ajungă în față. O văzu pe Julia desprinzându-se din brațele bărbatului, cu o expresie fericită, cu un zâmbet pe buzele ei numai bune de sărutat.

Bărbatul își desprinsese brațele din jurul mijlocului ei, fără prea mult elan, spunând apoi ceva care o făcu să râdă.

Gabriel era gata să-l strângă de gât și-apoi avea de gând să-l provoace la duel.

Cum se apropia de ei, Julia îi întâlni privirea. Bărbatul se întoarse în direcția privirii ei.

Gabriel rămase încremenit.

— Violatorul de îngeri.

— Poftim?

Paul Norris se chiori la fostul lui coordonator de doctorat, neștiind dacă auzise bine. Ce-i drept, și el avea apelativele lui preferate pentru domnul profesor, puține din ele elogioase.

Violatorul de studente, își zise Paul.

— Conferința asta e din ce în ce mai plăcută, mormăi Gabriel, îndreptându-se de spate, foarte impunător la înălțimea lui de 1 metru 88.

— Domnule profesor Emerson.

Paul își încordă involuntar bicepsii și-și umflă pieptul.

— Paul.

Gabriel se postă lângă Julia cu un aer posesiv, întinzându-i sticla cu apă.

— Dați mâna, domnilor, interveni Julia încruntată, uitându-se de la prietenul la soțul ei.

Cei doi bărbați îi urmară îndemnul fără prea multă tragere de inimă.

— N-am știut că vii, zise Gabriel, uitându-se chiorâș la Paul.

— N-a fost ceva planificat. Unul dintre participanți s-a retras, așa că doamna profesoară Pieton m-a invitat pe mine. O să prezint chiar înaintea Juliei.

Julia zâmbi.

— Minunat. Felicitări!

Paul îi zâmbi radios la rîndul lui.

— Vrei să luăm prânzul împreună?

Se uită doar la Julia.

— Mă tem că are alte planuri.

Julia îi aruncă o privire pe care o cunoștea foarte bine soțul ei.

— Mi-ar face plăcere să luăm prânzul împreună. Mulțumesc.

Gabriel o apucă de cot pe Julia.

— Nu cred că se cade, îi șopti.

— *Dragule*, îi șopti ea pe un ton care ascundea un avertisment.

— Bună ziua, domnule Norris, îi întrerupse Katherine.

Dădu mâna cu Paul, strângându-i-o ferm și întorcându-se apoi spre Gabriel.

— Eu și domnul Norris luăm cina împreună diseară. Aș vrea să vii și tu cu Julianne.

— Ne-ar face plăcere, spuse Gabriel, încordat. Dat fiind că vom lua cina împreună diseară, domnule Norris, la prânz o să revendic eu compania soției mele.

Zâmbi, dezvelindu-și dinții de un alb imaculat.

— Dragule, putem să discutăm ceva? întrebă Julia.

Se întoarse spre Katherine și Paul.

— Revenim imediat.

Julia îl luă de mână pe Gabriel și-l trase într-un colț retras al sălii.

— Vreau să iau prânzul cu el.

— Nu te las nici mort.

Gabriel își încrucișă brațele la piept.

— E un prieten vechi.

— Un prieten vechi cu care te-ai sărutat.

— Asta se întâmpla după ce tu m-ai abandonat. Și, dacă îți amintești, l-am refuzat.

Își încrucișă și ea brațele la piept, imitându-i postura.

Gabriel se strâmbă.

— Vrea să fie cu tine.

— Paul nu e genul de bărbat care să-i facă avansuri unei femei măritate. E doar un prânz, atât. Așa că, te rog, nu te purta ca și cum ar fi o mare chestie.

— Chiar e o mare chestie.

— Nu l-am mai văzut de un an. Aș vrea să stau de vorbă cu el și să văd ce mai face. Poate că s-a împăcat cu Allison.

— E în continuare îndrăgostit de tine.

— Nu, nu e.

Gabriel o înghesui, coborând glasul.

— Uiți că e penurie de femei frumoase, inteligente și bune la inimă. Un bărbat ar fi în stare de orice ca să pună mâna pe o femeie ca tine. Inclusiv să te fine de lângă soțul tău.

Julia se îndreptă de spate.

— Uiți că, atunci când o femeie găsește un bărbat bun, un bărbat care o iubește și o face fericită, nu se culcă aiurea.

Gabriel tresări.

Nu se putu abține – involuntar se uită în ochii Christei și văzu cum îl șicana din priviri, uitându-se plină de ea de la el la Julia.

— Nu sunt încântat de chestia asta.

Julia se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz.

— Țsta să fie necazul Mulțumesc.

În câteva minute, Gabriel se trezi în poziția ingrată de a-și urmări soția așezându-se lângă Violatorul de îngeri, în timp ce el se așeza de cealaltă parte. Ea și prietenul ei glumiră un pic unul cu altul înainte să înceapă sesiunea, și Gabriel simți că detestă fiecare minut.

Conferința asta e ca un periplu prin cercurile Infernului, își zise. Mai lipsește Virgiliu, plus cetele de damnați urlând în chinuri.

Una era să sufere loviturile domnișoarei Peterson. Era cu totul altceva să-și găsească soția în brațele unui alt bărbat. Și taman în brațele Violatorului de îngeri.

Gabriel începu să recite rugăciunea Sfântului Francisc în italiană în gând, ca să se liniștească.

Știa c-ar fi trebuit să-i spună Juliei despre ciocnirea lui cu Christa. Dar știa și că asta ar necăji-o, ba chiar ar spulbera, poate, orice șansă ca Julia să pară calmă și stăpână pe sine dinaintea participanților la conferință. Așa că păstră pentru sine detaliile dizgrațioase.

În plus, mai avea și grija domnului Norris acum.

Paul îi fusese un prieten credincios și de nădejde Juliei, mai ales la nevoie. Dar își încercase norocul cu ea, un gest pe care Gabriel îl înțelegea, dar n-avea să-l ierte vreodată.

Voia s-o țină pe Julia cât mai departe de el. Dar expresia de pe chipul ei când îl văzuse spulberase această posibilitate. Nu prea avusese motive să zâmbească în ajun. Gabriel n-avea de gând să-i alunge bucuria de pe chip.

Începu să bată încet din picior, în timp ce se dădu startul primei prezentări a zilei. Nici măcar nu-și dădu seama că

zgomotul pe care-l făceau pantofii lui italienești, lucrați manual, pe pardoseală îi distrăgea atenția Juliei, până când ea îi puse blând o mână pe genunchi.

Își scoase stiloul Meisterstück 149 și începu să se joace cu el, încercând zadarnic să-l întoarcă de pe un deget pe altul dintr-o singură mișcare.

Silindu-se să-și alunge plictiseala provocată de o prezentare pe care era convins că o mai auzise o dată, își aminti prima ceartă în public pe care o avusese cu Julia, pe vremea când îi era studentă la seminar. Ea îl provocase în fața lui Paul, a Christei și a celorlalți colegi ai ei. Fusesse stânjenit la culme și furios. În furia lui oarbă, reușise chiar și să distrugă un scaun, foarte comod de altfel, de la Ikea.

Învățase foarte multe de la Julia între timp, nu în ultimul rând cât de important era să-i ierți pe ceilalți și să te ierți pe tine. Dar atitudinea pacifistă a Juliei era prea din cale afară. Fără el, sau o persoană ca el, ar fi fost călcată în picioare și maltrată.

Gabriel o urmări îngândurat. Poate că devenise o fire pacifistă tocmai *din cauză* că fusese maltrată. Poate că o persoană care purta încă urmele rănilor știa mult prea bine cât rău puteau face niște vorbe și fapte pline de venin. Reflectă un răstimp asupra acelei revelații, uitându-se țintă la ea, până când Julia începu să se foiască stingherită.

Julianne era o femeie superbă, cu un ten perfect și ochii mari, dar nu știa lucrul ăsta. Nu vedea ce vedeau ceilalți și, deși făcuse mari progrese de când erau împreună, Gabriel știa că ea se va subestima întotdeauna. Știa asta și, din acest motiv, avea grijă să-o ocrotească, chiar și de el însuși.

Cu siguranță n-avea să-l lase pe Violatorul de înger să profite de slăbiciunile ei.

Capitolul 13

Ianuarie 2011

În apropierea satului Essex Junction, Vermont

Paul Norris calcă în ditamai grămada de bălegar.

— Futu-i, exclamă, ridicând bocancul.

Bessie, una dintre vacile Holstein de prima mână ale lui taică-său, îi aruncă o privire abătută.

— Scuze, Bessie, am vrut să zic *gutui*.

O bătu pe grumaz și începu să-și șteargă gheata, în timp ce strângea bălegarul în grajdul familiei dis-de-dimineată, reflectă asupra ordinii lăuntrice a universului, asupra karmei și a ceea ce se alesese de viața lui. Și apoi se gândi la ea.

Julia urma să se mărite cu ticălosul. Mâine pe vremea asta, vor fi făcut deja nunta.

Nu-i venea să creadă.

După cât suferise din cauza lui Emerson... după toate mizeriile lui paternaliste de dobitoc căruia îi plăcea să tragă sforile, Julia se împăcase cu el. Mai rău – nu numai că se împăcase cu el; urma să se mărite cu el.

Măgarul de Emerson.

De ce?

De ce băieții de treabă ies mereu în pierdere?

De ce de-alde Emerson se alege întotdeauna cu fata?

Nu există dreptate pe lume. El se alege cu fata și eu strâng bălegar.

Julia zisese că Emerson s-a schimbat, dar, pe bune, cât de mult se putea schimba un om în șase luni?

Se bucură că nu acceptase invitația la nuntă. Să trebuiască

să stea acolo, să-i vadă uitându-se ochi în ochi, jurându-și dragoste eternă, știind în tot acest timp că Emerson o s-o ducă la un hotel pe undeva și-o să...

Paul gemu din rărunchi, geamătul unui bărbat îndrăgostit care-și pierduse marea iubire.

(Măcar avea o mulțime de rahaturi cu care să-și umple timpul.)

Munca la ferma alor lui din Vermont pentru că tatăl lui era în recuperare după ce suferise un infarct. Deși își revenise, doctorii îl avertizaseră să nu facă efort fizic.

La opt dimineața, întorcându-se spre casă de la grajd, Paul era gata să ia micul dejun. Era frig și vântul șuiera prin copacii pe care un strămoș din neamul Norris îi plantase în jurul fermei mari ca o barieră în calea vântului. Până și lui Max, câinele border collie al familiei, îi era frig. Alerga în cerc, lătrând la fulgii care cădeau și rugându-se să i se dea drumul în casă.

O mașină urcă aleea lungă care se desprindea din drumul principal, oprindu-se la câțiva centimetri de picioarele lui Paul. Recunoscuse imediat mașina – un Volkswagen broscuță, verzuliu. Și recunoscuse persoana de la volan când fata deschise portiera și pași pe aleea proaspăt curățată de zăpadă, încălțată în cizme Ugg.

Allison avea părul negru cârlionțat, pistrui și ochi albaștri, pătrunzători. Era amuzantă și inteligentă și era educatoare în Burlington, orașul învecinat. Era, totodată, fosta prietenă a lui Paul.

— Bună!

Allison îi făcu cu mâna.

— Am adus cafea de la Dunkie's.

Paul văzu că ducea în mână o tavă cu patru cafele mari de

la Dunkin' Donuts și o pungă cu bunătăți misterioase. Speră că includeau ceva din aluat prăjit, cu zahăr deasupra.

— Intră în casă. O să degeri aici.

Paul arată cu mâna înmănușată spre casă și se luă după Allison și Max prin zăpadă.

Își scoase ghetele și hainele de lucru în antreu, punându-și mânușile la uscat pe un suport de rufe. Apoi se spală pe mâini, frecându-le energic sub jetul de apă caldă.

O auzea pe maică-sa, Louise, șușotind cu Allison în bucătărie. Nu părea surprinsă de vizita neașteptată a lui Allison. Începu să se întrebe dacă vizita era într-adevăr neașteptată.

Când intră în bucătărie, maică-sa se făcu nevăzută cu două dintre cafele.

— Cum se simte tatăl tău?

Allison îi întinse paharul cu cafea.

El sorbi cu nesaț, vrând să câștige timp. Cafeaua era numai bună – cu două lingurițe de zahăr și fără lapte. Ali știa cum îi plăcea.

— E mai bine, răspunse pe un ton forțat, așezându-se în fața ei la masa din bucătărie. Tot încearcă să facă treabă și mama îi tot spune să stea locului. Măcar azi-dimineață n-a mai ieșit din casă. L-a prins mama la timp.

— I-am trimis flori când era în spital.

— Le-am văzut. Mulțumim.

Rămaseră tăcuți, stingheriți, până când Allison întinse mâna peste masă și-i strânse laba ca de urs.

— Am auzit despre nuntă.

El se uită surprins la ea.

— Mama ta i-a spus mamei. Au dat nas în nas la Hannaford's.

Ali își dădu ochii peste cap.

El clătină din cap, dar nu comentă.

— Nu că te-ar încălzi cu ceva, dar îmi pare rău. Clar e o fraieră.

— Nu e, dar mulțam.

Îi strânse mâna și el. Avea de gând să-și retragă mâna, dar era plăcut s-o țină de mână. Era un gest familiar, care-l alina, și numai Dumnezeu știa ce nevoie avea de o alinare, așa că nu-i dădu drumul.

Ea zâmbi și luă o gură de cafea.

— Știi că nu e un moment potrivit. Voiam doar să știi că poți conta pe mine.

El se foi pe scaun, concentrându-și atenția asupra cafelei.

— Vrei să ieșim la un film? exclamă ea brusc. La un moment dat, vreau să zic. Nu chiar acum. Acum e prea devreme pentru mers la film.

Se îmbujoră la față, studiind chipul lui Paul.

— Nu știi.

Îi dădu drumul la mână și se rezemă de spătarul scaunului.

— Nu vreau să creez stinghereală între noi. Suntem prieteni dintotdeauna și ne-am promis c-o să rămânem prieteni.

Începu să zgârie pereții paharului cu unghia.

— Faza e că situația e... dificilă acum.

Allison zgârie în continuare paharul.

— Nu încerc să te prind în cursă sau ceva. Sincer vreau să fim prieteni. Știi că ești ocupat și... chestii de-astea.

Începu să cojească fâșiute de pe marginea paharului, aliniindu-le pe masă.

— Hei!

Paul întinse mâna peste masă, oprind-o.

— Calmează-te.

Ea se uită în ochii lui și citi acolo bunătate și înțelegere. Răsufală ușurată.

Paul își retrase din nou mâna, strângând paharul.

— Avem un trecut împreună și e unul bun. Dar nu vreau să mă arunc iar într-o relație cu tine. Ar fi prea ușor.

— N-am fost niciodată o femeie ușoară, Paul.

Părea jignită.

El își drese glasul și-o privi drept în ochi.

— Nici n-am zis c-ai fi. Vreau să zic c-ar fi tentant să reluăm ce-a fost între noi pentru că ne era comod. Meriți să fii cu cineva care să se implice serios în relație, nu cu inima îndoită.

Paul se cufundă în tăcerea care se lăsă pentru un răstimp până să-și dea seama că Allison aștepta ceva de la el.

Clipi intrigat.

— Ce e?

— Nimic. Așadar, te bagi la un film sau nu? Poate luăm și cina la Leunig's, fac cinste, acum că fac bani buni ca educatoare.

Paul se trezi zâmbind sincer.

— Numai dacă îți fac eu cinste cu micul dejun la Mirabelle's.

— Super! Când?

— Îmbracă-te!

Ieși după ea, îndreptându-se spre ușa din spate, și-o ajută să-și pună haina. Când Ali se chinui să-și tragă cizmele în picioare, gata să cadă, Paul îngenunche pe podeaua prăfuită și-o încălță.

— Să te am pe tine, chiar și pe jumătate, e mai bine decât să am pe oricine altcineva pe deplin, șopti ea, mai mult pentru

sine.

Capitolul 14

Iulie 2011

Oxford, Anglia

La începutul pauzei de prânz din programul conferinței, Julia se scuză ca să meargă la toaletă, rugându-l pe Paul s-o aștepte. Tocmai urca scara, înapoiindu-se în amfiteatru, când dădu cu ochii de o pereche de pantofi Christian Louboutin.

Ridicând ochii, văzu niște picioare în dresuri de mătase, o fustă neagră, dreaptă, un taior mulat și, în sfârșit, chipul Christei Peterson.

Se agăță de balustradă, atât de strâns că i se albiră articulațiile, cu o expresie ostilă, dar vădit încordată. Se lăsă de pe un picior pe altul, ca și cum nu știa dacă să meargă înainte sau să dea înapoi.

— De-abia aștept să-ți aud prezentarea. Sigur o să am să-ți pun niște întrebări.

Julia o ignoră și dădu să treacă pe lângă ea, dar Christa i se puse în drum.

Julia pufni iritată.

— Ce vrei?

— Te crezi foarte deșteaptă.

— N-avem ce discuta.

— Oh, ba da!

Julia închise strâns ochii, apoi îi deschise uimită.

— Pe bune? Chiar vrei să avem discuția asta aici, la o conferință? Nu vezi că faci ce dăunează propriei tale cariere? Gabriel spune că cei de la Columbia te-au pus să te înscrii la

masterat în loc să te admită la doctorat. Ți-ai tăiat craca de sub picioare la Toronto și asta faci și aici. Nu crezi c-a venit vremea s-o lași moartă?

— Nu mă dau bătută așa ușor.

— Vendeta ta e absurdă. Eu nu ți-am făcut niciodată nimic. Christa râse amar.

— Nu e vorba de tine aici. Tu nu meriți osteneala.

— Atunci de ce o faci?

Christa își scutură coama.

— Ai ceva ce vreau. Întotdeauna obțin ceea ce vreau. Întotdeauna.

— Lasă-mă să trec!

Julia își ridică bărbia, cu un gest sfidător.

Christa o măsură din cap până în picioare, cu ochii ei migdalați.

— Nu înțeleg ce vede la tine. Nici măcar nu ești așa frumoasă. Arată disprețuitor spre costumul modest al Juliei și pantofii de designer anonim.

— Gabriel e un bărbat superb. E o legendă. Toate femeile de la Lobby îl cunoșteau și toate voiau să și-o tragă cu el.

Se uită de sus la Julia.

— Și totuși, nu știu de ce, dintre toate femeile, te alege pe tine. Dar n-o să poți să-l ții lângă tine. Are nevoie de o femeie cu un apetit la fel de vorace ca al lui.

— Are una.

Christa râse, un râset strident, forțat.

— Mă îndoiesc. Sunt sigur că și-a savurat cucerirea, la început. Dar, acum c-a pus mâna pe tine, o să înceapă să-i fugă ochii și o să-l pierzi.

Îi scăpărără ochii, ca și cum știa ceva.

— Probabil că te-a înșelat deja. Sau se pregătește s-o facă.

— Dacă nu mă lași să trec, o să strig. Chiar vrei să te faci de râs în fața tuturor? Din nou?

Christa șovăi, și Julia profită de ocazie, strecurându-se pe lângă ea. Cu două trepte înainte să ajungă sus, se opri și se întoarse.

— Dragoste, spuse încet.

— Poftim?

— Te întrebi ce vede Gabriel la mine. Răspunsul e dragoste. Știu despre celelalte femei. Nu mi-a ascuns nimic. Dar ele nu sunt o amenințare.

Christa își puse mâinile în șold.

— Ești dusă. Așadar, îl iubești. Și ce? *Uită-te la tine*. De ce și-ar dori un șoricel cuminte ca tine când poate avea o tigroaică în pat?

— Mai bine un șoricel iubitor decât o tigroaică indiferentă.

Julia se îndreptă de spate.

— Femeile alea nu-l vedeau cum era de fapt. Nu le păsa că era nefericit. S-ar fi folosit de el până nu mai era bun de nimic și-apoi l-ar fi aruncat. Eu îl iubesc de când aveam șaptesprezece ani. Îl iubesc cu toate ale lui – cu lumini și cu umbre, cu bune și rele. De-asta e cu mine. Le-a lăsat pe celelalte în urmă și nu se va mai întoarce niciodată la ele. Așa că poți să stai și-n cap, Christa, fa ce vrei. Dar, dacă ai de gând să-mi seduci soțul, *nu – vei – reuși*.

Julia dădu să plece, dar se opri din nou, întorcându-se pentru ultima dată spre Christa.

— Ai dreptate într-o privință însă.

— Care anume?

În tonul Christei se citea disprețul.

Julia zâmbi cu subînțeles.

— Soțul meu e un amant extraordinar. E atent, inventiv și te dă pe spate. Și, la noapte, precum și în orice noapte de-acum, singura femeie care se va bucura de firea lui aventuroasă voi fi eu.

Se uită îndelung la Christa.

— Nu-i rău pentru un șoricel.

*

— Îmi pare rău c-ai avut o altă ciocnire cu Christa, spuse Paul pe un ton compătimitor în timp ce o conducea de la St. Anne's spre mi mic restaurant libanez, aflat la mică distanță. Bănuiesc c-a venit doar ca să te șicaneze.

Julia își făcu de lucru cu verigheta, răsucind-o pe deget.

— Mi-a zis c-o să-mi pună întrebări după prezentare. O să încerce să mă facă să par proastă.

Paul îi înconjură umerii cu brațul.

— Nu poate să facă asta pentru că nu ești proastă. Rămâi fermă pe poziție. O să te descurci de minune.

Îi strânse umărul și-apoi își retrase mâna.

— Arăți bine. Mult mai bine decât ultima dată când te-am văzut.

Ea se înfiora, amintindu-și cum își luase rămas-bun de la Paul în fața apartamentului ei din Cambridge vara trecută. Era mai slabă și mai tristă pe-atunci, dar cu speranța reținută că-i va prii viața de la Harvard.

— Îmi priește viața de femeie măritată.

Paul se strâmbă. Nu voia să se gândească la ce presupunea viața ei de femeie măritată, pentru că nu se simțea în stare să și-o imagineze culcându-se cu domnul profesor Emerson. Spera sincer că Emerson renunțase la fazele sado-maso și era blând cu Julia.

O imagine cu Emerson legând-o pe Julia îi străfulgera prin

minte. I se întoarse stomacul pe dos.

— Te simți bine?

Julia se uită atentă la el.

— Te-ai cam înverzit.

— N-am nimic.

Se sili să-i zâmbească.

— Tocmai am observat că Iepurașul a dispărut.

— Era și momentul, nu crezi?

— O să-i duc dorul.

Julia își aținti privirea asupra trotuarului.

— Revine în momentele tensionate. Încep să-mi tremure picioarele numai când mă gândesc să stau în fața atâtor oameni.

— Poți s-o faci. Închipuie-ți că-mi prezinți lucrarea doar mie. Ignoră restul lumii.

Instinctiv, dădu s-o ia de mână, dar se opri. Schiță un gest stângaci, încercând să-și ascundă impulsul.

— Ăă, te-ai tuns?

Ea trase de una dintre șuvițele care-i cădeau chiar deasupra umerilor.

— M-am gândit c-o să-mi dea un aer mai serios. Lui Gabriel nu-i place cum îmi stă.

— Sunt convins.

(Paul omise să spună că era de acord cu domnul profesor.)

Arătă spre mâna ei stângă.

— Țsta da diamant!

— Mulțumesc. Gabriel l-a ales.

„Evident că i-a luat ditamai inelul”, își zise Paul. „Mă mir că nu i-a tatuat numele lui pe frunte.”

— M-aș fi măritat cu el și dacă-mi dădea un inel de jucărie.

Julia se uită cu un aer melancolic la inel.

— M-aș fi măritat cu el și dacă îmi lega o fâșie dintr-un sac de gunoi pe mână. Chestiile astea mă lasă rece.

„Exact. Eu n-aș fi putut niciodată să-i iau un inel ca ăsta. Dar Julia e genul de fată care se mulțumește cu aproape orice, dacă-l iubește îndeajuns pe tip.”

— Mi-a achitat împrumuturile pentru studii, spuse ea încet.

— Cum așa, pe toate?

Ea încuviință.

— Voiam să-mi iau un credit de refinanțare și să încep să le plătesc în rate, dar a insistat să le plătească el.

Paul scoase un fluierat.

— Trebuie să-l fi costat o sumă bună.

— Da. Mi-a luat o vreme să mă obișnuiesc cu asta – cu faptul că împărțim totul, inclusiv contul bancar. Eu aveam un cont minuscul când ne-am căsătorit. El avea... ceva mai mult.

— Cum îți place viața la Cambridge? o întrebă Paul, schimbând vorba, neținând morțiș să audă cu cât mai mult avea domnul profesor în cont.

— Îmi place la nebunie. Stăm destul de aproape de Harvard cât să pot merge pe jos. Ceea ce e de bine, pentru că eu nu conduc.

Julia părea stânjenită.

— Nu? De ce nu?

— Mă tot rătăcesc și ajung în zone dubioase. Într-o seară l-am sunat pe Gabriel din Dorchester și-a făcut o criză. Și asta după ce folosisem GPS-ul.

— Cum ai ajuns în Dorchester?

— GPS-ul a fost de vină. Nu recunoaște străzile cu sens unic. Ba chiar m-a pus să întorc ilegal în timp ce mergeam

printr-un pasaj subteran. Așa c-am sfârșit prin a mă îndepărta din ce în ce mai mult de casă. După asta, m-am lăsat păgubașă.

— Nu conduci deloc?

— Nu în împrejurimile Bostonului. Range Rover-ul lui Gabriel e greu de parcat și mereu îmi făceam griji c-o să lovesc pe cineva. Șoferii din Boston sunt duși cu capul. Ca să nu mai zic de pietoni

Paul rezistă tentației de a cataloga nenumăratele cusururi ale lui Gabriel și se mulțumi să indice unul singur.

— De ce nu-ți ia o altă mașină? E clar că are cu ce.

— Eu vreau ceva mic, gen un Smart sau un Fiat din astea mai noi. Gabriel zice că e și cum ai conduce o cutie cu chibrituri.

Oftă.

— El vrea să mă vadă în ceva mai mare, cum ar fi un Hummer.

El îi dădu un ghiont:

— Ai de gând să invadezi Bagdadul? Sau doar Charlestownul?¹³

— Ce glumeț ești Dacă nu pot parcă paralel Range Rover-ul, cum naiba aș putea parcă un Hummer?

Paul izbucni în râs, deschizându-i ușa restaurantului.

Până să apuce să ceară o masă pentru două persoane, se auzi gălăgie de la o masă învecinată. O fetiță de vreo trei-patru ani apăsa întruna pe un buton de la o carte, care repeta în buclă câteva acorduri dintr-un cântec.

Paul și Julia se uitară în jur, în timp ce fetița apăsa mai departe pe buton. Ceilalți clienți nu păreau prea încântați.

¹³ Cel mai vechi cartier din Boston, în care predomină populația de origine irlandeză, asociat acum clasei superioare și mijlocii. (N.t.)

O femeie îmbrăcată cuviincios, care purta un hijab, încercă s-o convingă pe fetița să lase cartea cu cântecelul și să ia alta, care nu făcea zgomot. Dar fetița zbieră, fără să se lase convinsă.

În momentul acela, un bărbat mai în vârstă aflat la o masă învecinată începu să vocifereze, cerându-i chelnerului s-o reducă pe fetița la tăcere. Se plânse apoi că îi strica prânzul și că n-ar trebui să fi se permită accesul în restaurante copiilor care nu știu să se poarte.

Femeia se făcu roșie ca racul și încercă, din nou, să-și convingă fiica să ia o altă carte. Dar, din nou, fata refuză, dând un șut zdravăn în piciorul mesei.

În clipa aceea le ieși în întâmpinare șeful de sală.

— O masă pentru două persoane, spuse Paul binedispus.

— Lângă geam?

Omul le indică o masă aflată în colțul opus, în dreptul ferestrei.

— Da.

Paul dădu să-l urmeze, în timp ce șeful de sală lua două meniuri.

În timp ce străbăteau sala, Julia observă că tipul în vârstă bombănea în continuare în legătură cu fetița, care se juca în continuare în legea ei, făcând gălăgie. Julia se întrebă în treacăt dacă fetița suferea de autism. Chiar și-așa, fu dezgustată de comportamentul individului mai în vârstă.

I se adresă șefului de sală.

— Poate c-am putea face schimb de mese cu fetița și mama? Nu-i nimic dacă nu vor să se mute. Dar fetița s-ar putea uita pe geam și s-ar putea juca fără să deranjeze pe nimeni.

Șeful de sală se uită în direcția indicată de Julia,

observând stinghereala crescândă a celorlalți clienți.

— Mă scuzați, zise, îndreptându-se spre mama cu copilul.

După o scurtă conversație cu șeful de sală în arabă, mama i se adresă fiicei în engleză.

— Maia, putem să ne mutăm la geam. Nu-i așa că-i frumos? Putem să ne uităm la mașini.

Fetița se uită spre masa din colț, unde-i arăta maică-sa. Clipi mărunț de după ochelarii groși și încuviință.

— Maia, cum spui?

Numele fetei păru să răsună în tot restaurantul. Julia tresări când îl auzi. Se trezi uitându-se fix la copilă, încremenită locului.

Maia se uită la șeful de sală și mormăi ceva, în timp ce mama le zâmbea Juliei și lui Paul.

După câteva minute, mama și copila se instalaseră fericite în colț. Fetița își lipise nasul de geam, uitându-se la mașini și la trecători, părând să fi uitat de cârticica muzicală.

Julia și Paul se așezaseră la cealaltă masă, lângă tipul vârstnic, victorios acum. Comandară câteva feluri de mâncare la comun, savurându-și agale băuturile.

— Nu m-ai întrebat înainte.

Vocea lui Paul o smulse din reverie.

— Știam că n-o să te superi dacă stăm aici.

— Ai dreptate. De fapt, e mai bine c-ai intervenit tu pentru că eu eram gata să mă duc la tipul ăla și să-i zic vreo două. Ce dobitoc!

Julia se uită la bărbatul care fusese așa de cârcotaș și clătină din cap.

— Nu știu de ce mă mai surprinde lipsa de înțelegere a unora. Dar mă surprinde.

— Mă bucur. Cunosc prea mulți oameni care au devenit

cinici.

— Și eu.

Paul le aruncă o privire mamei și fetiței.

— Îți propui să ai și tu o Maia în viitorul apropiat?

Julia se crispă, tulburată în continuare de numele fetiței.

— Nu. Ăă, adică, nu încă.

Paul o privi un răstimp, cu o expresie profund îngrijorată.

— Pari panicată. Te îngrijorează perspectiva de a avea copii?

Ea își lăsă ochii în jos.

— Nu, vreau copii. Dar mai târziu.

Luă o gură de apă.

— Cum se mai simte tatăl tău?

Paul fu tentat s-o iscodească mai mult, dar se răzgândi.

— E bine. Stau în continuare la fermă ca s-ajut la treburi, așa c-am renunțat la apartamentul din Toronto.

— Cum merge cu teza?

El râse a pagubă.

— Groaznic. N-am prea mult timp ca să scriu, și acum doamna profesoară Pieton e supărată pe mine. Ar fi trebuit să-i dau un capitol acum două săptămâni și încă nu e gata.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Doar dacă ai scrie drăcia în locul meu. Aș vrea să-mi caut de lucru din toamnă, dar Pieton n-o să mă lase decât dacă mai avansez.

Oftă adânc.

— Probabil c-o să mai rămân cel puțin un an la fermă. Cu cât stau mai mult acolo, cu-atât mai greu îmi e să scriu.

— Îmi pare rău să aud asta.

Julia lăsă paharul din mână și începu să se frece la ochi.

— Ești obosită?

În tonul lui Paul se citea îngrijorarea.

— Un pic. Mă supără ochii Uneori. Probabil că e din cauza stresului, își lăsă mâinile în poală.

— Iartă-mă. Nu vreau să vorbim doar despre mine. Aș prefera să aflu ce faci tu.

— Ajungem noi și-acolo. De când te supără ochii?

— De când m-am mutat la Boston.

— O mulțime de doctoranzi își obolesc ochii. Ar trebui să-ți faci un control.

— Nu mă gândisem la asta. Tu porți ochelari?

— Nu, am băut mult lapte cât eram în creștere. M-a ajutat să am o vedere bună.

Ea păru intrigată.

— Credeam că morcovii au efectul ăsta.

— Laptele face bine la orice.

Ea izbucni în râs.

Paul nu putu decât să-i admire chipul frumos, care devenea și mai atrăgător când râdea.

Era gata să spună ceva, dar fu întrerupt de chelner, care le aduse prânzul. Când chelnerul se retrase, Julia deschise prima gura.

— Te vezi cu cineva?

Paul se abținu cu greu să nu se încrunte.

— Ies din când în când cu Ali. Dar nu e ceva serios.

— E o fată de treabă. Ține la tine.

— Știu, zise Paul, înnegurându-se.

— Vreau să fii fericit...

El schimbă vorba.

— Cum merg lucrurile la doctorat la voi?

Julia își făcu de lucru cu tacâmurile înainte de a răspunde.

— Profesorii sunt exigenți și am de lucru tot timpul, dar

îmi place la nebunie.

— Și colegii?

Julia se strâmbă.

— Sunt foarte competitivi. Pe câțiva îi consider prieteni, dar n-am neapărat încredere în ei. Am fost odată la bibliotecă și-am descoperit că unul dintre ei ascunsese câteva din resursele legate de Boccaccio, astfel ca noi ceilalți să nu le putem folosi pentru seminar.

— Așadar, presupun că nu stai până târziu la bibliotecă, împărțind biroul de studiu cu altcineva?

— Categorie nu, îi replică Julia, ciugulind din mâncare.

— Ieși vreodată în oraș?

— Rar. E aiurea pentru că restul colegilor vin cu partenerii lor și Gabriel nu vrea să mă însoțească.

— De ce nu?

— Nu crede că e o idee bună să socializeze cu doctoranzi.

Paul își mușcă limba. Tare.

— Vrea să facem un copil, exclamă Julia brusc.

Se crispă, regretându-și imediat mărturisirea indiscretă.

— S-ar putea să fie un pic cam greu, având în vedere condiția lui, o tachină Paul.

Când văzu expresia de pe chipul ei, îi pieri chef de glumă.

— Și tu nu vrei?

— Nu chiar acum.

Julia își răsuci șervetul de în în poală.

— Vreau să termin doctoratul. Îmi fac griji că, dacă vom avea un copil, n-o să mai reușesc să termin.

Își plecă privirea, dojenindu-se în sinea ei pentru că-i pomenise lui Paul de frământări atât de intime. Gabriel ar fi furibund dacă ar ști că îi făcea astfel de confidențe lui Paul.

Dar trebuia să stea de vorbă cu cineva. Iar Rachel, deși era de partea ei, nu înțelegea lumea academică.

— Îmi pare rău, Julia. I-ai spus și lui?

— Da. A zis că înțelege. Dar și-a spus deja punctul de vedere, știi? Odată ce ți-ai exprimat genul ăsta de dorință, n-o mai poți lua înapoi.

Paul începu să bată din picior sub masă. Conversația dintre ei luase o turnură neașteptată și, sincer vorbind, nu știa ce să spună. Îi veni prompt o replică.

— Erau câteva femei cu copii în programul nostru de doctorat la Toronto, dar numai câteva.

— Au terminat doctoratul?

— Sincer? Majoritatea nu l-au terminat. Mulți dintre țiți aveau copii. Dar majoritatea aveau soții casnice sau care lucrau cu jumătate de normă... Hei – așteptă ca ea să-și ridice privirea. E un eșantion mic. Nu eram foarte atent la cine aștepta un copil și cine nu. Probabil că există un grup la Harvard care te poate ajuta cu sfaturi legate de cum să jonglezi cu doctoratul și cu o familie.

— Nu voiam să am genul ăsta de conversații acum.

— Te înțeleg.

Paul clătină din cap.

— Jules, nu e treaba mea, dar nu te simți presată să trăiești viața altcuiva. Dacă nu ești pregătită să-ți întemeiezi o familie, spune-o. Și rămâi fermă pe poziție, altfel vei fi nefericită.

— Nu cred c-o să fiu nefericită dacă am un copil cu soțul meu.

Julia părea în defensivă.

— Dar o să fii dacă te lași de facultate. Te cunosc, Julia. Și știi ce contează pentru tine. Ai muncit din greu pentru

asta. Nu arunca totul pe fereastră.

— Nu vreau s-o fac, dar mă simt vinovată.

Paul înjură pe ocolite.

— Parcă ziceai că te susține.

— Așa și e.

— Atunci de ce te-ai simți vinovată?

— Pentru că pun nevoile mele pe primul plan. Pun educația mea mai presus de fericirea lui.

Paul o privi cu un aer sever.

— Dacă te iubește, atunci n-o să vrea să fie fericit cu prețul fericirii tale.

Julia aranjă tacâmurile din fața ei, aliniindu-le perfect simetric.

— Oricât m-ar durea să spun asta, cred c-ar trebui să vorbești din nou cu el. Să-i spui ce vrei și să-l rogi să aștepte.

Paul rânji.

— Și, dacă nu vrea, atunci dă-i papucii.

Julia se uită surprinsă la el.

— Paul, nu cred că...

El o întrerupse.

— Pe bune, Julia. Dacă soțul tău te iubește, atunci trebuie să-și vină în fire, în puii mei, și să termine cu rahaturile astea cu femeia care trebuie să toarne copii și să stea la cratiță.

Julia se încruntă.

— Nu-și dorește asta.

— Atunci n-ai niciun motiv să te simți vinovată. Ești tânără. Ai toată viața înaintea ta. Nu trebuie să alegi între doctorat și a avea o familie. Le poți avea pe amândouă.

— Nu doar visurile mele contează.

— Poate că nu.

Paul coborî glasul, uitându-se în ochii ei.

— Nu sunt tocmai obiectiv când e vorba de tine.

— Știu, zise Julia blând. Mi-ai fost un prieten de nădejde. Mulțumesc.

— Nu e nevoie să-mi mulțumești, spuse el, cu vocea îngroșată.

— Duc lipsă de prieteni. Ieri, Christa le-a spus aproape tuturor ce s-a întâmplat la Toronto. M-am simțit umilită.

— Mi-aș dori să-i închidă cineva gura. Definitiv.

— Gabriel a încercat. Au făcut o scenă. Apoi a ajuns doamna profesoară Pieton și a amenințat c-o să dă afară pe Christa.

Paul fluieră.

— Îmi pare rău că am ratat scena. Pieton și Christa într-o bătălie pe viață și pe moarte? Am fi putut să vindem și floricele.

Observă expresia neliniștită a Juliei.

— Nu vreau să fiu nesimțit.

— Nu ești.

Continuă să bată din picior pe sub masă, semn că era stingherit.

— Am zis niște chestii stupide în e-mailul pe care ți l-am trimis înainte de nuntă. N-am vrut să vin la nuntă. Țasta e un comportament de nesimțit.

Julia făcu ochii mari.

— Mi-ai zis că nu poți veni pentru că tatăl tău se simțea rău.

El începu să bată și mai abitir din picior.

— E adevărat – tata chiar se simțea rău. Dar nu de-asta n-am venit la nunta ta.

Se uită în ochii ei.

— Nu m-am simțit în stare să te văd cum te măriți cu el.

Văzu expresia ei tulburată și își trase scaunul mai spre ea.

— Știu că ești măritată acum și n-aș face niciodată ceva care să-ți afecteze căsnicia. Dar, mă jur pe ce-am mai sfânt, nu m-am simțit în stare să te văd măritându-te cu el. Iartă-mă.

— Paul, eu...

El ridică mâna, întrerupând-o.

— Nu te-aștept la cotitură. Dar mi-e greu să te văd cu el. Și să aud zvonurile care încă plutesc în jurul vostru – zvonuri pentru care el poartă vina, nu tu – și că acum te presează să faceți un copil când de-abia ai început doctoratul... Băga-mi-aș!

Clătină din cap.

— Când o să se trezească și-o să-și dea seama că s-a însurat cu o femeie incredibilă și că trebuie să aibă grijă de ea?

— Are grijă de mine. Nu e cum îl crezi tu.

Paul o țintui cu ochii lui negri.

— De dragul tău, sper că nu.

— Face voluntariat la Italian Home for Children.¹⁴ S-a implicat în acțiuni umanitare pentru persoanele defavorizate. S-a schimbat.

— Nu e cine știe ce fire umanitară dacă nu-și dă seama că soția lui are nevoie de timp înainte de a deveni mamă.

— Înțelege. Eu sunt cea care se frământă. E greu să-i refuzi ceva persoanei iubite, știind că asta l-ar face fericit. Și sunt fericită și eu, șopti ea. Ai recunoscut-o și tu. Știu că are și defecte, dar și eu le am pe-ale mele. Mi-ar da lumea întregă dacă i-ar încăpea în buzunar și nu mă lasă niciodată

¹⁴ Organizație caritabilă din Boston, la origini un orfelinat fondat de reprezentanți ai comunității italo-americeane, în urma mării epidemii de gripă din 1918. (N.t.)

de izbeliște.

Paul își feri privirea, lăsând genunchiul să-i zvâcnească sub masă.

Capitolul 15

Prezentarea lui Paul fu bine primită, chiar dacă un pic cam scurtă după părerea lui Gabriel. Acesta observă cu o satisfacție sumbră că și Paul, și Julia păreau stingheriți după prânz, ca și cum lucrurile nu decurseseră exact cum speraseră.

Dacă Gabriel voia cumva s-o descoasă pe Julia, își ascunse bine acest impuls. O întâmpină călduros la întoarcere și se așezară unul lângă altul în timpul prezentării lui Paul.

În curând îi veni rândul Juliei. Domnul profesor Patel, unul din organizatori, o prezentă, declarând-o o tânără speranță de la Harvard. Gabriel zâmbi și mai larg văzând că domnișoara Peterson fierbea în suc propriu.

În public erau cincizeci de profesori universitari, în diverse stadii ale carierei. Doamnele profesoare Pieton și Marinelli stăteau în primul rând, pe lângă Gabriel. Toți trei îi zâmbeau încurajator Juliei.

Cu degete tremurânde, ea așeză paginile prezentării pe pupitru. Silueta ei minionă părea și mai minionă în spatele pupitrului. Domnul profesor Patel îi dădu mai jos microfonul ca să poată fi auzită.

Părea tânără, palidă și emoționată. Gabriel o surprinse mușcându-și obrazul și-o îndemnă pe tăcute să înceteze. Fu recunoscător când ea se opri.

Cu ochii ațintiți într-ai lui, ea inspiră adânc și începu:

— Titlul prezentării mele este „Tăcerea Sfântului

Francisc: Martor la o înșelăciune”. În Cântul XXVII al *Infernului* lui Dante, Guido da Montefeltro povestește cele petrecute după moartea lui:

*Iar, când murii, veni Francisc al meu,
ci-un negru heruvim în drum îi stete
și-a zis: „îmi faci nedrept! Să-l lași să-l ieu*

*să meargă-n Iad la servii mei, căci dete
un sfat mișel în care-o fraudă sta,
iar eu de-atunci îi stau cu mâna-n plete!*

*Pe cel ce nu-i căit nu-l poți ierta,
și-a se căi și-n rău păstrându-și placul
nu poți că-i contradicția în calea ta.”*

*Vai mie-atunci, cum am săltat, săracul!
când el m-a prins zicând: „Tu n-ai gândit
c-ar ști atâta logică și dracul!”¹⁵*

— Guido a trăit în Italia, între 1220 și 1298. A fost un membru marcant al facțiunii ghibelinilor și un strateg militar important până în jurul anului 1296, când s-a retras spre a se alătura ordinului franciscan. După aceea, Papa Bonifaciu al VIII-lea l-a convins să dea sfaturi mincinoase familiei Colonna, cu care era în conflict. Bonifaciu voia ca Guido să le promită o amnistie membrilor familiei cu condiția ca aceștia să-și părăsească fortăreața în care erau în siguranță. Guido a făcut acest lucru, dar numai după ce a obținut

¹⁵ Dante Alighieri, *Infernul*, Cântul XXVII, versurile 112-123, *Divina Comedie*, ediția citată. (N.t.)

anticipat iertarea. Ca urmare a sfatului lui, membrii familiei Colonna au ieșit de la adăpost numai spre a fi pedepsiți de Bonifaciu. Guido a murit ulterior la mănăstirea franciscană de la Assisi. Relatarea lui Guido despre ce i s-a întâmplat după moarte e una dramatică. Ni-l și închipuim pe Sfântul Francisc înfruntând cu vitejie demonul spre a-i salva sufletul fratelui său franciscan.

Se uită involuntar în ochii lui Gabriel, care erau de un albastru intens, expresiv. Avură un schimb de priviri și, pentru o clipă, știu că se gândeau amândoi la modurile în care se salvară reciproc.

— Dar, cum se întâmplă de obicei în scrierile lui Dante, aparențele pot fi înșelătoare. În viață, Guido a fost un sfetnic convingător, dar amăgitor. După moarte, și-a găsit sălașul în cercul sfătuitoarelor de rele. De aceea spusele lui trebuie întâmpinate cu scepticism. De bună seamă, avem dreptul să ne îndoim de afirmația lui Guido conform căreia Francisc a venit să-i revindică sufletul. Dacă acesta a fost scopul lui Francisc, a dat greș. Nicăieri altundeva în *Divina Comedie* nu asistăm la înfrângerea binelui de către rău. *Comedia* poartă acest titlu pentru că parcursul este de la dezordinea din Iad la ordinea din Paradis. Dacă un singur suflet ar fi osândit pe nedrept, asta ar submina întregul poem. Așadar, miza acestui pasaj este una majoră. Modul în care îl interpretăm are repercusiuni asupra operei în ansamblu.

Julia se opri și luă o gură de apă, cu mâna tremurându-i un pic.

— În viziunea lui Dante, Dumnezeu a creat Infernul din dorința de dreptate. La asta se referă Virgiliu când explică faptul că dreptatea mână sufletele celor răposați să treacă râul Acheron, spre a ajunge în Infern. Dante își asumă opinia că

cei din Infern se află acolo pe bună dreptate, pentru că își merită destinul. Acele suflete nu sunt în Infern dintr-o greșeală sau dintr-un capriciu al divinității. Dacă lucrurile stau așa, cum să interpretăm afirmațiile lui Guido?

Katherine încuviință, cu ochii scânteind de mândrie. Gestul îi atrase atenția Juliei și cele două femei avură un schimb de priviri.

— Pornind de la premisa că, după Dante, sufletele care sălășluiesc în Infern sunt acolo pe bună dreptate, să ne întoarcem la povestea lui Guido. Demonul îl vede pe Sfântul Francisc și strigă la el, spunându-i că sufletul lui Guido trebuie să se afle în Infern și că, dacă Francisc l-ar lua, ar comite un furt. Dacă așa e, de ce ar apărea Sfântul Francisc?

Julia făcu o pauză, sperând că spectatorii vor reflecta și ei asupra întrebării.

— Dacă inventariem exegezele operei lui Dante din ultimii cincizeci de ani, descoperim cel puțin două interpretări ale acestui pasaj. Prima spune că Guido e sincer și Francisc chiar a venit să-i ia sufletul. Cea de-a doua spune că Guido minte și Francisc n-a apărut deloc. Eu consider că ambele posibilități sunt extreme. Pentru ca prima interpretare să fie corectă, ar trebui să-l bănuim pe Francisc fie de ignoranță, fie de încălcarea dreptății divine, ipoteze absurde. Conform celei de-a doua interpretări, Francisc n-a apărut, dar atunci spusele demonului n-au nicio noimă, pentru că Guido nu-și poate fura singur sufletul. Astfel că avem o relatare enigmatică privind apariția lui Francisc, însoțită de o explicație greu de crezut. Explicația e oferită de Guido și de un demon, niciunul dintre ei o sursă de încredere. Cred că putem rezolva misterul apariției lui Francisc respingând explicația lui Guido și înlocuind-o cu una care ar fi în

armonie cu viața și caracterul lui Francisc. După interpretarea mea, Francisc a apărut și a fost văzut de demon. Dar acesta a înțeles greșit motivul apariției lui Francisc.

Julia apucă mai strâns pupitrul, în timp ce din public se auzea rumoare. Își simțea gura foarte uscată, dar continuă, uitându-se țintă în ochii lui Gabriel.

— Oricât ne-ar... alina gândul că Francisc a pogorât din Cer ca un arhanghel spre a se lupta pentru sufletul lui Guido, e imposibil ca lucrurile să se fi petrecut astfel.

După încă un schimb de priviri cu soțul ei, Julia continuă:

— Guido exploatează devotamentul binecunoscut al lui Francisc față de frații săi, fără îndoială închipuindu-și că oamenii cu scaun la cap vor crede că sfântul a apărut la moartea unui alt franciscan. Mai mult, Guido vrea ca Dante să răspândească această poveste, ca lumea să creadă că a fost îndeajuns de important spre a-i atrage atenția sfântului sau că damnarea lui a fost o greșală. Gândindu-se că așa îl va convinge pe Francisc să nu-i fure sufletul, demonul explică de ce Guido merită să fie în Infern. Guido a cerut să fie iertat pentru păcatul de a da sfaturi mincinoase *înainte* să comită păcatul. Și-a închipuit că iertarea îl va scuti de consecințele păcatului, așa că i-a înșelat pe membrii familiei Colonna de bună voie și fără să se căiască. Demonul afirmă că iertarea își face efectul doar dacă omul se căiește pentru păcat. Nu te poți căi și păcătui cu bună știință în același timp.

Julia schiță un zâmbet timid.

— Iertarea păcatelor nu e ca asigurarea împotriva incendiilor.

(Asta le stârni râsul câtorva membri ai auditoriului, între care și Paul.)

— Guido se înveșmântează în roba de călugăr franciscan

și în iertăciunea preventivă, dar e un escroc. Francisc trebuie să fi știut lucrul ăsta. Purtarea lui Guido e mai curând o rușine pentru franciscani. Deși Francisc ar fi putut condamna păcatul lui Guido, rămâne tăcut. Nu-l poate salva. Trebuie să-l urmărească pe demon apucându-l pe Guido de păr și trăgându-l în Infern. Țipetele demonului și franciscanismul fățarnic al lui Guido apar în toată urâtenia lor când le punem în contrast cu prezența tăcută, pioasă, a lui Francisc. Tăcerea și atitudinea lui pasivă contrazic explicația dracului, cum că ar fi venit să fure sufletul lui Guido. Și tăcerea lui ne silește să reanalizăm povestea lui Guido. Oare Francisc ar fi fost atât de pasiv în încercarea de a salva un suflet care era damnat pe nedrept? Desigur că nu. Dar, dat fiind că Guido nu s-a căit de păcatul lui, tot ce-i poate oferi Francisc e compasiune tăcută și, poate, rugă pentru sufletul lui.

Julia făcu o pauză și se uită, dinadins, înspre Christa.

— Francisc s-ar fi putut contrazice cu demonul. L-ar fi putut face mincinos pentru că a dat o relatare înșelătoare asupra apariției lui. Ar fi putut protesta că demonul îl bârfește. Dar, în loc să lupte spre a-și apăra reputația, Francisc rămâne tăcut, pentru ca răul să poată fi dezvăluit în adevărata sa natură.

Își întoarse privirea spre ceilalți participanți, observând că mulți dădeau aprobator din cap, în timp ce Paul îi zâmbea larg, expresiv.

— Guido ar vrea să credem că Sfântul Francisc era fie îndeajuns de naiv să creadă că locul lui Guido e în Paradis, fie îndeajuns de arogant încât să creadă că știe mai bine decât Dumnezeu. Guido ar vrea să credem că Francisc s-a luptat cu demonul, dar a pierdut, pentru că nu era îndeajuns de inteligent spre a-l întrece într-o confruntare bazată pe logică.

Viața și faptele lui Francisc contrazic aceste ipoteze. După părerea mea, Francisc vine la mormântul lui Guido da Montefeltro spre a-l plânge și a-i deplânge viața plină de înșelăciuni, nu spre a-l salva. Francisc dă, astfel, dovadă de milă și compasiune, chiar dacă e o milă aspră.

Zicând asta, se uită în ochii soțului ei.

— Francisc nu era un hoț. Nu era un înșelător sau un amăgitor și n-a încercat să recurgă la vorbe fără substanță spre a-și pleda cauza. Guido a surprins, mai curând, esența naturii lui Francisc descriindu-l ca fiind de față, dar tăcut. E surprinzător, poate, că o persoană atât de pricepută la înșelăciuni reușește să redea, cu atâta măiestrie, chipul virtuții. Dar, când ne gândim la poveștile discipolilor lui Francisc despre viața și faptele lui, vedem că exact asta face și Guido, chiar dacă încearcă să umbrească portretul prin retorica lui iscusită. În concluzie, cred că sunt greșite cele două interpretări consacrate ale acestui pasaj. Francisc a apărut la moartea lui Guido, dar nu spre a-i fura sufletul. Apariția lui Francisc pune în contrast adevăratul spirit franciscan cu franciscanismul fățarnic al lui Guido da Montefeltro. Ce face, de fapt, Dante e să se folosească de Guido spre a lăuda pioșenia Sfântului Francisc, punându-i pe cei doi într-un contrast pregnant. Mulțumesc.

Julia dădu din cap, în timp ce publicul o aplauda energic. Observă că mai mulți dintre profesori șuşoteau între ei până să-și întoarcă privirea spre profesorii Pieton, Marinelli și Emerson.

Gabriel îi făcu cu ochiul și ea zâmbi ușurată.

— Întrebări? continuă Julia, întorcându-se spre auditoriu.

Pentru un moment, care ei i se păru interminabil, toată lumea rămase tăcută. Se uită spre Christa și-i studie expresia

frământată și se gândi că scăpase teafără și nevătămată.

Apoi, cu încetitorul parcă, Christa se schimbă la față, luă un aer hotărât și se ridică în picioare.

Cu coada ochiului, Julia îl văzu pe domnul profesor Pacciani apucând-o cam brutal de cot pe Christa, încercând s-o tragă în jos. Dar Christa își smuci brațul.

— Eu am o întrebare.

Julia își mușcă involuntar buza, simțind că-i sare inima în gât.

Ca într-o coregrafie sincron, toți membrii auditoriului se întoarseră spre Christa. Mai mulți participanți le șoptiră câte ceva vecinilor, cu ochii scânteindu-le de interes. Aproape toți erau la curent deja cu conflictul dintre Christa și soții Emerson. O tensiune aproape palpabilă se simțea în întreaga încăpere, în timp ce toată lumea se întreba ce-avea să spună.

— Sunt atât de multe lacune în lucrarea ta, încât nici nu știu cu ce să încep. Dar hai să începem cu procesul tău de documentare, așa superficial cum a fost.

Tonul Christei era disprețuitor.

— Majoritatea studiilor asupra acestui pasaj acceptă că Francisc a venit după sufletul lui Guido. Câteva lucrări recente neagă apariția lui Francisc. Dar nimeni – făcu o pauză pentru efect retoric –, *nimeni* nu crede că Francisc a apărut, dar nu cu intenția de a-i salva sufletul lui Guido. Guido ori minte, ori nu. Adevărul nu poate fi undeva la mijloc, ca smântână semidegresată.

Rânji când câțiva dintre spectatori pufniră în râs.

Julia înghiți în sec, uitându-se de jur-împrejur, studiind reacțiile tuturor înainte de a-și întoarce privirea asupra Christei.

— Mai mult, nici măcar nu pomenești de începutul

Cântului XXVII, unde Guido îi explică lui Dante că spune adevărul pentru că își închipuie că Dante va rămâne pe veci în Infern și, ca urmare, nu va putea să spună nimănui ce s-a întâmplat de fapt. Pasajul acela demonstrează că Guido spune adevărul despre apariția lui Francisc. În sfârșit, dacă te-ai fi ostenit să citești lucrarea de referință a domnului profesor Hutton privind organizarea *Infernului*, ai ști că, după părerea lui, spusele demonului sunt demne de crezare pentru că ce spune corespunde adevărului istoric. Așadar, Hutton considera, de asemenea, că Francisc a venit după sufletul lui Guido.

Cu un zâmbet arogant, Christa se așază, așteptând răspunsul Juliei. Era atât de mândră și de plină de sine încât îi scăpă privirea pe care i-o aruncă doamna profesoară Pieton lui Pacciani. Privirea lui Katherine indica limpede că îl consideră pe Pacciani vinovat de comportamentul sfidător al invitatei lui și că nu era încântată de acest comportament. Reacția domnului profesor Pacciani fu să-i șoptească ceva la ureche Christei, gesticulând ca un apucat.

Julia rămase țintuită locului, clipind mărunț, în timp ce toată lumea din amfiteatru aștepta să-i audă răspunsul.

Gabriel se aplecă în scaun, ca și cum era gata să se ridice. Se răzgânde însă când doamna profesoară Pieton îl privi cu ochii îngustați. Se uită chiorâș la Christa, cu o expresie ucigătoare.

Paul mormăi o înjurătură și-și încruciașă brațele la piept

Doamna profesoară Pieton îi făcu un semn din cap Juliei, cu o expresie încrezătoare.

Cu o mână tremurândă, Julia își dădu părul după ureche, iar diamantele care-i împodobeau inelul de logodnă scăpărară în lumină.

— Hm, să începem cu argumentul tău cum că, conform unor exegeți, Francisc a venit după sufletul lui Guido și că acest lucru poate fi demonstrat de cum începe răspunsul lui Guido către Dante.

Julia citi versurile în italiană, cu o pronunție impecabilă, muzicală:

— „*S’i’ credesse che mia risposta fosse
a persona che mai tornasse al mondo,
questa fiamma staria senza più scosse;
ma però che già mai di questo fondo
non tomò vivo alcun, s’i’ odo il vero,
sanza tema d’infamia ti rispondo.*”¹⁶

Julia începu să se simtă mai sigură pe poziție.

— În acest pasaj, Guido spune că e dispus să spună adevărul fiindcă își închipuie că Dante e unul dintre damnați și, ca urmare, nu va putea repeta povestea. Dar, prin povestea pe care o spune, Guido se scoate pe sine basma curată. Dă vina pe toată lumea – pe papă, pe demon și, implicit, pe Sfântul Francisc – pentru soarta lui. Nu e nimic de care ar trebui să se rușineze în relatarea lui. Povestea pe care o spune este, mai curând, una pe care ar vrea s-o audă repetată. Pur și simplu nu vrea să-și dea în vileag intențiile, de-asta ține discursul pe care tocmai l-am citat. Totodată, uiți versurile astea:

¹⁶ În traducere: „De-aț crede eu că-ndrept această voce/ spre-un viu ce se va-ntoarce-n lume-acasă,/ ăst vârț sbătut ar înceta să joace.// Dar, cum nu pot de-aici nicicând să iasă/ ființe vii, de-i drept ce-aud, să-ți spui,/ și-apoi că-i fi infam puțin îmi pasă.”, *Infernul*, Cântul XXVII, versurile 61-66, *Divina Comedie*, ed. cit. (N.t.)

„Ora chi se', ti priego che ne conte;
non esser duro piú ch'altri sia stato,
se 'l nome tuo nel mondo tegna fronte.”¹⁷

Prinzând curaj, Julia rezistă tentației de a zâmbi, alegând să-i înfrunte privirea Christei cu un aer grav.

— Dante îi spune lui Guido că are de gând să-i repete povestea în lumea celor vii. Abia după ce Dante îi spune lucrul ăsta, îi spune Guido povestea vieții lui. De asemenea, știm că Dante se deosebește fizic de umbrele din Infern. Așadar, probabil că Guido și-a dat seama că Dante nu e mort.

Christa dădu să spună ceva, dar Julia ridică mâna, calmă, semn că nu terminase ce avea de zis.

— Există dovezi textuale pentru interpretarea mea. Există un pasaj paralel în *Cântul V* din *Purgatoriu*, în care fiul lui Guido povestește cum un înger a venit să-i ia sufletul după moarte. Poate că îngerii, iar nu sfinții, au misiunea de a purta sufletele în Paradis. Ca urmare, Francisc apare la moartea lui Guido cu un cu totul alt scop. Cât privește ultima ta observație, privind lucrarea domnului profesor Hutton. Dacă te referi la „Foc și gheață: Dorință și păcat în Infernul lui Dante”, atunci îi interpretezi greșit poziția. Deși nu am un exemplar al cărții la mine, există o notă de subsol în Capitolul io, în care își exprimă convingerea că Francisc a apărut, pentru că e de părere că vorbele demonului nu îi erau adresate lui Guido însuși. Dar domnul profesor Hutton declară că nu e sigur că Francisc a venit după sufletul lui Guido sau din alt

¹⁷ In traducere: „Te rog acum, ți tu răspunde-mi mie,/ ce ai fost, căci toți mi-au spus, deci 3 la fel,/ ți faima-n lume-ani mulți s-o ai tu vie.”, *Infernul*, XXVII. 55-57, *Divina Comedie*, ed. cit. (N.t.)

motiv. Este tot ce declară pe tema aceasta.

Christa se ridică în picioare, gata s-o contrazică, dar, până să apuce să scoată o vorbă, un profesor în vârstă, îmbrăcat din cap până în picioare în tweed, se întoarse spre ea. O privi disprețuitor prin ochelarii cu ramă de baga.

— Am putea să depășim momentul? Ți-ai pus întrebarea și prezentatoarea ți-a răspuns. Foarte la obiect, aș putea spune.

Christa fu șocată, dar se adună rapid, protestând c-ar trebui să i se permită să pună o întrebare suplimentară.

Din nou se auziră șușoteli din public, dar Julia observă că expresiile lor se schimbaseră. Acum o priveau pe Julia cu un soi de admirație tăcută.

— Putem să trecem mai departe? Cu voia dumneavoastră, aș vrea să pun și eu o întrebare.

Profesorul în vârstă îi întoarse spatele Christei și se uită la moderator, care făcu un pas în față și-și dresе glasul.

— Ah, dacă mai avem timp, vom reveni la dumneavoastră, domnișoară. Dar acum cred că îi vom da cuvântul domnului profesor Wodehouse.

Bărbatul vârstnic în costum de tweed mulțumi înfundat și se ridică. Își scoase ochelarii și îi scutură în direcția Juliei.

— Donald Wodehouse de la Magdalen, se prezintă.

Julia păli, pentru că domnul profesor Wodehouse era un specialist de renume în opera lui Dante, cu o reputație la fel de solidă ca a lui Katherine Pieton.

— Sunt la curent cu nota de subsol din cartea bătrânului Hut de care ați pomenit. Ați rezumat-o foarte bine. Emerson a adoptat o poziție diferită în cartea lui – și arată spre Gabriel. Dar văd că nu v-ați lăsat convinsă de el, chiar dacă aveți același nume de familie.

Se auziră râsete din public și Gabriel îi făcu cu ochiul, mândru.

— După cum ați arătat, e greu de înțeles de ce Francisc și-ar face apariția la moartea unui fals franciscan, dar trebuie să presupunem că a apărut pentru a ne explica spusele demonului. Așadar, pare că adevărul e pe undeva la mijloc, cum a spus și antevorbitorul meu. Nu văd o problemă aici. Fiecare cuvânt al lui Guido pare să fie pe jumătate adevărat, pe jumătate mincinos. Ambiguitatea și sofismele simt exact ce te-ai aștepta să auzi de la o persoană vinovată de sfaturi amăgitoare. Ca urmare, înclin să fiu de acord cu mare parte din teoria dumneavoastră și, deși nu pot vorbi în numele lui, intuiesc că și bătrânul Hut ar fi de acord, dacă ar fi de față.

Julia răsuflă ușurată, slăbindu-și ușor strânsoarea asupra pupitrului de metal. Se pregătea sufletește pentru ce avea să spună el în continuare, dar se simțea răzbunată de observațiile profesorului.

Domnul profesor Wodehouse aruncă o privire asupra notițelor lui înainte de a continua.

— Ați oferit o interpretare la fel de bună ca oricare alta și mai bună decât acelea care l-ar acuza pe Francisc de ignoranță sau de încălcarea dreptății divine. Dar, să ne înțelegem. E o simplă speculație.

— Da, așa este.

Vocea Juliei era joasă, dar hotărâtă.

— Primesc cu bucurie sugestii privind interpretări alternative.

Domnul profesor Wodehouse dădu din umeri.

— Cine știe ce motivații avea Francisc în tot ce făcea? Poate că trebuia să întâlnească un alt suflet în Assisi și un escroc oportunist l-a deturnat.

Comentariul stârni râsete.

— Am o întrebare însă.

Își puse ochelarii la loc pe nas și își studie notițele.

— Aș vrea să ne spuneți mai multe despre înțelegerea dintre Bonifaciu și Guido. Ați pomenit doar în treacăt de partea asta în lucrarea dumneavoastră și cred că subiectul merită să i se acorde mai multă atenție.

Și, cu asta, se așează.

Julia încuviință, încercând cu disperare să-și adune gândurile.

— Teza mea se concentrează pe interpretarea apariției lui Francisc, nu pe păcatul lui Guido. Însă n-am nicio obiecție la a dezvolta acea parte a lucrării.

Julia rezumă fără vreo poticnire povestea întâlnirii lui Guido cu Papa Bonifaciu al VIII-lea și consecințele acestei întâlniri, ceea ce păru să-l satisfacă pe profesor. Însă luă notă de faptul că el considerase că lucrarea ei șchioapătă sub acel aspect. Avea să remedieze problema în forma revizuită a lucrării, în vederea publicării.

I se mai puseră câteva întrebări la care răspunse, apoi moderatorul îi mulțumi. În amfiteatru răsunară aplauze entuziaste, și Julia observă că mai mulți dintre profesorii mai în vârstă dădeau din cap aprobator.

Când moderatorul invită toată lumea în pauza de cafea, Julia observă surprinsă că domnul profesor Pacciani o luă de mână pe Christa și-o conduse afară.

Ea se îndreptă spre Gabriel, studiindu-i nerăbdătoare expresia.

Gabriel îi zâmbi și-și împleti degetul mic cu al ei, pe furiș.

— Fata mea deșteaptă, îi șopti.

Capitolul 16

Julia socializă cu lumea în timpul pauzei de cafea, stând de vorbă cu domnul profesor Wodehouse și cu alții despre lucrarea ei. Păreră cvasiunanimă era că avea o cercetare foarte bună și că se descurcase de minune în a răspunde la întrebări. De fapt, mai mulți participanți s-au declarat surprinși că era doar doctorandă și că n-avea deja un post de asistent.

În timp ce soția lui își savura triumful academic, Gabriel se plimba agale prin peisajul însorit de la Oxford, sorbindu-și cafeaua.

Era bucuros că aveau noroc de vreme frumoasă, fără ploaie. Se bucura și că prezentarea Juliei mersese bine. Da, păruse emoționată și, ca întotdeauna, era loc de mai bine. Dar, având în vedere că era abia în primul an de doctorat, mulți dintre participanți fuseseră impresionați, pe bună dreptate. Mulțumi Cerului în gând.

Chiar în toiul rugăciunii de mulțumire, Paul Norris se apropie de el, cu mâinile îndesate în buzunar.

La început conversară politicos. Apoi, Gabriel observă că Paul îl privea cu ceva ce aducea a agitație.

— S-a întâmplat ceva?

Tonul lui Gabriel era înșelător de blând, dar alunecos ca whisky-ul.

— Nu.

Paul își scoase mâinile din buzunar. Era pe punctul de a intra din nou în clădire când se întoarse.

— Futu-i, murmură.

Se îndreptă de spate, înfruntându-și fostul coordonator de doctorat.

— Doamna profesoară Pieton ar vrea să fiți referent extern în comisia mea de susținere.

Gabriel îl privi impasibil.

— Da, mi-a pomenit de asta.

Paul așteptă ca profesorul să continue, dar el nu mai zise nimic.

— Ăă, ați fi dispus s-o faceți?

Gabriel se legănă pe călcâie.

— O să mă gândesc. Ai o temă bună și am fost mulțumit de activitatea ta când îți eram coordonator. Te-am transferat lui Katherine din motive personale, altfel ți-aș fi coordonat în continuare teza.

Paul își feri privirea, stingherit.

— Julia s-a descurcat bine, spuse, schimbând vorba.

— Da.

— I-a făcut față chiar și Christei.

Pe chipul lui Gabriel se citea mândria.

— Julianne este o femeie remarcabilă. E mult mai puternică decât pare.

— Știu.

Privirea lui Paul se înăspri, devenind aproape ostilă.

— Părea că ai multe de discutat cu și despre soția mea.

Tonul lui Gabriel era din ce în ce mai glacial.

— Ce faceți pentru a înăbuși zvonurile? Am fost la UCLA în martie și lumea spunea că Julia și-a tras-o cu dumneavoastră ca să termine masteratul și să între la Harvard.

Lui Gabriel îi zvâcni un mușchi la maxilar.

— Astfel de zvonuri sunt rodul vorbelor otrăvite ale domnișoarei Peterson. O să mă ocup de ea, te asigur.

— Ei bine, ar fi cazul să vă grăbiți.

Gabriel îl privi cu ochii îngustați.

— Poftim?

Paul se lăsă de pe un picior pe altul, dar nu se dădu bătut.

— Când am ajuns ieri, am auzit câțiva dintre profii mai în vârstă vorbind despre Julia. Presupuneau că e o parașută și că de-aia a fost invitată.

— Cred că putem spune cu certitudine că le-a dovedit că greșesc. Și-a prezentat bine lucrarea și a fost bine primită. Mai e un detaliu, anume că, în loc să mi-o trag, doar, cu ea – Gabriel dădu din mână dezgustat rostind cuvântul –, m-am însurat cu ea.

— Poate că vă e soție, dar n-o meritați.

Gabriel făcu un pas amenințător spre el.

— *Ce-ai spus?*

Paul se îndreptă de spate, astfel că era cu vreo doi centimetri jumate mai înalt decât fostul lui profesor.

— Am zis că n-o meritați.

— Crezi că eu nu știu asta?

Nervos, Gabriel dădu cu ceașca din porțelan de pământ, făcând-o țândări.

— În fiecare noapte, în timp ce adorm cu ea în brațe, îi mulțumesc Cerului că e soția mea. În fiecare dimineață când mă trezesc, primul meu gând e unul de recunoștință că s-a măritat cu mine. Niciodată n-o să fiu demn de ea. Dar îmi petrec fiecare zi străduindu-mă din răputeri să fiu. I-ai fost alături când avea nevoie de un prieten. Dar ascultă bine ce-ți zic, Paul, nu te pune cu mine!

O bună bucată de vreme domni tăcerea între ei. Gabriel făcea eforturi supraomenești să nu-și iasă din fire.

Paul fu primul care își feri privirea.

— Când am cunoscut-o, era speriată și de umbra ei. Aveam senzația că trebuie să-i vorbesc în șoptă ca să n-o

sperii. Nu mai e așa.

— Nu, nu mai e.

Paul își trase capul între umeri.

— Mi-a povestit despre programul de doctorat de la Harvard la prânz. Îi place foarte mult.

— Știu.

Gabriel se întunecă și mai tare la față.

— Și știi c-o vrei pentru tine. Și-ți zic, n-o poți avea.

Paul îi întâlnește privirea.

— Vă înșelați.

— Mă înșel?

Profesorul făcu un pas spre el, provocându-l. Erau doar la câțiva centimetri distanță acum, iar Emerson avea un aer furios, amenințător.

— Nu numai c-o vreau. O iubesc. Ea e aleasa.

Gabriel se uită uluit la el.

— Nu poate fi aleasa ta. E soția mea!

— Știu.

Paul se uită peste umărul lui Emerson, spre Woodstock Road, clătinând din cap.

— Am întâlnit o fată drăguță, de treabă, catolică. Genul de fată pe care o pot prezenta familiei. Genul de fată pe care am căutat-o toată viața. M-am purtat cumsecade cu ea, ne-am împrietenit și, când a apărut un dobitoc care i-a frânt inima, i-am fost alături. Mi-a plâns pe umăr, în puii mei. A adormit pe canapeaua mea, băga-mi-aș.

Gabriel își încleștă maxilarul, furios.

— S-a terminat semestrul și ea și-a urmat visul de a studia la Harvard. Am ajutat-o cu mutatul. Am ajutat-o să-și găsească un job part-time și un apartament. Dar, când i-am spus, în sfârșit, ce simt pentru ea, când am rugat-o, în sfârșit,

să mă aleagă pe mine, n-a putut s-o facă. Nu pentru că n-ar fi ținut la mine sau nu simțea nimic. Ci din cauză că era îndrăgostită de dobitocul care i-a frânt inima.

Paul râse a pagubă.

— Și tipul ăsta e soi rău. Se culcă aiurea. O tratează ca naiba. E bețiv. Din câte știu, se prea poate s-o fi sedus doar ca să se distreze. A avut o relație cu o profesoară care le face avansuri studenților și care are tendințe sado-maso. Așa că cine știe ce-i face fetei mele când nu-l vede nimeni? Când a părăsit-o, am fost în culmea fericirii, m-am gândit că acum are șansa să fie cu un om care se va purta frumos cu ea. Cineva care va fi blând cu ea și care n-o va face niciodată, dar niciodată, să plângă. Și-apoi, spre uimirea mea nemăsurată, ticălosul se întoarce. Se întoarce, în puii mei! Și ce face? O cere de nevastă. Și ea acceptă!

Lovi cu piciorul în caldarâm de nervi.

— Asta e viața mea, pe scurt, futu-i! Găsit fata perfectă, pierdut fata perfectă în favoarea ticălosului care i-a frânt inima și probabil că i-o va frânge iar și iar. Și apoi, băga-mi-aș, sunt invitat la nunta lor de fițe în Italia.

Gabriel strânse din dinți.

— În primul rând, nu e fata ta și n-a fost niciodată. Nu sunt obligat să mă justific în fața ta sau a oricui altcuiva. Dar, din respect pentru soția mea, care pare să țină la tine, o să recunosc c-am fost un ticălos. Nu mai sunt bărbatul care am fost. N-am înșelat-o, nici măcar o dată, și, pe toți sfinții, n-am de gând să-i mai frâng vreodată inima.

— Bun.

Paul se foi stingherit

— Atunci las-o să-și termine doctoratuL

— S-o las?

Gabriel aproape că șoptea acum.

— S-o las?

— Poate c-o să se hotărască să se lase sau să facă o pauză sau ceva. Încurajeaz-o să continue.

Ochii lui Gabriel aruncau văpăi.

— Dacă ai informații pe care ai vrea să mi le împărtășești, domnule Norris, nu te codi!

— Julia se simte vinovată c-a făcut o prioritate majoră din doctorat.

Gabriel se strâmbă, înțelegând limpede unde bătea Paul.

— Ți-a zis ea asta?

— Mi-a zis și că n-are prieteni.

— Ah, taman bine pentru tine. Ești interesat să-i fii și mai departe prieten?

Paul se strâmbă.

— Nu e bine deloc, la naiba. Nu pricepi? O iubesc și, pentru c-o iubesc, trebuie s-o aud cum se frământă, încercând să te facă fericit. Pe tine, ticălosul care a părăsit-o.

— Nu sunt foarte fericit că te-a ales pe tine confident.

— Dacă ar avea prieteni la Cambridge, n-ar avea nevoie de mine. Și oricum, trebuie să pun capăt prieteniei mele cu ea.

Gabriel se lăsă pe călcâie, șocat pe moment.

— Ai luat singur decizia asta?

— Da.

— I-ai spus și ei?

— N-am vrut să-i fac figura asta înaintea prezentării. Ar fi fost crud din partea mea.

— Când ai de gând să-i spui?

Paul oftă din rărunchi.

— Asta-i problema. Nu i-o pot spune în față. O să-i scriu

când mă întorc în Vermont.

Îi aruncă o privire în ciudată lui Gabriel.

— Sunt sigur c-o să te bucure chestia asta.

— Orice-ai crede, nu-mi place s-o văd suferind.

Gabriel își studie verigheta de pe deget.

— O iubesc.

Ochii lui Paul poposiră asupra verighetei.

Domnul profesor continuă:

— Ține la prietenia ta. O să sufere.

— A venit momentul să merg înainte.

— O să-i spui asta?

— N-am de gând s-o mint. O să fie un chin să-i spun adevărul, dar asta o să fac.

— Foarte nobil.

În vocea lui Gabriel se strecură o undă de admirație.

— Poate c-ar trebui să te conving să te răzgândești.

— Nu poți.

Paul și fostul lui profesor avură un schimb prelungit de priviri.

— Te-am judecat greșit, Paul. Și îmi cer iertare.

— N-o fac pentru tine. Și cu siguranță n-o fac ca să-mi citești teza și să-mi dai o scrisoare de recomandare. O să-i spun lui Katherine că am vorbit cu tine și m-ai refuzat.

Paul îl salută cu un gest din cap și o porni spre colegiu.

— Domnule Norris, îl strigă Gabriel.

Se opri și se întoarse încet spre domnul profesor.

— De la bun început am intenționat să-ți fiu referent, indiferent dacă rămâi prieten cu Julianne sau nu. Cercetarea ta e valoroasă în sine.

Gabriel îi întinse mâna.

Paul rămase pe gânduri un moment, apoi veni spre el.

Dădură mâna.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Se priviră cum se privesc doi războinici după o luptă în care ambele tabere au suferit pierderi considerabile.

Paul rupse primul tăcerea.

— N-o să mă amestec în căsnicia voastră. Dar, dacă aflu că i-ai frânt inima, o să avem o problemă.

— Dacă îi frâng inima lui Julianne, o să-mi merit soarta.

— Bun.

Paul zâmbi larg.

— Putem să nu ne mai atingem acum?

Gabriel își retrase mâna, ca ars.

— Absolut.

Capitolul 17

În cursul acelei după-amiezi, Julia și Gabriel se instalară la Hotelul Randolph. Ar fi trebuit să ia cina cu Katherine și Paul. Însă Paul spusese că trebuie să discute între patru ochi cu doamna profesoară Pieton și, cerându-și scuze, îi rugă pe soții Emerson să anuleze cina planificată. Ca urmare, sfârșiră prin a lua cina doar între ei.

După o masă liniștită în sufrageria elegantă de la Randolph, se retraseră în apartamentul lor.

— Te bucuri că s-a terminat conferința? o întrebă Gabriel, ținându-i ușa să între.

— Foarte tare.

Julia își scoase imediat taiorul, punându-l pe un scaun. Se așeză pe marginea patului și-și scoase pantofii cu toc.

Luă un pătrățel de ciocolată de pe una dintre perne și-l

desfăcu din staniol, înfulecându-l.

— La Magdalen College nu ne-au dat ciocolată.

Se uită cu jind înspre baie.

— M-am cam îndrăgostit de suportul de prosoape cu încălzire din baie. Ne trebuie unul la Cambridge.

Gabriel pufni în răs.

— O să mă interesez.

— Dar n-aș renunța la nopțile petrecute la Magdalen pentru nimic în lume. Dacă ne întoarcem la Oxford, putem să stăm din nou acolo.

— Sigur.

O sărută pe creștet.

— Magdalen e un loc foarte special, dar condițiile de cazare sunt un pic cam spartane pentru gustul meu. Cred c-ar fi cel mai bine să ne împărțim șederea între acolo și aici.

— Speram c-o să văd vreun spirit din Narnia în timpul vizitei noastre.

— N-o să vezi niciunul primprejurul colegiului Magdalen. Deși mi s-a spus că actorul care l-a jucat pe inspectorul Morse bântuie barul de la parter. Am putea să aruncăm o privire.

— Cred c-am socializat destul pe ziua de azi. Am nevoie de o baie fierbinte, un prosop încălzit și să mă culc devreme.

— Ți s-a schimbat perspectiva acum?

Îi cuprinse obrazul în mână.

— În ce privință?

— În privința doctoratului.

Gabriel dădu din umeri.

— Sau în orice altă privință.

— Am lucrat din greu la prezentare, dar am avut și noroc. Cei care au audiat prezentarea n-au venit cu furci și topoare.

— Nu sunt genul care înghite orice. Îi știu. Nu tolerează proștii.

— M-am prins, din felul în care i-au sărit la beregată Christei în timpul sesiunii de întrebări. N-am mai văzut așa ceva până acum.

Julia se cutremură.

— Eu am văzut. Chiar și mai nasol de-atât.

— Mă întreb unde s-o fi dus.

Gabriel pufni.

— S-ar părea că Pacciani a condus-o afară. Bănuiesc că i-a băgat Katherine frica-n oase. Era furios.

Julia se uită la soțul ei cu un aer curios.

— Nu crezi că e ciudat că Paul n-a vrut să ia cina cu noi? Mai devreme părea că abia așteaptă.

Gabriel îi urmă blând conturul nasului.

— Katherine o avea vreo problemă cu teza lui și el o fi vrut să dreagă busuiocul fără martori.

— Poate.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Ți s-a schimbat perspectiva asupra doctoratului? Sau ești în continuare entuziasmată de program?

Ea își lăsă mâna peste a lui, lipindu-i palma de obrazul ei.

— A fost o experiență intimidantă. Dar mă bucur c-am făcut-o. Mi-ar plăcea să repet experiența.

— Bun, pentru că eu cred că ai talent, Julianne, și vreau să fee tot ce-mi stă în puteri să te ajut să reușești.

Ea închise ochii strâns.

— Mulțumesc, Gabriel. Asta înseamnă foarte mult.

— Poți oricând să-mi spui ce ai pe suflet. Dacă te frământă ceva, te ascult. Îți promit.

O mângâie pe ceafa.

— Vreau doar să fim fericiți.

— Și eu vreau asta. Așadar, dacă ești vreodată nefericită, spune-mi.

Ea îi sărută încheietura.

— Mă întreb ce părere avea soțul Beatricei despre atenția pe care i-o acorda Dante. Trebuie să recunoști, acea parte a poveștii e tristă. Beatrice e măritată, dar poetul ăsta o urmărește de colo-colo și scrie sonete despre ea.

Gabriel o strânse mai tare.

— Eu m-am însurat cu tine. Te iubesc pe tine. Avem ceea ce Dante și Beatrice n-au avut.

O sărută din nou.

— Trebuie să ies. Dar mă întorc.

— Cât lipsești?

— Nu știu. Dar, între timp, am ceva pentru tine.

Scoase o cutie din buzunar și i-o puse în palmă.

Julia citi eticheta. *Cartier*.

Se uită la el cu ochii mari.

Gabriel deschise cutia, în care se afla un ceas cu brățară superb, din aur alb, care strălucea pe faldurile de mătase crem.

— E modul meu de a te felicita pentru c-ai făcut o treabă bună. O să ai multe ocazii să-ți prezinți cercetarea și ai nevoie de un ceas de încredere.

Îl scoase din cutie și îl întoarse, arătându-i inscripția de pe spate.

*Iubitei mele,
cu admirație și mândrie,
Gabriel*

— Un Timex e un ceas de încredere. Țsta e cu totul altă poveste, Juliei mai că-i veni a râde.

— Îl meriți pe deplin, te asigur.

Ea atinse emoționată inscripția.

— De unde ai știut?

— Ce să știu?

El îi puse ceasul la mână. Îi venea ca turnat

— De unde ai știut c-o să fac o treabă bună?

— Pentru că am încredere în tine.

O sărută agale. Apoi, cu o expresie hotărâtă, ieși din camera de hotel.

*

Christa Peterson stătea pe patul mare din camera ei de hotel, așteptând. Reușise să-și găsească un corset sexy, negru, care se lega cu șireturi la spate și îl combinase cu ciorapi cu jartiere și pantofi cu tocuri foarte înalte.

Lăsase șampania la răcit în colț, într-o frapieră de argint, în cameră plutea o muzică provocatoare și pe masa de lângă pat erau înșirate mai multe accesorii erotice (inclusiv o pereche de cătușe).

Se uită la ceasul exorbitant pe care îl purta de când își pierduse virginitatea, rezistând impulsului de a rememora cuvintele pe care i le spusese Giuseppe în ajun. Interpretarea lui fusese cam prea aproape de adevăr.

În loc de asta, se concentrează pe ce urma să se întâmple. Avea să i se împlinească, în sfârșit, dorința ei cea mai adâncă – să-l aibă pe domnul profesor Gabriel O. Emerson în brațele ei, în patul ei, în ea.

În sfârșit.

Bărbații n-o refuzau niciodată. Și, oricât de atașat ar fi fost Gabriel de soțioara lui sfioasă și insipidă, era bărbat. O să și-o

tragă de câteva ori și-apoi o va lua fiecare pe drumul lui. Va avea satisfacția de a ști că rata ei de succes în arta seducției era de sută la sută.

Răsună o bătaie în ușă.

Încercând să-și ascundă entuziasmul, Christa își îndreaptă marginile de la ciorapi și o porni spre ușă.

Capitolul 18

— Ai fost minunată, șopti Gabriel, mângâindu-i leneș șira spinării.

Ea strânse perna, ascunzându-și fața. Era întinsă pe burtă, cu spatele dezvelit în toată splendoarea lui.

El o studie îngrijorat de sfiala ei, aplecându-se apoi să-i sărute umărul rotunjit.

— Iubito?

— Mulțumesc.

Julia se întoarse un pic, întâlnindu-i privirea.

— Ce părere ai avut despre poziția aia?

Gabriel își lăsă palma chiar deasupra posteriorului ei, rezemând-o de cele două gropițe.

— Mi-a plăcut.

— Dar?

— Niciun „dar”.

— Atunci de ce te-ai sfiit așa?

Ea dădu din umeri.

Gabriel o întoarse pe o parte.

— Ești în siguranță. Îți promit, ești în siguranță în brațele și în patul meu. Mereu.

Îi strecură un deget sub bărbie, ridicând-o.

— Spune-mi ce e.

Ea își feri privirea.

— Nu vreau să dezgrop morții, dar uneori îmi fac griji.

— În ce privință?

— Mă tem că nu sunt îndeajuns de inventivă pentru gustul tău. Gabriel ar fi pufnit în râs dacă ea n-ar fi avut un aer așa serios.

Se sili să pară grav.

— Țsta e un motiv de îngrijorare remarcabil după ultimele câteva ore.

Își lăsă palma pe rotunjimea fundului ei, dar rezistă tentației de a o strânge.

Ea își suflă o șuviță care-i cădea peste buze.

— N-am apucat să-ți spun, dar Christa m-a încolțit chiar înainte de prânz.

Ochii lui scăpărară.

— Nu vreau să-i aud numele când suntem împreună în pat
Ea își frecă nasul de părul moale de pe pieptul lui.

— Iartă-mă.

— Ce-a zis?

— A zis că meriți o persoană mai dornică de aventură decât mine.

— Nu asculta rahaturile ei pline de venin.

— I-am spus că meriți să fii iubit și că asta ți-am oferit eu.

— Așa și e.

Își lăsă mâna să alunece de-a lungul coloanei ei, până la ceafa, unde începu s-o maseze blând.

— Atunci de ce îți faci griji?

— Pentru că nu vreau să te pierd.

Gabriel râse fără să vrea.

— Mă tem că e un concurs între noi, iubito, în cazul ăsta, pentru că eu mă dau de ceasul morții să nu te pierd.

— Bun.

Julia i se cuibări mai bine în brațe.

— Am avut parte de anumite aventuri înainte de a te cunoaște pe tine și n-aș vrea să le retrăiesc.

Julia se gândi la doamna profesoară Chin și se strâmbă.

Gabriel își lăsă arătătorul să alunece pe ceafa ei, în sus și-n jos, în sus și-n jos, ușor ca o adiere.

— Aș fi dispus să experimentez alte aventuri, dacă ești de acord și tu. Patul nostru e un loc dedicat plăcerii. Preocuparea mea principală e să-ți ofer plăcere ție și să am parte de plăcere alături de tine, nu în detrimentul tău. Nu e cazul să te temi că, dacă mă refuzi, te voi părăsi. Poți să spui „nu” oricând vrei. M-ai înțeles?

— Da.

Ea respiră adânc.

— Așadar, dacă eu ți-aș sugera ceva... nou și tu ai decide că nu vrei să încerci experiența, nu e nicio supărare.

— Sincer?

Ea se uită la el cu ochii ei mari.

Lui îi apăru un zâmbet în colțul gurii.

— Poate c-o să încerc să te seduc ca să te fac să te răzgândești. Dar nu-mi pot închipui multe lucruri mai dezagreabile decât să te culci cu o femeie împotriva voinței ei.

Îi mângâie obrazul cu degetul mare.

— Și, când e vorba de tine, nu-mi pot închipui nimic mai dureros decât să mă uit în ochii tăi și să văd stânjeneală sau regret.

O sărută pe buze și, pentru o clipă, se cufundară amândoi în dulceața acelei îmbrățișări.

— Te mai simți rușinată?

Se trase înapoi spre a-i studia expresia.

— Nu.

Julia își strânse picioarele.

— Dar mă întreb la ce soi de aventuri sexuale te gândeai.

— Ai încredere în mine, Julianne, și-o să-ți arăt eu.

O întoarse pe spate, pironindu-i brațele deasupra capului și lăsându-i sărutări abia simțite pe gât.

*

A doua zi dimineată, soții Emerson dormiră până târziu, deși își propuseseră să se trezească devreme și să viziteze Ashmolean Museum. Gabriel se sculă primul, sărutând-o pe Julia și intrând apoi în baie.

După ce făcu duș și se bărbieri, reveni în dormitor, doar cu un prosop pe el și cu ochelarii pe nas. Julia încă nu se trezise.

O privi cu o satisfacție adâncă. O făcuse praf în ajun, printr-o serie record de orgasme. Îi crescua inima de mândrie.

În ce-l privea, Gabriel își petrecuse noaptea inițiind-o în activități pe care nu le mai încercase până atunci. Nu-și putu reține un puseu de posesivitate primitivă la gândul că el fusese cel care o inițiasă – că el era unicul părtaș la plăcerea ei. Dar posesivitatea lui fu îmblânzită de tandrețe, când realizează câtă încredere avea Julia în el acum.

Împreunările lor fuseseră întotdeauna pătimașe și afectuoase. Gabriel o urmărea neîncetat în momentele lor de intimitate, spre a reacționa prompt oricând vedea vreun semn de ezitare. Iar ea, știind că e în siguranță în patul lui, i se dăruia fără rezerve.

Sexul putea fi mistuitor uneori Gabriel știa asta și, cândva, se lăsase mistuit, prins ca un animal în cursă. Știa că, până și cu soția lui, uneori se simțea tentat să treacă peste orice ca să pătrundă mai repede.

Julia putea fi vorace și pasională. Când se simțea în siguranță, prindea curaj, iar pasiunea pe care o simțea pentru el o făcea o iubită înflăcărată. Experiența ei se reducea la ce învățase de la el, lucru cu care el se mândrea la greu. Fiecare act carnal dintre ei purta în el ceva nou.

Nu știa cum să-și exprime față de ea sentimentele cu privire la aceste aspecte, fără a invoca umbrele trecutului. Dar simțea diferențele dintre soția lui și iubitele din trecut cu toată ființa lui și încerca s-o convingă cât de mult îl satisfăcea, prin cuvinte și prin fapte deopotrivă.

În dormitor, și nu numai, urmau îndemnul Sfântului Augustin: *Iubește și fă ce vrei.*

(Iubiseră și făcuseră ce voiau de mai multe ori în cursul nopții.)

Studie ce mai rămăsese din surpriza pregătită de el – căpșuni și trufe pentru amândoi, șampanie pentru Julia și apă minerală pentru el. Concierge-ul fusese foarte îndatoritor când Gabriel se înfățișase la recepție în ajun, mânat de o inspirație de moment începu să strângă hainele pe care le lepădaseră în grabă. Atârnă mai întâi hainele ei pe umerăș, zâmbind la vederea corsetului și slipului minuscul pe care le purtase ea pe sub costumul ei sobru. Știa exact cum să-l ațâțe, fără a-și sacrifica sfiala ei înăscută.

Își puse și costumul lui pe umerăș, golindu-și buzunarele cu ocazia asta. Ceva alb căzu pe podea.

Se aplecă după obiect. Era o carte de vizită tipărită cu scris artistic:

Christa Peterson
Doctorand
Catedra de Italiană

Universitatea Columbia
Email: cp24@columbia.edu
Tel. (212) 458-2124

Gabriel se uită scârbit la cartea de vizită, întorcând-o. Pe verso era notat ceva, cu un scris feminin, înclinat:

*Hotel Malmaison, Camera 209
Diseară.*

Înjurând, Gabriel mototoli biletul și-l aruncă la coș.

Christa probabil că i-l strecurase în buzunar în ajun. Fără îndoială că-și scrisese hotelul și numărul camerei pe cartea de vizită dinainte de a-l vedea, plănuiu-și din timp strategia de seducție. Poate că venise la Oxford doar cu acest scop.

Ipoteza asta explica mare parte din comportamentul ei. Ținta era Gabriel, nu Julia. Acțiunile scandaloase ale Christei erau orchestrate cu grijă spre a-l prinde în cursă, exploatând dorința lui de a-și apăra soția. Desigur, asta n-o împiedicase pe Christa s-o șicaneze pe Julia și să-i sugereze că n-o să-și poată ține soțul în frâu, ca și cum era convinsă că va reuși să-l seducă pe Gabriel.

I se făcu greață.

Se îndreptă spre pat, studiind-o pe Julia din profil cum dormea. Avuseseră parte de o noapte de plăcere nemăsurată, iar Christa voia să le răpească asta. Pofța ei carnală se transformase în invidie și mârșăvie, astfel că ea plănuiase să facă din el un soț adulterin și să-l fure de lângă soția lui.

Noroc că n-a găsit Julia cartea aia de vizită.

Spera că, dacă ar fi găsit-o, l-ar fi luat pe el la întrebări, în loc să se ducă să i se confeseze lui Paul.

Simți un fior pe șira spinării. Cariera Juliei, aflată la început, era un lucru prețios. Ca și căsnicia lui. Și n-avea de gând să lase pe nimeni și nimic să le pună în pericol.

Punând mâna pe mobil, se retrase din nou în baie, formând numărul lui John Green, avocatul lui.

*

La Hotelul Malmaison, aflat în incinta Castelului Oxford, Christa se studia în oglinda din baie. Duse o mână tremurândă la buze, atingând ușurel locul unde îi dăduse sângele. Se strâmbă, studiind atentă vânătăia care începea să-i apară pe obraz și semnele lăsate de degetele lui.

Arăta groaznic.

Deschisese ușa în ajun, așteptându-se să-l vadă pe domnul profesor Emerson în prag. În locul lui dădu cu ochii de Giuseppe, beat și furios.

Intrase pe lângă ea, îmbrâncind-o, și încuiase ușa, bombănind că, din cauza ei, n-avea șanse să mai prindă vreun post în America. Tiradele lui erau rostite împleticit și în italiană.

Când ea îl luă la întrebări, deveni și mai agresiv, întrebând-o pe cine își propunea să seducă în camera de hotel plătită de el. De îndată ce ea pronunță numele lui Gabriel, îi trăsese un dos de palmă.

Nimeni nu mai dăduse în ea până atunci. Avusese parte de mai multe experiențe inedite în cursul nopții și dimineața. Se uită la locul dintre picioarele ei, care era o rană acum. Ce făcuse el nu fusese consensual. Nimic din ce făcuse nu fusese consensual.

Tandrețea de care dăduse dovadă Giuseppe până atunci dispăruse fără urmă. Fusese furibund, smulgându-i lenjeria de pe ea și îmbrâncind-o spre pat. O făcuse în toate felurile,

ocărându-i pe ea și pe Gabriel, și, când începuse să se zbată, o lovise din nou.

Se îndreptă împleticit spre toaletă, amintindu-și atacul, vărsând tot ce mâncase. Când se opri, se sprijini de dulăpiorul din baie și bău un pahar cu apă.

Crezuse că ea deține controlul. Ea decidea cu cine și-o trage și ce trebuia să-i ofere în schimb. Ea era cea care respingea potențialii amanți. Dar azi-noapte i se răpise controlul.

Giuseppe îi răpise mai mult de-atât. Se chinui să-și rețină lacrimile de furie și ciudă la amintirea celor petrecute.

Se furișă înapoi în dormitor ca să se asigure că nu se trezise. Când auzi că sforăia mai departe în surdină, știu că acum era momentul.

Își trase în grabă niște haine pe ea, fără să-i mai pese dacă se asortau. Își aruncă lucrurile în valiză, lăsând lenjeria din ajun făcută franjuri pe podea.

Auzi un icnit dinspre pat și se întoarse, îngrozită.

Giuseppe mormăi ceva și începu să sforăie din nou.

Christa își găsi poșeta și pașaportul și le înșfăcă împreună cu haină. Aproape că ajunsese la ușă când își dădu seama că rămăsese pe noptieră ceasul ei, Baume & Mercier. Era doar la câțiva centimetri de capul lui.

Voia să-l recupereze. Ceasul avea o valoare sentimentală pentru ea.

Când se apropie de pat, ritmul respirației lui se schimbă, ca și cum se trezea. Scoase un geamăt și se întoarse spre ea.

Fără să se mai uite în urmă, Christa o luă la fugă spre ușă, deschizând-o și închizând-o fără să facă zgomot.

Lăsă ceasul în urmă.

În timp ce se urca în taxiul care urma s-o ducă la gară,

începu să-și plănuiască răzbunarea. Uită cu totul de domnul profesor Gabriel O. Emerson și de tânăra lui soție.

Capitolul 19

— Îmi pare rău că n-am venit la ceremonia ta de absolvire la Toronto.

Gabriel o ținea pe Julia de mână în timp ce explorau Ashmolean Museum, aflat peste drum de Hotelul Randolph.

— M-am uitat după tine. Eram sigură c-o să vii.

— Era imposibil să fiu în aceeași încăpere cu tine și să nu vin la tine. Să fi făcut asta de față cu Jeremy și domnul decan Aras...

Gabriel scutură din cap.

— O să vin la următoarea ta ceremonie de absolvire.

— Promiți?

— Categorie.

Ea se ridică pe vârfuri și-l sărută pe buze.

— Mulțumesc.

Își continuă plimbarea prin muzeu, oprindu-se să admire câteva dintre exponate. Când se opri în fața unui suport pe care era expusă o reprezentare medievală a Sfintei Lucia, Julia își aminti de Rachel.

— Am primit un e-mail de la sora ta. Voia să știe cum a decurs prezentarea.

— E gravidă?

— N-a zis. Dacă nu e, nu e pentru că n-ar fi încercat.

Gabriel strâmbă din nas.

— Nu e ceva ce țin morțiș să-mi imaginez.

— Sunt sigură că nici Rachel nu ține morțiș să-și imagineze astfel de scene cu tine. Dar s-a bucurat aproape la

fel de mult ca mine când ne-am început relația fizică.

— Mi-e greu să cred asta, șopti el, trăgând-o în brațele lui, într-un colț întunecos.

— A zis că de-abia așteaptă să ne viziteze la Cambridge în week-endul cu Ziua Muncii.

— Sst. Încerc să te sărut.

Julia râse.

— Doar o clipă. N-am terminat.

— Grăbește-te, se îmbufnă el, apropiindu-și buzele de ale ei.

— E important.

Îl privi cu un aer dojenitor.

— Rachel și Aaron ar vrea să aprindem o lumânare pentru ei la Assisi. Vor să ne rugăm ca Domnul să le dea un copil.

— Cred că rugăciunile lui Richard ar fi mai eficiente decât ale mele. Deși mă rog și eu în continuare pentru încă un lucru.

Gabriel nu-și putu ascunde sclipirea de speranță din ochi, ca și cum rugăciunea la care nu primise răspuns era o comoară după care jinduia nespus.

Julia observă schimbarea, dar nu zise nimic. Tocmai își sărbătorise debutul încununat de succes în lumea academică în ajun. Și-acum Gabriel îi bătea apropouri legate de a face un copil. Cumva, speranța din ochii lui o făcu să se simtă și mai stingherită.

Lumina din ochii lui păli.

— De ce te uiți la mine așa?

Îi dădu drumul.

— Cum?

— Ca și cum te-aș dezgusta.

— Nu mă dezguști.

Se sili să zâmbească.

— Chiar așa tare te scârbește gândul de a avea un copil cu mine?

Expresia lui se înăspri.

— Sigur că nu.

Julia își împleti degetele cu ale lui.

— Mi-e greu să mă gândesc la copii când aş prefera să mă concentrez pe prezentări la conferințe și pe doctorat.

— Nu era o propunere pe modelul ori-ori, Julianne. Nu ți-aș cere niciodată să-ți sacrifici visurile. Cred că ți-am demonstrat destul de clar asta.

Tonul lui era glacial.

— Dacă-ți amintești, sacrificiul tău ne-a făcut mult rău amândurora.

— Ai dreptate.

El îi dădu drumul la mână și arătă spre hol.

— Mergem mai departe?

— Gabriel – ea îi atinse blând brațul. Ți-am zis dinainte să ne căsătorim că mă încânta gândul de a avea băieței cu ochi albaștri ca tine. Mă încântă și-acum.

— Atunci de ce nu putem să vorbim despre asta? Doamne, Julianne! Dacă aveam de gând să facem o excursie în Africa, am vorbi despre asta. Dacă ne propuneam să ne facem o casă, am vorbi despre asta. De ce nu putem să vorbim despre ideea de a avea un copil?

— Pentru că nu pot să-ți spun „nu”, nu când pari atât de fericit și plin de speranțe.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Nu mă îndur să fiu cea care stă în calea visurilor tale, ca o fetișcană fără inimă.

— Iubito, murmură el, strângând-o în brațe. Ți-am spus asta e ultimul

lucru care mi-ar trece prin cap.

Palma lui îi poposi pe ceafa, pe sub părul ei desfăcut, și o mângâie blând.

— Nu e cel mai bun loc în care să avem această conversație, dar îți jur că eu nu te văd așa. Ți-am spus c-o să am răbdare. Înțeleg că vrei să termini doctoratul. Nu știu dacă am fost vreodată mai mândru de tine cum am fost ieri când te urmăream. Ai fost minunată.

O sărută chiar sub ureche.

— Când pomenesc de a ne întemeia o familie, îți jur că nu încerc să te presez. Pur și simplu aduc vorba de un subiect care mă face fericit, sperând că te va face fericită și pe tine. Putem să vorbim despre viitor și să facem planuri fără să schimbăm obiectivele. Decizia de a întemeia o familie e una foarte importantă, mai ales pentru persoane cu un trecut ca al nostru. Știu că ai reflectat asupra subiectului. Tot ce-ți cer e să vorbim despre asta. Dar cu siguranță nu e musai să vorbim acum. Îmi pare rău c-am deschis subiectul imediat după conferință. Promite-mi doar c-o să vorbim despre asta într-o bună zi, chiar și în termenii cei mai generali.

— Sigur că da, Gabriel. Doar că subiectul mă neliniștește.

— Atunci trebuie să găsec o cale mai bună de a deschide subiectul, în loc să te iau pe neașteptate. Dar nu vreau să te mai aud vreodată zicând c-ai fi o fetișcană sau fără inimă.

Se trase înapoi ca să se uite în ochii ei.

— Niciuna dintre aceste descrieri nu ți se potrivește și categoric n-o să las pe nimeni să vorbească despre soția mea în termenii ăștia.

Ea încuviință.

— Bun.

Gabriel o luă de mână și o porni din loc.

— Acum, dacă-mi amintesc bine, îmi povestea de e-mailul de la Rachel.

— Ca s-o citez exact, mi-a scris: „Mi-am desfășurat toate forțele. Am rugat creștini, musulmani, evrei, ba chiar și un zoroastrian, să se roage.”

Gabriel părea intrigat.

— Rachel cunoaște un zoroastrian? De unde până unde? Sunt mai puțin de două sute de mii cu totul în lume.

— Are o colegă de serviciu care e zoroastriană. De unde știi câți zoroastrieni sunt în toată lumea?

— Am căutat pe Wikipedia.

Gabriel o privi cu un aer solemn și-apoi îi făcu cu ochiul.

— Să nu credeți tot ce citiți pe Wikipedia, domnule profesor.

— Mi-ați luat vorba din gură, doamnă Emerson. Cineva a scris un articol despre mine pe site-ul ăla nenorocit și e șocant ce conține. *Wikipenaiba!*

O sărută blând, dar ferm și, o clipă mai târziu, auziră pe cineva dregându-și glasul lângă ei.

Un paznic stătea la niciun metru distanță de ei.

— Circulați, făcu, uitându-se chiorâș la ei.

— Ne scuzați.

Gabriel nu părea deloc spășit în timp ce-i înconjura mijlocul cu brațul, refugiindu-se într-o sală alăturată.

— Trebuie să fim mai discreți.

Ea se îmbujoră

— Trebuie să găsim un cotlon mai retras.

Gabriel îi aruncă o privire provocatoare și ea simți că se înroșește și mai tare.

— L-am rugat pe John Green să-i trimită o scrisoare de avertizare Christei, continuă Gabriel, conducând-o în hol

— Crezi că-i o idee bună?

— John a zis că da. E un foc de avertisment. Pur și simplu îi reamintim că n-o să tolerăm calomniile. Femeia aia e un pericol.

Julia trase aer în piept și-l ținu înainte de a expira încet.

— Conferința a decurs mai bine decât mă așteptam.

El îi duse mâna la buze.

— Ai fost excepțională.

— Atunci poate că toate calomniile nu constituie o problemă așa gravă cum credeam.

— Calomniile sunt întotdeauna o problemă serioasă. Amintește-ți de pasajul acela din *Othello*:

Furi punga-mi, furi un moft, un biet nimic...

Un bun renume când mi-l șterpelești

Îmi furi ceva ce nu te-mbogățește,

Da'ntr-adevăr mă lași calic.¹⁸

— Parcă îmi amintesc că mi l-ai mai citat. Dar poți cu adevărat s-o împiedici pe Christa să ne mai bârfească?

Gabriel o privi resemnat.

— Nu știu. Dar, având în vedere cum s-a purtat la conferință, trebuie să încerc.

Capitolul 20

Iulie 2011

Minneapolis, Minnesota

¹⁸ *Othello*, Actul III, Scena 3, traducere de Ion Vinea, în William Shakespeare, *Teatru*, Editura pentru literatură universală, București, 1964, p. 873. (AU.)

Scrisul Paulinei Gruscheva era îndrăzneț, sofisticat, oglindindu-i firea. Scria cu un stilou Montblanc, lăsând înflorituri de cerneală neagră pe plicul scump, bej.

Trebuise să-i caute adresa. Printr-o minime, îl găsisese în cartea de telefon pentru Cambridge.

Cum studia literele și cifrele pe care le scrisese, un zâmbet satisfăcut i se înfiripă pe chipul frumos. Apoi lipi plicul și se pregăti să-l pună la poștă.

Avea să-i facă o surpriză.

Capitolul 21

Iulie 2011

Italia

Julia și Gabriel își luară rămas-bun de la Katherine și Paul și de la Oxford la câteva zile după conferință. La ultima discuție pe care o avu Julia cu Paul, se simțea stinghereala în aer. Julia își cunoștea prietenul, așa că își dădu seama că se întâmplase ceva. Dar, când îl întrebă, el invocă emoțiile legate de teză.

Când o îmbrățișă la despărțire, o strânse tare în brațe și o ținu un pic mai mult Julia zise c-aveau să țină legătura, și el dădu din cap, dar nu zise nimic. Ea încercă să-l scuze spunându-și că pur și simplu avea nostalgia prieteniei lor din trecut.

Gabriel îi distrase atenția lui Katherine, ca nu cumva să observe discuția lui Paul cu Julia, încercând să le ofere un pic de intimitate. Nu-l încânta să-l vadă pe Paul stingherit, nici cum încerca să pară fericit și în largul lui de dragul Juliei.

Soții Emerson merseră apoi la Roma, sărbătorind ziua de naștere a lui Gabriel, pe 17 iulie, cu un tur special al Muzeului Vaticanului. Totuși, șocant, de data asta nu făcură sex la muzeu.

(Nici măcar Gabriel nu era tentat să se dedea plăcerilor trupești cu Julia la Vatican.)

Petrecură câteva zile la Assisi, rugându-se și aprinzând lumânări la cripta Sfântului Francisc. Deși Julia și Gabriel nu-și spuseră pentru ce se rugaseră, se înțelegea de la sine că se rugaseră unul pentru celălalt, pentru căsnicia lor și ca să fi se dăruiască, în cele din urmă, un prunc.

Pe lângă acestea, Julia se mai rugă pentru înțelepciune și tărie, în timp ce Gabriel ceru bunătate și curaj. Se rugară amândoi pentru Rachel și Aaron, ca Domnul să le binecuvânteze încercările de a face un copil

Așa se făcu că ajunseră la casa lor de lângă Todi, un sat din Umbria, pe la sfârșitul lui iulie. Casa se afla în apropierea unei livezi cu mai multe soiuri de pomi fructiferi și pe domeniu se afla și o piscină mărginită de tufe de levănțică. Mireasma florilor plutea în aer și Julia culese câteva fire, strecurându-le între așternuturi.

Când se trezi a doua zi, Gabriel dispăruse. Dat fiind că soarele era sus pe cer și bătea deja prin ferestrele de la balcon, nu fu surprinsă de absența lui sau de faptul că jumătatea lui de pat se răcise deja. Strângându-i perna, care mai păstra mirosul de Aramis, combinat cu mireasma de levănțică, găsi un bilet de la el.

Bună dimineața, iubito!

Dormeai prea liniștit ca să te trezesc.

M-am dus în sat ca să iau câte ceva de la piață.

Sună-mă pe mobil dacă ai nevoie de ceva.

Cu drag,

G.

P.S. Îmi tai răsufierea.

Julia zâmbi. Era un simplu bilețel, ca multe altele pe care i le scrisese el până acum. Dar, în colțul de jos, în treacăt aproape, schițase un portret al ei. Era chipul ei din profil cum dormea, schițat în creion. Sub el Gabriel scrisese *Beatrice a mea*.

Nu știuse că el se pricepe la desenat, deși măiestria lui în alte privințe sugera un talent plurivalent la activități manuale. Schița era bunicică. Își dori s-o poată înrăma.

Zâmbind în continuare, se dădu jos din pat, desculță, și se îndreptă agale spre dulap. N-avea chef să se îmbrace. Așa că luă una dintre cămașile de pânză ale lui Gabriel și o trase pe ea, încheind doar parțial nasturii, căutând apoi o pereche de șosete într-unul dintre sertare.

Îl auzi pe Gabriel strigând-o de jos. Coborî în grabă scările, intrând în bucătărie.

— Bună!

El o sărută pe frunte, punând cumpărăturile pe dulap.

— Îți stă bine așa.

Odată ce-și eliberase mâinile, o sărută pe un obraz, apoi pe celălalt, prinzând-o în brațe.

— Ai dormit bine?

O sărută pe păr.

— Foarte bine. Socotind cât am stat în Assisi și noaptea trecută, cred c-am recuperat somnul pe câteva luni bune.

Îi sărută mărunțul lui Adam și el se feri un pic, de parcă îl gâdila.

— Mulțumesc pentru desen.

— Cu plăcere.

— Nu știam că te pricepi la desen.

— Draga mea, dacă aș putea, te-aș picta. *Cu degetele.*

— Nu mă mai tachinați, domnule profesor. De fiecare dată când aud de vopseluri, îmi amintesc de noaptea petrecută pe podea la Selinsgrove. Și mă încing toată.

Se prefăcu că se îmbufnează.

— O să mă îngrijesc de asta, promit.

Îi dădu drumul din brațe, zâmbindu-i șiret.

— Îmi plac șosetele tale.

Ea se uită la picioarele ei, îndoindu-și degetele.

— Imprimeul ecosez e sexy.

— Într-adevăr. Un prieten mi-a spus cândva că ascunde secretul seducției.

— Ciudați prieteni mai ai.

Ea scutură din cap, luând o boabă de strugure din fructieră și mușcând din ea.

Gabriel începu să desfacă ce târguise, urmărind-o cu coada ochiului.

— Pari fericită.

Julia se cocoță pe blat, legănându-și picioarele.

— Chiar sunt. Conferința s-a terminat, am petrecut de minune la Roma și Assisi. Sunt îndrăgostită de soțul meu și am șansa de a-mi petrece timpul în casa asta minunată cu el. Sunt cea mai norocoasă femeie din Univers.

Gabriel miji ochii.

— Din Univers? Hmmm. Sunt sigur că locuitorii galaxiei învecinate n-o să fie prea încântați să audă asta.

Ea îl împunse în glumă cu piciorul îmbrăcat în ecosez.

— Tocilarule!

El trecu la contraofensivă și-o prinse de picior, ridicându-l până în dreptul umărului lui. Ea se rezemă în coate ca să nu cadă.

— *Cum m-ai făcut?*

Se prefăcu furios, dar îi scânteiau ochii.

— Hm, te-am făcut tocilar.

Gabriel ridică din sprânceană.

— Oh, pe bune? Oare un tocilar ar face chestia *asta*?

Îi mângâie cu măiestrie scobitura din talpă.

Când ea oftă de plăcere, Gabriel îi scoase ciorapii din picioare și îi aruncă peste umăr.

— Hai să vedem dacă reușim să te încingem de tot, bine? spuse, cu o voce joasă care o făcu să se înfioare.

Își lăsă mâna să alunece de-a lungul gambei ei, frământându-i dosul genunchiului, și Julia gemu.

— Julianne, mârâi el, cu ochii jucându-i în cap.

— D-da?

— N-ai nimic pe sub cămașă.

Cu un singur deget, urcă și coborî de-a lungul coapsei ei, mângâind-o alene în sus și-n jos.

Ea începu să respire accelerat pe măsură ce degetele lui se apropiau de locul expus acum.

— Tocilarii nu sunt cunoscuți pentru talentul lor amoros.

Gabriel își retrase mâna și îi puse arătătorul pe buze.

Julia întredeschise buzele și el își strecură degetul în gura ei. Ea închise gura, sugându-i ușor degetul înainte de a-i da drumul.

El îi făcu cu ochiul, mângâindu-i apoi coapsa sus de tot, între picioare, cu degetul umezit.

— Ar ști un tocilar să facă asta?

Se aplecă și începu să sufle peste dâra umedă lăsată de

degetul lui.

Când Julia se înfioră, el schiță un zâmbet și își frecă nasul de porțiunea umezită.

Ridicându-se din nou, o sărută lacom și apoi se retrase abrupt. Până să apuce Julia să protesteze, el să lăsă în genunchi în fața ei.

— Hmmm, spuse, ridicându-i din nou picioarele pe umerii lui. Blatul ăsta pare să aibă înălțimea ideală. S-ar părea că, într-adevăr, ești cea mai norocoasă femeie din Univers.

Capitolul 22

În seara următoare, Julia se trezi în miez de noapte și se duse la baie. La întoarcere, îl auzi pe Gabriel foindu-se în pat, mormăind ceva înfundat.

Asta în sine nu era ceva surprinzător. Gabriel dormea profund de obicei, dar în unele nopți se foia întruna, ba chiar și vorbea în somn. Dar în noaptea asta începu să se zvârcolească și să înjure.

Ea fu într-o clipită lângă el.

— Gabriel?

El continuă să se miște spasmodic, în legea lui, cu scurte momente de repaus.

Julia aprinse veioza.

— Gabriel?

El mormăia în continuare. Apoi, brusc, trase de așternuturi, zvârcolindu-se și dând din mâni până ce ieși din ele.

Deschise ochii și se ridică în șezut, gâfâind.

— Ești bine? îl întreabă Julia încet, alegând să nu se apropie prea mult de el.

Gabriel se uită la ea, dezorientat, și duse mâna la piept.

— Te doare inima? Nu poți să respiri?

— Un coșmar.

Vocea lui se frânse.

— Îți aduc niște apă.

Julia intră din nou în baie și umplu un pahar cu apă de la robinet. HI îl luă fără un cuvânt.

Se așeză pe marginea patului și așteptă, privindu-l atent.

— Despre ce era?

El termină de băut, punând paharul pe noptieră.

— Lasă-mă un pic.

Julia își dorea să-i ridice părul care-i cădea peste frunte, dar nu credea că el va suporta atingerea.

Clipi, apoi își aținti privirea spre peretele din spatele ei.

— Despre părinții mei biologici

— Oh, dragule.

Julia dădu să-l îmbrățișeze, dar el se încordă. Se opri pentru o clipă, apoi trecu pe partea ei de pat.

Gabriel nu se mișcă. Nici măcar nu se obosi să stingă lumina, rămânând cu spatele rezemat de tăblia patului.

Se trase spre el pe sub cearșafuri. Își dorea să-l aline. Dar o tensiune stranie plutea în aer. Gabriel nu voia să fie atins.

Julia închise ochii și aproape o luase somnul, când îi auzi vocea.

— Eram cu maică-mea în vechiul nostru apartament din Brooklyn. O auzeam certându-se cu taică-meu.

Julia deschise ochii.

— Am auzit o bufnitură. Am auzit-o pe mama plângând. Am dat fuga în bucătărie.

— Era bine?

— Era îngenuncheată pe podea. El stătea deasupra ei,

țipând la ea. L-am lovit cu pumnii. Am țipat și eu. Mi-a dat un brânci și a luat-o spre ușă. Mama s-a târât după el, rugându-se de el să n-o părăsească.

În ochii lui apăru o scânteie rece. Un rictus de furie îi umbrea chipul frumos.

— Ticălosul naibii, exclamă.

— Iubitule, murmură Julia.

Întinse mâna peste cearșaf, atingându-i șoldul.

— Îl urăsc. E mort de ani buni, și totuși, dacă aș ști unde e îngropat, m-aș pișa pe mormântul lui.

Julia își lipi palma de șoldul lui.

— Îmi pare rău.

Când el nu zise nimic, îl mângâie blând, voind să-l aline cumva.

— O bătea. Ca și cum n-ar fi fost destul c-a sedus-o și ne-a părăsit, jigodia dădea în ea.

— Gabriel, îi șopti. Ai visat

El clătină din cap, uitându-se în continuare în goL

— Nu cred.

— Crezi că s-a întâmplat de-adevăratele?

Gabriel își puse mâna la ochi, apăsându-și orbitele cu degetele.

— Nu cred că era prima dată când se certau. Nici prima dată când am intervenit.

— Câți ani aveai?

— Eram mic. Vreo cinci-șase ani. Nu știu.

— Ai fost un băiețel curajos, să-ți aperi mama așa.

El își lăsă mâinile în poală.

— Nu i-a folosit cine știe ce. A distrus-o. Îți închipui cum o fi să te târăști după un bărbat care te bate? În fața fiului tău?

— Trebuie că l-a iubit.

— Nu-i căuta scuze, se răsti el.

— Gabriel, uită-te la mine.

Tonul ei era blând.

El își întoarse privirea spre ea, cu ochii aruncându-i văpăi.

— Și eu am stat cu Simon, spuse ea încet.

Gabriel clipi și, încet, înverșunarea din ochi i se risipi.

— N-am cunoscut-o pe mama ta. Dar știu cât de răvășită mă simțeam pe vremea când eram cu Simon.

— Asta-i altceva. Erai încă tânără.

— Nu cred că mama ta era foarte în vârstă când te-a avut pe tine. Câți ani avea?

— Nu știu, spuse el, încleștând din maxilar.

— Credea că-l iubește. A avut un copil cu el.

— Era însurat.

Julia își făcu de lucru cu cearșaful cu care era învelită.

— Nu ne putem schimba trecutul Doar viitorul.

— Iartă-mă că te-am trezit.

Gabriel o sărută pe creștet

— Nu m-ai trezit

El se dădu înapoi ca să-i poată vedea chipul

— Ah, nu?

— Am avut o problemă tipic feminină.

După o clipă, el păru să proceseze informația.

— Oh. Ți-e bine?

— Nu mă simt grozav, dar o să-mi treacă.

— Mi s-a părut mie că ești un pic prea sensibilă mai devreme, îi atinse foarte blând sânii.

Ea îi prinse mâna, oprindu-l.

— Îmi pare rău c-ai avut un coșmar.

El se retrase, stingând lumina. Apoi se strecură sub cearșaf lângă ea. Îl auzi strângând din dinți și încleștând maxilarul.

— Chiar crezi c-a fost o amintire și nu doar un coșmar?

— Uneori nu știu nici eu, recunosc Gabriel.

— Ți s-a mai întâmplat?

— Uneori. N-am mai avut de mult unul.

— N-ai spus nimic.

— Nu e un subiect despre care să-mi placă să vorbesc, Julianne. Amintirile mele din copilărie sunt tulburi, în cel mai fericit caz. Iar ce-mi amintesc încerc să uit.

— I-ai povestit doctoriței Townsend despre ele?

— În trecut, da.

O atinse absent, mângâind-o abia simțit pe spate.

— Știi foarte puține despre părinții mei.

— Înțeleg că ești furios pe ei. Dar nu e sănătos să te agăți de furia asta.

— Știu.

Își luă mâna de pe spatele ei și se întoarse pe o parte, cu fața la ea.

— S-ar putea ca istoria familiei mele să ascundă lucruri groaznice. M-ai putea iubi în ciuda lor?

— Niciodată nu te-aș iubi „în ciuda” a ceva, Gabriel. Te iubesc și cu asta, basta.

El îi prinse gura și-o sărută, pentru o clipă doar. Se relaxară în pat, cuibărindu-se unul într-altul sub cearșafuri.

Chiar când era s-o ia somnul, auzi vocea lui Gabriel la ureche.

— Mulțumesc.

*

A doua zi dimineață, Julia se însorea la piscină înainte să se încălzească prea tare afară. Purta o pălărie de paie mare și un costum de baie albastru, minuscul. Gabriel o convinsese să și-l ia în timpul vacanței din Belize, înainte să se

căsătorească. N-avusese prea multe ocazii să-l poarte.

Își aminti de evenimentele din ajun și de coșmarul lui Gabriel, îi tulburase pe amândoi. Fără să vrea, îi veni în minte scena descrisă de el – mama lui pe podea, târându-se după bărbatul care o lăsase însărcinată și apoi o abandonase. Poate că această imagine, închipuită sau nu, contribuise parțial la repulsia pe care o simțea Gabriel când o vedea pe Julia în genunchi. Chiar și acum, la câteva luni bune de când se căsătoriseră, era o poziție pe care nu suporta s-o vadă.

Poate că e din cauza Paulinei.

Julia se strâmbă. Nu-i plăcea să se gândească la fosta iubită a lui Gabriel, mama copilului pe care-l pierduseră. Dar, dacă nu cumva Gabriel ascundea ceva, nu mai primise vești de la ea de mai bine de un an.

Julia prefera să nu tulbure apele.

Umbra unei siluete căzu peste picioarele ei întinse și uitându-se prin ochelarii de soare, îl văzu pe Gabriel deasupra ei. Purta doar un slip negru pe el și avea un prosop în mână.

Când se mișcă, i se unduiră mușchii din zona brațelor și pieptului. O sărută, apoi lăsă prosopul pe un șezlong și plonjă în piscină. Apa era caldă și părea un refugiu perfect din calea soarelui torid din Umbria.

*

Gabriel dădu câteva ture de bazin, cufundându-se în liniștea aproape perfectă a apei. Înainte și înapoi, înainte și înapoi. Când făcea mișcare, ca și în timpul sexului, se elibera de orice grijă și stres, concentrându-se doar asupra gesturilor pe care le făcea.

Își înăbuși conștient orice gând sau reflecție asupra coșmarului pe care-l avusese. Intuiția care nu-i dădea pace îi spunea că acel vis era o amintire. Oricât ar fi reflectat rațional

asupra subiectului, nu reușea să se convingă de contrariu. Ca urmare, se concentrează pur și simplu pe alte lucruri – căldura soarelui și cum simțea apa pe piele, pleoscăitul care-i răsună în urechi, gustul de clor, durerea delicioasă din mușchi în timp ce se forța să înoate mai repede.

Număra turele, dându-se peste cap odată ce ajungea la capătul piscinei, când liniștea reprimii lui de înot matinal fu tulburată de un țipăt subit.

Ieși imediat din apă, căutând-o pe Julia din priviri. Era tot în șezlong, dar acum stătea cu picioarele peste marginea șezlongului și cu telefonul la ureche.

— *Poftim?*

Tonul ei era neobișnuit de strident.

Gabriel se șterse la ochi ca s-o vadă mai bine.

— Glumești!

Se opri, cu gura căscată.

— Când urmează să nască?

Gabriel înotă până în dreptul scării și ieși din piscină. Lăsa prosopul și începu să se șteargă, cu ochii ațintiți asupra ei

— Nu, mă bucur. Mă bucur pentru amândoi. Doar că nu mi vine să cred.

Tonul ei era sincer, chiar dacă nu părea surprinsă, dar gesturile trădau o încordare vădită.

Gabriel îi făcu cu mâna.

— Cine e? – și arată spre telefon.

Tata, făcu ea, pe mușete.

Acum fu rândul lui Gabriel să rămână cu gura căscată. Dacă asta însemna ce credea el că înseamnă, atunci...

— Așadar, când faceți nunta?

Julia se uită la Gabriel, ridicând din sprâncene.

— Nu știu. Mă consult cu el și-ți dăm un semn. Oau, tată!

Ne-ai luat chiar pe neașteptate.

Izbucni în râs.

— Da, și pe tine. Evident.

Gabriel se întinse și-i puse mâna pe umăr. Ea îi acoperi mâna cu a ei.

— Da, sigur. Dă-mi-o.

Julia făcu o pauză.

— Bună, Diane! Felicitări!

Gabriel își șterse din nou fața cu prosopul și se așeză pe șezlongul de lângă Julia.

— Sigur c-o să venim. Trebuie doar să ne punem de acord cu data. Da. Sigur. Felicitări din nou. Pa! Bună, tată! Mă bucur pentru amândoi. Da, sigur. Pa-pa!

Julia îi închise și se lăsă să cadă pe șezlong.

— Să fiu a naibii!

— Ce e?

— Tata se însoară.

Gabriel zâmbi involuntar.

— Asta știam deja. Ți-au spus de asta și în Selinsgrove.

— Da, dar vor să se căsătorească imediat pentru că Diane e gravidă.

Gabriel își reținu un rânjet.

— Hmmm.

Își mângâie bărbia nerasă, prefăcându-se cufundat în gânduri.

— O nuntă cu pistolul la tâmplă pentru Tom, care probabil că e singurul dintre cunoscuții mei care chiar are o armă de foc. Aș zice că e *ironic*, dacă n-aș ști mai bine.

Îi făcu cu ochiul.

Julia își aranja ochelarii.

— Da, profii de literatură au obiceiul enervant de a folosi

cuvintele corect. Chestia asta îi răpește tot farmecul unui neologism fain.

Pe Gabriel îl bufni râsul.

— Și remarca asta – se opri ca s-o sărute pe gură – ilustrează exact motivul pentru care te iubesc, doamnă Emerson.

— Credeam că m-ai luat pentru sânii mei.

— Îți apreciez în egală măsură toate atuurile.

Își lăasă mâna să alunece până unde se oprea costumul de baie, trăgându-l în joacă.

— Sunteți mult prea fermecător pentru binele dumneavoastră, domnule profesor.

— Mi s-a mai zis. Când urmează să nască?

— La sfârșitul lui decembrie.

— Ești supărată?

Îi scoase pălăria și ochelarii de soare, ca s-o poată privi în ochi.

— Nu, simt în stare de șoc. Tata o să aibă un copil. N-am aprins o lumânare pentru el la Assisi.

— Mai bine, altfel Domnul i-ar fi dat gemeni.

— Doamne feri!

— Sunt sigur c-a fost un șoc pentru el. Cum a reacționat?

— Părea entuziasmat. Am impresia c-au fost luați pe neașteptate, dar n-am vrut să-i pun prea multe întrebări.

— O decizie înțeleaptă, probabil. Măcar știu ce să-i iau de Crăciun.

— Ce?

Gabriel zâmbi alene, satisfăcut.

— Prezervative.

Julia își dădu ochii peste cap.

— Așadar, când fac nunta?

Julia arată între ei doi.

— Depinde de noi. Vor să fim și noi, deci de îndată ce ne putem întoarce.

Gabriel se încruntă.

— N-am de gând să scurtez vacanța noastră pentru nunta lor.

— Șezi domol, voinicule. Ne roagă să mergem într-un weekend la Selinsgrove când ne întoarcem. Vor să le propunem niște date și apoi o să discute cu familia lui Diane.

— O să fii o soră mai mare.

Pe chipul ei apăru o expresie surprinsă.

— O să am un frate sau o soră, murmură. Întotdeauna mi-am dorit un frate sau o soră.

— Julia, sora mai mare, zise Gabriel. Cu toate drepturile, privilegiile și responsabilitățile. Niciodată nu mi-a plăcut să fiu singur la părinți. M-am bucurat când Scott și Rachel mi-au devenit frați. Chiar dacă Scott a fost o pacoste cam tot timpul.

— Nu știu cum de s-a întâmplat asta.

Din nou, Gabriel își reținu un zâmbet.

— Sunt dezamăgit să te aud spunând asta, doamnă Emerson. Evident, activitățile noastre nocturne n-au fost destul de – ăă – *memorable*.

Julia se încruntă.

— Știi *ce* vreau să zic. Tata e în vârstă.

— Nu e chiar așa de în vârstă. Și Diane e chiar mai tânără.

— Are patruzeci de ani. Mi-a spus.

— O prospătură.

Julia se uită cu coada ochiului la el.

— Ai zis cumva *prospătură*?

— Da. Tatăl tău și-a găsit o logodnică tânără și atrăgătoare

și acum va fi tată. Din nou.

— Tata o să fie tată, repetă Julia, cu o expresie pierdută.

— Cred că ești în stare de șoc.

Gabriel se ridică.

— Poate c-ar trebui să-ți aduc ceva de băut.

— Rachel își dorește un copil. Tata va avea un copil, iar noi...

Nu duse la capăt propoziția.

Gabriel se aplecă asupra ei.

— Gândește-te așa. O să fie o mulțime de copii mai mari cu care să se poată juca ai noștri de Crăciun și în vacanța de vară. În cele din urmă.

— Crăciunul și vacanțele de vară. Cu atâția copii. Tulai!

— Exact.

Gabriel zâmbi.

— Tulai!

Capitolul 23

În aceeași zi, Christa Peterson intră cu pași hotărâți în Catedra de Italiană de la Columbia, unde ajunsese cu câteva minute mai devreme pentru întâlnirea ei cu doamna profesoară Lucia Barini, șefa de catedră. Christa reușise să scape din ghearele domnului profesor Pacciani și se întorsese la New York, oblojindu-și rănila (fizice și lăuntrice) și jurându-și să se răzbune.

Când se gândea la ce i se întâmplase la Hotelul Malmaison din Oxford, nu folosea cuvântul *viol*. Dar fusese violată, de fapt. El o silise să facă sex cu el și recursese la violență spre a o supune voinței lui. Din varii motive, Christa alege să se gândească la cele petrecute drept o pierdere a

controlului. El îi răpise puterea și o folosise împotriva ei. Iar ea avea să-i facă fix același lucru. Numai c-avea să se asigure că el suferea mai mult.

Pacciani îi trimisese un e-mail în care își cerea scuze, în silă. Ea îl ignorase.

De fapt, hotărâse să-și dedice energia ei de invidiat misiunii de a-l distruge. Îi trimise o scrisoare cuprinzătoare soției lui (în italiană), povestindu-i în detaliu despre aventura lor, de la începuturi, când era studenta lui Pacciani, la Roma. Indusese și fotografii (unele pornografice) ca dovadă, precum și copii ale unor e-mailuri obscene. Dacă asta nu era îndeajuns spre a-i face viața amară, hotărâse să aștepte răbdătoare până când putea să-l lovească unde-l durea.

De aceea, când auzi un zvon că domnul profesor Pacciani avea de gând să candideze la un post chiar în catedra ei, Christa programă o întâlnire cu doamna profesoară Barini.

Deoarece era atât de chită să se răzbune, nu mai avusese prea mult timp, nici energia, să se ocupe de domnul profesor Emerson și Julianne. De fapt, aproape că uitase de ei.

Dat fiind că ajunsese mai devreme, Christa decise să-și verifice tăvița de corespondență. Descoperi în ea un plic business, cu numele și adresa unei firme de avocatură prestigioasă din New York. Rupse în grabă plicul și citi ce era înăuntru.

— La naiba, mormăi.

Domnul profesor nu glumise când îi spusese c-o să-i închidă gura. Ținea în mână o scrisoare de avertizare care o acuza de defăimare repetată. Fiecare incident era descris extrem de detaliat, însoțit de implicațiile legale ale afirmațiilor ei. În scrisoare era amenințată cu demararea unei acțiuni în justiție dacă se încapățâna să mai facă remarci

calomnioase la adresa lui Gabriel sau a soției lui, care își rezervau, totodată, dreptul de a o da în judecată pentru incidentele care se petrecuseră deja.

Futu-i! își zise.

O parte din ea își dorea să le răspundă în doi peri celor de la firmă. O parte din ea își dorea să-și continue campania de a-i nimici pe soții Emerson așa, de ciudă.

Dar, uitându-se la celelalte tăvițe de corespondență, realizează că un astfel de gest ar fi fost o nerozie. Dacă își dorea să fie admisă vreodată în programul de doctorat și chiar să-l termine, nu putea face nimic care să compromită catedra.

(Și, pe deasupra, avea o țintă mai mare.)

Îndesându-și scrisoarea în poșetă, hotărî să uite de soții Emerson și să-și concentreze eforturile pe a-i distruge cariera numitului Pacciani. În acest scop, avea să dea în vileag relația dintre ei.

Și, jucând rolul masterandei nesigure pe ea și ușor de manipulat în fața doamnei profesoare Barini, exact asta făcu.

Capitolul 24

Gabriel stinse lumina și o trase pe Julia în brațe. Începu să o sărute cu foc pe gât.

Ea se încordă.

— Ce e? o întrebă, oprindu-se.

— Nu pot, ai uitat? Probabil c-o să mi se termine poimâine.

— Nu te sărut pentru că m-aștept să facem sex.

Ea ridică din sprânceană pe întuneric.

— Am o memorie bunicică. N-am uitat că ești la ciclu, făcu el înciudat, desprinzându-se de ea.

Julia îl trase de braț.

— Iartă-mă. N-am vrut să-ți faci speranțe.

El îi răspunse într-o șoaptă răgușită.

— Speranța e veșnică.

— Așa am auzit și eu.

— Măine, o să-ți dovedesc. Veșnic Ea râse și se cuibări în el.

— Cu atâtea replici spirituale, domnule profesor, mai că-mi vine a crede că sunt într-un film cu Cary Grant.

— Mă flatezi.

O sărută pe pleoape.

— Ești entuziasmată c-o să fii o soră mai mare?

— Da. Vreau ca micuțul să mă cunoască. Vreau să fiu prin preajma lui sau a ei. Toată viața am așteptat un frate sau o soră.

— Plănuiam să ne petrecem o parte din vacanță la Selinsgrove oricum. Pe măsură ce încep și Rachel, și Scott să aibă copii, o să vrem să stăm mai mult și cu ei. Selinsgrove e locul ideal pentru asta.

— Un motiv în plus să ne bucurăm că Richard s-a hotărât să se mute înapoi în casă. O să fim cu toții laolaltă.

Gabriel îi trase o șuviță, cu grijă.

— A început să-mi placă tunsoarea ta. Îți stă bine.

— Mersi.

— Deși îmi place și cum îți stă cu părul lung.

— O să crească la loc, promit.

Gabriel se opri.

— Eu am frați de tată.

— Oh?

Julia se sili să adopte un ton degajat.

— Când era supărată, mama spunea că tata ne-a părăsit

pentru că își iubea mai mult familia adevărată.

— Ce lucru oribil pe care să-l spui unui copil.

Tonul Juliei era sever.

— Da. Era o femeie cu probleme, dar frumoasă. Brunetă, cu ochii negri.

Julia îl privi cu un aer întrebător.

— S-ar părea că eu am moștenit ochii lui taică-meu. Îmi amintesc că mama era înaltă, dar cred că era doar cu câțiva centimetri mai înaltă ca tine.

— Care era numele ei de botez?

— Suzanne. Suzanne Emerson.

— Ai fotografii cu ea?

— Câteva. Și niște poze cu mine de când eram mic.

— Ai fost secretos cu mine. De ce nu le-am văzut niciodată?

— Nu sunt ascunse. Sunt într-un sertar acasă, la Cambridge. Am și jurnalul ei.

Julia rămase cu gura căscată.

— Ai jurnalul mamei tale?

— Și ceasul de buzunar al bunicului. Îl folosesc uneori.

— I-ai citit vreodată jurnalul?

— Nu.

— Dacă Sharon mi-ar fi lăsat un jurnal, eu l-aș fi citit.

Gabriel se uită curios la ea.

— Credeam că tu n-ai nimic rămas de la mama ta.

— I-au trimis tatei o cutie cu obiectele ei personale după moartea ei.

— Și?

— Și habar n-am ce conține. Tata o ținea în debara. Presupun c-o are și-acum. Acum că mi-ai amintit, probabil c-ar trebui să-l rog să mi-o arate.

— Vin și eu cu tine.

— Mulțumesc. Cât de multe știi despre tatăl tău?

— Nu cine știe ce. Parcă-mi amintesc că ne-am întâlnit o dată sau de două ori, dacă nu pun la socoteală ce se întâmpla în visul meu de azi-noapte. După ce-a murit, am discutat de câteva ori cu avocatul lui. Știu că taică-meu trăia la New York și avea o soție și copii. Inițial am refuzat moștenirea, dar, când m-am răzgândit, au încercat să atace testamentul.

— I-a dezmoștenit?

— Nici gând. Cu un an înainte de a muri, m-a adăugat ca beneficiar cu drepturi egale, alături de ceilalți copii ai lui. Soția lui a primit și ea o moștenire considerabilă.

— Așadar, nu i-ai întâlnit niciodată?

Gabriel râse amar.

— Crezi că s-au înghesuit să-l cunoască pe bastardul care le fura dreptul din naștere?

— Îmi pare rău, șopti ea.

— Nu-mi pasă. Nu ei sunt familia mea.

— Cum îl chema pe tatăl tău?

— Owen Davies.

Gabriel îi ridică bărbia cu degetul.

— Ți-am spus lucrurile astea și o să-ți arăt pozele pe care le am când ajungem acasă. Dar vreau să-mi promiți că n-o să faci săpături legate de familia mea.

Expresia lui era încordată, severă chiar. Dar mai era ceva în ochii lui, ceva greu de citit.

— Promit.

O trase spre el, îndemnând-o să-și lase capul pe umărul lui.

Capitolul 25

August 2011

În apropiere de Essex Junction, Vermont

În seara următoare, Paul se așază la masa din bucătărie, la ferma părinților lui, uitându-se lung la laptop. Era aproape șapte.

Se întorsese din Anglia de două săptămâni. În fiecare zi se așeza hotărât să-i scrie un e-mail Juliei și în fiecare zi realiza că nu poate.

E-mailurile ei erau întotdeauna pline de voie bună, iar cel mai recent nu făcea excepție. Îi scrisese din Italia, îndemnându-l să viziteze Muzeul Vaticanului cu următoarea ocazie când ajungea la Roma. Ca și cum avea nevoie să-l îndemne cineva. Ca și cum avea nevoie să i se amintească de faptul că Julia se măritase și călătorea prin toată Europa cu soțul ei fermecător și mai în vârstă ca ea, care probabil se gândea la metode de a o convinge să-i facă un copil.

Ticălosul.

Paul juca rugby. Era un tip dur. Dar, cumva, firicelul ăsta de față din Selinsgrove, Pennsylvania, îi dăduse viața peste cap. Acum se temea să facă ceva ce se hotărâse deja să facă.

— E culmea, mormăi.

Începu să tasteze, lăsând cuvintele să curgă, când auzi deodată o bătaie în ușă.

Curios, deschise.

— Bună, îl salută Allison din prag, cu două cafele mari de la Dunkin' Donuts. M-am gândit că nu ți-ar strica o cafea.

Când el nu zise nimic, îi zâmbi stingherită.

— Lucrezi la teză? N-am vrut să te întrerup, îi întinse cafeaua.

— Te las atunci.

— Stai așa. Intră.

Îi ținu ușa cu plasă.

Allison îi mulțumi și intră în bucătărie, trăgându-și un scaun de partea cealaltă a mesei.

— N-ai mai dat niciun semn de când te-ai întors din Anglia.

— Am fost ocupat.

Era o notă tăioasă în tonul lui.

— Îndrumătoarea mea de doctorat îmi dă bice și am mult de lucru până în septembrie.

— Cum a fost la conferință?

Paul luă o gură de cafea și scoase un plescăit satisfăcut.

— A fost fain. Lucrarea mea a fost bine primită și am putut să vorbesc cu îndrumătoarea mea.

Allison încuviință, strângând un pic cam tare paharul în mână.

— A fost și ea?

— O cheamă Julia, zise Paul răstit.

— Știu, îi răspunse Allison blând. Am cunoscut-o chiar în bucătăria asta, mai știi?

— Da, a fost aici.

Mai luă o gură de cafea.

— Ce mai face?

— E bine. A fost și soțul ei.

Allison studie expresia neobișnuit de morocănoasă a lui Paul.

— Nu pari prea încântat.

El nu-i răspunse.

— Îmi pare rău.

El schiță un început de zâmbet.

— De ce îți pare rău?

— Pentru că nu-mi place să te văd uscându-te de dorul ei. El dădu din umeri, dar n-o contrazise.

— Încercam să compun un mesaj pentru ea când ai bătut tu la ușă.

Allison strânse paharul cu amândouă mâinile.

— N-o cunosc. Dar mi se pare ciudat că ține legătura cu tine, având în vedere ce s-a întâmplat între voi. E ca și cum ți-ar da speranțe false.

— Ai dreptate, n-o cunoști.

Paul îi aruncă o privire furioasă.

— Mă îndoiesc că soțul ei e prea încântat că ea îți trimite e-mailuri.

Paul mormăi ceva nu prea măgulitor la adresa domnului profesor.

Allison rămase nemișcată o clipă, ca și cum aștepta ceva. Apoi se ridică.

— Nu e nevoie să mă conduci.

Fostul ei iubit se ținu după ea până la ușa din spate.

— Mulțam pentru cafea.

— Cu plăcere.

Ieși.

— Nu c-ar conta, dar îmi pare rău.

Allison nu se întoarse, doar se opri cu fața la alee.

— Și mie.

Capitolul 26

August 2011

Umbria, Italia

De fiecare dată când Julia se așeza la computer, era tentată să caute informații despre părinții lui Gabriel pe Google. Dar el îi smulsese promisiunea că n-o s-o facă și Julia nu voia să-i trădeze încrederea, oricât de greu îi era să-și țină cuvântul.

Într-o astfel de dimineață, Julia își verifica e-mailul și descoperi un mesaj de la Paul. Îl deschise.

După ce-l citi, se rezemă de spătarul scaunului, în stare de șoc.

— Vrei ouă la micul dejun? Sau fructe cu brânză? îi strigă Gabriel din bucătăria aflată lângă camera de zi.

Când ea nu-i răspunse, Gabriel veni în cameră după ea.

— Vrei să fac ouă la micul dejun sau ajung niște fructe cu brânză? Avem și ceva dulce de la brutărie.

Ea se uită la el, vădit tulburată.

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai am primit un e-mail de la Paul.

Gabriel rezistă tentației de a zice vreo două la adresa Violatorului de înger și a purtării lui.

— Ce zice?

Fără un cuvânt, ea îi arată monitorul.

Gabriel își pescui ochelarii din buzunar și și-i puse pe nas.

Dragă Julia,

Mulțumesc pentru e-mail. Te-ai descurcat de minune la prezentare și eu zic că ai făcut față cu brio întrebărilor, mai ales celor puse de Christa. Am fost impresionat.

Doamna profesoară Pieton a vorbit foarte elogios despre tine. Nu e prea generoasă cu laudele, așa c-ar trebui să fii mândră.

Te rog să le transmiți felicitări tatălui tău și iubitei lui. E un tip cumsecade și mă bucur pentru ei.

Eu m-am întors în Vermont. Tata se recuperează pe zi ce trece. Mulțumesc de întrebare. O să le transmit salutări din partea ta lui și mamei.

Sunt hotărât să mă încadrez în termenele fixate de doamna profesoară Pieton, așa că părinții mei au angajat oameni care să ne ajute la fermă. Sper ca toamna asta să încep să-mi caut de lucru și să prind niște interviuri la conferința Asociației de Limbi Modeme. Dacă nu mă angajez, va trebui să mai stau un an la fermă.

Mă bucur c-am apucat să luăm prânzul împreună. Mi-a părut bine să te văd.

Ar fi trebuit să-ți spun niște lucruri atunci, dar n-am făcut-o. Cred c-ar trebui să ți le spun acum.

Cred c-ar trebui s-o luăm fiecare pe drumul lui. Te-ai căsătorit și eu trebuie să merg înainte.

Poate că-mi va fi mai ușor în viitor. Dar, între timp, n-ar trebui să ne mai scriem.

Nu vreau să te rănesc, așa că te rog să n-o iei la modul ăsta. Țin la tine, dar mă gândesc de ceva vreme la asta și cred că așa e cel mai bine.

Să fii fericită, Iepuraș!

Paul

Gabriel o privi în ochi. Părea profund șocată.

— I-am trimis câteva e-mailuri. I-a luat zile bune să-mi răspundă. Și uite ce zice.

Gabriel se lăsă pe vine, punându-i o mână pe genunchi.

— E îndrăgostit de tine. Doar știi asta.

— Știu c-a fost îndrăgostit de mine la un moment dat.

Gabriel o privi cu un aer grav.

— Tu ai încetat să mă iubești când am plecat din Toronto?

Ea își mușcă o unghie.

— Sigur că nu.

— Dacă te iubește cu adevărat, o să te iubească o bună bucată de vreme. Mereu, poate.

— Atunci de ce n-ar vrea să fim prieteni?

Se uită la el cu o expresie tulburată.

— Pentru că e prea dureros.

Gabriel îi cuprinse obrazul în palmă.

— Dacă l-ai fi ales pe el în locul meu, eu n-aș putea fi prieten cu tine. Ar trebui să mă mulțumesc cu a te iubi de la depărtare.

— N-am vrut niciodată să-l rănesc, șopti Julia.

— Sunt sigur că știe asta.

— De ce n-a încercat să-mi vorbească despre asta când eram la Oxford?

— N-a vrut să te necăjească înaintea prezentării.

Julia își privi bănuitoare soțul.

— Știai despre asta?

— Da.

— De ce nu mi-ai spus?

— Din același motiv din care n-a deschis nici el subiectul. Voiam să fii în cea mai bună stare de spirit la conferință.

Ea își împinse scaunul în spate.

— Așadar, tu și Paul ați vorbit despre asta? Ați vorbit despre mine?

— Pe fugă, da.

— Ar fi trebuit să-mi spui!

— Îți spun acum. Sincer, credeam c-o să se răzgândească, Julianne. Dar, din nou, Paul m-a surprins.

— Împărtășești informațiile cu lingurița.

Gabriel își ridică privirea, cu un zâmbet pe buze.

— Cu lingurița?

— Știi ce vreau să spun. Tu cu secretele tale.

Se ridică, dar el o prinse de mână.

— N-am niciun secret față de tine. Am convenit să nu ne destăinuim chiar tot din trecut pentru a merge înainte. Dar, dacă vrei să ne destăinuim tot, exact asta o să-ți ofer.

Își ridică bărbia provocator.

— Și apoi o să-ți cer și ție același lucru. De exemplu, se întâmplă să fi avut o conversație cu Paul despre ideea de a te lăsa de doctorat?

— Poftim?

— M-a luat la trei păzește, spunându-mi că trebuie să mă asigur că n-o să-ți sacrifici visurile.

Julia făcu ochii mari.

— Când ți-a zis asta?

— La Oxford, imediat după ce ați luat prânzul. Așa că nu mi face mie morală cum că am secrete față de tine, Julianne. Nu eu iau prânzul cu vechi adoratori și le fac confesiuni despre problemele noastre de cuplu.

— Nu asta am făcut.

— Ei bine, atunci cum ai descrie situația?

Ea își ridică mâinile și le lăsă să-i cadă pe lângă corp.

— Pur și simplu – mi-a scăpat. Eram preocupată și aveam nevoie să stau de vorbă cu cineva.

— Ți-a trecut prin cap că deja ai o persoană cu care să stai de vorbă?

Gabriel se uită cu subînțeleș la ea.

— O persoană infinit mai apropiată?

— Aveam nevoie de un băgaș să mă gândesc.

— Pot să înțeleg asta. Ba chiar o pot încuraja. Dar una e să ai nevoie de un băgaș să te gândești, și alta e să discuți cu

altcineva problemele noastre. N-ai procedat corect, Julianne, și știi asta.

Tonul lui era dojenitor.

Julia se uită țintă la el, așteptându-se să-l vadă ieșindu-și din fire. Surprinzător, nu se întâmplă asta.

(Ceea ce demonstra, indubitabil, că sfârșitul lumii e aproape.)

Gabriel continuă.

— Eu nu împărtășesc cu nimeni altcineva problemele noastre. Și da, uneori îți dau informații cu lingurița, după cum te-ai exprimat tu plastic, ca să te protejez. Dar întotdeauna, *întotdeauna*, o fac din dragoste.

Degetele lui alunecară pe încheietura ei, urcându-i pe mână.

— Am încercat să-l conving pe Paul să nu rupă legătura cu tine. Nu din cauză că asta mi-aș fi dorit eu, ci pentru că nu voiam să te văd că suferi.

Julia clipi mărunț, ca să-și alunge lacrimile.

— Ce mă doare e faptul că n-ai încredere în mine.

— Am încredere în tine.

— Dar nu când vine vorba de povestea familiei tale.

El încheștă din dinți.

— Știi cât știi și eu – că rudele mamei au dezmoștenit-o și m-au lăsat într-un orfelinat după moartea ei. Taică-meu ne-a părăsit Vrei să fac săpături legate de astfel de personaje? Numai ca să descopăr și alte amănunte care-mi vor lăsa un gust amar?

— Ei sunt cei care te-au conceput, Gabriel. Trebuie să existe ceva demn de aflat în povestea familiei tale. Și sigur că nu vreau să te supăr. Dar familia ta fiice parte din identitatea ta. Dacă vom avea copii, ne vor întreba de bunici într-un

final.

Gabriel îi dădu drumul la mână, cu o expresie împietrită.

— Dacă mi i-aș putea șterge din memorie, aș face-o. N-o să accept să le întinăm viața copiilor.

Ea ridică bărbia.

— Din mizeriile astea a ieșit un om bun și inteligent ca tine. Și la fel se va întâmpla și cu copiii noștri.

Expresia lui se îmblânzi. Îi ridică mâna la buze și îi sărută dosul palmei.

— Mulțumesc, șopti.

— Ai dreptate. N-ar fi trebuit să-i vorbesc lui Paul despre temerile mele. Dar era prietenul meu.

Se chinuia în continuare să-și rețină lacrimile.

El o trase la pieptul lui.

Capitolul 27

La culcare, Gabriel intră în dormitorul mare. Era desculț și-avea doar blugi și o cămașă albă pe el. Când o zări pe Julianne, începu să-și suflece mânecile.

— Mai ești la ciclu?

Julia era la chiuvetă, tocmai se spălase pe față și pe dinți.

— Ieri a fost ultima zi.

— Bun. Dezbracă-te și treci în pat.

Ea se uită țintă la el.

— *Acum.*

Ochii lui păreau s-o mistuie cu focul lor. Fără să comenteze, se dezbracă rapid, lăsându-și hainele să cadă pe podea, și se strecură în pat.

— Pe burtă. Cu ochii închiși.

Tremură involuntar auzindu-i tonul, dar se conformă. Cu

ochii închiși, celelalte simțuri erau intensificate. Simțea vântul care adia prin fereastra deschisă. Auzea pașii siguri ai lui Gabriel pe podeaua cu gresie.

În curând el alege muzica potrivită ca să creeze atmosferă. *The Look of Love*, în interpretarea Dianei Krall. Julia deschise ochii și văzu că el stinsese luminile și aprinsese lumânări în dreptul patului. Un nor luminos îi inundă privirea.

— *Ține ochii închiși*, o somă el.

Ea îl ascultă și simți cum se lasă salteaua. Mâinile lui îi cuprinseseră mijlocul, ridicând-o ca să-i strecoare o pernă sub șolduri. Părând mulțumit de poziția ei, începu să-i lase o dâră de sărutări pătimase de la o gropiță la cealaltă, poposind la baza coloanei.

Își lăsă un singur deget să-i alunece pe ceafa, urmându-i panta umerilor. Îi puse încă o pernă sub sâni dezgoliți, întinzându-i mâinile deasupra capului.

— O operă de artă, îi murmură la ureche, sărutându-i locul de sub lob, mușcând-o ușor.

Îi mângâie de două ori spatelul cu palma, pornind apoi să-i exploreze posteriorul și picioarele.

Patul se mișcă și se schimbă și muzica – acum se auzea Sting, *I Burn for You*. Julia simți un freamăt copleșitor de dorință.

Îi simțea prezența în pat, dar nu mai auzi niciun sunet, până când el așeză niște obiecte pe masă. Întoarse capul în direcția de unde se auzise zgomotul, dar Gabriel îi puse mâna la ochi, ca să nu vadă.

— Ai încredere în mine?

— Da.

— Bun.

Îi atinse ceafa, dându-i părul într-o parte.

— Mi-ai lipsit în ultimele câteva zile. De-abia așteptam să ne redescoperim.

Julia îl auzi îndreptându-se și, după câteva minute, auzi foșnetul hainelor și zgomotul curelei căzând pe podea. Apoi auzi un sunet subtil – sunetul pe care-l făcea lenjeria lui alunecându-i pe piele.

Deschise ochiul stâng, sorbindu-și din priviri soțul în toată splendoarea, urmărindu-l în timp ce Gabriel se întorcea cu spatele ca să aranjeze lucrurile pe masă. Oftă plină de admirație și închise din nou ochii.

Auzi un lichid curgând și îl auzi frecându-și palmele, apoi patul se lăsă din nou. Gabriel îi masa umerii.

Julia gemu.

— Îți place, așa-i?

Ea zumbă de plăcere. O năpădi un parfum de satsuma și santal: parfumul pe care-l asocia cu prima lor noapte împreună.

— Mulțumesc.

— De-abia am început.

Gabriel se mișcă agale, venerându-i trupul prin atingeri. Din când în când, trupul lui gol se freca de al ei. Julia dădea să se lipească de el, dar el râdea și se ferea.

După un răstimp ce păru să dureze ore întregi, ea se cufundă într-o stare în care aproape că nu mai știa de ea, simțindu-se complet relaxată. Îi pieri orice gând care n-avea legătură cu Gabriel.

El își lăsă buzele pe gâtul ei, trăgându-i pielea între buze și sugând-o ușurel. Își lăsă mâinile mari să alunece de-a lungul brațelor ei, cuprinzându-i încheieturile și întinzându-i mâinile de-o parte și de alta a corpului

Apoi își lipi trupul gol de al ei, atingându-i spatele cu

pieptul.

Ea murmură la atingerea lui.

— Dacă nu mai rezști, spune-mi.

Era o senzație intensă. Ea prefera momentele când se atingeau față în față, dar să-l simtă pe Gabriel întins deasupra ei, ca și cum îi era o a doua piele, era o experiență deosebit de intimă și erotică.

Când o auzi că începe să gâfâie, își lăsă greutatea pe genunchi, desfăcându-i picioarele. Ea trase aer în piept, iar Gabriel își strecură o mână sub ea, cuprinzându-i sânul drept.

Julia își exprimă aprobarea printr-un geamăt.

El își lăsă mâna stângă să alunece pe sub ea până între coapsele ei, ștergându-și degetele de pielea ei.

O mângâie, mișcându-și mâinile la unison, stârnind plăcere pe ambele părți ale trupului ei. Apoi, infinit de încet, o pătrunse.

Se opri. Senzația pe care i-o dădea să fie înlăuntrul ei din poziția asta era aproape copleșitoare. Întotdeauna se completau, dar, de data asta, senzația contopirii dintre ei îi punea la încercare autocontrolul.

Julia se împinse în el.

— Te rog.

— Nu te mișca, făcu el gâjâit.

Ea rămase nemișcată și Gabriel o simți inspirând tremurat, frecându-și spatele de pieptul lui.

— Ești divină. Dar – nu – te – mișca.

Julia zâmbi cu fața în cearșaf și apoi, infinit de încet, își ridică șoldurile și se lipi de el.

Gemând și înjurând, el se mișcă în ea, rapid, hotărât. În câteva minute se contopeau într-un ritm frenetic, umplând încăperea cu sunete ce le trădau plăcerea.

Julia își ridică pentru ultima dată șoldurile și el o simți cutremurându-se în jurul lui.

Nu se mai putu abține și o urmă rapid.

Când își recăpătă suflul, se întinse peste ea ca un steag, zâmbind cu fața în umărul ei.

— Așa ceva e o experiență transcendențială, îi șopti. Mai bine ca oricând.

Julia simți că-i stă inima-n loc.

— Ca oricând?

— Ca oricând.

Își lăsă palma pe fundul ei și o simți lăsându-se în saltea, în timp ce pe chip îi apărea un zâmbet radios.

Capitolul 28

A doua zi dimineață Julia fu trezită de sforăitul lui Gabriel. Rareori sforăia, dar, când o făcea, era o forță a naturii.

(Până și specialiștii în opera lui Dante mai sforăie din când în când.)

Ea dormise neînțoarsă toată noaptea. El îi făcuse un dar – conștiința faptului că ea era apogeul experiențelor lui sexuale, întocmai cum era și el pentru ea. O năpădi o senzație delicioasă de emoție și incertitudine la gândul de a repeta activitățile din ajun.

Gabriel o iubea. Asta îi dădea încredere când era vorba să-i cedeze lui controlul. Dar, după cum scrisese C.S. Lewis cândva despre Aslan¹⁹, Gabriel nu era îmblânzit Plutea

¹⁹ Personajul principal al seriei „Cronicile din Narnia”, de C.S. Lewis, un leu Înzestrat cu puteri miraculoase, o transpunere a figurii eristice In universul lui Lewis. (N.t.)

întotdeauna o undă de pericol, un aer imprevizibil, în jurul lui.

Precaută, alese să nu-l trezească și să-i spună că sforăie. În loc de asta, decise să sfideze convențiile și să fiică o baie în jacuzzi fără nimic pe ea.

Bazinul jacuzzi era instalat pe balcon, chiar lângă dormitorul lor. Dat fiind că cel mai apropiat vecin stătea la vreo câțiva kilometri distanță, Julia își scoase halatul fără grijă. Se strecură în jacuzzi, lăsând soarele și adierea blândă a vântului să-i mângâie fața, în timp ce apa îi alina anumite locuri iritate și mușchii obosiți.

Aproape că ațipise când auzi vocea lui Gabriel. Deschise ochii și-l zări îmbrăcat doar în boxeri, vorbind la iphone.

Pentru un moment, admiră frumusețea dură a profesorului ei neîmblânzit.

Urmări cu privirea mușchii proeminenți, liniile și tendoanele care i se întrezăreau prin pielea brațelor. Studie firele de păr care-i împodobeau pieptul și celălalt eșalon, care cobora din dreptul buricului până la elasticul boxerilor.

Aruncă apoi o privire de jur împrejur, la dealurile și văile care înconjurau vila. Nu era nimeni care să-i poată vedea.

Pe neașteptate, Gabriel puse capăt conversației și lăsă telefonul pe o masă aflată în apropiere.

— Pot să vin și eu? Sau vrei doar să admiri spectacolul?

Își flexă bicepsii, cu un gest teatral.

Julia înghiți în sec.

— Hm, ce include prețul biletului?

El zâmbi agale.

— Orice doriți. Sunt aici spre a vă face pe plac, doamnă Emerson.

Coborî glasul.

— Așadar, spuneți-mi ce v-ar fi pe plac.

Julia îi făcu semn să se apropie, iar el își scoase rapid boxerii și intră în apă lângă ea. Ea i se urcă în poală, înconjurându-l cu brațele.

— Tot ce vreau e plăcerea companiei tale.

Gabriel o îmbrățișă și ea își lăsă bărbia pe umărul lui.

— Mulțumesc pentru azi-noapte.

— Eu ar trebui să vă mulțumesc, doamnă Emerson.

— Sunt cam grea de cap uneori. De-abia acum mi-am dat seama că te-ai dat peste cap azi-noapte pentru că încercai să mă înveselești.

Își făcu de lucru cu părul de pe pieptul lui.

— Nu e chiar așa. Nu mai făcusem dragoste de câteva zile, fiindcă ai fost la ciclu. Asta mi-a lăsat răgazul să mă gândesc cum voiam să refac apropierea dintre noi.

Îi ridică părul de pe ceafă și-și trecu degetele prin el.

— Voiam să știi că-ți sunt recunoscătoare. Îți sunt recunoscătoare pentru grija cu care plănuiești momentele pe care le petrecem împreună și pentru că ai înțeles că eram abătută ieri.

Își lăsă palma peste tatuajul lui, în dreptul inimii.

— Și pentru că mi-ai spus c-a fost mai bine ca oricând.

— E adevărat. Când fac sex cu tine, e altceva. Există o atracție, desigur, ne completăm. Dar există și dragoste, și afecțiune. Când toate astea se combină...

Nu-și mai duse la capăt propoziția.

— Mulțumesc.

Îl sărută ușurel pe buze.

— Cu cine vorbeai la telefon?

— Cu Scott.

— Pe bune? Ce voia?

— El și Tammy ar vrea să vină cu Quinn la Boston într-un weekend în toamnă. Ar vrea să stea la noi.

— Sună bine.

— Am zis că trebuie să te întreb și pe tine, dar că ne-ar face plăcere să-i găzduim.

— Mă bucur că tu și fratele tău v-ați împăcat.

Îl sărută pe gât.

— Uneori mi-aș dori să fim de-o seamă. Am fi putut să mergem împreună la balul de absolvire.

Gabriel își frecă nasul de ea.

— Ar fi fost o onoare să-ți fiu partener la bal, dar e mai bine că nu te-am cunoscut când eram adolescent.

— De ce?

— Pentru că nu m-aș fi purtat cu tine așa cum meriți.

Ea se dădu înapoi ca să-l privească în ochi.

— Nu cred. Te-ai purtat frumos cu mine în noaptea în care ne-am cunoscut, atunci, în livadă. Te-ai fi purtat la fel și adolescent fiind.

— Poate. Ai tu ceva... îi zâmbi.

— Putem organiza un bal aici, doar al nostru.

Julia izbucni în râs.

— Va trebui să-mi cumpăr o rochie prea scurtă și tata o să facă un atac de cord când o va vedea.

— Nu-mi amintesc să-l fi invitat și pe el, mârâi Gabriel, sărutând-o. Cât de scurtă înseamnă „prea scurtă”?

— Pentru mine, un pic deasupra genunchiului. Sunt mai rușinoasă. El îi mușcă ușurel buza de jos.

— N-ai fost timidă azi-noapte.

Julia îi mângâie obrazul neras.

— Dragostea ta îmi dă curaj.

— Bun, pentru că te voi iubi și-n continuare. Pentru

totdeauna. Gabriel îi cuprinse mijlocul și o trase la piept.

— Îmi pare rău pentru povestea cu Paul.

— Și mie.

Chipul ei fu umbrat de tristețe.

— De acum înainte, dacă mai avem probleme, vor rămâne doar între noi.

— Promit și eu același lucru, își dresă glasul.

— Mă tem că, atunci când doi oameni se căsătoresc, asta le afectează prietenii.

Julia ridică din umeri.

— Așa s-ar zice.

— Am neglijat viața noastră socială. Promit să fiu mai atent la asta. Putem invita lumea să ia cina cu noi și o să te însoțesc când mai ieși la pub la Grendels Den cu ceilalți doctoranzi.

Julia făcu ochii mari.

— Credeam că nu-ți place să socializezi cu doctoranzii. Până acum nu voiai să vii.

Gabriel îi mângâie obrazul cu policarul.

— Aș face aproape orice ca să te știu fericită. Nu vreau să regreti nicio clipă că suntem împreună.

În ochii lui apăru o sclipire periculoasă.

— Așa că treci încoace.

*

După câteva ore, Gabriel auzi țârâitul telefonului fix. Îl ignoră, într-un final, curiozitatea triumfă și scoase capul pe ușa biroului, care dădea în hol. O auzi pe Julia vorbind înfundat în italiană, întrebându-se cu cine vorbea, ieși din birou și coborî în bucătărie.

— *No, Fra Silvestra. Non è necessario.*²⁰

Julia îi întâlnește privirea și ridică un deget, făcându-i semn să aștepte un pic.

— *Allora dovremmo organizzare una festa per i bambini. Non per me.*²¹

Gabriel ridică din sprâncene și veni lângă ea, rezemându-se de dulapul de bucătărie.

— *Și, per i bambini. Possiamo festeggiare i loro compleanni.*²² Făcu o pauză și Gabriel îl auzi pe călugărul franciscan sporovăind la celălalt capăt al firului.

— *Ci dovranno essere regali, palloncini e una torta. E del gelato.*²³

Julia râse.

— *Certo. E' proprio quello che vorrei... Ci vediamo, allora. Arrivederci.*²⁴

Julia închise.

— Oh, Doamne!

— Despre ce vorbești?

— Era fratele Silvestro de la orfelinatul din Florența.

— De ce te-a sunat?

— Voia să discute cu tine, dar a părut încântat să afle că nu poți vorbi acum.

²⁰ „Nu, frate Silvestra. Nu e nevoie.” (ital.) (N.t.)

²¹ „Atunci va trebui să organizăm o petrecere pentru copii. Nu pentru mine.” (ital.) (N.t.) “

²² „Da, pentru copii. Putem să le sărbătorim zilele de naștere.” (ital.) (N.t.)

²³ „Va trebui să avem cadouri, baloane și un tort. Și înghețată.” (ital.) (N.t.)

²⁴ „Sigur. Exact asta mi-aș dori,.. Ne vedem, atunci. La revedere.” (ital.) (N.t.)

Gabriel schiță un zâmbet în colțul gurii.

— Deduc că voia să ne vrăjească și și-a închipuit că tu vei fi mai ușor de convins.

— Poate. Voia să dea o petrecere pentru noi când vom merge la orfelinat săptămâna viitoare.

Gabriel păru surprins.

— Și tu l-ai refuzat?

— L-am rugat să dea o petrecere pentru copii, mai bine. Noi n-avem nevoie de petreceri.

Julia se concentra din nou pe ce făcea înainte să sune telefonul, anume să pregătească un prânz frugal.

Gabriel o îmbrățișă din spate.

— Ești foarte convingătoare.

— E pentru copii.

— Țasta e un lucru care m-a intrigat întotdeauna la tine, Julianne. Renunți destul de ușor la ce-ți dorești tu. Dar nu te dai bătută pentru nimic în lume când e vorba de altcineva.

— Nu cred că renunț așa ușor la ce-mi dolesc. N-am renunțat la tine, este? Și erai o pacoste la început.

Julia se uită cu coada ochiului la el.

El își foi picioarele.

— Mă gândeam la cât de mult ți-ai dorit să stai la Magdalen College și cum ai fost dispusă să pleci când eu am insistat.

Ea își întoarse atenția la ceea ce Aicea.

— Uneori n-am energia să mă cert cu tine. Erai nemulțumit de cameră. Nu-mi place să te văd supărat.

Gabriel o sărută pe gât.

— Eu cred că ai nevoie de o petrecere.

— Am.

Întinse mâna și-și trecu degetele prin părul lui.

— Am nevoie de o petrecere privată în cadrul căreia îmi voi coji soțul cel arătos de blugii lui preferați.

Își apropie buzele de urechea lui.

— Dar ochelarii poți să-i păstrezi.

El râse și-o lipi de el.

— Nu știam că te atrag bărbații cu ochelari.

— Oh, cum nu? Știi ce efect au pantofii mei cu toc asupra ta? Așa mă simt eu când te văd cu ochelari. Dar mai întâi trebuie s-o sun pe secretara lui Fra Silvestra să văd dacă poate închiria un ponei.

Gabriel se îndreaptă de spate.

— Un ponei?

— Nu-i o idee bună?

— Poți să închiriezi ponei? La Florența?

— Nu știu. Sunt sigură că niciunul dintre copii n-a văzut vreodată un ponei, cu atât mai puțin să se plimbe cu unul. M-am gândit c-ar fi distractiv.

Gabriel îi observă foarte bucuros entuziasmul.

— Dacă te îngrijești tu de cadourile pentru copii, găsesc eu poneiul.

— Mulțumesc.

Julia îi făcu cu ochiul șmecherește.

— Oh, și, cu ocazia asta, vezi dacă poți închiria o întreagă menajerie.

Capitolul 29

Julia nu răspunse la e-mailul lui Paul. El o rugase să nu-l contacteze și hotărî să-i respecte dorința. Știa că, în cele din urmă, aveau să se intersecteze la o conferință sau un colocviu. Se gândi că, odată ce el se obișnuia cu gândul că Julia se

căsătorise cu Gabriel, vor putea fi prieteni din nou.

Sau asta spera.

Dar rugămintea lui și felul în care i-o transmisese – prin e-mail o răniseră. Așa că vreo câteva zile se ținuseră departe de mail. Când își verifică, în sfârșit, contul, descoperi un mesaj de la tatăl ei:

Jules,

Sună-mă pe telefon când primești mesajul.

Tata

E-mail-urile și mesajele telefonice ale lui Tom erau lapidare de obicei. Nu era un tip prea vorbăreț. Dar tonul acestui e-mail era de rău augur, așa că Julia nu se obosea să-l mai anunțe pe Gabriel. Puse mâna pe telefonul din bucătărie și formă numărul de mobil al tatălui ei.

Tom răspunse imediat.

— Jules.

— Bună, tată. Care-i treaba?

Tatăl ei făcu o pauză, ca și cum își căuta cuvintele.

— Suntem la spital.

— La spital? De ce? Ce s-a întâmplat?

Chiar atunci intră și Gabriel în bucătărie. Julia arătă spre telefon și schiță din vârful buzelor „E tata”.

— Ieri am fost să facem o ecografie. Trebuia să aflăm și sexul copilului. Dar e o problemă.

— Ce anume?

— Cel mic are ceva la inimă.

— „Cel”?

— Băiatul meu... vocea lui Tom se frânse la ultimul cuvânt.

— *Tată...*

Julia scoase un suspin și îi dădură lacrimile.

Gabriel stătea foarte aproape de ea, ca să audă ce spun amândoi.

— Unde sunteți acum? întrebă Julia.

— La Spitalul de Pediatrie din Philadelphia. Au acceptat să ne primească imediat.

Julia auzi un sunet înfundat în fundal, apoi îl auzi pe tatăl ei șoptind:

— O să se rezolve, scumpo. O să se rezolve. Nu plânge.

— Vorbești cu Diane?

— Da.

Părea încordat după glas.

— Îmi pare rău, tată. Ce-a spus doctorul?

— Tocmai am vorbit cu cardiologul. Spune că micuțul are sindrom hipoplastic cardiac stâng.

— N-am mai auzit de asta. Ce înseamnă?

— Înseamnă că are doar o jumătate de inimă.

Tom inspiră încet.

— E fatal, Jules.

— Oh, Doamne!

Îi alunecă o lacrimă pe obraz.

— Nu va supraviețui fără operație. Așa că vor trebui să-l opereze imediat după naștere. Asta, dacă Diane nu pierde sarcina. Uneori...

Tom nu duse la capăt propoziția.

— Pot remedia problema?

— Operația poate ajuta inima să funcționeze cum trebuie, dar nu-i pot face o inimă normală. Au zis că va avea nevoie de trei operații diferite și tratament pe viață. Nimeni nu știe cum va evolua sau dacă...

Tom începu să tușească.

— Cu ce vă putem ajuta?

— Nimeni nu ne poate ajuta cu nimic. Doar cu rugăciuni.

Julia începu să plângă și Gabriel îi luă blând telefonul din mână.

— Tom! Gabriel la telefon. Îmi pare rău pentru copil. Hai să vă rezerv o cameră la un hotel lângă spital.

— N-avem nevoie...

Tom se opri brusc și Gabriel o auzi pe Diane spunând ceva în fundal.

Tom oftă.

— Bine. N-ar strica.

— Mă ocup eu și vă trimit detaliile pe e-mail. Vreți să mergeți și la New York să cereți încă o părere? Pot să vă rezerv bilete amândurora. Putem să obținem o trimitere la un alt spital.

— Doctorii de-aici par să știe ce fac. Mâine ne întâlnim cu echipa de la cardiologie pediatrică.

Gabriel se uită în ochii soției lui, cu un aer serios.

— Ai nevoie să vină și Julianne?

— Nu prea are cu ce ne ajuta acum.

— Chiar și-așa, e fiica ta și micuțul e fratele ei. Trebuie doar să spui și vine.

— Mulțam... Tom vorbea cu o voce răgușită. Nu știm nimic sigur deocamdată.

Julia își șterse lacrimile și arătă spre telefon.

— Vrea să-ți mai spună ceva. Ai grijă, Tom.

Gabriel îi întinse telefonul.

— Tată. Te rog ține-ne la curent și spune-mi ce se mai întâmplă.

— Bine.

— N-aș vrea să aduc vorba de asta, dar cum a rămas cu nunta?

— Nu știm, Jules.

— Noi plănuim să petrecem Ziua Muncii la Selinsgrove. Pot să vin și mai devreme, dacă tu și Diane aveți nevoie de mine.

— Bine.

— Vrei să-l anunț eu pe Richard?

Tom șovăi.

— N-ar strica. Cu cât discut cu mai puțină lume subiectul ăsta, cu atât mai bine. Diane a vorbit mai devreme cu mama ei și cu sora ei, Melissa.

Juliei îi picură o lacrimă pe nas.

— Te iubesc, tată. Îmbrățișează-o pe Diane din partea mea.

— Bine. Pa, Jules!

Julia închise încet telefonul. Apoi se aruncă în brațele lui Gabriel.

— Erau atât de fericiți în legătură cu copilul.

El o îmbrățișă strâns în timp ce ea îi strângea în mâini pieptul cămășii.

— Sunt la un spital bun.

— Sunt disperați. S-ar părea că, și dacă se rezolvă problemele cu inima, copilul va avea în continuare probleme de sănătate.

— Doctorii pot să dea un prognostic, dar se bazează pe probabilități. Diferă de la un pacient la altul.

El se îndreptă brusc de spate, ca și cum tocmai realizase ceva.

— Tom are vreo problemă de sănătate?

— Din câte știu, nu. Amândoi părinții lui au avut probleme cardiace.

Se uită la el.

— Doar nu crezi că e ceva ereditar?

— Nu știu.

O strânse mai tare în brațe.

— Rareori să fii doctor în medicină e preferabil unui doctorat în științe umaniste. Dar azi ar cam fi una dintre acele ocazii.

Pe obrazii lui Julianne lacrimile curgeau rânduri-rânduri.

Nu-i trecuse niciodată prin cap că ar putea fi vreo problemă cu copilul. Se bucurase așa tare că va avea un frate că orice risc fusese de neconceput.

Cum plângea în brațele soțului ei, realizează că, oricât ar fi suferit ea, Tom și Diane sufereau probabil înzecit.

— Cum s-ar fi putut pregăti pentru asta? spuse gâtuit. Sunt sperați.

Se rezemă de Gabriel, fără a-i observa expresia de pe chip sau străfulgerarea de groază din ochi.

Capitolul 30

August 2003

Cambridge, Massachusetts

— Gabriel? Dragule, e momentul să te trezești.

O mână gingașă, feminină, îi mângâie obrazul neras și, pentru o clipă, se relaxă. Nu era sigur unde se află și cui îi aparținea trupul dezgolit de lângă el, dar persoana avea o voce sexy și o mână ușoară. Precaut, deschise ochii.

— Bună, puiule!

Ochii ei mari și albaștri erau aplecați asupra lui, privindu-l cu un aer devotat.

— Paulina, gemu el, închizând ochii.

Avea o durere de cap cruntă și tot ce-și dorea era să doarmă. Dar domnul profesor Pearson nu accepta nicio scuză din partea asistenților lui, ceea ce însemna că trebuia să se târască până în campus.

(Era posibil ca domnul profesor să accepte decesul ca o scuză în cazul în care asistentul lui rata un curs. Deși nu era sigur.)

— E opt. Ai timp să faci un duș și să iei micul dejun. Și poate și de un pic de...

Își lăsă mâna să alunece pe pieptul lui și de-a lungul abdomenului. Și-apoi îl cuprinse în mână...

Și erecția lui matinală se ofili ca o floare uscată.

Îi împinse mâna la o parte.

— Nu acum.

— Mereu zici asta. E din cauză că am început să mă îngraș?

Se așeză lângă el, cu pânțele ei ușor rotunjit și sânii plini.

Gabriel nu-i răspunse, ceea ce era în sine un răspuns.

— Pot să-ți dăruiesc plăcere. Știi că pot.

Îi înconjură umerii cu brațele, sărutându-l pe gât.

— Te iubesc.

— Am zis „nu acum”. Futu-i! Ești surdă?

Se desprinse din brațele ei, lăsându-și picioarele peste marginea patului. Parchetul din lemn era rece sub tălpile lui, dar de-abia dacă-l simți.

Toată atenția lui era concentrată asupra unui singur lucru – urmele de praf alb rămase pe noptieră. Acum era complet treaz, aranjând oglinda, lama de ras și bancnota de cinci dolari făcută sul.

Lumea din jurul lui dispăru și își simți mintea și trupul trezindu-se la viață, mișcărilor lui deveniră sigure și rapide.

Într-o clipită priză praful și totul se limpezi din nou. Era hiperalert. Putea să gândească. Putea să funcționeze.

Își aprinse o țigară, uitând că... ce i-o fi fost ea mai nou era în pat, urmărindu-l. Ea își trase un halat pe ea și se refugie în bucătărie, nevrând să expună copilul lor nenăscut la fumul de țigară.

El își termină țigara și făcu un duș, oprindu-se cât să bea ceașca de cafea pe care i-o lăsase ea lângă chiuvetă. Se spălă pe dinți și se bărbieri, enumerându-și în minte tot ce-avea de lucrat la teză, pe lângă lista interminabilă de sarcini impuse de domnul profesor Pearson.

Gabriel nu avea răgazul să-și analizeze viața sau acțiunile. Dacă ar li avut-o, și-ar fi dat seama că era un sclav, înrobit de cocaină, nicotină, cofeină și alcool.

Era înrobit și de patimile lui, asta când i se scula. Chiar dacă trăia cu Paulina și ea era gravidă, continua să aibă relații sexuale cu alte femei. Nu se obosea niciodată să se întrebe dacă ar trebui să pună capăt acestor deprinderi. De fapt, nu se gândea câtuși de puțin la asta. O făcea și gata.

— Ești frumos.

Paulina îl privea din prag, cu mâna pe abdomenul rotunjit care i se profila prin halatul de mătase neagră.

Gabriel o ignoră, cum făcea întotdeauna. Ignoră și cercănele de pe propriul chip, ochii injectați și faptul că era cu vreo cinci-șase kile mai slab decât greutatea lui normală.

— Ți-am pregătit micul dejun. Omletă cu pâine prăjită.

În glasul ei se citea speranță.

— Nu mi-e foame.

— Te așteaptă o zi lungă și Pearson o să te muncească din

greu.

— Nu mă mai freca la cap, se zburli la ea. Ți-am zis că nu mi-e foame.

— Iartă-mă.

Se uită cu un aer spășit la pântecul ei rotunjit.

— Te așteaptă pe masă, inclusiv fructe și cafea proaspătă. Tot ce trebuie să faci e să mănânci.

Ochii lui de safir se uitară țintă într-ai ei, în oglindă.

— Bine, îi zise tăios.

Ea zâmbi pentru sine și se făcu nevăzută în bucătăria minusculă.

În curând, Gabriel era îmbrăcat în uniforma respectabilă a unui doctorand la Harvard, cu tot cu blugii Levi's și sacoul de velur, și stătea la masă, înghițind cu noduri micul dejun. Bău a treia ceașcă de cafea și era gata să-și aprindă încă o țigară când observă că Paulina se uita fix la el. Cu o expresie lacomă.

— Ce e?

Ea veni să i se așeze în poală, luându-l de gât.

El gemu involuntar sub greutatea ei, fără a observa grimasa ei când îl auzi.

Își apropie buzele de urechea lui:

— Știu că te grăbești. Sărută-mă doar înainte să pleci.

— Paulina...

Ea îl întrerupse cu un sărut, strecurându-i limba în gură, dornică și pusă pe explorat.

Gabriel îi înconjură mijlocul cu brațele și o sărută la rândul lui, simțind că trupul lui începea să reacționeze.

— Haide, dragule – întinse mâna spre nasturele de la blugii lui. O să ne mișcăm rapid.

— N-am timp.

O ridică în picioare, gemând un pic din cauza efortului.

— Poate diseară.

Chipul ei se boți.

— Dar noaptea scrii.

— Pot să-mi fac timp.

— Dar n-o faci. Îi caută mâna.

— Gabriel, te iubesc. N-am mai făcut-o de ceva vreme. Te rog. Ochii ei mari, albaștri, se umplură de lacrimi și buza de jos începu să-i tremure.

El își dădu ochii peste cap.

— Bine. Dar trebuie să ne mișcăm rapid, împinse scaunul în spate și arătă spre prohabul lui.

— Bagă.

Cu o expresie entuziastă, ea îngenunche între picioarele lui și îi trase fermoarul.

Capitolul 31

August 2011

Umbria, Italia

Gabriel nu reușea să adoarmă, bântuit de amintiri tulburi. Minteia lui n-avea stare, purtându-l încoace și-ncolo. Într-un final, se plictisi să se tot perpelească de pe o parte pe alta și coborî să bea ceva.

Stând în bucătărie, trase o înjurătură. Eliminase toată tăria din casă, nu mai avea decât vreo câteva sticle de vin alb rezervate pentru Julianne. Dar vinul n-avea să-i potolească pofta. Nu în noaptea asta.

Nu, în noaptea asta voia scotch. Să simtă gustul catifelat pe limbă, cum îl arde pe gât, căldura latentă care avea să-i

cuprindă toată ființa.

Doar unul. Unul singur, atât îmi trebuie.

Dar degeaba. Nu mai era nici urmă de scotch.

Se gândi la Julianne, dormind în patul lui la etaj. Dormea liniștită, fără să aibă habar de demonii care-l chinuiau. Efectiv îi tremurau mâinile de poftă.

Își derula rapid în minte cei doisprezece pași din programul Narcomanilor Anonimi, înainte de a se concentra pe pasul doi.

O putere mai presus de mine mă poate întări.

Ajută-mă, Doamne!

Te rog.

Gabriel închise ochii și-și făcu semnul crucii, simțindu-se deznădăjduit și sfâșiat pe dinăuntru.

Știa că la câțiva pași distanță erau cheile de la Mercedes. Știa că putea să dea o fugă cu mașina până la o crăsmă din apropiere și să bea ceva. Julia dormea neînțoarsă. Putea să se întoarcă apoi în patul lor și ea n-avea să știe vreodată.

Deschise ochii.

Întinse mâna după chei.

Capitolul 32

— Gabriel?

Auzi vocea Juliei reverberând până pe balcon, unde stătea el.

Stătea într-un colț întunecos, posomorât. O auzi lipăind pe holul acoperit de gresie și ieșind pe ușile deschise, apropiindu-se de el.

— Ce faci?

Se uită la țigara pe care o ținea Gabriel într-o mână și la

paharul pe care-l ținea în cealaltă.

— Nimic.

El duse țigara la gură și trase încet din ea, întorcându-și fața spre cer și suflând fumul în sus.

— Tu nu fumezi.

— Cum să nu? Dar, de obicei, fumez trabucuri.

Ea se uită de la pahar la chipul lui, cu o expresie îngrijorată.

El ridică paharul, ca și cum toasta.

— Nu te îngrijora, e Cola.

Se strâmbă.

— Aș prefera un Laphroaig.

— N-avem.

— Știu, mârâi el. Nu e niciun strop de alcool în casă, în afară de vin.

— E doar alb. Ție-ți place roșu.

Sprâncenele ei se încrețiră.

— Te-ai dus să cauți?

— Și dacă m-am dus? se burzului Gabriel.

Julia își mușcă buza de jos.

Gabriel lăsa țigara în scrumieră și ridică mâna spre ea, lipindu-și policarul de buzele ei.

— Nu mai face asta.

Îi trase buza dintre dinți, apoi ridică țigara și se întoarse cu spatele la ea.

Se lăsa tăcerea între ei, o distanță nemăsurată, până când ea spuse în sfârșit ceva.

— Noapte bună, Gabriel.

— Stai așa.

Îi puse o mână pe șold, apăsându-l prin materialul diafan al halatului ei alb.

— Trebuie să te întreb ceva. Cum stai cu sănătatea?

— E trecut de miezul nopții și tu mă întrebi de sănătate?

— Răspunde-mi – tonul lui era sumbru. Te rog.

Ea își ridică părul care-i cădea peste față.

— Stau bine. Am tensiunea scăzută și de obicei am deficiență de fier, așa că iau un supliment.

— Nu știam asta.

— Hipotensiunea probabil că e ereditară. Și mama suferea de asta.

— Ereditară, mormăi el, trăgând din nou din țigară.

Suflă fumul pe nări, ca un dragon.

— E un pic ciudat să mă întrebi de sănătate în timp ce tu stai aici și fumezi, nu crezi?

— Mai bine decât să prizez cocaină, Julianne, îi replică el rece. Cum a murit mama ta?

— De ce mă întrebi asta?

Se trase de lângă el.

— Mi-ai spus că mama ta a murit după ce te-ai mutat la tatăl tău. N-am știut niciodată dacă a avut probleme de sănătate sau a suferit un accident

Expresia lui Gabriel era curioasă, dar ochii lui nu lăsau să se citească nimic.

— Era beată și-a căzut pe scara blocului. Și-a rupt gâtul.

Julia îi aruncă o privire otrăvită.

— Ești mulțumit acum?

Se întoarse, dând să între în casă, dar el o prinse de braț.

— *Julianne.*

— Nu mă atinge!

Își smulse brațul din mâna lui și se întoarse furioasă spre el.

— Te iubesc, dar poți fi un ticălos fără inimă uneori.

El sări pe dată în picioare, lăsându-și paharul și țigara pe masă.

— Nu neg.

— Te roade ceva, dar, în loc să-i spui *soției* tale ce ai pe inimă, ai prefera să stai de vorbă cu paharul, cu țigara și cu peisajul din Umbria. Bine. N-ai decât să stai toată noaptea aici de unul singur. Dar nu încerca să mi-o tragi mie mental.

Se îndreptă spre ușa care dădea în dormitorul lor.

— Nu încerc să ți-o trag.

— Atunci avertizează-mă înainte să începi să-mi sondezi amintirile nefericite.

Gabriel încercă să-și rețină râsul, dar nu reuși.

Ea se întoarse și-i aruncă o privire furioasă.

— Nu-i de râs!

— Să sondez, Julianne? Pe bune?

Expresia lui se relaxă, lăsând loc unui zâmbet jucăuș, la care ea nu putu decât să se încrunte.

Gabriel străbătu distanța dintre ei.

— Nu da vina pe mine că râd. Ai un vocabular de invidiat.

Ea se zbătu în brațele lui, dar în clipa următoare buzele lui îi luau cu asalt gura. O năpădi gustul de fum și tutun. O săruta blând, dar insistent.

Treptat, ea se înmuie.

— Iartă-mă, îi șopti el. Sunt prost dispus. N-ar trebui să mă descarc pe tine.

— Așa e, n-ar trebui. Când sunt supărată, eu vorbesc cu tine. *Vorbește-mi.*

Se dădu înapoi, trecându-și mâinile prin păr, zbârlindu-și și mai tare șuvițele negre.

Ea îl trase de cot.

— Toată lumea are zile proaste uneori. Dar nu poți să

deschizi anumite subiecte atât de brutal.

— Iartă-mă.

— Te-am iertat.

O trecu un fior.

— Dar mă sperii. Cauți scotch și vorbești despre cocaină.

Mă întrebi cum a murit mama. Ce se întâmplă?

— Nu în seara asta, Julianne.

Își trecu mâinile peste față.

— Nu ne-am necăjit destul pe ziua de azi? Du-te să te culci. Nu sunt o companie bună acum.

Se așază din nou, cu umerii lăsați.

Julia șovăi, uitându-se de la el la ușa dormitorului. O parte din ea își dorea să-l lase în boii lui. O parte se gândea că Gabriel suferă și că, dacă nu încerca să intervină, el va intra în depresie.

Sau mai rău.

Veni lângă el, întinzându-i sfioasă degetul mic, împletindu-l cu al lui.

— Ești supărat.

— Da.

Tonul lui era lipsit de expresie.

— Până să fim împreună, ce făceai când erai prost dispus?

— Beam și prizam cocaină. Și...

Începu să bată cu piciorul gol pe pardoseala balconului.

— Și?

Ochii lui albaștri se ațintiră într-ai ei.

— Și mi-o trăgeam.

— Funcționa?

El pufni.

— Temporar. Problemele mele reveneau întotdeauna a doua zi. Ea se uită spre dormitor, spre patul mare cu

baldachin.

Ridică bărbia.

— Haide.

— Unde?

— În pat.

Îl trase de degetul mic.

— Să ne descărcăm nervii.

Se uită cu patimă în ochii ei. Apoi păru să se tragă înapoi.

— Nu-i o idee bună. Ți-am zis, nu sunt în apele mele.

— Mă iubești?

El se încruntă.

— Normal.

— Mi-ai face rău?

— Categorie nu. Drept cine mă iei?

— Te iau drept soțul meu și cred că trebuie să ți-o trag până te scot din dispoziția asta nasoală. Așa că haide.

El rămase cu gura căscată.

Când se adună, expresia i se înăspri.

— Eu nu ți-o trag, Julianne.

— Nu, ai prefera să fiu altcineva ca să poți s-o faci.

Ochii lui aruncară văpăi.

— Nu-i adevărat Nu știi ce spui.

— Oh, ba da, știu. Nici nu m-ai atins când ne-am culcat. Aveam nevoie de tine, dar m-ai refuzat.

Își întinse brațele în lături.

— Nu pricepi? Și eu am nevoie de lucrul după care tânjești tu. Ajută-mă să uit că simt pe cale să pierd singurul frate pe care l-am avut vreodată. Te rog.

El se simțea sfâșiat pe dinăuntru. I se citea în privire, în dorința pe care o emana toată ființa lui.

Mânată de un impuls, Julia îi înconjură spatele cu brațul

și-și înfipse cealaltă mână în părul lui. LI trase spre ea și-l sărută apăsător.

El reacționează prompt, înfășurându-i picioarele în jurul șoldurilor lui. În curând el era cel care controla ritmul, strecurându-și limba în gura ei, insistent, pătimaș.

— Du-mă în pat, se rugă de el, când se opriră în sfârșit să-și tragă suflul.

— N-o să avem nevoie de pat.

Cu o privire periculoasă, o purtă în brațe în dormitor.

*

Gabriel nu se obosi să aprindă vreo lumină sau să dea drumul la muzică înainte s-o rezeme de primul perete. Lumina care se revărsa prin ușa deschisă de la baie risipea o parte din întunericul din dormitor, scaldându-l într-o penumbră cenușie.

Ea își încolăci picioarele în jurul șoldurilor lui în timp ce el îi scotea halatul. Mătasea căzu lin pe podea.

Gabriel îi strecură două degete în gură, umezindu-le, lăsându-și apoi mâna în jos, mângâind-o între picioare. Ea gemu și se împinse în mâna lui. Atingerile lui deveniră mai pătimașe.

— Ți-e teamă? o întrebă la ureche.

— Nu.

Julia își înfipse degetele în părul lui, trăgându-l spre ea și sărutându-l.

El îi explora gura, lingându-i buzele și strecurându-i limba în gură. Își lăsă mâna să alunece pe spatele ei, cuprinzându-i posteriorul și trăgându-l spre el.

— Uită-te, îi spuse răgușit, cu buzele pe gâtul ei.

— La ce să mă uit?

— La noi. În oglindă.

Julia deschise ochii și văzu oglinda de pe peretele din fața lor. Cumva, era poziționată la țănc spre a reflecta spatele dezgolit, splendid, al soțului ei și femeia brunetă ascunsă de trupul lui.

— Vreau să vezi ce văd eu când ajungi la extaz.

Gabriel îi lăsă o ploaie de sărutări pe gât, frecându-și apoi obrazul neras de pieptul ei. Îi cuprinse sânii în mâini, venerându-l pe fiecare în parte prin sărutări. Lingând, mușcând ușurel și sugând.

Își lăsă din nou mâna și, cu gesturi bine ținute, o mângâie, în timp ce cuprindea între buze rotunjimea trandafirică a unui sân.

Julia se străduia din răspuțeri să-și țină ochii deschiși, dar era foarte greu. El îi frământa carnea cu limba, trăgea cu buzele de pielea ei.

Ea nu văzuse niciodată cum arătau împreună. Trupul lui înalt și slab, al ei mai minion și mai moale la atingere. Pielea lor avea pigmentația diferită – el era mai smead, ea avea pielea albă.

Gabriel își revărsa toată atenția asupra ei. Ca și cum ar fi fost un muribund care-și trăia ultima noapte de amor. Atingerea lui era atât de fierbinte încât aproape că-i mistuia carnea de pe ea.

Sub efectul concentrării lui, pieri totul din jurul lor, cum se întâmpla întotdeauna în astfel de momente, în timp ce el o freca între picioare cu degetele lui curioase și membrul învârtoșat.

— Te vreau, murmură Julia, trăgându-se înapoi ca să-l vadă.

Se ținea de umerii lui, aproape călare pe el.

— Vreau să ajungi prima la orgasm. Nu-ți lua ochii de la

oglinză.

Continuă s-o mângâie, rezistând tentației de a accelera ritmul, în ciuda mișcărilor ei disperate.

Pe neașteptate, buzele ei trandafirii se întredeschiseră și icni, cu privirea ațintită asupra imaginii lor în oglindă.

Apoi, dintr-o singură mișcare, el o pătrunse.

Ea văzu cum i se dilatau pupilele, cum strângea involuntar din degete. Văzu șoldurile lui puternice și fundul lui superb modelat, numai mușchi, mișcându-se frenetic.

Gemu, închizând ochii.

— Ți-am zis să te uiți, mârâi el, mușcând-o ușurel de ureche.

Ea deschise ochii și îl văzu uitându-se încruntat la ea.

Își întoarse privirea spre oglindă. Gabriel menținu un ritm susținut, mișcându-se și opintindu-se.

Pe măsură ce el accelera ritmul, Julia începu să scoată suspine și gemete. Și totuși nu-și luă ochii de la oglindă.

— Ce facem noi nu se cheamă că ne-o tragem, șopti el. Uită-te la mine.

Ochii ei se desprinseseră de oglindă și-i întâlniră pe ai lui. Pupilele negre, dilatate, înghițiseră aproape cu totul albastrul de safir al irisurilor.

— Nu doar ne-o tragem. E cu mult mai mult de-atât.

Respirația lui se poticni în timp ce se opintea în ea, pierzând brusc ritmul.

— Întotdeauna.

Julia începu să gâfâie, icnind odată cu el.

Gabriel deschise gura să zică ceva, dar, chiar atunci, Julia ajunsese la orgasm. Cuvintele lui fură înecate de o mare de senzații. Ea închise ochii, străbătută de un val de plăcere.

Gabriel se mai opinti o dată cu forță și atinse și el culmea,

mușcând-o de claviculă.

Julia se chinuia să-și tragă suflul, cu obrazul rezemat de gâtul lui.

— Incredibil, zise el cu o voce joasă, după ce-și trăsesese răsuflarea.

Ridică privirea spre ea.

— Ești bine?

Ea închise ochii, rezemându-și capul de perete.

— Da, dar cred că sunt stoarsă. Lasă-mă o clipă înainte să mă pui jos.

— Ce te fiice să crezi că am terminat cu tine?

Îi dădu părul după umăr, căutându-i urechea cu buzele.

— Asta a fost *unu*, îi șopti.

*

Julia se trezi a doua zi singură în pat. În sine, asta nu era surprinzător. Dar când descoperi că baia și balconul erau de asemenea pustii, își trase halatul pe ea și porni în căutarea soțului ei.

Nu-l găsi nicăieri.

Cheile de la Mercedes erau pe dulapul din bucătărie, unde le lăsase el în ajun, lângă o sticlă goală de Coca-Cola. Nu-i lăsase niciun bilet.

O năpădi un val de tristețe. Avuseseră parte de o noapte pasională, mai pasională poate decât oricare petrecute până atunci împreună. Făcuseră dragoste rezemați de perete, pe dulăpiorul din baie, pe jos și, în sfârșit, în pat. Când Gabriel se potolise în sfârșit, lăsând-o să adoarmă, aproape că se lumina de ziuă.

Julia sperase să-l aibă alături la trezire și, poate, să-i exploreze pe îndelete trupul înainte de a face dragoste languros. Dar n-avusese norocul ăsta. Simți o împunsătură de

neliniște descoperind lipsa lui Gabriel și faptul că nu-i lăsase măcar un bilet. Nu-i lăsase nici măcar un pahar de apă sau de suc lângă pat, cum făcea de obicei.

Mă întreb dacă așa se simțeau celelalte femei cu care a fost după ce și-a petrecut noaptea cu ele. Dacă le îngăduia măcar să rămână peste noapte...

Neliniștea ei lăsă loc amărăciunii în timp ce urca în silă scările, întorcându-se în camera ei. Se schimbă în costumul de baie, luându-și ochelarii de soare și pălăria și pornind-o spre piscină. Înotul avea s-o ajute să uite de altele.

Dădu câteva ture de bazin până când aproape că uită de conversația cu tatăl ei din ajun și de tulburarea vădită a lui Gabriel din seara trecută. Apoi începu să calce apa la capătul mai puțin adânc, dând deodată cu ochii de o pereche de teniși aflați pe marginea piscinei.

— Parcă ți-am zis că nu vreau să ieși să înoți de una singură.

Gabriel se ridică, întinzându-i un prosop. Era îmbrăcat în ținuta de jogging și transpirase, tricoul de pe el era ud learcă.

— Bună dimineața și ție!

Înotă până la margine și-i smulse prosopul din mână.

— Bună dimineața!

— N-aș fi ieșit să înot singură dacă nu m-ai fi lăsat singură, mormăi ea, ieșind din piscină.

— Știi că dimineața îmi place să alerg.

— E aproape prânzul.

Se înfășură în prosop și se întoarse spre el, cu mâinile în șolduri.

Gabriel părea agitat. Se tot uita la ea, dar n-o privea în ochi și avea un aer vădit stingherit.

Julia se întrebă cum se putea ca, după o noapte de sex fantastic, ea să se simtă relaxată, parcă plutind, iar el să se simtă încordat la maximum.

— Puteai să-mi lași un bilet.

— Puteam, zise el încet, dar nu m-am gândit.

— Dacă vrei să fugi, nu-i nicio problemă. Spune-mi doar când ai de gând să te întorci.

Gabriel deschise gura, dând să protesteze, dar brusc se răzgândi.

— O să fac un duș. Am făcut rezervare la hotel pentru tatăl tău ieri și l-am rugat pe concierge să le trimită un coș cu fructe. O să stau cam toată ziua în birou, am de lucru. Dar diseară te scot la masă în oraș, în Todi.

— Nu.

El clipi șocat.

— Nu?

— Nu, Gabriel. Nu poți să te refugiezi în biroul tău după ce m-ai tratat cu atâta răceală. Nu.

Expresia lui se schimbă.

— N-o fac cu intenție, Julianne, îi zise încet.

Ea se uită țintă la el.

Gabriel își scărpină bărbia nerasă.

— Mă preocupă multe.

— Asta mi-ai zis și azi-noapte. Speram ca activitățile noastre să te ajute.

Chipul lui se înnegură.

Stând în fața ei, întinse mâna să atingă lănișorul de la gâtul ei. Mângâie pandantivul în formă de inimă cu degetul

— Ești întotdeauna minunată. Te-aș putea ține în brațe și aș putea face dragoste cu tine toată ziua, dar asta nu mi-ar rezolva problemele.

Julia își lăsă mâna peste a lui.

— Atunci spune-mi că mă iubești.

El îi întâlni privirea.

— Te iubesc.

Julia oftă din rărunchi.

— Du-te să-ți cauți răspunsul. Dar nu uita că nu ești singur în casa asta. Nu vreau să trăiesc cu o fantomă.

Expresia lui deveni chinuită. O sărută cast, apoi ieși de pe terasa acoperită unde era piscina.

*

Ținându-se de cuvânt, Gabriel își petrecu după-amiaza în birou, cu ușa închisă.

Julia habar n-avea ce face el, dar spera că rezolvă problema care-l tulbura atât de profund, oricare ar fi fost aceasta.

I se derulară mai multe scenarii prin minte. Poate că îl contactase Paulina, dându-l peste cap. Poate că vestea despre boala fratelui ei îl făcuse să-și reanalizeze propria dorință de a avea un copil. Poate că realiza că viața maritală nu era ce sperase el că va fi – că gândul de a fi legat de o singură femeie, de ea, i se părea înăbușitor.

Neliniștea Juliei se intensifică. Putea înfrunta orice, își zise, mai puțin indiferența lui Gabriel. Văzuse dispreț în ochii lui și altă dată. Fusese alungată din preajma lui. Supraviețuise o dată experienței, dar gândul că el ar putea s-o părăsească din nou o paraliza.

Încercând să-și ia gândul de la asta, se așeză la computer, începând să caute informații despre Spitalul de Pediatrie din Philadelphia și sindromul hipoplastic cardiac stâng.

Ce găsi pe site-ul spitalului îi dădu oarece speranțe. Erau descrise cazurile mai multor pacienți supuși aceleiași operații

care urma să i se facă și fratelui ei. Dar fiecare caz era însoțit de avertismentul că nimeni, nici măcar specialiștii din spital, nu putea anticipa evoluția stării de sănătate a pacienților odată cu înaintarea în vârstă.

Se rugă în gând pentru tatăl ei și Diane și, la urmă de tot, pentru fratele ei. Se rugă Domnului să-l ajute și să-i dea sănătate.

Apoi gândul i se întoarse spre soțul ei.

Se rugă pentru el. Se rugă pentru căsnicia ei. Crezuse că activitățile lor din ajun îi apropiaseră și că-l vor face mai dispus să comunice cu ea.

Acum se temu că avuseseră efectul contrar. Dacă Gabriel îi putea comunica ce simte în planul carnal, poate nu mai considera necesar să comunice cu ea verbal.

Preocupată de astfel de gânduri, își reluă cercetările în domeniul cardiologiei pediatrice, citind articol după articol, până când începură să i se încețoșeze literele dinaintea ochilor și-și lăsă capul să cadă pe brațul fotoliului.

*

Julia se trezi cu senzația că cineva o urmărea.

Era întinsă în pat Gabriel era așezat lângă ea, strângându-și genunchii la piept. O privi de după ochelari.

— E târziu, îi șopti el. Culcă-te.

Se chiorî la ceasul de pe noptieră. Era trecut de miezul nopții.

— Am sărit peste cină.

— Erai epuizată. Te-am ținut prea mult trează azi-noapte.

Julia căscă.

— Treci încoace.

El se feri de mâna ei întinsă.

— Hei, îi șopti ea. Nu vrei să mă săruți?

Își șterse buzele de ale ei mai curând în silă.

— Asta nu e un sărut ca lumea, se îmbufnă ea. Ești cocoțat în pat ca un gargui, uitându-te chiorâș la mine. Ce s-a întâmplat?

— Nu mă uit chiorâș la tine.

Ea se ridică în fund și-i înconjură umerii cu brațele.

— Atunci sărută-mă pe bune, dragul meu soț precum un gargui, care nu se uită chiorâș la mine.

Sprâncenele lui se încrețiră.

— Gargui? N-ai pic de milă pentru egoul unui bărbat, doamnă Emerson.

— Sunteți mult mai arătos ca mine, domnule profesor. Dar nu mă deranjează.

— Nu lua cele sfinte în deșert.

Gabriel se înnegură la față.

Ea se lăsă să cadă din nou pe saltea, gemând de iritare.

— Te iubesc, Gabriel. Asta înseamnă că sunt dispusă să înghit foarte multe din partea ta. Dar n-o să te las să mă ții la distanță. Ori îmi spui ce ai pe suflet, ori am plecat acasă.

Îi simți privirea înainte de a o întâlni – două safire strălucitoare, ce aruncau văpăi de furie în întunericul din jurul lor.

— Ce face? mârâi el.

— Dacă mă duc să stau cu tata, el n-o să refuze să-mi vorbească. Pot să am grijă de el și de Diane când se întorc de la spital. Tu te porți de parcă nu mă poți vedea în ochi.

Se întoarse pe spate, cu ochii la baldachin.

— *Beatrice* – tonul lui era îndurerat. Dacă simți nevoia să mergi să-ți vezi tatăl, mergem împreună. Dar nu te-aș lăsa niciodată să faci drumul ăsta singură. Nici mort nu te las să pleci acasă fără mine.

Ea schiță un zâmbet firav.

— Ei da, ăsta-i Gabriel cel cu care m-am măritat. Mă gândeam că te-am pierdut.

Îi scoase ochelarii, punându-i pe noptieră. Apoi îl trase lângă ea sub cuvertură.

El se întoarse pe o parte, cu fața la ea. Apoi, nespun de blând, îi găsi buzele pe întuneric.

— În sfârșit.

Julia își lăsă capul pe pieptul lui.

— Spune-mi de ce ești așa posomorât.

— Nu cred că vrei să auzi chestia asta acum.

— Ba da, vreau.

— Bine. Ai zis că tu crezi că mi-aș dori să fii altcineva ca să ți-o pot trage.

Tonul lui deveni tăios.

— Să nu-mi mai zici niciodată așa ceva.

— Iartă-mă, șopti ea.

— Nu-i adevărat. Mă jur pe ce-am mai sfânt că nu-i adevărat. Am lăsat în urmă viața aia și, așa să mă ajute Dumnezeu, nu vreau să mă întorc la ea.

— Nu-ți ceream să te întorci la ea. Speram c-o să-ți exorcizezi proasta dispoziție cu mine, în loc să stai singur cu gândurile tale negre.

— N-aveam fantezii legate de a mi-o trage cu alte femei, te asigur – părea furios. Și relația dintre noi e prea importantă ca s-o înjosesc astfel

Ea se ridică brusc în capul oaselor.

— N-a fost nimic înjositor în ce-am făcut azi-noapte. Ne iubim. Amândoi promisem o veste tulburătoare. Aveam nevoie de alinare.

— Am fost egoist.

— A fost ceva reciproc. Mai știi? Te doream. Aveam nevoie de tine. Dacă ai fost egoist, atunci și eu am fost. Dar eu nu văd așa lucrurile. Da, a fost mai agresiv și mai energic decât suntem noi de obicei. Dar mi-ai promis că voi fi în siguranță cu tine. Și m-am simțit în siguranță. Mi-ai promis că putem s-o facem și mai aventuros. Aseară a fost o astfel de aventură. Și, dăruind, am primit amândoi.

Încercă să rămână serioasă, dar nu reuși.

Zâmbi cu gura până la urechi, încercând să-și rețină un chicotit.

Într-o fracțiune de secundă, se trezi pe spate, cu el deasupra ei, cu fața la câțiva centimetri de fața ei.

— Nu cred că sfântul Francisc ar fi de acord cu faptul că ai preluat o parte din rugăciunea lui și ai aplicat-o partidelor noastre, mârâi el.

— Francisc credea în dragoste și în căsătorie. Ar înțelege. În cel mai rău caz, dacă n-ar fi încântat, n-ar zice nimic despre asta.

Gabriel închise ochii și clătină din cap. Dar îi juca un zâmbet pe buze.

Când deschise ochii, expresia lui era tandră.

— Aș putea trăi o veșnicie cu tine și tot m-ai surprinde cu câte ceva.

— Mă bucur să aud asta, Gabriel, pentru că de mine nu mai scapi. Chiar și când ești prost dispus. Nu mi-e rușine de ce facem cu trupurile noastre, pentru că o facem și cu sufletul. Nu vreau să-ți fie rușine nici ție.

El încuviință și o sărută, cu evlavie aproape.

Julia îi răspunse la sărut.

— Îmi spui că simt în siguranță în patul tău. Dar vreau să știi că tu ești liber în patul meu. Tot ce purtăm cu noi, toate

lucrurile din trecutul nostru, nimic din astea nu contează aici.

El îi mângâie obrazul cu policarul.

— Bine.

— Acum vrei să spui de ce erai așa abătut aseară?

— Nu încă.

Se lăsă o umbră pe chipul lui.

— Am nevoie de puțin timp.

Își făcu de lucru cu cerceļușii ei cu diamante.

— Inima mea îți aparține. Nu te îndoii niciodată de asta.

Julia se lăsă în brațele lui, dar rămase mult timp așa până s-o ia somnul.

Capitolul 33

Julia nu era psiholog. Făcuse ședințe de terapie și era familiarizată cu procesul de recuperare și programele în doisprezece pași. Dar se străduia din răspuțeri să nu le pună diagnostice altora. În cazul soțului ei, nu se putu abține. Îl rodea ceva. Ceva îndeajuns de îngrijorător încât să-l facă să apeleze la vechile lui mecanisme adaptative.

Bănuia că ce-l rodea, orice ar fi fost, avea de-a face cu vestea pe care o primiseră de la Tom și Diane, dar nu era sigură. O corelație nu e totuna cu relația cauză-efect, astfel că se putea să fie o simplă coincidență.

Fără a ști care era problema, nu știa cum să-l ajute. Sau să-l aline. Avea senzația că plutește un nor negru deasupra lor, în ciuda încercărilor susținute ale lui Gabriel de a se preface că totul era în regulă.

Ea nu se lăsa păcălită. Și o rănea refuzul lui de a-și împărtăși problemele.

Pe măsură ce sejurul lor în Umbria se apropia de sfârșit și

se pregăteau să plece spre Florența, decise să facă tot ce-i stătea în puteri ca el să se simtă sprijinit și iubit. Dar era hotărâtă ca, dacă până la întoarcerea la Cambridge el nu i se destăinua, să ia taurul de coarne.

*

Vara trecută, Gabriel făcuse voluntariat la orfelinatul franciscan din Florența în răstimpul cât fusese despărțit de Julia. Dar, după cum descoperise rapid personalul de-acolo, nu era voluntarul ideal. Nu-i plăcea să se lase îndrumat, el imprima direcția. Nu ezita să facă schimbări în modul cum funcționa orfelinatul sau să-și exprime pretențiile cu privire la dependențe sau la mâncare. Când personalul protesta, explicând că n-au fonduri spre a implementa schimbările dorite de el, le plătea pur și simplu din buzunarul lui.

Pe scurt, directorul orfelinatului, Fra Silvestro, îi primi cu bucurie donațiile, dar fu ușurat când franciscanii de la Santa Croce îl convinseră pe Gabriel că ar fi mai util dacă se dedica turneelor și prelegerilor despre viața lui Dante.

Ca urmare, Fra Silvestro o primi cu brațele deschise pe Julia la orfelinat în luna august, sperând că va tempera elanurile filantropice mai agresive ale soțului ei.

La sosire, soții Emerson fură întâmpinați de director, de asistenta acestuia, Elena, și de un grup de copii. Copiii, cu vârste cuprinse între patru și opt ani, i se adresau Juliei cu apelativul *Zia Julia*²⁵ și-i înmânară un buchet de flori, precum și mai multe desene făcute de ei. Desenele în culori vii înfățișau copii zâmbitori, așezați în jurul unei femei cu părul lung și negru.

Pentru o clipă, Gabriel se simți copleșit. În ochii copiilor,

⁷ „Tanti Julia” (ital.) (N.t.)

mai ales la cei mai mari, se întrezări pe el însuși, copil fiind. Își aminti cum stătea în sala de așteptare a spitalului din Sumbury, după moartea mamei lui, încercând să ia ceva de mâncare de la un automat. N-avea niciun ban, așa că se târâse pe jos, căutând pe sub automat fișe rătăcite.

Își înăbuși amintirea. Dacă n-ar fi dat Grace peste el în ziua aceea, viața lui ar fi fost cu totul alta.

Julia salută toți copiii, unul câte unul, lăsându-se pe vine ca să fie la înălțimea lor. Părea să se simtă în largul ei, sporovăind și glumind cu ei în italiană.

După ce se făcură prezentările, soții Emerson fură conduși într-o curte laterală unde se adunaseră ceilalți copii din orfelinat, cu vârste cuprinse între un an și doisprezece ani. Copiii mici fură aduși afară de îngrijitori, ca să participe și ei la petrecere.

Gabriel nu reușise să închirieze animale de fermă, dar le asigurase serviciile a patru ponei, cu dresori cu tot. Poneii erau legați în celălalt capăt al curții, înconjurați de o mulțime de copii entuziasmați.

Mai aveau baloane, jocuri și un castel mare gonflabil pentru sărituri. Îi așteptau mesele încărcate cu mâncăruri și dulciuri și o piramidă mare de cadouri împachetate.

— Cum o să știe fiecare care e cadoul lui? se întrebă Gabriel cu voce tare.

Julia se uită la piramida de cadouri.

— Sunt sigură că fiecare cadou are etichetă.

— Și dacă nu le place ce cadou au primit?

— Elena i-a întrebat pe copii ce-și doresc și exact asta le-am luat.

Julia îl strânse de mână.

— Nu te mai agita. Copiii o să vadă că te încrunți și o să

se sperie.

Gabriel pufni, iritat că era acuzat pe nedrept, dar își controlează cu grijă expresia.

O urmărește alăturându-se copiilor la joacă, suflând baloane de săpun și jucându-se cu baloanele. Un țânc brunet, cu ochii negri, prinse mare drag de ea și în curând Julia umbla de colo-colo cu el în brațe, desprinzându-și părul din pumnișorii lui dolofani, ferindu-se de un firicel de salivă.

Gabriel fu izbit de o revelație intensă.

Julianne e făcută să fie mamă. E iubitoare, generoasă și răbdătoare. Are ce i-a lipsit mamei mele biologice și ceea ce Grace avea din plin.

Poate că are chiar îndeajuns spre a compensa lipsurile mele.

Ca să-și alunge melancolia, Gabriel ajută cu poneii, ridicându-i pe copii în șa și ajutându-i să coboare. Julia avusese dreptate. Poneii fură atracția principală a petrecerii. Copiii se înghesuiau să-i mângâie și să-i hrănească între plimbări.

Când veni momentul împărțirii cadourilor, Gabriel se postă cu Julia în spatele mesei cu daruri.

Fratele Silvestra făcu un scurt anunț pentru copii, mulțumindu-le lui Zio²⁶ și Ziei Emerson pentru generozitatea lor. Gabriel și Julia mulțumiră cu un gest din cap, înconjuțați de aplauze politicoase. Apoi, Julia începu să împartă cadourile, fără a-l lăsa pe țânc din brațe.

Gabriel i-ar fi dat o mână de ajutor, dar un băiețel îl trase de pantaloni, vrând să-i atragă atenția.

— Bună, îi zise Gabriel în italiană. Ce mai faci?

²⁶ „Unchiul, nenea” (ital.) (N.t.)

— Tu ești? îl întrebă băiatul.

— Cine să fiu?

— Superman.

Gabriel schiță un zâmbet intrigat

— De ce crezi că sunt Superman?

— Semeni cu el. Pot să văd ce ai pe sub cămașă? — și arătă spre cămașa albă a lui Gabriel.

El zâmbi mânzește.

— N-am costumul pe mine azi.

— Ai ochelari de Clark Kent.

Gabriel își scoase ochelarii și se uită curios la ei. El era de părere că ochelarii lui cu rame de la Prada erau mult mai eleganți decât aceia oribili purtați de Clark Kent.

(Poate că se înșelase.)

N-avu timp să se simtă jignit, însă, pentru că, de îndată ce își scoase ochelarii, băiatul scoase o exclamație de surprindere. Încă vreo câțiva copii se strânseseră în curând ciorchine în jurul lui.

— E Superman, șopti primul puști, triumfător.

Gabriel își puse ochelarii la loc pe nas, apoi se aplecă să-l ciufulească pe băiat.

— Mă tem că nu sunt Superman. Sunt *Zio* Gabriel din America. *Zia* Julia e soția mea.

Copiii se uitară înspre Julia, care continua să-i strige pe nume și să împartă cadouri viu colorate. Ea le surprinse privirile și le zâmbi suav.

— E Lois Lane, exclamă un firicel de voce.

— Da, zise primul băiat. O recunoaștem. E Lois Lane.

Gabriel o studie pe Julia ca și cum o vedea pentru prima oară.

— Aveam impresia că Lois e mai înaltă, reflectă, mai mult

pentru sine.

— Am o poză. Vezi?

Un băiat ridică o revistă de benzi desenate și-i arată desenul cu Lois Lane de pe copertă.

— Ea e.

— S-a tuns, zise un alt băiat, uitându-se cu un aer dezamăgit la Julia. Îmi plăcea mai mult cu părul lung.

— Mie-mi spui? mormăi Gabriel.

— Poți să faci vreo scamatorie? interveni una dintre fete.

— Ce fel de scamatorie?

Profesorul se chinui să-și ascundă amuzamentul

— Să ridicii ceva greu, să vezi prin pereți, să zbori.

— Oh, da, să zbori!

Copiii începură să țopăie entuziasmați.

Profesorul se uită la mulțimea crescândă de puști care se învârteau în jurul lui și oftă. Își întinse mâinile în lături ca să-i potolească.

Apoi se aplecă spre ei, coborând glasul.

— Nimeni nu știe despre Clark Kent că e Superman.

— Eu știu, zise unul dintre băieți, ridicându-și mâinile în aer.

Gabriel zâmbi larg.

— Da, tu știi. Dar niciunul dintre adulți nu știe. Eu și Lois suntem aici pentru petrecere. Așa c-am nevoie ca voi toți să ne ajutați să păstrăm secretul. M-ați înțeles?

Câțiva dintre copii se uitară sceptic la el, dar mulți dintre ei dădură din cap că da.

— Acum Lois are câte un cadou pentru fiecare dintre voi. Ce-ar fi să vă duceți acolo s-o salutați și să vă luați cadoul?

Cu reacții oarecum împărțite, copiii începură să se risipească, atrași în curând de alte tentații.

Julia, care trăsesse cu urechea la conversația purtată în apropiere, îi întâlnește privirea și-i făcu cu ochiul.

Superman? schiță din vârful buzelor.

El scutură din cap. I se spusese în multe feluri în cei treizeci și cinci de ani de viață, dar nimeni nu-l acuzase vreodată c-ar fi Superman. Deși, trebuia să recunoască, Julia ar fi fost o Lois Lane al naibii de bună.

Se întrebă dacă exista vreun magazin de costume în Florența pe la care ar fi putut trece.

Tocmai reflecta la asta (și la alte nebunii) când simți o privire ațintită asupra lui Plecându-și privirea, văzu o fetiță blondă. Își sugea degetele și se uita țintă la el.

El îi zâmbi.

— *Ciao, tesoro.*

Fetița își scoase degetele din gură și întinse brațele spre el.

La început, Gabriel nu înțelese ce voia. Ea își ridică brațele mai sus și le flutură un pic.

— Vrea s-o iei în brațe, Superman.

Julia se ivise brusc lângă el.

Gabriel luă fetița în brațe și ea zâmbi un pic, înainte de a-și vârî degetelele la loc în gură.

În clipa aceea, Julia se uită în ochii lui și se privi îndelung. O salută și ea pe fetiță și-o bătu pe spate. Apoi se întoarse la masa cu daruri.

— Maria nu vorbește.

Gabriel se întoarse și dădu cu ochii de Elena, asistenta de încredere a lui Fra Silvestre.

Elena întinse mâna, dându-i o șuviță blondă după ureche fetiței.

— Mă mir c-a venit la dumneavoastră De obicei se ferește de necunoscuți.

— Câți ani are? întrebă Gabriel.

— Trei – Elena trecu la engleză. Dar, de când a venit aici, acum aproape un an, n-a vorbit deloc.

— De ce?

— A suferit prea multe traume.

Gabriel se uită la chipul angelic al fetei și-și reține câteva înjurături.

— Va mai vorbi vreodată?

— Sperăm. Cu siguranță are nevoie de o familie.

Involuntar, Gabriel o strânse mai tare în brațe.

— E greu să le găsiți familii?

— Uneori.

Elena îi zâmbi Mariei și i se adresă în italiană, întrebând-o dacă îi place la petrecere.

Maria încuviință și arătă spre ponei.

— Ah. Cred că ți-ar plăcea să te plimbi cu poneiul. S-o iau eu?

Elena dădu să i-o ia din brațe, dar Gabriel clătină din cap.

— O duc eu.

O duse până unde erau poneii și-o întrebă în italiană care îi plăcea cel mai mult. Ea îl arătă pe cel mai mic, un ponei negru cu pete albe. Avea o coadă împletită, cu o panglică roșie la capăt îl chema *Ciocolato*.

Gabriel o așeză cu grijă în șa și-și lăsă mâna pe spatele ei, în timp ce proprietarul poneiului începu să-i plimbe în cerc.

Maria zâmbi și strânse între degetele coama poneiului.

În timp ce Gabriel se plimba cu fetița și poneiul, reflectă la faptul că viața lui ar fi putut fi cu totul alta. El nu era orfan, ci avea o familie. Și avea o familie deoarece Grace și Richard îl primiseră în casa și în inimile lor.

Chiar dacă umbra care îl apăsa acum nu se risipise, simți

un val de recunoștință pentru speranța care-i luminase viața. Și își jură că va împărtăși această speranță și altora. Cumva.

*

Julia își urmări soțul cu ceata de copii și, mai târziu, cu fetița și se trezi privindu-l fascinată. Se înduioșă văzându-l pe bărbatul înalt, chipeș, explicând de ce nu era Superman.

Nu avusese prea multe ocazii să-l vadă pe Gabriel interacționând cu copii. Nu-l însoțise niciodată când făcea voluntariat la Italian Home for Children. Îl văzuse interacționând cu Quinn, desigur, dar doar în câteva rânduri.

Fu mișcată văzând cât de drăguț și protector se purta cu Maria.

Domnul profesor avea o personalitate care intimida. Uneori putea fi rece și distant cu siguranță, avea momente ca acela în care îl găsisese fumând pe balcon în Umbria, când își făcuse griji pentru el. Dar, văzând blândețea neașteptată cu care îi trata pe copii, se întrebă cum s-ar purta el cu copiii lor. I-ar ciufuli pe băieți și le-ar povesti despre Superman. Pe fete le-ar purta în brațe și le-ar trata ca pe niște prințese.

Văzându-l zâmbind și sporovăind cu fetița tăcută, Julia realizează că era adevărat ce-i spusese Tammy – copiii scot la lumină ce e mai bun într-un bărbat de treabă.

Și își dorea nespus să-i ofere această șansă lui Gabriel.

Într-o bună zi.

*

După o zi plină de realizări, dar obositoare, Julia stătea cu Gabriel pe terasa camerei lor preferate de la Gallery Art Hotel. Aveau atâtea amintiri legate de terasa aceea și de camera în sine. Era locul în care Julia îi dăruise virginitatea ei și locul în care se întorsese el când simțise că e în pericol să cedeze dependențelor lui în perioada cât fuseseră despărțiți.

Gabriel era întins pe banchetă, cu mâinile sub cap, uitându-se la cerul înstelat. Ea stătea lângă el, sorbind dintr-un pahar de San Pellegrino.

— Ai putea să bei un vin, zise el, arătând spre paharul din mâna ei.

— Mă mulțumesc cu apă, Superman.

El zâmbi involuntar.

— A fost o conversație interesantă. Mi s-a spus în multe feluri de când sunt. Dar nimeni nu mi-a zis vreodată Superman.

Ea îi mângâie brațul cu degetele.

— Doar pentru că n-au avut curajul. Mie chiar îmi place ideea că ai fi profesorul chipeș, dar un pic tocilar, ziua și supereroul sexy noaptea.

— Ți-am zis ce pățești dacă mă mai faci tocilar.

Gabriel îi prinse încheietura și o trase aproape călare peste el.

Apa din pahar aproape că dădu pe margini, așa că Gabriel i-l luă din mână, punându-l deoparte.

Își apropie fața de a ei.

— Pot să-ți arăt niște figuri de superoi la noapte.

— Pe asta mă bazez, șopti ea.

— Nu mi te-am imaginat pe post de Lois Lane până acum. Dar asemănarea e remarcabilă.

Julia își dădu ochii peste cap.

— În tot acest timp mi-am închipuit că ești îndrăgostit de Beatrice, când, de fapt, era vorba de Lois Lane. Trebuie să schimb genurile literare.

— Ei, nu chiar. Dar ar fi interesant să jucăm puțin teatru, domnișoară Lane.

— Va trebui să dăm o petrecere de Halloween ca să ne

putem costuma.

Gabriel îi mângâie linia maxilarului cu degetul.

— Nu e nevoie să așteptăm până la Halloween.

Ea simți un fior pe șira spinării auzindu-i tonul.

— Aștept cu nerăbdare. Te-ai simțit bine la petrecere?

— Desigur.

El îi dădu drumul, întorcându-și privirea spre cer.

Julia oftă, luându-și paharul. Luă o gură de apă, întrebându-se cum să deschidă subiectul.

— S-a întâmplat ceva azi, nu-i așa?

— Da.

Așteptă ca el să continue, dar Gabriel nu mai zise nimic, își lăsă paharul pe masă și veni spre el, punându-i mâna pe abdomen.

— Vrei să vorbești despre asta?

El clătină din cap.

Ea simți o strângere de inimă.

— Lista lucrurilor pe care nu vrei să le împărtășești cu mine e din ce în ce mai lungă.

— Tăcerea mea nu e menită să te rănească.

— Dar mă rănește.

Julia pufni frustrată.

— Cum pot să-ți fiu parteneră dacă nu vrei să-mi spui ce ai pe suflet?

— Julianne, o să-ți spun. Promit. N-o să fac nimic fără a discuta cu tine. Am nevoie doar să... să-mi lămuresc niște lucruri mai întâi.

— Nu le poți lămuri cu mine? Știi să ascult. Te pot ajuta.

— Știi să ascuți. Foarte bine, chiar. Dar uneori un bărbat trebuie să-și rezolve singur problemele.

— Țasta e modul macho de a spune „Nu-ți bate tu căpșorul

drăgălaș, scumpo”?

— Modul macho?

El râse în barbă, sărutându-i palma.

— Ești adorabilă.

Ea se trase înapoi, încrucișându-și brațele la piept.

— Nu e cel mai bun moment să mă iei de sus, Gabriel.

El se întoarse pe o parte și-i sărută cuta dintre sprâncene.

— Nu te iau de sus. Chiar *ești* adorabilă.

Se opri, privind-o atent și pătimaș.

— Ai nevoie să fii mamă. Când te-am văzut cu copiii – cât de iubitoare ești, cât de în largul tău. Ai un dar înnăscut.

— Azi a fost o zi specială. Poneii aduși de tine au făcut furori.

— Ai avut dreptate, ca de obicei.

— Atunci de ce ești așa abătut?

— Mi se rupe inima să-i las acolo.

Tonul și ochii lui Gabriel îi trădau tulburarea.

Julia îl studie, realizând că, orice emoții trăise el la orfelinat, reușise să și le ascundă foarte bine.

— Copiii sunt tratați foarte bine. Personalul îi iubește. Sunt în siguranță.

— Tot un orfelinat e.

— Da.

Julia îi ridică o buclă căzută peste frunte. Îi trecu degetele prin păr, încercând să-l aline.

— Știi cum se simt, spuse el încet. Când a murit mama, timp de mai multe luni n-am știut ce-avea să se întâmple cu mine. Aș fi putut ajunge într-un orfelinat sau la o familie adoptivă. M-ar fi putut trimite înapoi la New York, să locuiesc cu familia maică-mii. Eram în suspensie, nu știam dacă avea să vină cineva să mă ia de-acolo sau dacă Grace și

Richard aveau să se sature de mine și-aveau să-mi facă bagajele.

— N-ar fi făcut niciodată una ca asta.

— Nu știam atunci. Erau niște străini. Nu eram copilul ideal pentru adopție. Tata nu voia să aibă de-a face cu mine, familia mamei nu mă voia. M-ar fi lăsat într-un orfelinat – ei, carne din carnea mea. Acum înțelegeți de ce nu vreau să am de-a face cu ei?

Julia își lăsă mâinile pe chipul lui.

— Da. Dar erai numai bun să fii adoptat. Grace și Richard s-au atașat de tine de la început.

— Dacă nu m-ar fi luat ei, ce s-ar fi ales de mine?

— N-are rost să te frământăți cu asta. Ai o familie care te iubește și mă ai pe mine.

— Tu ești totul pentru mine, Julianne.

Frumusețea declarației lui o sfâșie pe dinăuntru. Se aplecă să-l sărute, încercând să-i arate cât de mult însemnau cuvintele lui pentru ea.

Când se desprinsese de el, Gabriel o prinse de încheietură.

— Am putea să adoptăm un copil.

— Credeam că vrei să încercăm mai întâi să facem un copil.

El își feri privirea.

— S-a schimbat ceva? insistă ea, observându-i postura.

— Copiii ca Maria merită un cămin. Nici măcar nu vorbește!

Gabriel era într-o stare de agitație vădită.

— Poate c-ar trebui s-o ajutăm pe Elena să-i găsească o familie. Tu cunoști o mulțime de oameni.

— Dar noi?

— Ce-i cu noi?

— De ce n-o luăm noi?

Julia se uită în ochii lui, surprinsă să descopere că el vorbea serios.

— Scumpule, nu suntem în cea mai bună situație ca să luăm un copil mic acasă cu noi.

— Ne iubim și am iubi-o. Avem o casă și curte. Vorbim italiană.

— Maria este o fetiță cu nevoi speciale și noi n-avem experiență în creșterea copiilor. Deja mă tem de ce greșeli voi face.

Gabriel se ridică în șezut.

— Cum ai putea tu să faci vreo greșală? Ești întruchiparea blândeței și bunătații. Copiii sunt atrași de tine.

— Nu simt pregătire.

— Nici dacă ai avea un ajutor? Am dreptul la un an sabatic. E una dintre condițiile pe care le-am pus celor de la Boston când m-am mutat de la Toronto.

Julia îi aruncă o privire uluită.

— Ai renunța la anul tău sabatic ca să stai acasă cu mine și copilul?

— De ce nu? Copiii mai și dorm. Am putea face cu rândul. Trebuie să recunoști că ți-ar fi mai ușor dacă ai avea o mână de ajutor.

— Niciunul dintre noi nu știe prea multe despre îngrijirea unui copil mic.

— O avem pe Rebecca.

Julia pufni în râs.

— Rebecca e minunată, dar e menajera noastră, nu e dădacă. Are copii mari. Nu cred c-ar vrea să ne ajute cu un copil.

— Cred că, dacă ai întreba-o, ai avea parte de o surpriză.

Deja s-a oferit să ne ajute mai mult când vom avea un copil.

Julia se trase înapoi.

— Ai vorbit cu ea despre asta?

El ridică mâinile.

— Nu. Dar, înainte să ne căsătorim, mi-a pomenit că speră c-o să ne fie alături mult timp, cât să ne vadă întemeindu-ne o familie.

Se încruntă.

— Nu sunt inamicul, Julianne. Nu caut constant modalități de a-ți sabota educația. Sau viața.

Julia își lăsă capul în pământ.

— Iartă-mă. Am senzația că și cea mai mică schimbare mă va distra de la ținta mea și c-o să pic.

— Cred că ăsta e cel mai sincer lucru pe care l-ai zis despre doctorat.

Ea își ridică privirea, cu un aer circumspect.

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că ți-e teamă c-ai putea să dai greș, draga mea. Chiar dacă atâția oameni vor să te sprijine și să te ajute. Inclusiv eu și Rebecca

Ea dădu să protesteze, dar Gabriel o întrerupse.

— Angoasele legate de întemeierea unei familii sunt de înțeles. Dar cred că tu ți-ai fi făcut probleme legate de doctorat oricum. Asta are mai mult de-a face cu imaginea ta despre sine decât cu imaginea asupra doctoratului.

Julia făcu ochii mari.

— Eu... nu-i adevărat.

— Ba e. Știu. Așa mă simțeam și eu când eram la Harvard. Cred că oricine are o imagine lucidă despre sine își pune aceleași probleme.

Își lăsă mâna pe ceafa ei, trăgând-o spre el.

— Poți să-l duci la capăt, Julianne. Am încredere în tine.
Ea simți că-i dau lacrimile și se trezi în brațele lui, strângându-l tare.

Gabriel își lipi buzele de urechea ei.

— Aș vrea s-o iau pe Maria acasă cu noi. Aș vrea să-i iau pe toți. Dar problemele tale cu Harvardul sunt ceva ce trebuie să înfrunți pe cont propriu.

— De-asta nu vrei să-mi spui ce te roade?

Gabriel oftă adânc.

— Nu. Încă procesez niște lucruri.

— Fără mine.

— O să le împărtășesc cu tine până la urmă. Cum ți-am zis și-n Umbria, n-o să fac nimic fără să discut cu tine înainte. Am nevoie doar de ceva timp.

Ea clătină din cap, dar alese să nu-l contrazică.

— O să continui să faci voluntariat la Italian Home for Children?

— Da. Desigur, au nevoie de mine și le-am promis elevilor că, dacă termină liceul cu o medie generală foarte bună, o să-i trimit într-o excursie în Italia.

— Deja schimbi viața unor copii. Ar trebui să fii mândru de tine.

El schiță un zâmbet firav.

— Ești sigură că nu ești pregătită să adoptăm? I-am oferit dragoste.

Ochii lui erau întunecați de emoție.

Julia se gândi la scenele la care asistase în cursul zilei – la cum se purtase Gabriel cu Maria și cu ceilalți copii. În clipa aceea, își dorea să-i dăruiască ce-și dorea el. Dar știa că ar fi o greșală.

— Da. Dar, dacă o iubim, trebuie să facem ce e mai bine

pentru ea. Și probabil că asta înseamnă să-i găsim o familie adoptivă în zonă. Nu doi americani proaspăt căsătoriți care nu știu pe ce lume sunt. Ar trebui să te lași de fumat.

— Asta nu-i o problemă.

O privi atent.

— Îți faci griji din cauza drogurilor, așa-i?

Ea se foi stingherită și el o privi încruntat.

— Nu pari să ai prea multă încredere în mine.

— Am foarte mare încredere în tine. Dar nu uita c-am văzut-o pe mama recidivând de mai multe ori.

Gabriel se desprinse din brațele ei.

— Ei bine, eu n-o s-o fac.

— Bun.

— Poate c-ar trebui să vorbim despre propriile tale recidive. Luna trecută, nu demult, te frământa ceva și i te-ai confesat lui Paul.

Ochii ei căprui aruncară scânteii.

— N-ai dreptul să-mi arunci în față asta. Mi-am cerut iertare, mai știi?

— Ai dreptate. Iartă-mă, spuse el țepos.

— Avem o discuție sinceră și onestă? Sau încerci să mă manipulezi?

Gabriel o privi furios.

— Avem o discuție sinceră și onestă. Îmi cer scuze c-am adus vorba de Paul.

Ea oiță.

— Înțeleg că ți-e greu să lucrezi cu copiii de la orfelinat și să-i lași acolo. Și eu simt asta. Dar, dacă am lua-o acum pe Maria, n-ar fi cel mai bun lucru pentru ea.

— Sunt tratați bine la orfelinat, dar nu e totuna cu a avea o familie.

— Și tocmai de-aia n-ar trebui s-o luăm noi.

Gabriel se ridică.

— Asta nu vine de la Julianne cea pe care o cunosc.

— Oh, ba da.

Se postă în fața lui.

— Julianne cea pe care o știu eu și-ar da și haina de pe ea pentru un om fără adăpost.

Ea făcu un pas spre el, roșie de furie.

— Mi-aș da și haina de pe mine pentru Maria. Dar vreau să fie într-o familie stabilă, care are experiență în creșterea copiilor. A suferit o traumă. S-o duci undeva unde nu vorbește limba, departe de orașul și de prietenii ei, n-ar face decât s-o dea peste cap. I-am face rău, n-am ajuta-o. Și n-o să te las să faci asta. Și nu-mi pasă dacă mă crezi o scorpie fără inimă sau ce naiba îți trece prin cap acum.

Îi aruncă o privire dojenitoare și se refugie în dormitor.

— Futu-i! exclamă el, luând paharul cu apă și aruncându-l cât colo.

Paharul se făcu țandări pe pardoseala balconului.

O auzi înfundat trântind ușa de la baie.

Își lăsă mâinile pe marginea balconului, rezemându-se de balustradă, și-și lăsă privirea în pământ.

Capitolul 34

August 2011

Washington, D.C.

Fiul domnului senator Talbot, Simon, se ridică și își trase grăbit blugii pe el.

— Unde mi-e cămașa?

Căută zadarnic cămașa bleu care se potrivea de minime cu nuanța ochilor lui.

— E pe scaun.

Natalie, iubita lui, se ridică în capul oaselor, fără a se obosi să-și tragă cearșaful la piept.

Ca întotdeauna, ochii lui poposiră asupra sânilor ei, siliconați cu un an în urmă. Își lăsă genunchiul pe pat.

— Doamne, ce mă bucur c-am dat banii pe astea.

Își lăsă capul în jos și-i trase un sfârc în gură, sugându-l energic și înfigându-și dinții în sânul ei.

— Treci încoace.

Întinse mâna să-l pipăie prin blugi, dar el se trase înapoi.

— Trebuie să plec. Te sun.

Își găsi cămașa și și-o trase peste cap, culegându-și apoi grăbit ciorapii și pantofii.

— Când ne vedem?

Îngenunche în spatele lui și-și lipi buzele de ceafa lui. Cu un singur deget, îi urmă linia maxilarului, alunecând ușurel peste cicatricile rămase în urma primei și ultimei lui confruntări violente cu Gabriel Emerson.

El se scutură, dând-o la o parte.

— Încetează.

— Iartă-mă.

Ea se lăsă pe călcâie, cu un aer spășit.

— Nimeni nu le observă. Eu cred că-ți dau un aer mai rebel.

Simon se întoarse spre ea, cu o privire glacială.

Ea își lăsă capul într-o parte.

— Când ne vedem?

— N-o să ne mai vedem o vreme.

— De ce?

— Trebuie s-o lăsăm mai moale.

— Dar totul merge bine mai nou. Pentru Dumnezeu, acum lucrez pentru tatăl tău.

— Și eu i-am zis că nu e nimic serios între noi. Asta a fost condiția lui ca să te angajeze. Nu se poate să mai fiu văzut intrând și ieșind de la tine. Lumea e cu ochii pe noi.

— Atunci ne putem vedea la un hotel.

Întinse mâna spre el, dar el îi scăpă printre degete.

Simon o luă spre ușa de la dormitor.

— Vrea să iau cina cu fiica domnului senator Hudson.

— Poftim?

Ea sări ca arsă din pat. I se postă dinainte, goală pușcă, cu ochii ei verzi aruncând scânteii de furie și coama ei de păr lung și roșu răvășit.

Simon îi puse o mână pe ceafa.

— Nu-mi face crize de isterie.

Ea se înfiora auzindu-i tonul rece.

— Nu-ți fac. Iartă-mă.

El îi mângâie ceafa cu degetul mare.

— Bun. Pentru că nu-mi place când faci crize de isterie, își lăsă mâna pe fundul ei.

— E doar o cină. Tocmai a terminat anul II la Duke și își petrece vacanța de vară aici. O s-o scot în oraș și, sper, o s-o conving să-i pună lui taică-meu o vorbă bună la tatăl ei. Nu ne-ar strica să avem sprijinul lui.

— O să ți-o tragi cu ea?

Simon pufni.

— Glumești? E virgină. Mi s-a acrit de fazele astea de când cu Julia. Natalie strâmbă din nas când îl auzi pomenind de fosta ei colegă de cameră.

— Ce te face să crezi că fata lui Hudson e virgină?

— E dintr-o familie foarte evlavioasă. Simt din Sud. Presupun.

— Evlavia n-a împiedicat-o pe Jules să ți-o ia în gură.

Natalie își încrucișă brațele la piept.

— Să-ți ții pliscul în legătură cu Julia. N-am nevoie ca dobitocul de gagiu-său să-mi strice ploile.

— Dobitocul de bărbatu-său acum.

— Ce-o fi. Știi tu care-i treaba.

Simon o trase spre el.

— Să nu mai pomenești de ei.

— Eu cum crezi că mă simt? Iubitului meu i se face lipeala cu o mironosiță pentru că taică-său crede că sunt o parașută.

Simon îi cuprinse fundul în mâini.

— În sfârșit suntem pe cale ce obținem ce ne dorim. Trebuie doar să așteptăm până după alegeri.

— Oh, știu să aștept

Se lăsă în genunchi în fața lui, eliberându-l rapid din strânsoarea blugilor.

— Dar cred c-ai nevoie să ți se amintească ce lași în urmă.

Capitolul 35

Florența, Italia

Gabriel fuma singur pe terasă, uitându-se la cioburile unui pahar. O necăjise pe Julianne.

Ea îl mai văzuse aruncând cu lucruri până acum. Când o sunase javra de Simon, îi făcuse praf telefonul vechi.

Trase aer în plămâni și îl suflă pe nări.

Nu considera că relația dintre ei era una cu năbădăi. Chiar

dacă avuseseră mai multe ciocniri în ultimul timp. Se certaseră la Selinsgrove în legătură cu lucrarea ei. Se certaseră în Umbria când o întrebase despre mama ei și ea îi spusese că încearcă să i-o tragă.

În seara asta atinseseră un nou prag când ea îl acuzase că o consideră o scorpie. Nimic nu putea fi mai departe de adevăr. Nici măcar nu putea pune acel cuvânt și numele ei în aceeași propoziție.

Dar Gabriel își ieșise din fire până să apuce să-i spună asta.

Secretele lui o răneau. Știa asta. Dar nu i se putea confesa până ce nu găsea o soluție. Nu voia să pară slab și nehotărât sau, mai rău, să vadă cum compasiunea ei se prefăce în milă. Prefera s-o înstrăineze pe moment mai curând decât să piardă respectul ei.

Și nu găsisese o cale de ieșire. Nu încă. Era prins între două extreme, ambele inacceptabile. În momentul de față nu avea nici curajul, nici înțelepciunea, de a găsi o cale de mijloc.

Își termină țigara și-și aprinse încă una. Poate că era lipsit și de curaj și de înțelepciune.

Julianne avea dreptate. Dacă adoptau un copil, va trebui să se lase. Se mai lăsase de fumat și înainte, după ce fusese la dezintoxicare. Putea să se lase din nou.

Se gândi la Tom și Diane. Trecuseră de la exaltarea de a descoperi că vor avea un copil la deznădejdea produsă de vestea că pruncul lor avea o problemă congenitală care se putea dovedi fatală. Nici nu-și putea imagina cât de neputincioși se simțeau. Întrezărise o străfulgerare a unei astfel de neputințe când Paulina...

Gabriel se sili să se concentreze pe țigara pe care o ținea între degete. Nu-și putea lăsa gândurile s-o ia pe acea cale.

Nu în seara asta.

Se uită la cerul pe care se profila panorama Florenței, la turnul Palazzo Vecchio, așteptând până când fu sigur că Julia adormise.

Se duse la baie, se spală pe dinți și se dezbracă. Făcu duș rapid, știind că ea va simți mirosul de tutun de pe pielea lui.

Gol, cu părul ud, se strecură în pat. N-o atinse. Uitându-se rapid la pat în lumina veiozei, văzuse că ea avea cămașa de noapte pe ea și era ghemuită pe o parte, cu spatele la el.

Am recepționat mesajul, scumpo.

Când se băgă în pat, avu impresia că simte o adiere de tristețe dinspre ea.

— Îmi pare rău, îi șopti.

Cum ea nu-i răspunse, stinse lumina și se întoarse cu spatele la ea.

Într-o clipă doar, Julia se întoarse, îmbrățișându-l din spate.

— Și mie.

— Ne-am promis că n-o să ne mai culcăm supărați.

— Nu sunt supărată, Gabriel. Mă simt rănită.

Întinse mâna în spate, prinzându-i încheietura, și-i trase brațul peste mijlocul lui.

— Ai dreptate în legătură cu Maria. Voiam doar să fac ceva pentru ea. Și nu cred c-ai fi o scorpie. N-o să cred niciodată asta despre tine. Ești iubita mea.

— Atunci trebuie să fii blând cu mine. Îți spun sincer, Gabriel, ultimele câteva săptămâni au fost foarte grele. Nu vreau ca viața noastră de cuplu să fie așa.

El se încordă.

— O să găsec o cale de a-mi răscumpăra greșelile. Promit.

— Nu vreau să-ți răscumperi greșelile. Spune-mi doar ce se întâmplă.

— O să-ți spun. Promit.

— Spune-mi acum.

Tonul ei era sever.

— Te rog, Julianne, șopti el. Te rog, mă rog de tine să-mi mai acorzi puțin timp.

— Ca să poți să iei vreo decizie majoră fără mine?

— N-aș face nimic fără să discut mai întâi cu tine. Dar nu ți-ai făcut niciodată griji în legătură cu ceva și n-ai încercat să-ți dai seama cum să faci față situației? Nu prea poți să iei astfel de decizii în locul meu.

Clătină din cap.

— Te rog să dovedești puțină compasiune, Julianne.

Ea îi studie privirea și nu descoperi nicio urmă de înșelăciune în ochii lui.

— Pot să-ți mai las puțin timp. Dar vreau să-ți suni terapeutul.

Gabriel dădu să protesteze, dar fii întrerupt.

— Nu accept un refuz. Ori îmi spui mie ce te frământă, ori îi spui lui. Dar, de dragul nostru, al amândurora, spune-i cuiva ce te roade.

Oftând din rărunchi, el încuviință.

*

Gabriel se trezi înainte să se lumineze de ziuă și ieși din cameră până să se trezească Julianne. Deși îl durea sufletul să se desprindă din căldura îmbrățișării ei, avea o misiune de îndeplinit. Cu cât aduna mai repede informațiile de care avea nevoie, cu atât mai aproape va fi de o soluție.

(Sau asta spera.)

În după-amiaza aceea, avea programată o întâlnire

importantă cu vechiul lui prieten, *Dottore Vitali*, directorul Galeriei Uffizi. Acum era mai hotărât ca oricând să-i dovedească soției lui cât de mult o iubea. Și s-o facă în public.

Înșind din hotel, reflectă asupra faptului că prefera Florența dimineța – liniștea de pe străzi, înainte ca orașul să se trezească la viață.

Se opri la cafeneaua de la Muzeul Gucci din Piazza della Signoria și-și luă un espresso și un desert. Își savură micul dejun în aer liber, citindu-și ziarul, *La Nazione*, și făcându-și de lucru până când putea merge s-o viziteze pe Elena la orfelinat.

La zece, suna la ușa orfelinatului. Elena fu surprinsă să-l vadă și încă și mai surprinsă când el îi dezvălui motivul vizitei lui.

Îi mulțumi pentru că se preocupa de soarta Mariei și-i sugeră că, dacă dorea să ajute, putea să contribuie la acoperirea onorariului terapeutului la care mergea în ideea de a o ajuta să-și dea drumul la vorbit.

Când Gabriel deschise subiectul adopției, Elena îi explică repede că procesul de adopție a unui copil în Italia putea fi dificil. Doar perechilor căsătorite li se dădea voie să adopte și trebuiau să fie căsătoriți de cel puțin trei ani. Chiar dacă el și Julianne s-ar fi hotărât s-o adopte pe Maria, guvernul italian nu le-ar permite.

Gabriel plecă de la orfelinat dezamăgit, dar nu fără a fi făcut o donație substanțială care să acopere nevoile Mariei. Declară explicit că Elena trebuia să-l contacteze dacă mai era nevoie de ceva.

Cufundat în gânduri, o luă la pas până în dreptul unei cafenele din Santa Croce. În loc să se uite după femeile

frumoase care treceau, dădu câteva telefoane, încercând să convingă familiile de vază din florența să ia în calcul posibilitatea de a sprijini orfelinatul, fie luând copii în plasament, fie prin adopție.

Reacțiile fură împărțite. Toată lumea era dispusă să doneze bani pentru cauze caritabile, dar nici măcar un cuplu nu fii dispus să ia copii în plasament De adopție nici nu se punea problema.

Din nou, Gabriel se simți copleșit de preaplinul de har din viața lui, reflectând la toate motivele pe care le-ar fi putut invoca Grace și Richard ca să nu-l adopte, dar în ciuda cărora îl adoptaseră.

*

Când se trezi Julianne, patul era pustiu și în camera de hotel domnea liniștea. Dar Gabriel îi lăsase un pahar cu apă pe noptieră, precum și un bilet.

Draga mea,

Am plecat să rezolv niște treburi.

Mă întorc la timp ca să ne putem pregăti pentru vernisajul expoziției de diseară.

Te iubesc.

Și îmi place trupul meu când e cu trupul tău.

G.

Pe verso, Gabriel copiase o poezie de e. e. cummings²⁷: „îmi place trupul meu când e cu al tău”.

Julia citi și reciti poezia, întrebându-se ce treburi avea de

²⁷ Edward Estlin Cummings (1894-1962), poet american. Nu obișnuia să se conformeze regulilor de punctuație și de ortografie, scriindu-și inclusiv numele fără majuscule.

rezolvat Gabriel.

De fapt, se simțea vinovată. Gabriel avea dreptate – Maria avea nevoie de o familie care s-o iubească și să aibă grijă de ea. Julia înțelegea de ce Gabriel prinsese drag de fetiță.

În timp ce-o năpădeau toate angoasele legate de doctorat și de cariera ei, nu putea scăpa de gândul că se comporta egoist punându-și educația mai presus de binele unui copil.

Și totuși, nu părea corect s-o ia pe Maria din singura țară pe care o cunoscuse vreodată și s-o pună într-o casă plină de străini. Mai ales în condițiile în care Julia nu știa ce-l frământa pe Gabriel.

Poate că-și dorește copii imediat și încearcă să-și ia inima-n dinți să-mi spună.

Cochetă cu gândul ăsta, dar îl împinse deoparte. Gabriel înțelegea neliniștile ei cu privire la doctorat. N-avea s-o împovăreze și mai mult.

Făcuse mari eforturi ca să ajungă aici. Comentariile lui din ajun despre „Julianne pe care o știa el” o răniseră profund. Toată viața se străduise să dea dovadă de compasiune. De bună seamă să iiii un om bun nu presupunea să-ți sacrifici visurile.

Oricât de mult și-ar fi dorit s-o ajute pe Maria, pur și simplu nu putea accepta s-o adopte. Nu încă. Poate peste vreo doi ani, când aveau s-o cunoască mai bine, iar Julia era în anul IV de doctorat. Anul IV era dedicat scrierii proiectului și apoi scrierii tezei propriu-zise. Julia putea să lucreze la teză și să fie mamă în același timp.

(Sau cel puțin asta își închipuia.)

Totuși, își făcea griji pentru soțul ei – o îngrijorau demonii nevăzuți care îl munceau și motivul pentru care se încăpățâna să se ascundă de ea.

Își luă telefonul de pe noptieră și-i tastă repede un mesaj.

G,

Mi-ai lipsit când m-am trezit dimineață fără tine.

Mulțumesc pentru bilet și poezie.

De-abia aștept vernisajul de diseară.

Și eu te iubesc,

J.

xo

Apoi, ca un exercițiu de compasiune, se îmbracă și își petrecu ziua prinsă cu propria ei misiune – încercarea de a găsi omul fără adăpost căruia îi dăduse de pomană în timpul primei ei vizite la Florența cu Gabriel.

Îl căută prin centru, dar nimeni nu părea să-l cunoască pe omul la care se referea și cu siguranță niciuna dintre persoanele pe care le întrebă nu văzuse vreun om care să corespundă descrierii.

În timp ce Julianne își îneca amarul într-o înghețată cu lămâie la Bar Perseo, Gabriel tocmai își încheia întâlnirea cu *Dottore* Massimo Vitali la Uffizi. Când se întoarse la hotel, camera era goală, dar în aer adăsta mireasma de flori de portocal, amintind de parfumul ei.

Avea amintiri fericite din vremea primei lor vizite la Florența, în camera de hotel exista un perete anume, pe care și-ar fi dorit să-l transforme în altar. Își aminti începuturile relației lor și cât de tare se străduise să-i câștige încrederea lui Julianne. Avu o străfulgerare subită a ceea ce-ar fi fost viața lui fără ea – pustie, rece, fără substanță.

Trebuia să-și înfrunte problemele fără ocolișuri, altfel prăpastia dintre ei avea să se adâncească din ce în ce mai tare,

până când, în cele din urmă, o va pierde.

Puse mâna pe telefon și formă numărul terapeutului lui. Îi lăsă un mesaj lung.

După ce închise, porni laptopul și intră pe Google. Tastă două cuvinte: „Owen Davies”.

*

Câteva ore mai târziu, Julia era în baie, machiindu-se, iar Gabriel stătea lângă ea, la chiuvetă, și se bărbiera. Când ea își atinse pielea gâtului cu degetele, se crispă involuntar. Nu se mai vedea urma mușcăturii lui Simon. Dar, de fiecare dată când atingea locul cu pricina, simțea mușcătura.

O mână blândă o mângâie pe ceafă.

— N-o să te mai rănească vreodată.

Întâlnește privirea lui Gabriel în oglindă.

— Mi-aș dori să pot crede asta. Cumva am o bănuială că el și Natalie n-au terminat cu mine.

— N-ar îndrăzni!

O sărută pe frunte.

— Cum poți fi atât de sigur?

Ceva străfulgeră pe chipul lui, ascuns imediat de un zâmbet.

— Crede-mă pe cuvânt.

— Am primit vești de la tata azi.

Își lăsă degetul să alunece pe măsuta de toaletă cu blat de marmură.

— Ce-a spus?

— Vor să facă nunta în weekendul cu Ziua Muncii. O să fie o nuntă în cerc restrâns. Tata se simte mai liniștit cu Diane lângă el, iar ea nu vrea să se mute cu el până nu se căsătoresc.

— Și copilul?

— Nicio schimbare. Diane pare să se simtă bine, iar

copilul e pe-atât de bine pe cât se poate spera. Monitorizează starea amândurora.

Clătină din cap.

— Tata se simte neputincios.

— Normal. Vrea să-i ocrotească și nu poate face nimic.

Ea încuviință, uitându-se țintă la masa de marmură, cu un aer fascinat, deloc justificat de aspectul ei.

— Îmi pare rău în legătură cu Maria.

— Și mie.

Gabriel se rezemă de măsuță, studiindu-și picioarele goale.

— Dar măcar am încercat s-o ajut.

— Poate că una dintre familiile pe care le-ai contactat se va răzgândi. Dacă ar încerca doar s-o cunoască, sunt sigură că ar prinde drag de ea.

El încuviință, îndoindu-și degetele de la picioare.

— N-o să spun că înțeleg, Gabriel, pentru că nu înțeleg. Eu, una, n-am fost adoptată, așa că nu împărtășesc afinitatea specială pe care o ai tu cu copiii de la orfelinat. Dar, dacă vrei să-mi acorzi un răgaz până când ajung în anul IV, atunci...

— O să avem destul timp să vorbim despre asta. Nu-i grabă.

Îi zâmbi blând.

Ea fu năpădită de un amestec de ușurare și teamă.

Gabriel se întoarse la bărbierit, sub privirea ei fascinată.

— Asta-mi amintește de primul nostru sejur la Florența. Ne pregăteam amândoi înainte de prelegerea de la Uffizi.

Julia părea melancolică.

— Pe-atunci eram doar prietena ta.

Gabriel se opri.

— N-ai fost niciodată doar prietena mea, Julianne. Erai

iubita mea. Și suntem și-acum iubiți.

— Cum aș putea să uit? — ea arată spre dormitor, făcând o pauză de-o clipă și amintindu-și prima lor noapte împreună. Am fost atât de fericită aici. Dar în seara asta te voi însoți la Uffizi în calitate de soție. Inaugurăm împreună expoziția cu ilustrațiile tale.

— Sunt ilustrațiile *noastre*. Și te iubesc și mai mult acum decât te iubeam înainte. Nu credeam că e cu puțință.

— Și eu la fel.

Ea își plecă privirea, studiind cum îi strălucea oja roșie de pe unghii în lumină.

— Cred că, în multe privințe, dragostea ta m-a vindecat.

Gabriel își lăsă briciul pe dulăpiorul de baie.

— Nu știu de ce te încapățânezi să fii atât de scumpă când mă bărbieresc.

Încercă să nu-i lase spumă de ras pe halatul de mătase, dar nu reuși.

— Acum va trebui să facem sex.

Ea pufni în răs.

— Nu putem. La șapte trebuie să fim la Uffizi. Invitații de onoare nu pot să întârzie.

— Dar nu se cade nici ca unul dintre invitații de onoare să fie ciufut toată seara pentru că i s-a sculat și tânjește după ceva. Ne-am certat. Ne-am împăcat. Mi-ai rămas datoare cu o partidă de căzut la pace.

Julia întinse mâna, vrând să vadă cât e de excitat.

— N-aș vrea să vă simțiți stingherit, domnule profesor. Dar chiar trebuie să mă pregătesc. Uită-te cum îmi stă părul.

El se trase înapoi ca să se uite la șuvițele negre, mânjite acum cu spumă de ras pe o parte.

— Bine, pufni. Dar să nu te miri dacă te răpesc și te trag

într-un colț, ca să-mi fac de cap cu tine.

— Pe asta mă bazez, Superman.

Îi mușcă urechea în joacă, înainte de a se desprinde din brațele lui.

— Și, ca să știi, și mie îmi place trupul meu când e cu al tău.

*

La scurt timp după, Julia ieși din baie, îndreptându-se spre camera de zi a apartamentului, unde stătea Gabriel.

— Cum arăt?

El se ridică și-și scoase ochelarii, aruncând cât colo cartea pe care o citea.

O luă de mână, punând-o să facă o piruetă. Purta o rochie de la Valentino, foarte feminină, cu un decolteu bărcuță, fără mâneci, cu un corsaj mulat și o fustă amplă. Era dintr-o tafta de un roșu-aprins.

Ea trase de tivul care se oprea deasupra genunchilor.

— Cred c-ar fi trebuit să-mi iau ceva pe negru.

— Nu.

El își lăsă privirea să alunece de-a lungul claviculei dezvelite, peste sâni, urmărind cu privirea picioarele lungi și frumos modelate.

— Roșu e perfect.

Îi studie pantofii negri decupați, cu toc cui, de la Prada.

— Te-ai ascuns de mine, doamnă Emerson. Nu-mi amintesc să-i mai fi văzut până acum.

Ea ridică din sprânceană.

— Nu sunteți singurul care are secrete, domnule profesor.

Lui îi pieri zâmbetul.

Ea își plecă privirea.

— Dar vă pot programa pentru o vizionare în privat.

— Într-un colț întunecos de la Uffizi?

Privirile lor se întâlniră și ea dădu din cap.

Gabriel o sărută pe obraz.

— Arăți minunat. Invitații n-o să se mai uite la Botticelli. O să se uite la tine.

— Oh, nu spune asta, Gabriel. Și-așa am emoții.

Ea îi scutură scame imagine de pe umăr și-apoi îi îndreptă papionul negru.

— Arăți bine. N-am ocazia să te văd prea des în ținută de gală.

— Te pot programa pentru o vizionare în privat.

Îi sărută încheietura, închizând ochii și inspirându-i parfumul.

— Trandafiri.

Deschise ochii.

— Ți-ai schimbat parfumul.

— Se numește Noble Rose of Afghanistan. Miroase frumos, nu-i așa? E fair trade și încurajează dezvoltarea țării.

— Numai tu poți să alegi un parfum din cauza politicii fair trade a companiei. Ce-am făcut ca să merit o persoană ca tine? îi șopti Gabriel, cu ochii întunecați și pătrunzători.

— Meriți să fii fericit. De ce nu-ți dai voie să crezi asta?

El o privi îndelung, apoi o luă de mână și-o conduse spre ușă.

În tot acest timp, Juliei aproape că i se frânse inima, apăsată de revelația subită că dragostea ei nu-l tămăduise pe el.

*

— *Professore. Signora.*

Lorenzo, asistentul lui *Dottore Vitali*, îi întâmpină la intrarea în Galerie.

— Ne vom întâlni cu reporterii. Veți fi invitat să inaugurați expoziția. Apoi vom admira colecția, vom lua parte la o recepție și apoi vom lua cina.

Gabriel încuviință în italiană, strângând-o pe Julia de mână.

Lorenzo îi conduse într-un hol în care erau adunați în jur de o sută de oameni. Julia recunoscuse multe fețe cunoscute de la prelegerea ținută de Gabriel cu un an și jumătate în urmă. Toți bărbații erau în smochinguri, cu excepția jurnaliștilor; toate doamnele purtau rochii de seară, multe până în pământ.

Julia se uită stingherită la picioarele ei dezgolite.

În curând fură înconjuțați. Gabriel dădea mâna și schimba politețuri cu lumea, prezentând-o pe Julia drept frumoasa lui soție. Ea îl urmărea salutând oaspeții în italiană, franceză și germană, navigând cu grație prin încăperea, în largul lui. Dar n-o lăsa să plece de lângă el, ținând-o cu brațul de mijloc.

Tocmai se pregăteau să între după *Dottore Vitali* în sala care găzduia expoziția când Julia se opri locului. La nici douăzeci de metri de ea era domnul profesor Pacciani, uitându-se țintă la ea, cu o brunetă înaltă la braț.

Julia făcu ochii mari.

Pentru o clipă avu impresia că femeia era Christa Peterson. Dar, uitându-se mai atent la ea, realizează că, deși semăna, însoțitoarea lui Pacciani era cu vreo zece ani mai în vârstă decât Christa.

Gabriel simți că Julia se opri, dar fusese prins într-o conversație cu Vitali, care-i dădea îndrumări de ultimă oră cu privire la cum urma să decurgă evenimentul. Urmă privirea ei și îi scăpă un soi de mârâit, din piept.

— Ah, presupun că îl cunoști pe domnul profesor Pacciani, îi șopti Vitali la ureche. Am invitat profesori

universitari, așa cum ai cerut.

— Așa, deci.

Regretă că nu fusese mai explicit legat de cine nu trebuia să primească o invitație.

— Mergem?

Dottore Vitali făcu un semn spre ușă și soții Emerson se îndreptară spre intrarea în sală.

Rămaseră unul lângă altul în prag, uitându-se la mulțimea de oameni și clipind, asaltați de blițuri, în timp ce Vitali făcea prezentările. Julia încercă să nu se foiască, dar se simțea foarte stingherită.

Directorul explică îndelung istoria ilustrațiilor de secol XVII – faptul că erau copii ale desenelor originale ale lui Botticelli inspirate de *Divina Comedie* și că, deși opt dintre originale se pierduseră, soții Emerson aveau în colecția personală seria completă de o sută de ilustrații.

În timp ce Julia studia mulțimea, un chip îi sări în ochi. Un bărbat blond, cu o alură tinerească și ochi stranii, cenușii, o privea fără să clipească, cu un aer foarte curios. Reacția lui era atât de diferită de a celorlalți invitați, încât Julia se trezi uitându-se la fel de lung la el, până când Gabriel îi dădu un cot, făcând-o să-și întoarcă din nou atenția asupra gazdei lor.

Dottore Vitali reconstitui în amănunt parcursul ilustrațiilor, de la momentul prezent până în secolul al XIX-lea, când păreau să fi apărut din senin.

Era o onoare pentru Galeria Uffizi să expună imagini care nu mai fuseseră văzute în public, din momentul creației lor, poate.

Din public se auziră murmure de încuviințare, urmate de aplauze furtunoase când Vitali le mulțumi soților Emerson pentru generozitate.

Gabriel o luă pe Julia de mână, strângându-i-o. Salutară amândoi cu un gest din cap și zâmbiră în semn de mulțumire. Apoi el se îndreptă spre podium și rosti câteva cuvinte de mulțumire în italiană, adresate lui Vitali și celor de la Uffizi.

Se întoarse pe jumătate, ațintindu-și privirea asupra lui Julianne.

— Nu pot să nu-i mulțumesc soției mele, Julianne. Seara aceasta se datorează doamnei superbe aici de față. Fără ea, aș fi păstrat ilustrațiile doar pentru mine. Prin vorbele și faptele ei, ea mi-a demonstrat importanța bunătății și a gesturilor caritabile.

Julia se îmbujoră, dar nu-și putu lua ochii de la el. Privirea lui hipnotică era concentrată doar asupra ei.

— Seara aceasta e doar un mic exemplu între activitățile ei filantropice. Ne-am petrecut ziua de ieri la orfelinatul franciscan, alături de copii. În cursul zilei de azi, soția mea a fost într-o misiune caritabilă printre oamenii sărmani și cei fără adăpost, în centrul orașului. Provocarea pe care v-o lansez în seara aceasta e să savurați frumusețea ilustrațiilor la *Divina Comedie* și apoi să aveți generozitatea de a celebra frumusețea, milostenia și compasiunea în orașul atât de drag lui Dante, Florența. Mulțumesc.

Publicul aplaudă, cu o singură excepție. Nimeni nu păru să observe reacția cinică a tipului blond la îndemnul lui Gabriel de a duce o viață virtuoaasă sau expresia lui disprețuitoare când fu pomenit numele lui Dante.

Gabriel se întoarse lângă Julia și o sărută cast, întorcându-se apoi spre mulțimea care-l aplauda. Pozară pentru fotografii și tăiară panglica întinsă în fața ușii care dădea în sală. Expoziția fu declarată deschisă, stârnind noi ropote de aplauze.

— Vă rog... Vitali arată spre sală, sugerând că soții Emerson ar trebui să fie primii care să admire colecția.

Gabriel și Julianne intrară în sală și rămaseră fără cuvinte. Spațiul fusese renovat, pereții de culoare deschisă fuseseră zugrăviți într-un albastru mai viu, spre a pune mai bine în valoare ilustrațiile în tuș, între care doar câteva erau color.

Ilustrațiile erau expuse în ordine, începând cu faimoasa Hartă a Infernului semnată de Botticelli. Oricine vedea colecția asista la călătoria sufletului de la păcat la izbăvire. Și, desigur, asista la regăsirea inevitabilă a lui Dante cu iubita lui Beatrice.

— Cum ți se pare?

Gabriel o ținea pe Julia de mână în timp ce se uitau amândoi la una dintre ilustrațiile lor preferate, Dante și Beatrice în sfera lui Mercur. Beatrice purta veșminte vapoase și arăta în sus, iar Dante îi urma gestul cu privirea.

— E superbă.

Își împleti degetul mic cu al lui.

— Mai ții minte când mi-ai arătat-o prima dată? Când am venit la cină la tine acasă?

Gabriel îi duse mâna la buze, sărutându-i podul palmei.

— Cum aș putea să uit? Știi, ți le-am arătat dintr-un impuls. Nu-i spuseseam nici măcar lui Rachel despre ele. Cumva, am știut că pot avea încredere în tine.

— *Poți.*

Expresia ei deveni gravă.

— Știu.

El păru în cumpănă și, pentru o clipă, Julia avu impresia că o să-i spună ce are pe suflet, dar fură întrerupți.

Blondul arătos se apropie de ei, sucindu-se ca să vadă mai bine ilustrația.

Julia îi urmări mișcările ca prin vis. Mergea ușor, grațios, parcă plutea. Părea înalt, dar de fapt era cu câțiva centimetri mai scund decât Gabriel. Julia observă că, deși bărbatul era zvelt, pe sub materialul fin al costumului lui negru, elegant, se întrezăreau mușchi lucrați.

Soții Emerson se retraseră politicoși, dar nu înainte ca Gabriel să întâlnească privirea celui alt invitat. Fără un cuvânt, Gabriel se puse între necunoscut și Julia, acoperind-o cu trupul lui.

— Bună seara!

Necunoscutul li se adresă într-o engleză britanică și făcu o plecăciune curtenitoare.

Urechea formată a lui Gabriel detectă un accent de Oxford.

— Seara! răspuse Gabriel scurt, lăsându-și palma să alunece pe încheietura Juliei și luând-o de mână.

Invitatul urmări din priviri mâna lui Gabriel și zâmbi pentru sine.

— O seară remarcabilă, comentă, arătând de jur-împrejur.

— Într-adevăr, spuse Gabriel, strângând un pic cam tare mâna Juliei.

Ea îi strânse la rândul ei mâna, semn c-ar trebui să-i dea drumul un pic.

— E generos din partea dumneavoastră să vă împărtășiți ilustrațiile cu publicul.

Tonul individului era ironic.

— Ce noroc pe dumneavoastră că le-ați achiziționat în secret și nu de pe piața liberă.

Își plimbă privirea de la Gabriel la Julia, poposind scurt asupra ei. Nările îi fremătară, apoi privirea lui păru să se îmblânzească și se întoarse spre desenul din apropiere.

— Da, mă consider norocos. O seară plăcută!

Salutându-l înțepat, Gabriel se îndepărtă, fără a-i da drumul la mână Juliei.

Julia fu intrigată de purtarea lui Gabriel, dar alese să nu-l întrebe nimic până ce n-ajunseră în capătul opus al galeriei.

— Cine era tipul?

— Habar n-am, dar ține-te departe de el.

Gabriel era vădit agitat și-și puse o mână la gură.

— De ce? Ce se întâmplă?

Julia se opri, întorcându-se spre el.

— Nu știu.

În ochii lui se citea că spune adevărul.

— Dar are ceva suspect. Promite-mi c-o să te ții departe de el.

Julia râse și râsul reverberă în întreaga sală.

— E un pic bizar, dar părea drăguț.

— Și pitbullii sunt drăguți, până îți bagi mâna în cușca lor. Dacă îl vezi venind spre tine, întoarce-te și ia-o în direcția opusă. Promite-mi, o rugă Gabriel, șoptit.

— Sigur. Dar ce s-a întâmplat? îl știi de undeva?

— Cred că nu, dar nu sunt sigur. Nu mi-a plăcut cum se uita la tine. Te privea așa pătrunzător, mai să-ți străpungă rochia cu privirea.

— Noroc că-l am pe Superman să mă apere.

Julia își sărută apăsător soțul.

— Promit să-l evit, pe el și pe toți ceilalți bărbați frumoși de pe-aici.

— Îl consideri frumos?

Gabriel se uită încruntat la ea.

— Frumos cum ar fi o operă de artă, nu cum ești tu. Și, dacă mă săruți acum, o să uit cu totul de el.

Gabriel se aplecă spre ea și-o mângâie pe obraz cu dosul degetelor, lipindu-și apoi buzele de ale ei.

— Mulțumesc.

Ea își mușcă obrazul.

— Mă tem că prezentarea ta m-a cam stânjenit. Nu-mi place să fiu în centrul atenției.

— Tu ești adevărata binefăcătoare. Eu sunt doar însoțitorul tău. Julia râse din nou, dar de data asta în surdină. Sala se umpluse de restul invitaților, care așteptau la o distanță politicoasă.

— Sunteți un însoțitor fermecător, domnule profesor.

— Mulțumesc.

Se aplecă să-i șoptească la ureche.

— Îmi pare rău că te-am stânjenit cu prezentarea mea. Speram să motivez câțiva dintre invitați să se gândească să facă o donație orfelinatului.

— Atunci stânjenește-mă cât vrei. Dacă și o singură persoană se hotărăște să ajute orfelinatul, întreaga expoziție va fi fost un succes. Chiar dacă nu le plac ilustrațiile.

— Cum ar putea să nu-ți placă ceva atât de minunat?

Gabriel arătă de jur-împrejurul sălii.

Julia nu-l putu contrazice. Mai mulți artiști ilustraseră opera lui Dante de-a lungul veacurilor, dar Botticelli fusese dintotdeauna preferatul ei.

Merseră înainte prin sală, oprindu-se în fața fiecărei ilustrații. Gabriel observă încântat că necunoscutul părea să fi dispărut.

Când ajunseră la ilustrația cu numărul 100 și ultima, Julia se întoarse spre soțul ei.

— E o expoziție incredibilă. Au făcut o treabă extraordinară.

— N-am terminat de vizitat.

Gabriel încercă să-și rețină un zâmbet, cu o sclipire în ochii lui de safir.

— Serios?

Ea se uită în jur, nedumerită.

El o luă de mână și o conduse la etaj, în sala Botticelli.

Julia se opri ținută locului, ca de fiecare dată, după ce intră pe ușă. Întotdeauna când vedea *Nașterea lui Venus* și *Primavera* în aceeași încăpere i se tăia răsuflarea.

Aici avusese loc prelegerea lui Gabriel în decursul primei lor vizite la Florența. El vorbise atunci despre căsătorie și întemeierea unei familii, lucruri care la momentul acela păruseră la fel de lipsite de substanță ca un vis.

Stând acum în fața *Primaverii*, se simți fericită. Tabloul avea ceva liniștitor. Și, când vedeai o reproducere, nu era niciodată la fel de impresionantă ca originalul.

Dacă închidea ochii, simțea liniștea muzeului, auzea ecourile de pe culoarele îndepărtate. Dacă se concentra, reușea să invoce glasul lui Gabriel, ținându-și prelegerea despre cele patru iubiri – *eros*, *philia*, *storge* și *agape*.²⁸

Deodată, deschise ochii și reprezentarea lui Mercur, aflat în colțul din stânga al tabloului, îi atrase privirea. Văzuse de o mie de ori tabloul. Dar, în clipa asta, silueta lui o neliniști. Era ceva în aspectul lui, pe chipul lui, care i se părea cunoscut...

— Au mai adăugat un exponat în sala asta de la ultima ta vizită. Vocea lui Gabriel o smulse din reflecție.

²⁸ Cei patru termeni care desemnau în greaca veche forme diferite ale iubirii: *eros* — iubirea pasională, *philia* — afecțiunea dintre prieteni, *storge* — iubirea familială și *agape* — iubirea creștină.
(N.t.)

— Unde?

El o prinse de cot, trăgând-o spre dreapta ca să-i arate o fotografie mare, înrămată, alb-negru, atârnată față în față cu *Nașterea lui Venus*.

Ea își puse mâna la gură.

— Ce-i cu asta aici?

Gabriel o trase în fața fotografiei, care o reprezenta pe ea. Era fotografiată din profil, cu ochii închiși, cu părul ei lung ridicat la spate de două mâini de bărbat. Zâmbea.

Era poza pe care i-o făcuse Gabriel în Toronto, când ea acceptase pentru prima dată să-i pozeze. Julia se uită la textul de dedesubt și citi următorul pasaj:

*„Deh, bella donna, che a' raggi d'amore
ti scaldi, s'i'vo' credere a' sembianti
che soglion esser testimon del core,
vegnati în voglia di trarreti avanti”,
diss'io a lei, „verso questa rivera,
tanto ch'io possa intender che tu canti.
Tu mi fai rimembrar dove e qual era
Proserpina nel tempo que perdette
la madre lei, ed ella primavera”.*
— Dante, *Purgatorio* 28.045-051.

— „O, Doamnă, tu, ce-ntr-a iubirii rază
te scalzi, cum cred, de-i drept că simțământul
din inimă prin ochi ni se trădează,
te rog să binevrei – mi-a fost cuvântul –
să vii spre mal așa [nainte tu,]
atât încât să-ți pot pricepe cântul.
Tu-mi amintești și cum și unde fu

*Proserpina, când mamă-sa-ntristată
pe ea, iar ea junia și-o pierdu*²⁹

— Acestea sunt cuvintele pe care le rostește Dante când o vede pentru prima dată pe Beatrice în Purgatoriu.

Gabriel îi atinse chipul, uitându-se cu o intensitate mistuitoare în ochii ei.

— Așa m-am simțit și eu. Când te-am văzut la Cambridge după ce-am fost despărțiți, mi-am amintit aceste cuvinte. Când te-am văzut pur și simplu acolo, în stradă, mi-am amintit tot ce pierdusem. Speram c-o să mă vezi și-o să vii spre mine.

O trase la pieptul lui, în timp ce Juliei îi dădeau lacrimile.

— Nu plânge, scumpa mea. Tu ești Beatrice a mea și frunzulița mea umedă și preafrumoasa mea soție. Îmi pare rău c-am fost așa un ticălos. Am vrut să-ți arăt cât de mult însemni pentru mine. Ești cea mai prețioasă capodoperă pe care o am.

Julia își ridică privirea spre el.

El îi șterse lacrimile cu degetele, sărutând-o apoi pe frunte.

— Ești Persefona mea, fecioara care împlânzește monstrul.

— Gata cu poveștile cu monștri.

Îi șterse smochingul cu un deget, temându-se că îl îmbibase de lacrimi și rimei.

Și-apoi el o sărută până ce nu mai avea suflu, strângând-o tare în brațe. Când îi dădu drumul, Julia începu să chicotească.

²⁹ Dante Alighieri, Purgatoriu, Cântul 28, versurile 45—51, *Divina Comedie*, ediția citată.

— Să înțeleg că vă place expoziția, doamnă Emerson?

— Da.

Expresia ei deveni gravă.

— Dar aș vrea să dai jos fotografia. E un gest minunat, dar nu vreau să fiu pusă la expoziție.

— Nu ești.

Julia se uită de la Gabriel la fotografie și înapoi.

— Sunt atârnată acolo, mă poate vedea oricine.

— Vitali a vrut să ne facă un cadou, dar am refuzat. Când l-am întrebat dacă aș putea face ceva mai – ăă – neobișnuit pentru tine, a acceptat.

Gabriel arătă de jur-împrejur.

— Vitali e o fire romantică și i-a făcut plăcere să facă ceva special pentru noi. A acceptat să expună fotografia și să ne pună la dispoziție tot etajul, pentru o oră.

Julia făcu ochii mari.

— Avem la dispoziție sala Botticelli, în exclusivitate?

— Și nu numai.

Ochii lui albaștri scânteiau amuzați în timp ce-i șopti la ureche:

— *Avem la dispoziție și culoarul.*

— Glumești!

— Nu. E interzis accesul oricui altcuiva la etajul ăsta până – se uită la ceas – peste trei sferturi de oră, când trebuie să coborâm la recepție și la cină.

Dintr-o singură mișcare, ea îl apucă de revere cu amândouă mâinile și-l trase spre ea, sărutându-l îndelung, apăsând, pe buze.

— Să înțeleg că ești încântată? întrebă el, când Julia îi dădu în sfârșit drumul.

— Haide.

Îl prinse de mână și începu să-l tragă spre ușă.

— Unde?

— Să facem sex de cădere la pace, sex în muzeu, sex pe coridor. Nu mă interesează cum vrei să-i spui, dar acum e momentul.

Gabriel se trezi râzând și luând-o grăbit după o Julianne foarte hotărâtă și zorită, care mergea clătinându-se pe pantofii cu toc cui.

— Mă surprindeți, doamnă Emerson.

— Cum așa?

Ea ridică un pic glasul, spre a se face auzită în ciuda păcănitului tocurilor.

— Se presupunea că ești o fire sfioasă. Se presupunea că tu ești cea care se lasă sedusă, nu seducătoarea.

Julia se întoarse spre el, cu ochii scânteind.

— Vreau să am parte de un orgasm care să-mi taie răsuflarea, să mă dea pe spate, în timp ce-o facem lipiți de un perete florentin, domnule profesor. Tocmai mi-ai spus că avem ceva ce n-am visat în veci că vom avea – intimitate într-un loc public. Așa că la naiba cu sfiala!

De data asta Gabriel pufni în râs de-a binelea, lăsându-și capul pe spate.

O conduse grăbit de-a lungul holului, dând colțul în capătul opus, unde o plasă într-un colț întunecos, între două statui înalte de marmură, cocoțate pe socluri.

— De data asta, n-am de gând să mă opresc, îi șopti, ridicându-i rochia cu mâna lui mare, spre a-i atinge coapsa.

— Bun.

— N-avem aer condiționat aici, așa că situația s-ar putea să se... încingă.

Îi mângâie pielea coapsei cu dosul palmei.

— Nici nu-mi doresc altceva, domnule profesor.

Îl luă cu brațele de gât și-l trase spre ea.

Gabriel o ridică și ea își încolăci picioarele în jurul lui, lipindu-se de el de la brâu în jos. Simți cum atinge cu spatele geamul ferestrei și se înfioră un pic la senzația de răcoare.

— Ia zi, cine e frumosul acum?

— Tu.

Julia îl sărută chiar când de pe buzele lui țâșnea un geamăt.

Îl sărută hotărât, urmând cu limba linia dintre buze. El desfăcu buzele și limba ei îi luă cu asalt gura.

Se sărutau ca și cum fuseseră despărțiți ani de zile, cu buze lacome și pline de nesaț.

Gabriel își plimbă mâinile de-a lungul coapsei ei, ridicându-i și mai sus poalele rochiei. Se auzi un foșnet de tafta, ca un suspin de satisfacție.

El se lipi și mai mult de ea, lăsându-și degetele să urce pe șoldul ei, mângâind înainte și înapoi, înainte și înapoi. Când mâna lui poposi pe osul șoldului, se trase înapoi.

— Unde ți-e slipul?

— Îmi place trupul meu când e cu trupul tău, ai uitat? Iar lenjeria îmi stătea în cale.

Gabriel gemu, un sunet care reverberă pe culoarul pustiu.

— Ai umblat așa pe-aici toată seara?

Ea îi făcu cu ochiul, provocându-l.

— Nu-i de mirare că tipul ăla se holba la tine.

— Nu mai vorbi de alți bărbați.

Îl trase de papion.

El se aplecă spre ea spre a se înfrupta din nou din sărutul ei, frecându-și limba de a ei.

Julia i se mișcă în brațe, agățându-i smochingul cu

tocurile, îi desfăcu papionul, aruncându-l pe podea, și-i descheie grăbită cămașa. Începu să-l sărute pe gât și pe piept, cu buzele ușoare ca o adiere, înainte de a-i strecura o mână în dreptul beteliei de la pantaloni.

Dar Gabriel nu se lăsă zorit, li trase mâna la loc pe umăr, apoi își strecură mâna între picioarele ei, atingând-o blând. De-abia reuși să-și țină în frâu bucuria văzând reacția ei.

Julia începu să se agite, gemându-i la ureche.

— Nu mă lăsa să aștept, se rugă de el, încercând zadarnic să-l tragă mai aproape.

Gabriel se scotoci prin buzunare.

— Noroc c-am asta la mine.

Ridică un pachetel pătrat în folie, cu un aer triumfător.

Ea deschise ochii, uitându-se la obiect.

— De unde-a apărut?

Gabriel râse înfundat.

— M-am gândit că altfel ai sta ca pe ghimpi toată seara.

Ea clipi.

— Ai premeditat toată treaba?

— Absolut.

Îi strânse fesele cu mâna stângă, ca spre a-și întări spusele.

Ea dădu să-i ia prezervativul din mână, dar el clătină din cap.

— Lăsați-mă pe mine, doamnă Emerson.

Prinse pachetul în dinți, în timp ce-și trăgea fermoarul de la pantaloni. Apoi îl desfăcu din celofan și și-l puse.

O tachină, alunecând înainte și înapoi înainte de a o pătrunde. Ea oftă de plăcere, încordându-se în jurul lui.

Nu existau cuvinte care să exprime ce simțeau. De fapt, erau deja dincolo de cuvinte. Gabriel cunoștea trupul soției lui la fel de bine cum îl cunoștea ea pe-al lui și se mișcau

împreună, reacționând unul la gesturile celuilalt, într-un ritm din ce în ce mai rapid.

Gemetele înfundate și icnetele de plăcere răsunau de-a lungul culoarului, atât de tare încât figurile dintr-un grup statuar își astupară urechile. Julia se lovi cu spatele de geam în timp ce se mișcau la unison.

— Mă apropii, spuse Julia poticnit, fără a apuca să ducă la capăt propoziția, căci ajunsese la orgasm.

Gabriel accelerează ritmul, umplând-o cu totul până când ajunsese și el la apogeu.

Julia se agăță de el ca și cum se îneca, cu brațele în jurul umerilor lui, cu fața ascunsă la gâtul lui.

Rămaseră nemișcați o vreme. Gabriel dădu afară aerul din plămâni cu un oftat prelung, relaxat.

— A fost bine? o întrebă, sărutând-o pe obraz.

— Fantastic.

Rămaseră îmbrățișați, strângându-se tare, în timp ce își recăpătau suflul. Gabriel o lăsă blând pe picioarele ei, trăgându-i rochia ca s-o acopere. Își lăsă mâna în dreptul mijlocului ei și o strânse.

— Poți să mergi?

Se uită preocupat la pantofii ei scumpi.

— Cred că da. S-ar putea să mă clatin un pic pe picioare.

— Atunci dă-mi voie.

O ridică în brațe și o purtă la baie din apropiere.

— E foarte diferită experiența când porți chestia aia? îl întrebă, arătând din cap spre prezervativul pe care Gabriel îl aruncă la coș.

— Nu mai simt la fel de multe, așa că e frustrant, recunosc el, spălându-se pe mâini. O bună parte din viața mea, doar de asta am avut parte. Dar acum că știu cum e să

fiu în tine fără el, e un soi de tortură când mi-l pun.

— Îmi pare rău.

El se șterse pe mâini și se aplecă s-o sărute pe creștet.

— Să nu-ți pară. Nu sunt atât de egoist încât să-mi doresc să te simți stingherită sau murdară doar ca să am eu o partidă mai mișto.

Ea se încruntă.

Gabriel își lipi fruntea de a ei.

— Să fac sex cu tine e întotdeauna minunat. Dar asta din cauză că nu e doar sex. Acum cred c-ar trebui să-ți refaci coafura și machiajul. Altfel o să se prindă toată lumea că tocmai ai făcut-o la muzeu.

El părea tare mândru de sine.

Julia ridică din sprânceană.

— Și tu ești gata să te întorci la petrecere?

— Sigur – Gabriel se încheie la haină.

— Nu mai ai nevoie de niciun – retuș?

— Nu.

Își lăsa capul într-o parte.

— Sigur, pe mine nu mă deranjează dacă lumea va ști că tocmai am făcut-o cu nevastă-mea la muzeu.

— Oh, vor ști.

— Cum așa?

— Pentru că ați uitat ceva, dom' profesor.

— Ce anume?

— Papionul.

Gabriel duse mâna la guler, cu o străfulgerare de uimire pe chip. Începu să-și încheie cămașa.

— Unde e?

— Pe podea, unde l-am lăsat.

— Ispită ce ești, murmură el, clătinând din cap.

Ea se aplecă peste măsuța de toaletă, ca să-și refacă machiajul și coafura.

— Așadar, cât de tare a fost partida asta? Pe o scară de la unu la experiență transcendențială?

— Genul care-ți dă lumea peste cap și te face să-ți uiți papionul. Ea își dădu din nou cu ruj, umflându-se în pene.

— Să nu uiți chestia asta.

Capitolul 36

— Îmi plac vernisajele, murmură Julia, în timp ce se întorceau printre invitați. Sunt minunate.

— Mă surprinzi de fiecare dată.

Gabriel își ținea mâna la baza coloanei ei.

— Aș putea spune același lucru. Cred că mi s-a întipărit silueta pe fereastra de sus.

El râse, lăsându-și mâna mai jos și bătând-o ușurel pe fund.

Cineva își drese glasul în spatele lor.

Întorcându-se, Julia și Gabriel dădură cu ochii de *Dottore Vitali*, aflat la câțiva metri de ei.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, dar ai fi dispus să discuți cu cineva interesat să facă o donație?

Se uită cu speranță pe chip la domnul profesor.

Gabriel se uită la Julia.

— Vitali m-a întrebat mai devreme dacă aș vrea să încerc să conving pe cineva să doneze câteva tablouri. Dar pot s-o las pe mai târziu.

— Nu, du-te.

— Ești sigură?

— Convinge-l să facă donația. Eu o să dau o raită pe-aici.

Gabriel o sărută pe obraz. Apoi el și vechiul lui prieten se alăturară unui grup de bărbați și femei la patru ace care stăteau aproape de intrare.

Julia o luă din nou la pas prin galerie, admirând pe îndelete colecția. Tocmai se uita la una dintre ilustrațiile mai pline de culoare, care-i reprezenta pe Dante și Virgiliu în Infern, când o voce onctuoasă i se adresă în engleză.

— Bună seara!

Se întoarse și dădu nas în nas cu domnul profesor Pacciani.

Se uită involuntar în jur, ușurată să descopere că nu erau singuri. Erau mai multe cupluri prin preajmă, admirând la rândul lor ilustrațiile.

El ridică mâinile ca și cum se preda.

— Nu doresc să-ți stric seara. Te rog să-mi acorzi doar o clipă.

Julia se uită în ochii lui.

— Într-o clipă, o să se întoarcă soțul meu.

— Într-o clipă, o să se întoarcă și soția mea. Ar fi cazul să spun repede ce-am de spus.

Rânji cu toți dinții.

— Regret cele petrecute la Oxford. Dacă îți minte, nu eu am fost cel care-a făcut scandal.

Făcu un pas spre ea.

Julia făcu un pas înapoi.

— Îmi amintesc. Dar trebuie să plec.

Încercă să-l ocolească, dar el o blocă.

— Încă o clipă, te rog. Doamna profesoară Pieton a fost nemulțumită de cum s-a purtat prietena mea. Și eu la fel.

Julia îl studie sceptică.

— I-am spus Christei să stea departe de tine. Dar, după

cum știi, nu m-a ascultat.

— Mulțumesc, domnule profesor. Vă rog să mă scuzați.

El i se puse din nou în față, stând mult prea aproape de ea.

Julia fu obligată să se dea înapoi.

— Poate c-ai vrea să-i spui lucrul ăsta doamnei profesoare Pieton. Candidez pentru un post la Universitatea Columbia. Șefa de catedră i-a fost studentă lui Katherine. N-aș vrea s-o întorcă cineva împotriva mea.

— Nu cred că doamna profesoară Pieton s-ar amesteca în procesul de selecție dintr-o altă catedră.

— Aș lua-o ca pe o favoare. Eu ți-am făcut deja una.

Julia se uită involuntar la el.

— Care anume?

— N-am lăsat-o pe prietena mea să se culce cu soțul tău.

Julia rămase încremenită.

— Poftim?

Vorbise mult prea tare, astfel că vizitatorii ceilalți se întoarseră să se uite la ea. Julia se înroși.

— Sunt sigur că dorești să-ți exprimi recunoștința.

Se aplecă spre ea.

— Glumiți?

— Soțul tău urma să se vadă cu Christa în camera ei de hotel. Am convins-o să se reorienteze. Și cu asta ți-am făcut favoarea.

— Cum îndrăzniți? șuieră Julia furioasă.

Se aplecă cu trunchiul spre el. Pacciani făcu un pas înapoi, surprins.

— Cum îndrăzniți să veniți în acest lăcaș al frumuseții și să-mi spuneți astfel de lucruri hidoase?

Pacciani se încruntă, nedumerit, ca și cum o pisicuță s-ar fi transformat subit, sub ochii lui, într-o leoaică. Ridică

mâinile, ca și cum se preda.

— N-am avut intenții rele.

— Oh, ba da.

Vocea ei creșu în intensitate.

— Dumneata și prietena ta, sau ce ți-o fi de fapt, n-aveți altceva decât intenții rele. Nu mă interesează ce ți-a spus ea sau ce plănuia. Nu l-ai împiedicat pe soțul meu să facă nimic. M-ai auzit?

Pacciani se strâmbă, realizând că toate privirile erau ațintite asupra lor. Ceilalți invitați auziseră limpede cuvintele Juliei.

Apoi, expresia lui furioasă lăsă locul unui zâmbet condescendent.

— Toți bărbații au nevoie de puțină – cum îi spuneți voi? Recreere. E prea mult să ai pretenția să le ajungă o singură femeie.

Dădu din umeri ca și cum spunea ceva știut de toată lumea.

— Femeile nu sunt ca specialitățile de la un bufet suedez. Și soțul meu nu-ți împărtășește misoginismul.

Julia își ridică sfidător bărbia.

— N-o să-i spun nimic doamnei profesoare Pieton, în afară de faptul că m-ai acostat cu minciuni. Acum pleacă și lasă-mă.

Când el nu dădu niciun semn c-avea de gând s-o asculte, arătă furioasă spre ieșire.

— Ieși!

Vocea ei tăioasă reverberă în toată sala.

(Probabil că nu era cea mai politicoasă strategie de a trimite la plimbare un invitat la un eveniment de gală.)

Julia ignoră privirile uimite sau critice, uitându-se cu un

aer hotărât la Pacciani, pe chipul căruia apăruse un rictus de furie.

El dădu să sară la Julia, dar fu oprit în ultimul moment de o femeie care îl prinse de braț, strângându-l ca într-o menghină.

— Te-am căutat, își dojeni doamna Pacciani soțul, dar nu înainte de a-i arunca o privire dușmănoasă Juliei.

Pacciani înjură în italiană, încercând să se smucească din mâna nevestei.

— Hai să mergem, îl trase doamna Pacciani de braț.

Cu o privire amenințătoare, Pacciani se întoarse și ieși cu soția lui pe hol.

Julia îi urmări plecând, simțind o ușurare profundă. Și o furie pe măsură.

(Care-i risipi practic norișorul de fericire în care plutea după sex.)

— Draga mea?

Gabriel intră zâmbitor în sală, apropiindu-se încrezător, în ținuta lui de gală. Ca de obicei, toate privirile erau ațintite asupra lui și asupra siluetei lui binefăcute în timp ce străbătea grațios încăperea.

Câteva dintre celelalte cupluri începură să șușotească văzându-l pe Gabriel întorcându-se la soția lui.

Lui îi pieri zâmbetul.

— Ce s-a întâmplat?

Julia încreți din buze, încercând să-și stăpânească furia.

— Domnul profesor Pacciani m-a încolțit.

— Ticălosul! Ești bine?

Gabriel îi atinse blând umărul.

— Și-a cerut scuze pentru cum s-a comportat Christa la Oxford. Mi-am ieșit din fire și-am făcut o scenă.

— Pe bune?

Gabriel îi strânse umărul, reținându-și un zâmbet.

— Cum așa?

Julia începu să tremure, efectul întârziat al puseului de adrenalină.

— L-am făcut misogin și l-am trimis la plimbare. Și i-am arătat ușa.

Își studie uluită arătătorul.

— Excelent.

Gabriel îi ridică degetul la buze și îl sărută.

Ea clătină din cap.

— Nu e excelent. E rușinos. M-a auzit toată lumea.

— Mă îndoiesc sincer că te-ar învinovăți cineva. Femeile probabil că-l disprețuiesc pentru cât e de libidinos, iar bărbații probabil că-l disprețuiesc pentru că s-a culcat cu nevestele lor.

— Voia să-i spun lui Katherine că el a încercat s-o țină în frâu pe Christa. Vrea să obțină un post la Columbia și Katherine e prietenă cu șefa de catedră.

— N-o să-l obțină în veci, pufni Gabriel disprețuitor. Katherine i-a fost îndrumătoare de doctorat Luciei Barini. O cunosc și eu, suntem prieteni. O să-l citească imediat.

— Poate că Pacciani își dorește postul de la Columbia ca să fie aproape de Christa.

Julia părea dezgustată.

— Mă întreb ce părere are soția lui de chestia asta. Mi-a spus și că te-a salvat de la o noapte de amor cu ea.

— Cu cine? întrebă Gabriel tăios.

— Cu Christa. A zis că urma să te întâlnești cu ea în camera ei de hotel, dar că a distras-o el. De-asta mi-am ieșit din fire. Mă tem că restul invitațiilor au auzit toată discuția.

Se uită stingherită în jur.

Gabriel înjură, întorcându-și privirea spre ușă. Pacciani și soția lui se făcuseră nevăzuți.

— Trebuie să-ți spun ceva.

Gabriel o luă de mână și o trase într-un colț mai liniștit. Se uită peste umăr, asigurându-se că nu trăgea nimeni cu urechea.

Își apropie fața de a ei, coborând glasul.

— Christa mi-a făcut o propunere indecentă chiar înaintea prelegerii tale. Ar fi trebuit să-ți spun ceva la momentul respectiv, dar n-am vrut să te necăjesc.

Julia îl privi dojenitor.

— Și după aceea?

— N-am vrut să te necăjesc.

— De-asta nu mi-ai spus nici despre conversația ta de taină cu Paul.

Lui îi zvâcni un mușchi din maxilar și încuviință.

Julia îi dădu drumul la mână.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Iartă-mă.

— Nu simt așa fragilă. Rezist când mi se dau vești neplăcute.

— N-ar trebui să fii obligată s-o faci.

Julia își dădu ochii peste cap, studiind pentru o clipă tavanul galeriei.

— Gabriel, până când trecem în lumea de după, întotdeauna se va întâmpla ceva care să ne tulbure. Face parte din condiția umană. Când îmi ascunzi ceva, asta creează o prăpastie între noi.

Îl privi cu subînțeleles.

El încuviință, cu o expresie încordată.

— Cred că merit să știu cine îi face avansuri soțului meu.
Și când.

Ridică din sprânceană, în expectativă.

— De acord.

Îl studie pentru o clipă, observând expresia din ochii lui și cutele din jurul gurii. Părea foarte nefericit. Dar avea și un aer protector, ceea ce nu-i displăcea Juliei.

— O să-mi spui ce te preocupă de acum, da?

Tonul ei se împlânzi.

— Da.

Era sincer, dar știa amândoi că n-avea să-și destăinuie secretele. Cel puțin nu încă.

— Deci, spuse ea. Te-am iertat. Dar, dat fiind că s-a ales praful de buna dispoziție creată de prima mea experiență în materie de sex la muzeu, va trebui să remediezi situația.

Gabriel făcu o plecăciune, fără a-și desprinde ochii dintr-ai ei.

— Porunciți.

— Bun.

Julia se aplecă spre el, apucându-l de papion.

— Poruncesc să-mi dăruiești plăcere. Și cred c-aș vrea-o chiar acum.

El îi dădu pletele după umeri și-și apropie buzele de urechea ei.

— Atunci haidem.

Capitolul 37

August 2011

Cambridge, Massachusetts

Când Julia și Gabriel se întoarseră acasă, în ultima săptămână din august, descoperiră un morman de scrisori nedescoperite. Gabriel se uită lung la plicurile pe care Rebecca i le pusese teanc pe birou și decise că avea să le deschidă abia după ce-și desfăcea bagajul.

Cât era el în dormitor, Julia rămase în birou. Se uită precaută la ușa deschisă înainte de a o închide tiptil.

Știa că ce urma să facă era o trădare a încrederii lui Gabriel. Dar, reflectă, acțiunile ei erau justificate de tăcerea lui și de faptul că el refuza în continuare să dezvăluie ce-l frământă. Sperase că el o să-i spună la Florența ce are pe suflet, dar n-o făcuse.

Pe scurt, Juliei îi era teamă și-i era greu să facă față temerilor.

La biroul lui era un sertar pe care Gabriel nu-l deschidea niciodată. Ea avea o vagă idee despre existența lui, deși nu îndrăznise niciodată să se uite ce era în el.

Gabriel o prinsese într-o zi tocmai când îl deschidea, căutând niște hârtie de imprimantă, și îl închisese sub mână ei, spunând că în acel loc ținea amintiri pe care nu voia să le retrăiască. Apoi îi distrăsese atenția trăgând-o în poală, în fotoliul de catifea roșie, și făcând dragoste cu ea.

Julia nu se mai atinsese de sertar de atunci. Dar acum, frustrată și preocupată, se așeză la birou, vrând să vadă ce ascundea. Dacă Gabriel nu voia să-i ofere răspunsuri, poate că avea să le găsească studiind colecția lui de amintiri.

Ilustrațiile lui Botticelli, pe care Gabriel le ținuse într-o casetă încuiată din lemn, în același sertar, nu mai erau acolo, dat fiind că erau expuse acum la Uffizi. Julia trase repede afară primul obiect, fără zgomot, ținându-l în palmă.

Era ceasul de buzunar al bunicului lui. Gabriel îl purtase

uneori, pe vremea când stătea la Toronto, dar, de la mutarea la Cambridge, rămăsese în sertar. Ceasul din aur era fixat pe un lăntișor lung, cu un medalion în formă de peștișor. Îl deschise cu grijă și citi inscripția:

*Lui William,
Iubitul meu soț,
Cu drag,
Jean*

Închise ceasul, punându-l pe birou.

Următorul obiect pe care-l scoase fu o locomotivă veche de jucărie, din fontă, care clar văzuse și zile mai bune. Și-l imaginează pe Gabriel copil fiind, strângând în mână trenulețul, rugându-se poate să i se dea voie să-l ia cu el când el și mama lui se mutaseră din New York.

Simți un gol în stomac.

Puse locomotiva pe birou și își întoarse iar atenția spre sertar.

În sertar mai era o casetă de lemn, pe care o deschise. În ea găsi un șirag de perle mari South Sea de cultură și un inel cu diamante încrustate. Julia ridică inelul, uitându-se după o inscripție, dar nu găsi niciuna. Mai descoperi un lăntișor și două brățări de argint, toate cu însemnul de la Tiffany.

Probabil că bijuteriile îi aparținuseră mamei lui. Dar se întrebă de unde proveneau. Gabriel îi spusese de mai multe ori că trăiseră într-o sărăcie lucie. Cum putea o persoană atât de săracă să aibă bijuterii așa scumpe? Și de ce nu-și vânduse mama lui bijuteriile când rămăseseră fără bani?

Julia clătină din cap. Gabriel avusese o copilărie tragică, fără îndoială, dar la fel de tragică fusese viața mamei lui.

Închise caseta și-și întoarse atenția spre fotografiile, care fuseseră sortate și puse în plicuri. Le parcurse rapid, găsind poze cu Gabriel și mama lui și câteva instantanee cu un bărbat și cu o femeie, părinții lui, probabil. Surprinzător, însă, nu găsi nicio fotografie cu părinții lui împreună.

Ca și Gabriel, mama lui era brunetă, dar avea ochii negri și o piele albă, lăptoasă. Avea trăsături fine și era foarte frumoasă.

Tatăl lui, în schimb, era un bărbat grizonant, cu ochi pătrunzători, de culoarea safirului. Era atrăgător pentru vârsta lui, dar emana o severitate care îi displăcu Juliei. Rareori zâmbea în poze.

La fundul sertarului, sub un ursuleț jerpelit de pluș, era un jurnal. Julia îl deschise și se uită la prima pagină, pe care scria

*Acest jurnal îi aparține
lui Suzanne Elizabeth Emerson.*

Mânată de un impuls, îl deschise la întâmplare. Îi căzură ochii pe o propoziție scrisă în capul paginii:

Sunt gravidă.

Owen vrea să fac abort.

Mi-a dat bani și a zis c-o să mă programeze el.

A zis că, dacă fac asta pentru el, o să găsească o cale să fim împreună.

Dar nu cred că sunt în stare s-o fac.

Julia închise abrupt jurnalul și-l îndesă grăbită la fundul sertarului.

Gabriel putea veni în orice clipă după ea. Ar fi furios la culme pe ea pentru ce făcuse.

Deja avea muștrări de conștiință. Îi apărură dinaintea ochilor cuvintele lui Suzanne Emerson. Dacă Gabriel le-ar citi vreodată, și-ar urî și mai mult tatăl.

Puse ursulețul la loc unde-l găsisese, împreună cu fotografiile și caseta de bijuterii. Tocmai se pregătea să pună și trenulețul în sertar, când observă ce era lângă el, deasupra teancului de scrisori nedescăcute.

O scrisoare.

Nu recunoștea scrisul, dar asta nu conta. În colțul din stânga sus erau scrise îngrijit numele și adresa Paulinei. Cumva, găsisese adresa lui Gabriel și îi trimisese scrisoarea pe adresa lor de acasă.

Acasă *la ei*. La casa unde Gabriel locuia cu soția lui.

Julia fu tentată să arunce scrisoarea pe foc.

Deja începea să aibă secrete față de el – citea jurnalul mamei lui fără știrea lui Gabriel. Nu putea să arunce și scrisoarea Paulinei.

Ținând plicul cât mai departe de ea, intră în dormitor și i-l întinse.

— Mulțumesc, dar o să-mi verific mai târziu corespondența.

Gabriel dădu să arunce plicul pe pat, dar ea îl opri.

— Uită-te la expeditor.

Gabriel aruncă un ochi la scrisoare.

Înjură.

— De ce îmi scrie mie? Nici măcar Carson, avocatul meu, n-a mai primit vești de la ea.

Julia rămase nemișcată, uitându-se la el.

El rupse plicul, așteptându-se să descopere o scrisoare

kilometrică, scrisă de mână. Fu surprins să descopere doar un dreptunghi de carton.

Citi rapid ce scria pe el.

— E o invitație de nuntă.

Întoarse cartonașul, descoperind pe verso scrisul grațios al Paulinei.

Gabriel,

N-aș face niciodată gafa de a te invita la nunta mea.

Voiam doar să te anunț că mă mărit.

După atâția ani, voi fi în sfârșit soție și mamă, mama a două fete minunate.

Acum că suntem amândoi fericiți, totul e așa cum ar trebui să fie.

Xo

P.

Îi întinse invitația Juliei, ca s-o citească și ea.

Julia o parcurse în diagonală.

— Se mărită.

— Da.

— Cum te simți?

Julia îi studie chipul.

El puse scrisoarea la loc în plic. Apoi își bătu palma cu ea.

— S-a exprimat foarte bine – suntem amândoi fericiți. Ea și-a găsit familia pe care o dorește.

Ochii lui albaștri poposiră asupra Juliei.

— Ție îți datorează lucrul ăsta.

— Mie?

— Tu ești cea care m-a convins să mă desprind de ea. Care m-a convins că ea nu-și va putea găsi niciodată fericirea

cât timp se agăța de mine. Ai avut dreptate.

Julia se lăsă de pe un picior pe altul auzindu-i vorbele de laudă, știind foarte bine că, doar cu câteva minute în urmă, își băga nasul prin lucrurile lui personale.

— Ai avut dreptate și în privința Mariei.

În ochii lui se citea tristețe acum.

Julia veni la el, înconjurându-l cu brațele.

— Mi-aș dori să mă fi înșelat în privința Mariei. Dar uneori, dacă iubești pe cineva, trebuie să-i redai libertatea.

— Ție n-o să ți-o redau niciodată. M-aș lupta cu oricine ar încerca să mi te răpească, declară el înverșunat

Julia îi puse degetele pe buze.

— Amintește-ți lucrul ăsta când încerci să-ți pui ordine în gânduri. Orice te-ar frământa, eu îți sunt alături. Și nu plec nicăieri.

Îl sărută din nou, apoi se făcu nevăzută în hol.

Gabriel se uită la invitație, lăsându-se purtat de amintiri.

Capitolul 38

Ianuarie 2010

Toronto, Ontario

Paulina Gruscheva intră în holul de la Manulife Building, bocănind cu tocurile pe pardoseala de marmură, cu telefonul la ureche. Locuia de ceva vreme la Toronto, dar Gabriel refuzase s-o vadă, să stea de vorbă cu ea sau să aibă orice fel de interacțiune cu ea.

Ea se plictisise să aștepte.

Când îi răspunse mesageria pe numărul de mobil al lui Gabriel, închise și-l sună pe fix. Se rugă în sinea ei să nu-i

răspundă Julianne. Era destul de neplăcut că Gabriel avea o relație amoroasă cu ea. N-avea nevoie să i se fluture prin față relația lor.

Din nou.

Fără a se lăsa intimidată de faptul că el nu-i răspundea la telefon, îl abordă pe Mark, agentul de securitate, somându-l să-l contacteze imediat pe domnul profesor Emerson. Când omul refuză, ea începu să fluture din gene, încercând să-l vrăjească. Bărbatul rămase imun la farmecele femeii blonde, înalte, cu ochi albaștri.

Paulina ridică glasul, făcând scandal.

În câteva minute, Mark îl contactă pe domnul profesor, rugându-l să-și culeagă invitata din hol.

Paulina zâmbi triumfător.

Dar îi pieri zâmbetul când îl văzu pe Gabriel, venind spre ea furios, cu o privire tăioasă. O apucă brutal de cot și aproape c-o târî prin hol, până în aleea în semicerc din fața blocului.

— Ce crezi că faci? o întrebă, spumegând de furie, dându-i drumul.

Paulina făcu un pas înapoi, surprinsă de furia lui.

— Deci? insistă el.

— Voiam să stau de vorbă cu tine. Sunt aici de câteva săptămâni. Ai refuzat să mă vezi!

— Nu vreau să avem iarăși aceeași discuție. Ți-am zis tot ce aveam de zis când eram la Selinsgrove. Știi cum stau lucrurile.

Se întoarse să între în bloc, dar ea îl prinse de braț.

— De ce-mi faci asta?

Îi tremura glasul și clipi ca să-și alunge lacrimile.

Expresia lui Gabriel se îmblânzi. Infinitesimal.

— Paulina, s-a sfârșit. S-a sfârșit de ceva vreme. Nu încerc să-ți fac nimic altceva decât să te conving să mergi înainte. Și să mă lași să fac același lucru.

Ea își ridică privirea spre el, dând frâu liber lacrimilor.

— Dar te iubesc. Avem un trecut împreună!

Gabriel închise ochii pentru o clipă, cu o expresie chinuită.

Îi deschise.

— Sunt îndrăgostit de altcineva. Am o relație monogamă cu altcineva.

— Da. Și ți-e studentă.

— Ai grijă, mârâi el.

Ea își scutură părul, dându-l după umeri.

— E remarcabil ce fel de informații poți afla într-un oraș așa de mare. Antonio de la Harbour Sixty a fost foarte vorbăreț.

El făcu un pas spre ea.

— Doar n-ai îndrăznit!

— Ba da. E nostim c-ai dus-o la restaurantul la care mă duci de fiecare dată și pe mine când trec prin oraș.

— Nu te-am mai dus de foarte multă vreme acolo, Paulina. Nici măcar după ce am încetat să... Se opri abținându-se.

— După ce-am încetat să ne fudem, Gabriel? De ce nu poți s-o spui? Doar *ne fudem* de ani de zile.

— Vorbește mai încet!

— Nu sunt secretul tău murdar. Am fost prieteni cândva. Am avut o relație. Nu poți să mă ignori pur și simplu și să mă tratezi ca pe un nimic.

— Îmi pare rău pentru cum m-am purtat cu tine. Dar auzi și tu ce zici. Nu crezi că meriți să fii centrul universului

pentru cineva? în loc să alergi după cineva care dorește pe altcineva?

Ea își desprinsese privirea de a lui.

— Întotdeauna ai dorit alte femei. Chiar și când eram gravidă. De ce ar sta lucrurile altfel acum?

El tresări.

— Pentru că meriți să fii cu cineva care te vrea la fel de mult cum îl vrei tu. A venit vremea să mă lași în urmă. A venit vremea să fii fericită.

— Tu mă faci fericită, șopti ea. Ești tot ce-mi doresc.

— Simt îndrăgostit de Julianne și o să mă însor cu ea.

Părea hotărât.

— Nu te cred. O să te întorci. Mereu te întorci la mine.

Își șterse câteva lacrimi cu dosul palmei.

— Nu de data asta. În trecut eram slab și tu îmi exploatai sentimentele de vinovăție. Dar ajunge! Nu putem să ne mai vedem și nu putem să mai stăm de vorbă. Am avut răbdare cu tine și am încercat să te ajut, dar gata. Începând de azi, fondul tău fiduciar e blocat.

— N-ai face una ca asta!

— O s-o fac. Dacă te întorci la Boston și începi să mergi la un terapeut, o să-ți asigur în continuare o alocație. Dar, dacă mă contactezi din nou sau dacă faci ceva care i-ar putea dăuna lui Julianne, nu mai vezi niciun ban de la mine. Definitiv.

Se aplecă amenințător spre ea.

— Și aici intră și orice i-ar putea afecta situația la facultate.

— Chiar ai face asta? M-ai arunca pur și simplu pe marginea drumului? Mi-am sacrificat viața pentru tine. Mi-am pierdut cariera universitară!

El își încordă maxilarul.

— N-am dorit niciodată să faci chestia asta. Am făcut tot ce-am putut să te ajut să rămâi la Harvard. Tu te-ai lăsat de facultate.

— Din cauza a ceea ce mi s-a întâmplat. Din cauza a ceea ce ni s-a întâmplat!

Gabriel își încheștă pumnii pe lângă corp.

— Nu neg că m-am comportat abominabil și ai toate motivele să fii furioasă. Dar asta nu schimbă faptul că situația asta trebuie să înceteze. Azi.

Își aținti privirea asupra ei și, pentru o clipă, i se așternu o expresie de compătimire pe chip.

— Rămas-bun, Paulina. Ai grijă de tine!

Se îndreptă spre ușile glisante.

— Nu poți face asta. N-o s-o faci!

Pe chipul lui se citea o hotărâre nestrămutată.

— Am făcut-o deja.

Gabriel intră în bloc fără a se uita în urmă, lăsând-o pe Paulina plângând în zăpadă.

Capitolul 39

Mai 2010

Cimitirul St. James the Apostle

West Roxbury, Massachusetts

Gabriel stătea în fața îngerilor din piatră, postăți ca niște străjeri de o parte și de alta a monumentului. Îngerii erau sculptați în marmură, cu chipuri albe, fără cusur. Stăteau cu fața la el, cu aripile desfăcute, iar pe piatra funerară dintre ei era gravat un nume.

Monumentul îi amintea de cele din bazilica Santa Croce din Florența. Asemănarea era intenționată, dat fiind că fusese creat după propriul lui proiect.

Uitându-se la îngerii, își aminti de perioada petrecută în Italia, de activitatea lui de voluntariat cu franciscanii. De experiența pe care o avusese în dreptul criptei unde era îngropat Sfântul Francisc. De despărțirea lui de Julianne.

Dacă ar putea să mai reziste până pe 1 iulie, exista șansa să o revadă. Dar Gabriel nu era sigur că ea îl va ierta. Nu era sigur că l-ar mai fi putut ierta cineva, dar trebuia să încerce.

Băgă mâna în buzunar și scoase telefonul, apelând un număr din agendă.

— Gabriel?

Inspiră adânc.

— Paulina. Trebuie să ne vedem.

— Ce s-a întâmplat?

Se întoarse cu spatele la monument, simțind cumva că nu putea să stea de vorbă cu ea cât avea sub ochi numele gravat în piatră.

— Trebuie să ne vedem o oră, să stăm de vorbă. Ne putem întâlni mâine?

— Sunt în Minnesota. Despre ce e vorba?

— Iau avionul, ajung diseară în Minnesota. Ne putem întâlni? insistă, cu o voce încordată, firavă.

Ea oftă din rărunchi.

— Bine. Hai să ne întâlnim mâine dimineață la Caribou Coffee, îți trimit adresa pe mail.

Făcu o pauză, și Gabriel o auzi fremătând în telefon.

— N-ai mai zburat niciodată dintr-un capăt al țării în celălalt ca să stai de vorbă cu mine.

El încleștă din dinți.

— Așa e, n-am mai făcut-o.

— Ultima noastră conversație n-a fost foarte agreabilă. M-ai lăsat plângând, în fața blocului tău.

— Paulina.

Era o undă de rugămintे în glasul lui.

— Apoi ai rupt orice relație cu mine.

Gabriel începu să se învârtă pe loc, cu telefonul lipit de ureche.

— Da. Ce s-a întâmplat apoi?

Ea rămase tăcută o clipă.

— M-am dus acasă.

El se opri locului.

— Ar fi trebuit să te duci acasă de câțiva ani buni și ar fi trebuit să te încurajez s-o faci.

Între ei se lăsă tăcerea.

— Paulina?

— O să fie o discuție dureroasă, nu-i așa?

— Nu știu, mărturisi el. Vorbim mâine.

Închise și își lăsă capul în pământ, întorcându-se apoi la mormântul copilului lor.

*

Paulina avea emoții. Se simțise umilită la culme în timpul confruntării cu Gabriel din holul blocului. Extrem de conștientă de faptul că era dependentă de băutură și somnifere, precum și de fondul lui fiduciar, făcu ceea ce-și jurase că nu va face niciodată. Se întoarse acasă.

Își găsi o slujbă. Se mută într-un apartament modest, dar drăguț. Și mai incredibil, cunoscuse pe cineva. Un om blând și afectuos, care o dorea pe ea și numai pe ea. Un om care n-avea să se uite la altă femeie cât timp erau împreună, ba poate chiar nici după.

Și-acum Gabriel voia să stea de vorbă cu ea, față în față.

Paulina îl iubea pe Gabriel. Dar se și temea de el. Fusese alunecos și inabordabil, chiar și pe vremea când ea era gravidă și locuiau împreună. Existase întotdeauna o parte din el la care n-o lăsase să ajungă. Știa lucrul ăsta. Îl accepta. Dar nu-i plăcuse niciodată și întotdeauna simțise distanța dintre ei ca pe o apăsare, un nor negru care putea să slobozească oricând o furtună.

După ultima lor confruntare, realizează că el n-avea s-o iubească niciodată. Își închipuise că Gabriel pur și simplu era incapabil să iubească pe cineva. Dar, când îl auzi vorbind despre Julianne, fu limpede că era capabil să iubească o altă persoană și să-i fie fidel. Cât de tragic era că femeia pe care putea s-o iubească el nu era ea.

Odată ce acceptă asta, pe lângă doza inevitabilă de durere și dor, avu și o senzație de eliberare. Nu mai era o sclavă care încerca să câștige afecțiunea stăpânului. Nu mai era o persoană cu aspirații înguste, care-și ținea viața pe loc spre a fi la dispoziția lui.

Intrând în cafenea, se simți puternică, pentru prima dată după ani de zile. Avea să-i fie greu să-l vadă, dar făcuse atâtea progrese în alte sfere ale vieții, de bună seamă putea să facă progrese și în relația lui cu el.

Îi găsi așezat la o masă de două persoane din capăt, strângând o cană de cafea între degetele lungi. Purta un sacou și cămașă, dar n-avea cravată la gât. Pantalonii lui erau curați și călcați și era pieptănat îngrijit. Purta ochelarii pe nas, ceea ce o surprinse, fiindcă de obicei îi purta doar când citea.

Când o văzu, se ridică.

— O cafea?

Îi zâmbi sfios.

— Da, te rog.

Îi zâmbi la rândul ei, dar se simți stângace. În trecut el o saluta de obicei cu un sărut, dar de data asta păstră o distanță politicoasă, ca la carte.

— Tot cu lapte degresat și îndulcitor o bei?

— Da.

El se îndreptă spre tejghea, în timp ce Paulina se așeză pe scaunul din fața lui.

Cât aștepta cafeaua Paulinei, Gabriel rămase scărpinându-se în barbă. Părea schimbată. Se mișca în continuare ca o balerină, cu spatele drept și membrele bine coordonate. Dar arăta altfel.

Părul ei lung și blond era prins într-o coadă la spate, trăsăturile ei frumoase nu mai erau acoperite de machiaj. Avea un aer proaspăt și tineresc, iar mare parte din înverșunarea care se citea limpede pe chipul ei când o văzuse ultima dată dispăruse.

Și ținuta ei era diferită. De obicei se îmbrăca elegant, preferând fustele și pantofii cu toc semnați de designeri la modă. Astăzi, însă, purta o bluză albastră, simplă, de fiecare zi, blugi negri și sandale.

Gabriel n-o mai văzuse într-o ținută casual de ani de zile. Se întrebă ce însemna schimbarea.

Îi puse cafeaua în față și se așeză, strângând iarăși cana de cafea în mâini. Se concentră pe lichidul negru, încercând să pună în cuvinte ce avea de zis.

— Pari obosit.

Ochii ei albaștri îl studiară cu un aer preocupat.

Gabriel îi evită privirea, întorcându-se să se uite pe geam. Nu era interesat cine știe ce de peisajul din Minneapolis. Pur și simplu nu știa cum să înceapă.

— Am fost prieteni cândva.

Ea luă o gură de cafea și-i urmă privirea, uitându-se la mașinile care treceau.

— După cum arăți, nu ți-ar strica un prieten.

El își întoarse privirea spre ea.

— Am venit să-ți cer iertare.

Paulina făcu ochii mari și lăsă repede cana pe masă, ca nu cumva să verse cafeaua.

— Poftim?

Gabriel înghiți în sec.

— Nu m-am purtat niciodată cu tine cum ar trebui să te porți cu o prietenă sau cu o iubită. Am fost egoist și lipsit de compasiune.

Se rezemă de spătarul scaunului și se uită din nou pe geam.

— Nu mă aștept să mă ierți. Dar voiam să te văd și să-mi cer iertare.

Paulina încercă să-și ia ochii de la el, de la maxilarul lui încleștat, dar nu reuși. Era atât de surprinsă, încât aproape c-o luă tremuratul

El urmărea mașinile care treceau, așteptând ca ea să spună ceva. Dar Paulina rămase tăcută. Într-un final, îi întâlni privirea.

Ea făcuse ochii mari și rămăsese cu gura căscată. Într-un final închise gura.

— Am avut o relație ani de zile, Gabriel, și nici măcar o dată nu ți-ai cerut iertare. De ce-o faci acum?

El nu-i răspunse, o privi doar, fără o altă reacție decât zvâcnirea maxilarului.

— E din cauza ei, așa-i?

Gabriel nu răspunse. Îi era îndeajuns de greu să dea ochii

cu Paulina. Nu putea să-i vorbească despre ce însemna Julianne pentru el – despre cât de mult îl schimbase și cât de mult se temea că ea s-ar putea să nu-l ierte când se va întoarce la ea.

Acceptă critica Paulinei fără să spună nimic. În starea lui de-acum, tânjea să fie criticat și pedepsit, pentru că era extrem de conștient de păcatele lui.

Ea îi studie reacția, emoțiile care i se derulau pe chip. Se vedea că suferă, ceva ce ea una nu mai văzuse de ceva vreme la el.

— M-am întors în casa părintească, declară ea încet. M-am înscris într-un program de terapie și merg la întâlniri. Am fost chiar și la un terapeut de câteva ori.

Îl privi atent.

— Dar știai asta, nu-i așa? I-am dat raportul regulat secretarei lui Carson.

— Știam, da.

— Te-a schimbat.

— Poftim?

— Ea te-a schimbat. Te-a... îmblânzit

— Nu e vorba de ea acum.

— Oh, ba da. De cât timp ne știm noi? Cât timp am fost amănți? Nici măcar o dată nu m-ai rugat să te iert pentru ceva. Nici măcar pentru...

Gabriel o întrerupse în grabă.

— Ar fi trebuit s-o fac. Am încercat să-mi răscumpăr greșelile cu bani. Având grijă de tine.

Se crispă în timp ce-o spunea. Știa, știa mult prea bine, ce gen de bărbat s-ar comporta astfel spre a-și acoperi aventurile.

Paulina ridică din nou cana de cafea.

— Da, ar fi trebuit. Dar eu am fost proastă să mă mulțumesc cu ce era între noi. Nu vedeam nicio cale de ieșire. Dar acum văd. Și, mă jur pe ce-am mai sfânt, Gabriel, n-am de gând să mă întorc la ce-a fost.

Strânse din buze, ca și cum încerca să nu mai spună altceva. Și-apoi, pe neașteptate, continuă.

— În toți anii ăștia, m-am temut că părinții mei o să-mi trântescă ușa în nas. L-am rugat pe taximetrist să mă aștepte cât sunam la ușă.

Fixă masa cu privirea.

— N-am ajuns până acolo. Încercam să înaintez prin zăpadă pe tocuri când s-a deschis ușa și-a ieșit mama. Era în papuci.

I se frânse vocea și-i dădură lacrimile.

— A luat-o la fugă spre mine, Gabriel. A fugit spre mine și m-a luat în brațe. Până să intru în casă, mi-am dat seama că aș fi putut veni acasă cu ani buni în urmă și m-ar fi întâmpinat exact la fel.

— Fiica risipitoare, murmură Gabriel.

— Da.

— Atunci poți înțelege de ce-mi doresc să fiu iertat.

Îl privi, studiindu-i ochii, expresia. Nu părea să fie nimic înșelător pe chipul lui.

— Da, zise încet. Mă întreb numai de ce îmi ceri iertare acum.

El se lipi de scaun, strângând cana în mâini.

— Mi-ai fost prietenă, șopti. Și uite cum m-am purtat cu tine.

Paulina își șterse lacrimile de la ochi.

Gabriel se aplecă spre ea.

— Și mai e și ce s-a întâmplat cu Maia.

Paulina scoase o exclamație involuntară.

În privința asta erau aidoma. Oricând era pomenit numele fetei lor, simțeau pe dată o durere sfâșietoare. Durerea era și mai vie când cineva îi rostea numele pe neașteptate.

— Nu pot să vorbesc despre ea.

Paulina închise ochii.

— E fericită acum.

— Știi că nu cred chestia asta. Când mori, ești mort și gata. Adormi și nu te mai trezești.

— Eu *știi* că nu-i așa.

Paulina deschise brusc ochii auzindu-i tonul. Surprinse ceva în ochii lui. Ceva ce încerca să ascundă, dar de care se agăța cu o convingere mai puternică decât văzuse vreodată din partea lui.

— Știu că n-am niciun drept să-ți cer asta. Știu că te tulbur prin prezența mea.

Își drese glasul.

— Dar trebuia să-ți spun personal lucrurile astea. Te-am nedreptățit. M-am comportat monstruos. Îmi pare rău. Te rog să mă ierți.

Acum Paulina începu să plângă de-a binelea, cu lacrimile șiroindu-i pe chipul fără cusur.

— Încetează.

— Paulina. Am creat o faptură minunată împreună. Hai să n-o jelim ducând o viață pustie, irosindu-ne viața.

— Cum îndrăznești? Vii la mine să-ți ușurezi conștiința și îmi spui un lucru ca ăsta!

Gabriel strânse din dinți.

— N-am venit să-mi ușurez conștiința. Am venit să-mi răscumpăr greșeala.

— Copilul meu a murit și nu mai pot avea altul.

Răscumpără-ți greșeala asta.

El se încordă.

— Nu pot.

— Nu m-ai iubit niciodată. Mi-am irosit viața tânjind după un bărbat care pur și simplu mă tolera. Și asta doar pentru că eram bună la pat.

Lui îi zvâcni maxilarul.

— Paulina, ai multe calități admirabile, nu în ultimul rând inteligența, generozitatea și simțul umorului. Nu te subestima.

Ea râse a pagubă.

— În cele din urmă, n-a contat prea mult. Oricât de inteligentă aș fi, am fost îndeajuns de proastă să încerc să te schimb. Și-am dat greș.

— Îmi pare rău.

— Te-am lăsat în urmă și-acum vii aici să dezgropi iarăși totul.

— Nu asta intenționez să fac.

— Dar ai făcut-o oricum.

Se șterse la ochi, întorcându-i spatele.

— Acum poți să te întorci acasă la iubita ta tânără și drăguță, știind că ea îți poate dăruia un copil, dacă asta îți dorești. Vasectomiile sunt reversibile, dar ce mi s-a întâmplat mie nu se mai poate schimba.

Gabriel își lăsă capul în pământ.

— Îmi pare rău. Pentru tot.

Se ridică în picioare, fără tragere de inimă. Dădu să treacă pe lângă ea, dar Paulina îl prinse de mână.

— Stai.

Gabriel o privi precaut.

— Am cunoscut pe cineva. E profesor universitar. M-a

ajutat să obțin o slujbă ca profesoară de literatură engleză cât timp îmi termin doctoratul, am obținut o prelungire.

— Mă bucur.

— N-am nevoie de banii tăi. N-o să mai scot niciun ban din fondul fiduciar. Keith e văduv, are două fete. Una de șapte, cealaltă de cinci ani. Îți vine să crezi? îmi spun tanti Paulina. Pot să le îmbrac și să le pieptăn și să iau ceaiul cu păpușile. Am cunoscut un bărbat care mă iubește. Și fetele lui au nevoie de mine. Așadar, chiar dacă nu mai pot avea copii, tot voi fi mamă. Sau măcar mătușă. Te iert, Gabriel. Dar nu vreau să mai avem vreodată această conversație. Eu m-am împăcat cu trecutul, atât cât se poate.

— De acord.

Ea îi zâmbi sincer, iar Gabriel o sărută blând pe creștet.

— Rămas-bun, Paulina. Să fii fericită!

Îi dădu drumul la mână și o luă spre ieșire.

Capitolul 40

August 2011

Cambridge, Massachusetts

— Te duci să alergi?

Ridicându-și privirea de la masa pe care era micul dejun, Julia îl văzu pe Gabriel îmbrăcat de jogging. Purta un tricou roșu-aprins de la Harvard și un șort negru care-i atârna pe șolduri.

— Da.

Străbătu încăperea, venind s-o sărute.

— Așadar, o să stăm de vorbă?

Gabriel îi întoarse spatele și începu să descurce căștile

conectate la iphone.

— Despre?

— Despre ce te roade?

— Nu chiar acum, nu.

Își scoase ochelarii de soare din toc și îi șterse rapid cu tricoul. Julia își mușcă limba, pentru că era la capătul răbdărilor.

— Ți-ai făcut programare la doctor?

— O luăm de la capăt, mormăi el, lăsându-și palmele pe barul din bucătărie și proptindu-se în mâini, cu capul plecat și ochii închiși.

— Ce vrea să însemne asta?

Ea își încrucișă brațele la piept.

El nu se mișcă.

— Nu, n-am făcut nicio programare.

— De ce nu?

— Pentru că n-am nevoie să merg la doctor.

Ea își desfăcu brațele.

— Cum rămâne cu operația de reversie a vasectomiei? Va trebui să discuți cu el despre asta.

— N-o să discut nimic.

El se îndreptă, luându-și nonșalant ochelarii și punându-i la ochi.

— De ce nu?

— Pentru că nu-mi mai fac reversie. Aș vrea să optăm pentru adopție. Știu că n-o putem adopta pe Maria, dar aș vrea să explorăm opțiunea de a adopta un copil după ce termini tu doctoratul.

— Ai hotărât de unul singur, murmură ea.

Lui îi tresăltă un mușchi în maxilar.

— Te protejez.

— Cum rămâne cu toate conversațiile noastre? Cum rămâne cu ce-am vorbit în livadă?

— M-am înșelat.

— Te-ai *înșelați* Ea sări în picioare.

— Gabriel, ce naiba se întâmplă?

— Putem să nu avem discuția asta chiar acum?

El o luă spre ușă.

— Gabriel, mă...

— Vorbim când mă întorc, o întrerupse el. Acordă-mi o jumătate de oră.

Ea își mușcă limba ca să nu-i dea o replică țâfnoasă.

— Spune-mi un lucru doar.

El se opri, uitându-se la ea prin ochelarii de soare.

— Ce anume?

— Mă mai iubești?

Pe chipul lui se citi durerea.

— Niciodată nu te-am iubit mai mult.

Și, rostind asta, deschise ușa și țâșni în aerul cald al dimineții.

*

— Cum a fost la alergat? îl întreabă Julia pe Gabriel când intră, încălzit și asudat, în bucătărie.

— Bine. Mă duc să fac un duș.

— Vrei să-ți țin companie?

El schiță un început de zâmbet.

— După dumneavoastră.

Julia o luă înaintea lui pe scări și intrară împreună în dormitorul mare.

Gabriel se așază pe scaun, descălțându-se și scoțându-și ciorapii și tricoul.

— Ți s-au mai limpezit gândurile după alergat?

Îl studie atent. O peliculă de transpirație strălucea pe pielea lui bronzată, sub care jucau mușchii la fiecare mișcare.

— Oarecum.

— Spune-mi ce te frământă.

El oftă din rărunchi, închizând ochii. Apoi dădu din cap și Julia se așază pe marginea patului, în expectativă. El își lăsă brațele pe genunchi, aplecându-se în față.

— Toată viața am fost o ființă egocentrică. Nu știu cum de m-a suportat cineva.

— Gabriel, îl dojeni ea. Ești o persoană pe care n-ai cum să n-o iubești. De-asta ți se aruncă femeile la picioare.

— Nu mă interesează chestia asta. Se bazează doar pe aparențe. Nu le păsa că simt egoist atâta timp cât le ofeream o partidă bună.

Julia se strâmbă.

— Te cunosc. Te cunosc cu bune și rele și știu că nu ești egoist.

— Ți-am făcut curte în perioada în care îmi erai studentă. M-am purtat oribil cu familia mea și cu Paulina, replică el.

Julia se uită în ochii lui întunecați, chinuiți de vinovăție.

— Toate astea au trecut. Nu e cazul să mai vorbim despre ele.

— Ba sigur că e.

Își lăsă capul în mâini, trăgându-se de păr.

— Nu înțelegi? în continuare mă comport egoist. Ți-aș putea face rău.

— Cum așa?

— Dacă Paulina a pierdut sarcina din vina mea?

Julia simți un gol în stomac.

— Gabriel, am mai vorbit despre asta. N-a fost vina nimănui.

— A fost vina mea c-am fost la o băută tot weekendul. Dacă aş fi fost acasă să am grijă de ea, aş fi putut s-o duc la spital.

— Te rog, nu începe iar cu gândurile alea. Ştii unde te duc.

El rămase cu privirea în pământ.

— Duc la conversaţia pe care am avut-o în livadă.

— În livadă?

— Ți-am vorbit de ideea de a avea un copil. Dar n-am încetat o clipă să mă gândesc la asta prin prisma a ceea ce s-a întâmplat cu Paulina.

— Gabriel, te rog, eu...

El o întrerupse.

— Dacă a pierdut sarcina din cauza vreunui defect genetic? Din cauza a ceva la care am contribuit?

Julia amuți.

— Ți-am spus că-mi doresc un copil. Dar n-am încetat nicio clipă să mă gândesc la riscuri.

— Pierderea unei sarcini nu e ceva ieșit din comun, Gabriel. E tragic, dar e adevărat. Fie-ți milă de tine. N-ai avut degeaba visul acela cu Maia. Acceptă pacea pe care ți-a dăruit-o și nu te mai agăța de trecut.

— Și dacă aceiași lucru ni se întâmplă și nouă?

Vocea lui se frânse la ultimul cuvânt.

— Uită-te prin ce trec tatăl tău și Diane.

— Ar fi ceva cumplit. Dar asta e lumea în care trăim. O lume în care există boală și moarte. Nu putem pretinde că pe noi nu ne pot atinge.

— Putem evita riscurile inacceptabile.

În ochii ei se citi tristețe.

— Așadar, nu-ți dorești un copil cu mine?

El îi ridică bărbia și văzu c-avea lacrimi în ochi.

— Am vorbit atât de Paulina.

Julia înghiți în sec.

— Știu că n-ar trebui să fiu geloasă, dar o invidiez. Ai împărtășit o experiență transformatoare cu ea, o experiență pe care noi s-ar putea să n-o avem niciodată.

— Credeam c-o să fii ușurată.

— Nimic din ce-ai spus nu mă face să mă simt ușurată.

Se uită în ochii lui, studiindu-l.

— Și tu cu siguranță nu pari prea fericit.

— Asta din cauză că-mi doresc ce nu pot avea. Nu pot trece din nou prin ce-am trecut cu Paulina. Nu pot și eu să vreau. N-o să te las să pățești așa ceva.

— N-o să avem copii, șopti ea.

— O să adoptăm.

— Deci, ai hotărât deja.

El încuviință.

Julia închise ochii, procesând implicațiile spuselor lui. Se gândi la viitorul lor, la scene la care visase. Se gândi cum ar fi fost să-i spună lui Gabriel că e însărcinată, să-i poarte copilul, să-l țină de mână în timp ce-i năștea un fiu...

Toate fanteziile se risipiră ca un fuior de fum. Julia avu instantaneu sentimentul că pierduse ceva. Nu realizase cât de mult își dorea să aibă acele experiențe și să le poată împărtăși cu el. Și-acum, că Gabriel îi spunea că nu se poate, o durea.

— Nu.

— Nu?

El făcu ochii mari.

— Vrei să mă protejezi și e lăudabil. Dar, să ne înțelegem, mai e ceva.

— Nu vreau să te văd suferind.

— E ceva mai profund de-atât, este? Are legătură cu ce s-a întâmplat între părinții tăi.

Gabriel se ridică, lăsându-și șortul în jos. Îi întoarse spatele, stând dezgolit dinaintea ei.

Ea își drese glasul.

— Iubitule, știu că ai răni vechi. Nu poți nici măcar să te uiți la lucrurile din sertarul de la birou.

— Nu e vorba de asta. Aici e vorba de a alege riscurile pe care sunt dispus să mi le asum. Tatăl tău ar putea s-o piardă pe Diane, precum și copilul. Eu nu sunt pregătit să-mi asum acest risc.

— Viața presupune riscuri. Aș putea face cancer. Sau să dea o mașină peste mine. Ai putea să mă înfășori în folie și să nu mă lași să ies din casă și tot m-aș putea îmbolnăvi. Știu că și eu te-aș putea pierde. Și, oricât de mult nu vreau să spun asta, într-o zi vei muri.

Glasul ei se frânse la ultimul cuvânt.

— Dar aleg să te iubesc acum și aleg să-mi fac o viață cu tine, știind că te-aș putea pierde. Te rog să faci aceeași alegere. Te rog să-ți asumi riscul, cu mine.

Veni lângă el și-l luă de mână.

Gabriel se uită la degetele lor împletite.

— Nu știm care ar putea fi riscurile. Habar nu am care e fondul meu genetic.

— Ne putem face analizele.

El îi strânse mâna înainte de a-i da drumul.

— Nu e de ajuns.

— Câteva din rudele tale mai trăiesc. Ai putea încerca să iei legătura cu ei, să afli de ce boli au suferit părinții și bunicii tăi.

El se strâmbă.

— Chiar crezi că le-aș oferi satisfacția de a mă târî după ei, de a cerși informații de la ei? Nici mort!

— Ascultă-te și tu! Te-ai întors de unde ai plecat – îți închipui că nu ești îndeajuns de bun pentru a face copii. Și refuzi să afli dacă e vreo problemă pregnantă în familia ta. Cum rămâne cu visul cu Maia? Cum rămâne cu experiența de la Assisi? Cum rămâne cu mine, Gabriel? Ne-am rugat să avem un copil. Ne-am rugat ca Domnul să ne dăruiască un copil. Vrei să-ți iei înapoi acea rugăciune?

El își încleștă pumnii pe lângă corp, dar nu-i răspunse.

— Și numai pentru că te consideri inferior, șopti ea. Frumosul meu înger căzut!

Îi înconjură gâtul cu brațele.

Gabriel îi răspunse la îmbrățișare cu un sunet chinuit.

— Te murdăresc, șopti, lipindu-se cu pieptul transpirat de bluza ei

— Niciodată n-ai fost mai curat.

Îi sărută blând obrazul neras.

Rămaseră îmbrățișați un răstimp, apoi Julia îl conduse în baie. Fără un cuvânt, dădu drumul la duș și se dezbracă în grabă.

El intră după ea la duș.

Apa era caldă și cădea peste ei ca ploaia, jucând pe trupurile lor și scurgându-se pe jos. Julia își turnă săpun în palme și începu să-l spele pe piept, lăsându-și mâinile să alunece ușor peste pectoralii lui.

Gabriel o prinse de încheietură.

— Ce faci?

— Încerc să-ți arăt cât de mult te iubesc.

Îi sărută tatuajul și apoi continuă ce făcea, săpunindu-i abdomenul.

— Parcă îmi amintesc că un bărbat chipeș a făcut asta pentru mine cândva. A fost ca un botez.

Rămaseră tăcuți în timp ce ea îi explora brațele și picioarele, cu tendoane și mușchi ca oțelul, posteriorul ferm și nodurile de pe șira spinării. Julia îl spală pe îndelete, mângâindu-l blând până când se duse toată spuma.

El o privi în ochi.

— Te-am rănit de nenumărate ori. Și totuși ești așa generoasă cu mine. De ce?

— Pentru că te iubesc. Pentru că îmi trezești compasiune. Pentru că te iert.

El închise ochii și clătină din cap.

Julia începu să-l spele pe cap, îndemnându-l blând să se aplece spre ea, ca să poată atinge fiecare șuviță ca abanosul.

— Dumnezeu nu m-a pedepsit încă, murmură el.

— Ce tot spui?

— Tot stau cu grija că mi te va lua.

Ea îi dăți șamponul din ochi, ca să-i poată deschide.

— Dumnezeu nu lucrează așa.

— Am dus o viață egoistă, plină de trufie. De ce nu m-ar pedepsi?

— Dumnezeu nu plutește deasupra noastră așteptând un prilej să ne pedepsească.

— Nu?

I se citea în ochi lupta lăuntrică.

— Nu. Ai simțit măcar o dată lucrul ăsta cât eram la Assisi? Când stăteam în dreptul criptei Sfântului Francisc?

El clătină din cap.

— Dumnezeu vrea să ne mântuiască, nu să ne piardă. Nu trebuie să te temi de fericire, să-ți închipui că vrea să îți-o răpească. Nu e stilul Lui

— Cum poți fi așa sigură?

— Pentru că, odată ce ai cunoscut bunătatea, ajungi să deosebești binele de rău. Cred că oamenii ca Grace, ca Sfântul Francisc, și o mulțime de oameni buni, iubitori, ca ei, ne arată adevăratul chip al Lui Dumnezeu. Nu așteaptă să te pedepsească și nu-ți dăruiește binecuvântările Lui doar spre a-ți le răpi.

Își lăsă palmele să alunece pe pieptul lui, cuprinzându-i fața în mâini

— N-o să te las să amâni operația de reversie a vasectomiei. Orice descoperi, orice se va fi întâmplat, ești soțul meu. Îmi doresc o familie cu tine și nu mă interesează fondul tău genetic.

El îi cuprinse antebrațele cu degetele.

— Parcă nu erai pregătită să ai un copil.

— Nu sunt. Dar sunt de acord cu ce-ai zis în livadă. Dacă vrem să avem un copil, trebuie să începem să vorbim cu doctorii.

— Cum rămâne cu adopția?

— Putem face și una, și alta. Dar, te rog, Gabriel, trebuie să-ți faci operația de reversie, măcar ca să-ți dovedești că ai încredere în capacitatea de a fi un tată bun. Și că nu ești sclavul trecutului. Eu am încredere în tine, iubitul. Cât mi-aș dori să ai și tu!

El stătu așa sub duș, închizând ochii și lăsând apa să curgă peste el. Îi dădu drumul, trecându-și mâinile prin păr înainte de a se da la o parte.

Julia îi cuprinse mâinile într-ale ei.

— Acestea sunt mâinile tale. Le poți pune în slujba binelui sau a răului. Și nici natura, nici biologia, nici ADN-ul nu iau acele decizii în locul tău.

— Sunt alcoolic pentru că și mama a fost. Asta n-a fost o alegere.

— Tu ai ales să intri la dezalcoolizare. În fiecare zi, alegi să nu bei și să nu te droghezi. Nici mama ta, nici Alcoolicii Anonimi nu iau decizia asta – tu o iei.

— Dar ce le vei transmite copiilor noștri?

În tonul lui se citea deznădejdea.

— Habar n-am ce se găsește în arborele meu genealogic.

— Și mama era alcoolică. Dacă tot vrei să te uiți la arborele genealogic, întreabă-te ce-o să transmit eu mai departe.

— Tu n-ai putea transmite altceva decât frumusețe, bunătate și dragoste.

Ea zâmbi trist.

— Asta voiam să-ți spun și eu. Am văzut cum au reacționat copiii de la orfelinat față de tine. Te-am văzut râzând și jucându-te cu ei. Și plimbând-o pe Maria cu poneiul. Le vei dăruia copiilor noștri dragoste și grijă, îi vei ocroti. O să le oferi un cămin și o familie. N-o să-i dai afară din casă când fac vreo greșală, nici n-o să încetezi să-i iubești când păcătuiesc. Îi vei iubi așa de înflăcărat, încât vei fi dispus să mori pentru ei. Asta face un tată. Și asta vei face și tu.

El îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ești foarte înverșunată.

— Doar când apăr o persoană iubită. Sau când lupt împotriva unei nedreptăți. Ar fi nedrept să te lași înfrânt de minciuni vechi. M-ai ajutat atât de mult, Gabriel. Acum e rândul meu. Dacă vrei să uiți de familia ta, ai sprijinul meu. Dacă vrei să identifici fiecare ramură din arborele tău genealogic, poți conta pe mine. Dar nu lăsa teama și

sentimentul de vinovăție să-ți saboteze deciziile. Ai hotărât să-ți faci operația de reversie. Cred că asta ar trebui să faci. Chiar dacă hotărâm că vrem să ne lărgim familia prin adopție.

— Mi-ar fi mai ușor să uit de familia mea. Dar nu pot încerca să am un copil cu tine fără a afla mai multe despre ei – măcar să descopăr dacă au avut vreo problemă de sănătate pregnantă.

— Nu va fi ușor. Dar eu o să-ți fiu alături, ca să te susțin. În momentul ăsta trecutul are putere asupra ta pentru că nu știi ce ascunde. Odată ce-o să știi, nu vei mai avea motive de îngrijorare. Asumă-ți riscul alături de mine, Gabriel.

El își ascunse fața la gâtul ei.

Dintre toate darurile pe care mi Le-a dăruit Domnul, își zise, tu ești cel mai prețios.

Capitolul 41

Deși cuvintele lui Julianne nu-i alinaseră cu totul temerile lui Gabriel, se simțea ușurat. Încrederea ei, dragostea ei, îi mai risipiră neîncrederea în sine. Cu siguranță avusese un noroc nemăsurat să găsească o iubită, o soție ca ea. Când Julia l-a privit în ochi și i-a spus că vrea ca el să facă operația, indiferent dacă decideau să aibă un copil sau nu... Gabriel avea să-și amintească toată viața acel moment.

Îi veni în minte un proverb din Biblia ebraică³⁰: *Cine își găsește o soată găsește binele mai mare.*

Noaptea, când îl bântuiau umbrele trecutului și teama de viitor, speranța lui începu să se clatine. În loc să se ridice de lângă ea și să umble prin casă, căutând ceva de băut, Gabriel

³⁰ Colecția de texte canonice evreiești (scrise preponderent în ebraică) ce stau la baza Vechiului Testament. (JV.t.)

decise să o cuprindă în brațe și să nu-i mai dea drumul. Îngerul lui cu ochi căprui nu-i alungase temerile. Dar îi dădea tăria de a lupta.

În ziua de după dușul comun, Julia îl găsi în biroul de la etaj, studiind un teanc de cărți vechi, cu laptopul deschis pe birou.

— Bună!

Intră în birou, cu un pahar de Coca-Cola în mână.

— Ți-am adus ceva de băut.

El o privi cu un aer recunoscător.

— Mulțumesc, draga mea.

O pofti cu un gest să i se așeze în brațe și, după ce-i lăsă paharul pe birou, ea i se alătură.

— Tu ai pus asta acolo?

Arată spre locomotiva de jucărie, care trona acum pe un vraf de dosare.

— Da.

Julia se foi stingherită, întrebându-se ce explicație îi putea da.

— Uitasem de ea. E bună de presapapier.

— Ar fi trebuit să te întreb înainte să umblu prin lucrurile tale.

El dădu din umeri.

— Era și timpul. Trenulețul ăsta era una dintre jucăriile mele preferate când eram mic.

— Pare antic și de demult. De unde l-ai primit?

Gabriel se scărpină în barbă.

— Aș vrea să zic că îl am de la tata. Parcă mi-l amintesc dăruindu-mi-l. Dar nu se poate să fie așa.

Julia îl privi cu compătimire.

— La ce lucrezi?

— La cartea mea. Scriu o secțiune despre Infern. Cred c-o să includ câteva comentarii despre povestea lui Guido. O să te citez la surse, desigur.

O sărută.

— O să fie și mai ușor s-o faci acum că-mi vor publica lucrarea.

— Serios?

— Am primit un e-mail de la organizatori, mă anunță că o editură europeană a acceptat să publice o parte din lucrări. Vor să le-o trimit și eu pe-a mea.

— Prima ta lucrare publicată. Felicitări!

Gabriel o strânse în brațe, simțind un val de mândrie.

— O să fie binevenită la CV.

Își făcu de lucru cu ochelarii lui.

— Dar trebuie să-ți cer o favoare.

— Orice.

Ea făcu ochii mari.

— Orice?

— Pentru tine, dragostea mea, aș încerca să culeg și stelele de pe cer, doar ca să ți le presar la picioare.

Julia își duse mâna la inimă.

— Cum reușești chestia asta?

— Ce chestie?

— Să spui lucruri din astea. E foarte frumos.

El schiță un zâmbet

— Studiez poezia de ani de zile, doamnă Emerson. Mi-a intrat în ADN.

— Cu siguranță.

Îi înconjură gâtul cu brațele și-l sărută apăsător.

Îmbrățișarea lor deveni fierbinte. Gabriel era gata să măture cărțile de pe birou și s-o urce pe Julianne acolo când

ea își aminti că era pe punctul de a-i cere o favoare.

— Hm, scumpule?

— Da? gemu el, lăsându-și mâinile să mișune de-a lungul trupului

— Trebuie să te rog ceva.

— Spune.

— Lucrarea mea va avea nevoie de câteva corecturi înainte s-o trimit. Vor manuscrisul în prima săptămână din decembrie. Vrei s-o citești și să-mi spui dacă ai sugestii?

I se citea emoția pe chip. Avuseseră o ceartă pornind de la acea lucrare cu câteva luni în urmă. Nu voia să aibă încă o ceartă cu el pe tema asta.

— Sigur. Cu plăcere. O să încerc să nu fiu măgar când îți spun comentariile mele.

Ea zâmbi cu subînțeleș.

— N-ar strica.

— Acum, putem să facem sex pe birou sau vrei să sporovăim toată după-amiaza?

— Sex pe birou, vă rog.

— Cum porunciți!

Gabriel își scoase ochelarii, aruncându-i deoparte. Închise laptopul și-l puse pe o etajeră în apropiere, ridicând apoi cu grijă locomotiva de jucărie. Apoi, dintr-un singur gest, trânti cărțile și hârțiile pe podea, urcând-o pe Julia pe birou.

Și-apoi dedicară următoarea oră unui nou tip de bucurie maritală – sexul pe birou.

(Acesta poate fi o activitate foarte plăcută, dar e important să îndeplinești capsatoarele mai întâi.)

*

Mai pe seară, Julia începu să facă bagajele pentru plecarea la nunta lui Tom și Diane, în timp ce Gabriel rămase în birou,

încercând să scrie. Îi era greu să se concentreze asupra lui Guido da Montefeltro în locul unde tocmai avusese cea mai recentă (și pasională) experiență amoroasă cu Julianne.

Poate că n-o să mai fiu în stare să lucrez în veci la biroul ăsta.

Frustrat, închise documentul în care scria și deschise mailul. Îi trimise un mesaj scurt lui Carson Brown, avocatul lui, rugându-l să înceapă să facă investigații în legătură cu părinții lui biologici și familiile acestora.

Apoi puse mâna pe mobil și formă un număr.

*

Julia intră în dormitor după ce stătuse toată seara să-și recitească lucrarea de la conferință. O dureau ochii. Decise că Paul avea dreptate – își simțea ochii obosiți și trebuia să consulte un optometrist.

Se hotărî să se programeze la un control după întoarcerea lor de la Selinsgrove.

— Ce-ai pățit? auzi vocea lui Gabriel din pat. Își luă mâinile de la ochi. El stătea în capul oaselor, cu ochelarii la loc, și citea ceva.

Îl privi spășită.

— Am stat prea mult la computer și acum mă dor ochii. O să mă duc la un control după ce ne întoarcem.

— Bun. Ai ochii așa frumoși c-ar fi păcat să ți-i strici.

Puse un deget la pagina pe care o citea și, cu cealaltă mână, bătu locul de lângă el.

— Treci încoace.

Julia veni lângă el în pat, observând că citea jurnalul mamei lui.

— Cum de te-ai hotărât să-l citești?

— Dat fiind că încep să investighez istoria familiei, m-am

gândit că n-ar trebui să mai amân.

— Te întristează ce citești?

El lăsă jurnalul deoparte și se frecă la ochi pe sub ochelari.

— E mai curând o poveste tragică. A absolvit liceul și s-a mutat în oraș, închiriind un apartament cu o prietenă. Prima slujbă pe care a găsit-o a fost la compania tatei. Una dintre secretarele lui a intrat în concediu de maternitate și au angajat-o temporar pe postul ei. Așa s-au cunoscut.

— Era tânără.

Julia îl prinse de mână.

El se uită la mâinile lor împreunate.

— Avea aproape vârsta pe care o aveai tu când ne-am cunoscut. Ciudat cum se repetă istoria.

— Nu, zise Julia, cu o voce joasă. Ai fi putut păși pe acel drum. Dar n-ai făcut-o. Noi nu suntem ca ei.

— Am pășit pe acel drum cu altcineva.

Julia simți un puseu de furie.

— Tu n-ai abandonat-o pe Paulina. Te-ai îngrijit ani de zile de ea. Nu ești genul de bărbat care și-ar abandona copilul.

— Mai zi o dată asta.

Vocea lui era undeva între mârâit și rugă.

Julia se întinse să-i ia ochelarii de la ochi, lăsându-se peste el ca să-i pună pe noptieră. Apoi își ridică privirea, aplecată în continuare peste el.

— Gabriel Emerson, tu nu ești genul de bărbat care și-ar abandona copilul. Și, oricât de mult ți-ar plăcea să te consideri seducătorul, știm amândoi că, în cazul nostru, seducția a fost reciprocă.

El o mângâie blând pe păr, ridicându-i apoi bărbia și sărutând-o pe buze.

— În cazul nostru seducția a fost cu siguranță reciprocă. Ești singura femeie care m-a convins vreodată să-mi dăruiesc inima. Și mă seduci în continuare, doamnă Emerson. Zi de zi.

O mângâie din nou pe păr.

— S-ar părea că relația dintre părinții mei a început în timp ce lucrau amândoi până târziu. Într-o noapte, a sărutat-o. Și de-aici s-a ajuns la mai mult...

— O iubea?

— El așa zicea. Îi cumpăra cadouri extravagante. Nu voia să fie văzuți în public împreună, dar se întâlneau la hoteluri.

Julia își atinse involuntar lăntișorul.

— Am văzut câteva din acele bijuterii în sertarul de la birou. Sunt unele de la Tiffany și ceva ce seamănă a verighetă.

Gabriel se strâmbă.

— I-a dăruit inelul ăla când m-am născut eu. Ea îl purta și își imagina că sunt căsătoriți. Ce farsă!

— Poate c-a făcut-o ca s-o protejeze.

— Julianne, nimic din ce-a făcut tata n-a protejat-o.

Tonul lui era rece.

— Era tânără și dusesese o viață lipsită de greutate în casa părintească. Spera că el își va părăsi soția și familia pentru ea. Evident că nu s-a întâmplat asta.

Julia îl strânse mai tare în brațe.

— Cum ai procedat ca să afli mai multe despre familia ta?

— I-am trimis un mail lui Carson, rugându-l să adune informații despre familia Emerson și despre tata.

Își drese glasul.

— Am dat câteva telefoane azi și am reușit să-mi fac o programare la doctorul Townsend. Și la un urolog.

— Sunt mândră de tine. Știu că ai emoții. Dar, orice veste

îți vor da, o s-o înfruntăm împreună.

El oftă și-i cuprinse ceafa cu o mână.

— Dacă vrei cu adevărat să afli mai multe despre mama ta, o să le ajut.

Ea se întoarse pe spate, uitându-se în tavan.

— Ce-a rămas de la ea e la tata. Nu cred că-i o idee bună să-l întreb de asta. Are multe pe cap acum.

— Ai dreptate. Mai ai vești de la el?

— Diane mi-a trimis un e-mail în legătură cu rochia de domnișoară de onoare. Ar trebui s-o iau când ajungem.

Julia rămase tăcută o clipă, pe gânduri. Apoi continuă.

— Crezi că Dumnezeu te-a iertat?

Fruntea lui se încreți.

— De ce mă întrebi una ca asta?

— Din cauza discuției pe care am avut-o la duș. Pari să crezi că n-ai fost iertat cu adevărat pentru trecut.

El se foi.

— Când eram la Assisi, după ce ne-am despărțit, simțeam că Dumnezeu m-a iertat.

— Dar te uiți în continuare la tine și nu-ți place ce vezi? Îl întrebă ea blând.

— De ce mi-ar plăcea? Am atâtea defecte.

— Ca orice om, scumpule.

— Poate că eu sunt mai conștient de păcatul meu.

— Poate că n-ai acceptat harul și iertarea care ți s-au dăruit.

El o privi tăios.

Ea se trase lângă el.

— Nu-ți spun asta ca să te necăjesc. Văd că ai făcut mari progrese și e un miracol, nu altceva. Dar parte din miracol e să recunoști preaplinul de har.

— Am făcut atâtea lucruri groaznice, șopti el.

— Și iertarea Domnului e ceva minuscul, comentă Julia, privindu-l cu coada ochiului.

— Nu cred asta.

— Dar așa te porți uneori – ca și cum ai fi în continuare în Infern. Ca și cum Dumnezeu nu te-a putut ierta.

— Vreau să fiu un om mai bun.

— Atunci fii! Acceptă faptul că Dumnezeu nu te-a adus până aici doar ca să te abandoneze. Nu e genul ăla de tată. Și nici tu nu vei fi.

Gabriel cântări o clipă spusele ei.

— Dacă e adevărat ce spui, atunci n-ai niciun motiv să te temi că vei fi mamă. Orice s-ar fi întâmplat cu Sharon sau ce ai pățit în trecut, harul lucrează și pentru tine. Cred că amândoi trebuie să ne depășim temerile.

O mângâie pe obraz, înainte de a o trage sub el.

— O să fii o mamă minunată, îi șopti, sărutând-o pe buze.

Capitolul 42

Weekendul de Ziua Muncii, 2011

Hamptons, New York

— Futu-i! exclamă Simon, prăbușindu-se peste ea.

— Bine zis.

Ea se hlizi, înconjurându-l cu brațele.

— A fost incredibil.

Simon n-o putea contrazice. Avusese un orgasm așa puternic, încât aproape că nu-și mai simțea trupul.

Desigur, faptul că el și April Hudson se piliseră cu câteva pahare de mojito în urmă va fi contribuit și el la asta.

Avea o vagă impresie c-ar fi trebuit să-și amintească ceva. Ceva important. Ceva cu privire la April.

Ea se urcă peste el.

— Hai s-o mai facem o dată, îi spuse împleticit, aplecându-se peste el. N-a durut aproape deloc. Nu știi de ce am așteptat atât...

Capitolul 43

Weekendul de Ziua Muncii, 2011

Selinsgrove, Pennsylvania

— Tatăl tău ținea camera asta pentru oaspeți, dar ne gândeam să facem camera copilului aici.

Diane deschise ușa de la camera mică aflată lângă dormitorul principal.

Julia intră în cameră după ea, cu o pungă de cadouri pe alb și albastru.

Mai erau câteva zile până la nuntă și o ajuta pe Diane cu treburile.

— Voiam să zugrăvim și s-o pregătim înainte de nașterea copilului. Acum...

Diane își puse mâna pe burtă, plimbând-o în sus și-n jos.

— Nu văd de ce n-o puteți pregăti.

Julia se uită de jur-împrejur, studiind trei cutii care i se păreau cunoscute, aflate pe raftul de jos al dulapului.

— S-ar putea să nu mai ajungă acasă, șopti Diane, gata să izbucnească în lacrimi.

Julia îi înconjură umerii cu brațul.

— Doctorii și echipa de la spital au mai avut de-a face cu astfel de cazuri. Și mai mulți copii au trecut prin operațiile

prin care va trebui să treacă Peanut.³¹

— Peanut?

— Dat fiind că nu știm cum o să-l cheme, eu am început să-i spun Peanut.

Diane își lipi palma de burtă.

— Îmi place. Peanut.

— Cu toții sperăm și ne rugăm ca Peanut să fie bine. Să decorați camera copilului ar putea fi o expresie a acelei speranțe – a încrederii tale c-o să ajungă acasă.

Julia își făcu de lucru cu punga pe care o ținea în mână.

— V-am luat un cadou, e și pentru tine, și pentru copil.

— Mulțumim. E primul dar pe care-l primim.

— Dat fiind că e frățiorul meu, am vrut să fiu prima.

Desfă-l.

Diane desfăcu cu grijă foița, dezvelind un obiect dreptunghiular, împachetat în hârtie. Lăsă punga din mână și despachetă cadoul. Era o reproducere cu un îngerăș care cânta la chitară, cu o ramă aurită, bogat împodobită.

O ridică s-o vadă mai bine.

— Știu c-ai avut rezerve în a face pregătiri pentru cel mic.

Tonul Juliei era blând.

— Dar m-am gândit că un înger ar fi o expresie a speranței. Tabloul se numește *Angelo Musicante* și e expus la Galeria Uffizi din Florența.

— Mulțumesc, scumpo.

Diane o îmbrățișă.

— E foarte drăguț.

Se îndreptă spre fereastră și puse poza înrămată pe pervazul lat, rezemând-o de geam. Se potrivea ca turnat

¹³ „Alună” (engl) (N.t.)

acolo.

— Tatăl tău zicea c-am putea folosi camera ta drept cameră de oaspeți după nașterea copilului.

— Nu e camera mea, de fapt. Eu am crescut în casa veche a tatei.

— Ești fiica mea. Întotdeauna va exista o cameră pentru tine în casa mea, se auzi o voce morocănoasă din spatele lor.

Întorcându-se, îl văzură pe Tom în prag.

— E drăguț din partea ta, tată, dar nu-i nevoie să-mi păstrezi o cameră.

— E camera ta.

Tonul și expresia lui nu lăsau loc la comentarii.

Julia oftă și încuviință.

Arată spre pereții albi.

— Ați ales culorile?

Diane zâmbi.

— Bleu și roșu. Mă gândeam să avem ceva cu o temă nautică. Poate c-o să pictăm un desen cu un vapor pe perete. M-am gândit c-ar fi o imagine liniștitoare.

— Sună minunat. Eu o să caut o lenjerie și lucruri cu bărcuțe.

— Mulțumim.

— O să mă asigur că nu-i lipsește nimic frățiorului meu. De-abia aștept să-l răsfăț.

Lui Tom îi dădură lacrimile. Dar n-ar fi recunoscut-o în veci.

— Așadar, vrei să decorăm camera? își întrebă logodnica.

— Cred c-ar trebui să facem câte ceva. Poate nu s-o decorăm complet. După luna de miere am putea să zugrăvim.

Diane îl privi cu o speranță reținută.

— Cum vrei tu.

Tom se aplecă s-o sărute, lăsându-și blând palma peste locul în care creștea copilul.

Julia se îndreptă spre ușă, vrând să le ofere puțină intimitate.

— Eu o să cobor să văd ce fac Gabriel și unchiul Jack.

— Iartă-ne, scumpo.

Diane se desprinsese de logodnicul ei, dar nu înainte de a-și lăsa blând mâna peste a lui.

— Ai vrea să iei cutiile astea la tine? Cred că sunt lucruri de-ale mamei tale.

Diane arătă spre cutiile din dulap.

Atmosfera din încăperea se schimbă subit, în timp ce Tom și Julia își întoarseră privirea într-acolo.

— Poftim? întrebă Tom tăios.

— Zac pur și simplu acolo. Poate că simt lucruri pe care ar vrea să le ia cu ea în Massachusetts. Dar nu-i nimic dacă nu le vrei sau nu le vrei acum. Le-am desfăcut doar ca să văd ce-i cu ele, dar le-am închis la loc. Am dat peste ele când goleam camera asta.

— Aș vrea să mă uit la lucrurile mamei.

Julia observă că tatăl ei strângea involuntar din pumni.

— Nu sunt deloc încântat să am această conversație cu trei zile înainte de nuntă, mârâi Tom.

— Iubitule, îl dojeni Diane.

— Fie. Roagă-l pe Gabriel să urce și să mă ajute să le duc la mașină.

Julia încuviință și ieși din cameră, dar nu înainte de a-l vedea pe Tom îmbrățișând-o pe Diane.

Cum cobora scările care dădeau în holul de la intrare, auzi voci dinspre camera de zi.

— I-ai spus? întreba unchiul Jack, fratele lui Tom.

— Nu, veni răspunsul tăios al lui Gabriel.

— Ai de gând? întrebă Jack, ridicând glasul.

— Dat fiind că a fost liniște și pace, n-am considerat că e cazul. S-a necăjit destul în ultimul timp, n-am de gând -0 mai necăjesc și eu.

— Ar fi cazul să nu trăiască în frică.

— Nu trăiește în frică.

Gabriel părea iritat.

— Dacă aflu că nu-i așa, ai încurcat-o.

Se auziră pașii Juliei pe parchetul din lemn masiv și vocile amuțiră.

Intrând în camera de zi, îl văzu pe Jack stând în celălalt capăt al camerei, cu un aer amenințător.

Gabriel stătea la câțiva metri distanță și adoptase o postură asemănătoare.

— Ce se întâmplă? întrebă.

Gabriel ridică brațele și ea veni spre el, cuibărindu-se lângă el.

— Nimic. Ai ajutat-o pe Diane?

— Un pic. Dar acum am nevoie de ajutorul tău. Am câteva cutii de dus la mașină.

— Sigur.

Gabriel îi aruncă o privire cu subînțeles lui Jack și ieși după Julia în hol.

*

În ziua de dinaintea nunții, Julia acceptă s-o ajute pe sora lui Diane, domnișoara de onoare, făcând câteva drumuri. Merse la florărie ca să mai verifice o dată comanda, vizită sala de ceremonii de la biserică să verifice decorațiunile și făcu un popas la restaurantul Kinfolks.

Kinfolks n-ar fi fost prima ei alegere ca loc de desfășurare

a cinei de probă, dar, dat fiind că locul avea valoare sentimentală pentru cei doi miri, se abținu de la comentarii

Tocmai terminase discuția cu proprietarul și managerul, asigurându-se că totul va fi gata pentru seara respectivă, când dădu nas în nas cu Deb Lundy, fosta iubită a tatălui ei, și fiica acesteia, Natalie.

Julia se sili să schițeze un zâmbet prefăcut când o abordă Deb.

— Bună, Jules. Nu te-am mai văzut de mult.

— Bună, Deb. Ce mai faci?

— Bine. Natalie a venit acasă weekendul ăsta și am ieșit la cumpărături.

Deb îi arată puzderia de pungi pe care le avea în mână.

Julia se uită neliniștită de la femeia înaltă și blondă la fiica acesteia, care stătea la câțiva pași mai încolo, cu o expresie acră. Amândouă femeile purtau haine scumpe și sandale care erau evident de fițe.

Amândouă țineau în mână poșete Louis Vuitton.

Natalie era o tânără atrăgătoare, roșcată cu ochii verzi. Ea și Julia fuseseră colege de cameră la Saint Josephs University. Ba chiar și prietene. Dar asta se întâmpla înainte ca Natalie să decidă să se culce cu iubitul de-atunci al Juliei, Simon, invitând-o să fi se alătore și ea pentru o partidă în trei.

— Natalie ar fi trebuit să fie în Hamptons weekendul ăsta cu prietenul ei. Îl mai ții minte, nu? Simon Talbot, fiul senatorului?

— Știu cine e.

Julia rezistă tentației de a mai spune altceva. Deb știa exact ce relație fusese între Simon și Julia și că acesta fusese arestat cu doi ani în urmă pentru c-o agresase. Din păcate, arestarea se soldase doar cu o înțelegere și muncă în folosul

comunității.

Ignorând stânjeneala vădită a Juliei, Deb sporovăia mai departe.

— Doamna Talbot s-a îmbolnăvit, așa că excursia la Hamptons s-a anulat. Dar mă bucur că Natalie a putut veni acasă. N-o mai vedem prea des acum că face parte din echipa de campanie a senatorului. Are un post foarte important.

— Felicitări, zise Julia, încercând să-și ascundă disprețul din glas.

Natalie o ignoră pe Julia și se întoarce spre maică-sa.

— Trebuie să ne urnim.

Julia o studie curioasă pe fosta ei colegă de cameră. Ultima dată se văzuseră chiar în acest restaurant. Natalie o încolțise și-i arătase o secvență dintr-un videoclip filmat de Simon. Un videoclip care o înfățișa pe Julia într-o poziție compromițătoare. Natalie o amenințase că va pune videoclipul pe internet dacă Julia refuza să-și retragă plângerea împotriva lui Simon.

Într-o întorsătură neașteptată de situație, Julia rămăsese fermă pe poziție. Ba chiar o amenințase că va merge la *Washington Post* și le va spune că Simon o trimisese pe actuala lui iubită s-o șantajeze. Domnul senator n-ar fi fost prea încântat.

La momentul acela, Natalie nu părea prea convinsă că Julia își va pune în practică amenințarea. Dar probabil că se răzgândise. Nu existau semne că acel videoclip ar fi fost partajat sau postat undeva. Părea că se dăduseră bătuți.

Julia se întreba din când în când cum de nu mai dăduseră niciun semn de viață. Dar decise să se considere norocoasă și-și acceptă pur și simplu bafta.

Văzând-o acum pe Natalie, Julia se așteptă ca aceasta să

fie obraznică și agresivă. Se așteptă ca Natalie să-i lanseze amenințări sau aluzii voalate. Însă Natalie părea agitată, își lăsa greutatea de pe un picior pe altul și se tot uita spre ușă. Părea că se teme de ceva.

Julia nu văzu nicio persoană care s-o intimideze în restaurant sau pe trotuar. Se întrebă ce o supăra pe Natalie. Și de ce îngâmfarea și aerul ei de superioritate dispăruseră ca prin minune.

Deb îi făcu semn fiicei ei să aștepte..

— M-am bucurat să te văd, Jules. Am auzit că taică-tău se recăsătorește.

— Da, mâine.

— Nu mi-aș fi închipuit că e genul care se însoară. Poate așa și se întâmplă la bătrânețe.

Julia ridică din sprânceană. Deb era cel puțin de-o seamă cu tatăl ei, dacă nu chiar cu un an-doi mai mare. Dar n-avea chef să între într-o discuție în contradictoriu.

— Hai să mergem.

Natalie o trase de braț pe maică-sa și cele două femei o luară spre ieșire.

Julia le urmări plecând cu sentimentul acut că îi scăpa ceva. Ceva important.

*

— Nu ești frântă?

Două zile mai târziu, Rachel se apleca peste insulița din bucătărie, lăsându-și capul pe brațele întinse.

— Noi am stat până târziu în seara cu cina de probă și azi-noapte la nuntă. Am nevoie de somn.

Julia începu să râdă. Tocmai curăța porumbul pentru cină.

— Noroc c-am tras un pui de somn după-amiază.

Rachel își dădu ochii peste cap.

— Cum să nu? Gabriel mi-a zis c-a tras și el un pui de somn după-amiază, dar el n-a tras un pui de somn în viața lui. Mă îndoiesc că ațipește vreodată când e în pat cu tine.

Julia se îmbujoră la față și-și concentrează atenția asupra porumbului, schimbând vorba.

— Nunta a fost superbă. Nu-mi vine să cred c-am ajuns să dansez cu tata la nunta lui.

— Nu cred că mai am energia să sărbătoresc și ziua ta de naștere diseară, Jules. Îmi pare rău că nu sunt o prietenă prea bună.

Vocea lui Rachel fu înecată de un căscat.

— Ce-ar fi să te duci să te culci un pic?

— Am încercat. Ca și la tine, soțul meu m-a urmat. Ergo, n-am mai apucat să trag un pui de somn, în schimb am încercat la greu să facem bebeluși.

Julia chicoti.

— Cum merge?

Rachel se lăsă să cadă în față, cu un aer nefericit

— Am nevoie de o vacanță.

— De la a face bebeluși?

Ea gemu, cu ochii închiși.

— Da, la naiba. Facem sex tot timpul, dar nu rămân gravidă. E deprimant

Deschise ochii și-și lăsă capul în palmă.

— Am nevoie de o pauză. Pot să vin câteva zile la voi? Nu vă deranjez, promit.

— Credeam că vrei un copil.

— Da, dar cu ce preț? N-am crezut niciodată că voi spune asta, dar facem prea mult sex. Încep să mă simt ca un robot

— Dumnezeu, peste ce-am dat?

Gabriel încreți din sprâncene. Tocmai venea de pe terasa

din spate.

— Peste nimic. Sora ta e epuizată, atâta tot. Rachel, nu mai sta trează pentru cină, du-te să te întinzi în dormitorul nostru. Poți să vii direct la desert.

— Serios?

Julia flutură știuletele de porumb, arătând spre scară.

— Du-te.

Rachel țâșni imediat de pe scaun și se făcu nevăzută pe ușă.

Gabriel o urmări îndepărtându-se și scutură din cap.

— Spune-mi că noi n-o să ajungem așa.

— Noi n-o să ajungem așa.

Julia îl sărută pe tâmplă.

— Promiți?

— Promit.

— Tu m-ai convins să-mi fac operația de reversie, orice-ar fi. Și aproape că m-ai convins că nu contează fondul meu genetic.

— Nu contează, scumpule. Crede-mă.

El îi luă porumbul din mână și îl puse deoparte, prinzându-i mâinile într-ale lui.

— Nu putem să ne facem speranțe. Au trecut aproape zece ani de când mi-am făcut vasectomia.

— Eu aș fi mulțumită dacă adoptăm. Dar, de dragul tău, vreau să încercăm și natural. La un moment dat. Și fără așa multă agitație ca în cazul lui Rachel și Aaron.

Gabriel pufni în râs și-o strânse în brațe.

Julia se cuibări în el, căscând îndelung.

Gabriel o studie preocupat.

— Ce-ar fi să te duci și tu să tragi un pui de somn?

— Sunt prea multe de făcut.

— Aiurea. Richard citește o carte pe veranda din spate, iar Aaron sforăie la televizor. Cred c-o să avem o cină târzie.

— Am lăsat-o pe Rachel în camera noastră.

— Atunci culcă-te pe canapeaua din birou.

O sărută pe frunte.

— Te-au muncit din greu la cină și la nuntă. Nu ți-ar strica un pui de somn.

Îi făcu cu ochiul.

— Dat fiind că n-ai apucat să dormi vreun pic după-amiază.

Julia îl sărută și ieși din bucătărie.

Lăsat de capul lui, Gabriel luă un carnețel legat în piele din servietă și i se alătură lui Richard pe verandă.

— E frumos azi, comentă Richard, închizând romanul polițist pe care-l citea.

— Da.

Gabriel se așeză în șezlongul alăturat.

— Ce citești?

Gabriel îi arătă carnețelul, pe care era scris cu litere aurite, în relief, „Jurnal”.

— E jurnalul maică-mii.

Cei doi avură un schimb de priviri.

— Am găsit ceva de la Grace în el.

Gabriel despături două foi care fuseseră strecurate în jurnal.

Richard le studie curios.

— Ce-s astea?

— Nume, adrese și numere de telefon. Una e cu datele de contact ale lui taică-meu, cealaltă cu date despre o anume Jean Emerson din Staten Island. Bunica mea.

— E prima dată când le vezi?

Richard își privi fiul în ochi.

— Da. Grace mi-a dat lucrurile personale ale maică-mii când eram adolescent. Dar nu m-am uitat niciodată la ele.

Richard încuviință, cu aerul că-și amintea ceva.

Gabriel studie scrisul lui Grace.

— Mă întreb de ce a făcut-o.

— Sunt sigur că ți-am vorbit despre asta când erai adolescent. Nu-ți amintești?

Pentru un răstimp, Gabriel își aținti privirea asupra pădurii din spatele casei.

— Doar frânturi.

— La moartea mamei tale, cei de la asistența socială au dat de urma bunicii tale și i-au propus să te ia la ea. A refuzat. Grace a sunat-o, încercând să-și dea seama care era problema. După ce-a vorbit cu bunica ta, i-a lăsat numele și adresa printre lucrurile mamei tale, gândindu-se c-o să vrei, poate, s-o contactezi la un moment dat.

— Nu-mi amintesc să-mi fi spus c-a vorbit cu bunica, doar că cei de la asistența socială mi-au găsit rudele și ei n-au vrut să audă de mine.

Richard se încruntă.

— Erai doar un băiețel pe-atunci. N-avea rost să te împovăram cu toată povestea. Aveam impresia că ți-am dezvăluit detaliile după ce-ai mai crescut.

Gabriel clătină din cap.

Richard schiță o grimasă.

— Iartă-mă. Ar fi trebuit să-ți spunem.

— N-ai de ce să-ți ceri iertare. Tu și Grace m-ați luat la voi după ce rudele mele de sânge s-au spălat pe mâini de mine.

— Ești fiul nostru, spuse Richard cu o voce îngroșată.

Dintotdeauna ai fost fiul nostru.

Gabriel strânse mai tare jurnalul în mână.

— O să te... simți jignit dacă încerc să aflu mai multe despre părinții mei biologici?

— Sigur că nu. E moștenirea ta și ai dreptul să știi despre ea.

— Tu ești tatăl meu, spuse Gabriel încet

— Întotdeauna, veni replica. Orice s-ar întâmpla.

— V-am pus pe tine și pe Grace în pericol. V-ați ipotecat pentru a mă salva.

— Dragostea părintească e necondiționată. Orice ai fi făcut, ai fost întotdeauna fiul nostru. M-am rugat doar ca într-o zi să te întorci lângă noi. Și te-ai întors.

Gabriel începu să-și bâțâie involuntar genunchiul.

Richard îl privi cu o expresie pătimasă în ochii lui cenușii.

— Nu te-am zămislit noi, dar ești fiul nostru. Locul tău era lângă noi.

— Ce i-a spus Grace bunică-mii?

Richard se rezemă de spătarul scaunului.

— Cred că i-a explicat cine era și ce s-a întâmplat cu mama ta. Știu că i-a povestit de tine. Spera să reușească să le convingă pe rudele tale, să le aducă pe calea cea bună.

— Și a reușit?

— Nu.

Richard se înnegură la față.

— Bunica ta era prea orbită de codul ei moral, de resentimentele împotriva mamei tale. A dezmoștenit-o pe mama ta când a rămas gravidă și mă îndoiesc că s-au mai văzut după asta.

— Și taică-meu? Grace l-a sunat și pe el?

Richard se foi pe scaun.

— Știu că ți-am vorbit despre asta pentru că-a venit vorba odată în legătură cu certificatul tău de naștere. Tatăl tău a rugat-o pe mama ta să nu-l treacă în certificat, de-asta apare doar numele mamei tale acolo.

— Și-atunci cum l-a găsit Grace?

— Prin intermediul bunicii tale. N-o trăgea ața să-și ajute nepotul, dar nu s-a codit deloc să ne spună cum îl cheamă pe tatăl tău. Avea adresa și numărul lui de telefon și probabil că pe-astea le găsești aici – Richard arată spre jurnal. Grace a avut destulă minte cât să nu-l sune pe numărul de-acasă. L-a sunat la birou. N-a vrut să stea de vorbă cu ea.

— Îmi amintesc că Grace mi-a spus că taică-meu știa unde sunt, dar n-avea de gând să vină să mă ia.

— Spera că rudele tale te vor primi cu brațele deschise, de-asta le-a sunat.

— Grace credea că toți oamenii sunt buni.

— Așa e. Dar nu era proastă. După ce-a vorbit cu bunica ta și a încercat zadarnic să stea de vorbă cu tatăl tău, a lăsat-o baltă. Și de-atunci ai rămas la noi.

Îl privi trist pe Gabriel.

— Grace spera să fie aici când vei fi descoperit paginile astea. Știu că ar fi vrut să-ți spună povestea lor atunci.

— Ar fi trebuit să mă uit mai devreme la ele.

Se gândi pentru o clipă la viziunea în care-i apăruse Grace și la faptul că ea îl iertase. Era încă în perioada de doliu.

— Julianne ține foarte mult la tine – Gabriel schimbă vorba, măcar ca să-și ia gândul de la acel subiect dureros.

— Și eu la ea. Ție și ei trebuie să vă mulțumesc pentru că mi-ați îngăduit să mă întorc acasă.

— Asta va fi întotdeauna casa ta.

Gabriel se foi în scaun.

— Ea zice că, dacă Dumnezeu e ca un tată, trebuie că-ți seamănă.

Richard râse înfundat.

— Un mare compliment, dar unul nemeritat. Nu simt perfect, nimeni nu e.

— Oh, de-aș avea măcar un sfert din imperfecțiunea ta, mormăi Gabriel, plecându-și capul.

— Eu și Grace te-am considerat întotdeauna un dar. Însă, de când a murit ea, am realizat ceva și mai profund.

Gabriel își ridică privirea spre tatăl lui.

— Știu că simți un soi de recunoștință față de noi pentru că te-am adoptat – ca și cum ți-am fi făcut o favoare. Dar privești greșit lucrurile.

Richard îi întâlnește privirea.

— Dumnezeu ni te-a dăruit pentru că știa că aveam nevoie de tine.

Cei doi bărbați se privesc îndelung, apoi își întoarseră privirea spre livadă, lăsându-se învăluți de tăcere. Și, dacă cineva ar fi comentat asupra faptului că Gabriel avea ochii umezi, el ar fi dat vina pe alergiile lui.

Capitolul 44

9 septembrie 2011

Durham, Carolina de Nord

April Hudson ieși din clădirea în care locuia, vrând să se îndrepte cu mașina spre campus, dar fu oprită brusc de un bărbat cu un buchet de trandafiri în mână.

— Bună! îi zise el, zâmbind.

— Simon!

O luă la fugă spre el, agățându-se de gâtul lui și chițâind de încântare.

— Ce cauți aici?

— Am venit să te văd. Și să-ți ofer asta.

Ridică buchetul de trandafiri roșii, cu tija lungă, pe care-l ținea în mâna stângă.

— Sunt superbi. Mulțumesc.

Țopăi de bucurie și-l îmbrățișă.

El râse văzându-i reacția exuberantă și-o îmbrățișă la rândul lui, afundându-și nasul în părul ei lung și blond.

— Mă temeam că n-o să te mai văd. Vrei să intri? murmură ea, cu fața la gâtul lui.

El încuviință și o lăsă să-l conducă la lift.

— Sunt absolut minunați.

Ea duse buchetul la față, inspirând parfumul.

— Și ai ales trandafiri roșii de data asta. Când am ieșit prima dată împreună, mi-ai adus albi.

— Albul simbolizează virginitatea.

Întinse mâna, atingându-i părul lung și drept.

— Nu mai e cazul.

Ea se crispă ca și cum o plesnise și-i înapoie imediat buchetul.

Simon se pregătea s-o întrebe ce s-a întâmplat când se deschise ușa de la lift. Ea îl ocoli și se îndreptă grăbită spre apartamentul ei, lipăind pe hol în șlapi.

— April? Stai!

O luă la fugă după ea, cu buchetul în mână.

Ea își scoase cheile din rucsac și descuie ușa de la apartament. Intră și dădu să tragă ușa după ea.

— Stai o clipă.

El își rezemă palma de ușă, ținând-o deschisă.

— Uite ce e, nu era nevoie să bați drumul până aici și să-mi aduci flori doar ca să te umfli în pene. Știu că nu mai sunt virgină.

— Ce tot spui? N-am venit să mă umflu în pene.

— Le-ai povestit tuturor prietenilor tăi? Sunt sigură că s-au distrat pe cinste pe seama mea. Ieși de câteva ori cu fata cuminte și pioasă și o să renunțe la virginitate cât ai clipi.

— N-a fost așa, se înfurie Simon.

— După ce ne-am petrecut weekendul împreună, n-ai mai dat niciun semn. Nu m-ai sunat, nu mi-ai trimis niciun mesaj. Și-acum a venit iar weekendul și-mi apari la ușă. Ai bătut drumul până aici pentru una mică?

— Sigur că nu. Dacă m-ai lăsa să-ți explic...

— Nu sunt genul de fată la care să vii pentru una mică, Simon. Ia-ți trandafirii roșii și întoarce-te la Washington. Nu pot să te împiedic să te împăunezi cu ce s-a întâmplat, dar ar fi drăguț dacă m-ai lăsa să le spun alor mei mai întâi. Nu vreau ca tata să citească în vreun ziar cum m-am îmbătat și m-am culcat cu tine la a doua întâlnire.

Dădu să închidă ușa, dar el își încordă brațul, oprind-o.

— Stai așa. Pot să intru?

— Nu.

El se apropie de ea, coborând glasul.

— Am venit pentru că voiam să te văd. Și am ales trandafiri roșii pentru că m-am gândit c-o să-ți placă.

April apucă strâns canatul ușii, dar nu-i răspunse.

— Hai să luăm cina în oraș și să stăm de vorbă. Dacă nu-ți place ce am de spus, mă urc în avion și nu va trebui să mă mai vezi vreodată.

Ea îl privi circumspect.

— Care-i faza?

— Îmi placi.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot. Nu e un motiv suficient?

— Cum rămâne cu tatăl tău și campania prezidențială?

Simon făcu ochii mari. Îi luă un moment să-și revină.

— El m-a rugat să te invit în oraș. Am făcut-o. Și acolo s-a terminat cu politica.

— Nu te cred.

Vorbea cu o voce moale și părea gata să izbucnească în plâns.

— Ai un pic mai multă încredere în tine, April. Ești drăguță, ești de treabă. Nu te-aș fi invitat la Hamptons și nu te-aș fi invitat să bem mojito în oraș doar din considerente politice.

Expresia ei îi trăda neîncrederea.

— Vorbesc serios. Acum pune florile în apă și hai să ieșim în oraș.

Îi întinse trandafirii, schițând un zâmbet strălucitor. Ea șovăi, uitându-se la flori.

— Bine.

Deschise ușa mai larg, lăsându-l să între.

— Dar fără mojito.

— Pe cuvânt de cercetaș.

Îi dădu onorul, închizând apoi ușa după ei.

Capitolul 45

La sfârșitul weekendului de Ziua Muncii, Julia și Gabriel se întoarseră la Cambridge pentru începutul anului universitar. Gabriel ținea un seminar pentru masteranzi și doctoranzi și un curs pentru studenți la Boston University, iar

Julia avea cursuri doctorale la Harvard.

În a doua săptămână din septembrie, Gabriel merse la un urolog reputat. Nu vru s-o ia și pe Julia, pentru că programarea se suprapunea cu unul dintre cursurile ei. Așadar, se duse singur.

Când se întoarse acasă la cină, Julia sări imediat pe el.

— Ei bine?

— Bună seara și ție!

Își șterse buzele de ale ei și se trase înapoi, uitându-se țintă la ea.

— Încă nu m-am obișnuit cu ei, zise, atingând ramele de baga ale ochelarilor Juliei.

Ea și-i aranjă stingherită, scoțându-i apoi.

— Îmi trebuie doar când citesc. Cel puțin asta a zis optometristul.

— Arăți ca o bibliotecară sexy. De fapt, cred c-ar trebui să-i luăm cu noi în birou și să-i inițiem în misterele sexului pe birou.

Julia începu să râdă.

— N-o să-mi distrageți atenția vorbind despre sex pe birou, domnule profesor Emerson. Vreau să aud cum a mers la consultație.

Zâmbetul lui păli.

— Nici dacă îți promit o suită de orgasme consecutive? șopti, prinzându-i încheietura și ducând-o la buze.

O sărută, mușcând-o ușurel.

Ea înghiți în sec.

— Sună... minunat. Dar tot vreau să aud cum a fost la doctor.

El făcu un pas spre ea, împingând-o spre masa din bucătărie.

— Nici dacă îți promit o partidă de sex pe masa din bucătărie, cum n-ai mai avut niciodată?

O ridică pe marginea mesei, desfășcându-i picioarele și cuibărintu-se între ele.

Ea întinse mâinile spre fața lui.

— Aș zice că mă îngrijorezi pentru că încerci să-mi distragi atenția cu sex. Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat.

Gabriel se trase înapoi și se trânti greoi pe un scaun din apropiere.

— Ai gătit tu sau ne-a lăsat Rebecca de mâncare?

— Rebecca ne-a făcut lasagna.

Julia sări de pe masă, scoțând o doză de Cola din frigider. I-o turnă într-un pahar, peste gheață, și i-l întinse.

— Sper că ți-e foame.

— Doctorul nu e sigur că ne va reuși figura.

Gabriel lăsă brusc paharul pe masă.

— Oh, scumpule.

Se așază pe scaunul de lângă el și-i puse o mână pe braț.

— E destul de sigur c-am putea apela la inseminare artificială dacă nu reușește operația de reversie, dar trebuie să fac analize ca să vedem dacă produc spermă viabilă. Odată ce-o să aibă rezultatele, va decide dacă trebuie să mă programez sau nu pentru reversie. M-a programat săptămâna viitoare la analize.

— Și?

— Chiar dacă fac operația de reversie, șansele de succes sunt scăzute.

Își drese glasul.

— Dat fiind că m-am operat acum aproape zece ani, probabilitatea de a concepe un copil e de treizeci la sută. Există riscul să se formeze anticorpi, să apară țesuturi

cicatrizate și un al doilea punct de blocaj.

— Nu mi-am dat seama că e o procedură așa complicată.

El își trecu mâna peste ochi.

— E mult mai complicat decât mă așteptam. Dar e de apreciat că doctorul mi-a explicat în amănunt. Și mi-a interzis să mai fumez.

— Ei bine, asta-i OK. Când o să știm dacă intervenția a reușit?

— Spune c-aș putea deveni fertil în câteva luni sau c-ar putea dura un an.

Șovăi.

— Sau niciodată.

Julia se așeză în poala lui, înconjurându-i umerii cu brațele.

— Îmi pare rău, Gabriel. Mi-aș dori să fi venit cu tine. Aș fi putut să te încurajez.

— Ai fost lângă mine cu sufletul.

Îi zâmbi sfios.

— Dacă nu sunt probleme cu producția de spermă, atunci am putea apela la inseminare artificială. Dacă vrem, va lua o mostră de spermă în momentul reversiei și-o va congela.

O mângâie pe păr.

— Doctorul a sugerat să consulți un ginecolog, să ne asigurăm că nu sunt probleme de fertilitate la tine.

Julia se strâmbă.

Gabriel o studie precaut.

— Te deranjează?

— Nu. Nu-mi plac controalele ginecologice, dar înțeleg că e nevoie. Oricum trebuia să merg la control.

— Din nefericire, doctorul a zis și că va trebui să nu mai facem sex timp de trei săptămâni după operație. Mi-a zis că

trebuie să evit ejacularea.

Julia făcu ochii mari.

— Trei săptămâni? *Scheisse*³².

— Exact. Mai ești convinsă c-ar fi cazul s-o facem?

— Nu sunt prea încântată că va trebui să rezist trei săptămâni fără sex.

Se cutremură.

— Dar am rezistat mult mai mult înainte de asta.

— Într-adevăr.

Lui îi apăru un zâmbet în colțul gurii.

— Va fi o experiență inedită pentru amândoi – abținerea maritală. Cine-ar fi ghicit că există așa o oroare?

— Eu sigur nu. Mai puțin într-o anumită săptămână din lună, știi.

— Bine că mi-ai amintit. Va trebui să ne asigurăm că una dintre cele trei săptămâni coincide cu ciclul tău. Altfel, va trebui, probabil, să fim abștinenți patru săptămâni.

— Vă gândiți la toate, domnule profesor.

Ochii lui părură să se închidă la culoare.

— Și eu am nevoi.

Ea își lipi pieptul de al lui, apropiindu-și buzele de buzele lui.

— Și eu, domnule profesor. Sunt sigură că ne putem satisface unele dintre ele fără a implica părțile vătămăte.

— Părțile vătămăte?

— O să am mare grijă de tine și toate părțile tale trupești. O să ai nevoie de mine pe post de infirmieră.

Gabriel își lăsa mâinile să alunece pe spatele ei, cuprinzându-i fesele.

¹ „La naiba!” (germ.) (*N.t.*)

— Îmi place cum sună. Infirmeră, bibliotecară, studentă, profesoară – e ceva la care nu vă pricepeți, doamnă Emerson?

— Nu. De fapt, mai am o identitate secretă.

— Oh, serios?

Julia îi șopti la ureche:

— Sunt și Lois Lane.

— Cred că va trebui să-mi iau costumul de Superman de la curățătorie.

— Țsta da Crăciun fericit!

— Chiar va fi.

Îi aruncă o privire pătimașă, în care se citea o promisiune.

— Așadar, va trebui să mai programăm niște consultații, dar am convenit amândoi să încercăm chestia asta?

— Da.

— Și am convenit și că n-o să ne apucăm să facem copii decât după ce termini tu cu doctoratul. Toate astea sunt – o fază preliminară.

Ea zâmbi și-l sărută, apoi hotărâră să amâne cina spre a sărbători momentul printr-o partidă de sex pe masa din bucătărie, în cursul căreia Gabriel jucă rolul lui Superman, care se întorcea acasă după o zi grea de luptat împotriva infractorilor.

(Trebuie precizat că partidele de sex pe masa din bucătărie cu supereroi erau o experiență maritală încă și mai plăcută decât partidele obișnuite de sex pe masa din bucătărie.)

*

Câteva ore mai târziu, Julia și Gabriel stăteau pe podea în camera lor, luând la mână lucrurile rămase de la Sharon. Descoperiră albume cu poze de-ale Juliei mică. Descoperiră jucării și brățara de la maternitate a Juliei.

Ea fu surprinsă că maică-sa păstrase lucruri menite să-i

amintească de copilăria ei. Fu și mai surprinsă când descoperi un exemplar din poza de nuntă a părinților ei, precum și câteva poze din perioada în care tatăl ei îi făcea curte lui Sharon. Erau chiar și câteva poze de familie de dinainte de divorț.

Într-una dintre cutii erau bijuterii false, eșarfe și poze de ale lui Sharon cu diverși bărbați. Gabriel o privi pe Julia aruncând fotografiile astea fără măcar să se uite la ele. Având în vedere ce știa despre comportamentul lui Sharon cu iubiții ei, înțelegea de ce Julia dorea să distrugă orice amintire legată de ei.

Îi atinse dosul palmei cu degetul, mângâindu-i articulațiile.

— Acum ai un cămin și o familie.

— Știu.

Ea schiță un zâmbet firav, dar în ochi i se citea tristețea.

Căută zadarnic inelul de logodnă și verigheta maică-sii. Dar, cel mai probabil, Sharon le amanetase demult. Nici nu-și mai amintea când le văzuse ultima dată.

Dacă Julia sperase să găsească răspunsuri printre lucrurile maică-sii, avu parte de o dezamăgire cruntă. Obiectele pe care le găsiră nu explicau de ce Sharon ajunsese la concluzia că fetița pe care o iubise la nebunie cândva devenise o prezență nesuferită în casă. Nu-i explicau cum de alcoolul și sexul deveniseră mai importante pentru Sharon decât carne din carnea ei.

— Scumpo?

Vocea lui Gabriel o smulse din aceste gânduri.

— O viață de om. În trei cutii. Ce risipă.

Gabriel o mângâie liniștitor pe spate.

— De ce nu m-a iubit? întrebă Julia gâtuit.

Gabriel simți că i se frânge inima. Se așează în spatele ei, lipind-o de pieptul lui.

— Mi-aș dori să am un răspuns. Tot ce pot să-ți spun e că te înțeleg. Crede-mă, Julianne, te înțeleg.

— Mi-e greu să cred că m-a iubit vreodată.

— A păstrat pozele cu tine. E limpede că te iubea când te-ai născut. I se citește pe față. Te-a iubit și mai târziu, când erai mică.

— Dar a iubit băutura mai mult.

— E o dependență.

— Nu sunt lipsită de compasiune, Gabriel, dar nu pot să-mi închipui c-aș alege vreodată băutura și bărbații în locul propriului meu copil.

Gabriel o strânse mai tare la piept.

— Așa e și firesc. Dar tu nu te-ai luptat niciodată cu dependența, Julianne. E ceva ce eu cunosc prea bine. Sunt sigură că mama ta a avut momente când a vrut să se lase.

— A avut momente când a intrat la dezalcoolizare, da.

— Doar Domnul ne păzește pe toți de soarta asta, șopti el.

Când ea nu răspunse nimic, Gabriel continuă șoptit.

— E vina mea. Eu am insistat să încercăm să aflăm mai multe despre părinții noștri și uite ce-a ieșit.

— Nu tu ești cel care m-a rănit. Bănuiesc c-a fost o prostie să-mi închipui că voi găsi o explicație în vreuna dintre cutiile astea. Dacă tata n-are o explicație, cum aș putea să găsesc una într-un morman de vechituri?

— Amintirile cu tine mică nu sunt vechituri. O să înrămăm pozele și-o să punem restul lucrurilor pe un raft. Cândva, dacă vom avea o fetiță, poți să-i arăți ce frumoasă era mama ei când era micuță.

Julia își ascunse fața la gâtul lui.

— Mulțumesc.

El o strânse în brațe, ținând-o până când ea se simți în stare să strângă cutiile.

Capitolul 46

— Poftim, vreți să repetați, vă rog?

Julia se uită siderată la ginecolog.

Era a treia săptămână din septembrie și Julia tocmai făcuse controlul anual. Dar ar fi trebuit să fie unul de rutină, în ideea de a detecta dacă erau probleme de fertilitate. Dar spusele doctoriței indicau că acel control nu fusese deloc unul de rutină.

— Vreau să faci o ecografie. Asistenta mea va contacta secția de radiologie de la Spitalul Mount Auburn și-ți va face o programare. Vreau să-ți faci cât mai repede ecografia și voi consemna asta în trimitere.

Doamna doctor Rubio mâzgăli grăbită ceva în fișa Juliei.

Julia simți un gol în stomac.

— Așadar, e ceva grav?

— Poate fi grav.

Doctorița se opri, întâlnind privirea Juliei.

— E bine c-ai venit la timp. Ai ceva pe unul dintre ovare. Trebuie să știm ce e. O să faci ecografie, radiologul va consemna ce descoperă și-mi va trimite rezultatele, și vedem cum procedăm în funcție de asta.

— Cancer?

Julia de-abia se simți în stare să pronunțe cuvântul.

— E o posibilitate. Ar putea fi o tumoră benignă sau un chist. O să știm mai multe în curând.

Doctorița se întoarse la fișă.

— Dar să nu ratezi programarea la ecografie. E important să-ți faci testul imediat.

Julia rămase încremenită. Se gândi imediat la Grace.

*

— Draga mea, simt în plin seminar. Pot să te sun eu mai târziu? îi răspunse Gabriel cu o voce joasă.

— Iartă-mă. Am uitat. Ne vedem acasă.

Julia era agitată și își reținea cu greu plânsul. Auzi pași la celălalt capăt al firului și o ușă care se închidea.

— Am ieșit în hol acum. Ce-ai pățit?

— Sunt în drum spre casă. Ne vedem curând. Te rog, cere-le scuze studenților din partea mea

Julia închise înainte s-o bufnească plânsul. Cumva, era și mai rău acum că auzise vocea lui, blândă și răbdătoare.

Își lăasă fața în mâini chiar când îi sună mobilul. N-avu nevoie să se uite la ecran spre a ghici cine-o suna.

— A-alo?

— Ce s-a întâmplat?

— Îți spun la cină, zise ea, sugrumată de un sughiț de plâns.

— Nu, îmi spui acum sau întrerup seminarul și vin după tine. Mă sperii.

— Doctorița mi-a găsit ceva la control.

La celălalt capăt al firului se lăasă tăcerea.

Îl auzi pe Gabriel icnind.

— Ce ți-a găsit?

— Nu știe. Trebuie să-mi fac o ecografie la Spitalul Mount Auburn, cât mai curând posibil.

— Ești bine?

— Da.

Julia se sili să mintă convingător.

— Unde ești?

— Sunt pe drum, mă întorc acasă de la doctor.

— Rămâi unde ești. Vin să te iau.

— Va trebui să anulezi seminarul.

— Nu pot să predau știind că tu ești singură și plângi. Stai acolo, te sun într-un minut.

— O să-mi revin. Sunt bine, sunt doar șocată.

— Nu ești bine. Așteaptă-mă numai un minut.

— Aproape c-am ajuns acasă. Ne vedem curând.

Li închise.

Gabriel înjură, apoi deschise ușa sălii spre a-și anula seminarul.

*

În intervalul care trecu între programarea Juliei la ginecolog și ecografie, Gabriel primi un telefon de la urolog, care-l anunță că producția lui de spermă era în parametri normali. Domnul profesor Emerson era fertil cât cuprinde.

(în paranteză, trebuie spus că el nu se îndoiește vreodată de fertilitatea lui.)

Ușurarea lui fu umbrită de neliniștea pe care o simțea în legătură cu Julia. Se prefăcea optimist, nevrând s-o necăjească, dar, în sinea lui, îi era teamă.

Era tânără. Era sănătoasă. Sigur, și Grace fusese tânără și sănătoasă până să i se pună diagnosticul. Avea cancer la sân de ceva vreme când fu descoperită boala.

Datorită tăriei și virilității lui, Gabriel rareori se simțea neajutorat. Dar, uitându-se la scumpa lui soție cum se perpelea în pat, noapte de noapte, se simți neputincios. Ea era lumina, viața, dragostea, bunătatea. Și era posibil să fie grav bolnavă.

Gabriel închise ochii și se rugă.

— Scumpule? Îi auzi vocea din întuneric.

— Da?

— Vreau să-mi promiți ceva.

El se întoarse pe o parte ca s-o vadă mai bine.

— Orice.

— Promite-mi că, dacă mi se întâmplă ceva, o să ai grijă de tine.

— Nu mai spune lucruri din astea, veni replica neașteptat de tăioasă.

— Vorbesc serios, Gabriel. Fie că-mi va suna ceasul în curând sau la adânci bătrâneți, vreau să-mi promiți că vei merge înainte pe calea pe care ești acum. Că vei fi un om bun, că vei duce o viață bună și că vei încerca să-ți găsești fericirea.

Gabriel se simți sufocat, năpădit de o sumedenie de emoții.

— Nu voi încerca să-mi găsesc fericirea fără tine.

— Ți-ai găsit pacea fără mine, îi șopti ea. Ți-ai găsit pacea la Assisi. Poți trăi fără mine. Amândoi știm că poți.

El își lăsă mâna peste pântecul ei, mângâindu-i pielea dezgolită.

— Cum poate un om să trăiască fără inimă?

Ea își lăsă mâna peste a lui.

— Richard trăiește.

— Richard e umbra a ceea ce-a fost.

— Vreau să-mi promiți. Mă tem că ai proiectat atâtea asupra mea că, dacă mi s-ar întâmpla ceva, ai...

Nu-și duse la capăt propoziția.

— Întotdeauna mă voi lupta cu dependența, Julianne, dar nu cred că aș putea să mă întorc la viața de dinainte.

El coborî glasul.

— Atunci aş fi cu adevărat singur.

— Îţi promit că, oriunde aş fi, voi face tot ce pot ca să te-ajut. Îţi jur, îi şopti ea cu patimă.

— Dacă am fi precum Sfântul Francisc şi Guido da Montefeltro, tu ai veni după sufletul meu, nu-i aşa?

— Jur. Dar nu cred că sufletul tău e în pericol de moarte.

El ridică mâna şi-i mângâie obrazul cu degetul mare.

— Ajunge cu discuţiile morbide. Dacă ai nevoie să-ţi promit lucrul ăsta, pentru liniştea ta, îţi promit. Dar să nu îndrăzneşti să mă părăseşti.

Julia încuviinţă, cu obrazul în palma lui, lăsându-şi trupul să se relaxeze.

Capitolul 47

În ziua ecografiei, Gabriel îşi anulă cursurile pentru a o putea însoţi.

— Îmi pare rău, domnule, dar n-aveţi voie să intraţi în salonul pentru ecografie.

Gabriel se îndreptă de spate, cu o grimasă de furie pe chipul lui frumos. Se uită de sus la tehniciană mult mai scundă.

— Poftim?

Femeia îi arătă avizierul de pe perete.

— Doar pacientul poate intra. Membrii familiei trebuie să aştepte aici.

Gabriel îşi puse mâinile în şolduri, răsfirându-şi furios pulpanele hainei.

— E soţia mea. N-o las singură.

— O ecografie durează în medie doar vreo treizeci de minute. O să se întoarcă foarte repede.

Tehniciană îi făcu un gest din cap Juliei.

— Doamnă Emerson, vă rog să mă urmați.

Gabriel o prinse de braț, oprind-o.

— Mergem la alt spital.

Julia se lăsă de pe un picior pe altul, ținând practic pe culoar.

— M-au obligat să beau cinci pahare cu apă. Fac pe mine deja. Nu mă obliga să mai trec o dată prin asta.

— Nu te las să intri singură acolo.

Ochii lui îi întâlneau pe ai ei, aruncând văpăi albăstrui.

— Nu mai putem aștepta, îi spuse ea tăios.

Ei clipi de câteva ori.

— Și dacă apare ceva?

Tehniciană își drese glasul, arătând din nou spre avizier.

— Eu n-am voie să discut despre ce observ. Doar radiologul poate scrie un buletin oficial, care va fi trimis direct doctorului dumneavoastră.

Gabriel mormăi câteva vorbe de dulce și-i aruncă femeii o privire la care o luă tremuratul.

— N-o să pățesc nimic, scumpule. Dar, dacă nu vrei să vezi cum îmi pocnește vezica aici, sub ochii tăi, trebuie să mă lași să mă duc.

Julia își încrucișă picioarele.

Gabriel o privi îndepărtându-se, simțindu-se deopotrivă furios și neajutorat.

*

Două zile mai târziu, Julia era chemată la cabinetul doamnei doctor Rubio ca să discute rezultatul de la ecografie.

— Fibroame, anunță doctorița cu un aer triumfător. Am citit diagnosticul radiologului și am văzut ecografia. Îi împărtășesc concluziile.

— Ce sunt astea?

Julia îl strânse pe Gabriel de mână.

— Un fibrom e o excrescență benignă în /sau pe uter. Sunt foarte răspândite. Conform fișei de la radiolog, ai două.

— Două?

Julia părea panicată.

— Parcă ziceați c-ați găsit doar unul.

— L-am găsit pe cel mai mare în timpul examenului pelvian. Dat fiind că e prins de peretele exterior al uterului, am crezut că e o parte din ovar. Mai e și unul mai mic mai jos, pe peretele din față.

Doamna doctor Rubio schiță rapid o diagramă cu organele interne ale Juliei, în timp ce Gabriel încerca vitejește să nu leșine.

(Trebuie să ne amintim că vastele lui cunoștințe despre utere se bazau pe experiență, mai curând decât pe studiul vizual)

— Cel mai mare are vreo cinci centimetri. Cel mic are vreo trei centimetri.

Le arată cu un stilou pe diagramă.

Julia simți c-o ia cu greață și-și feri privirea.

— E nevoie de operație?

Gabriel ignoră desenul și întâlnește privirea doctoriței.

— Nu neapărat.

Doamna doctor Rubio se întoarce spre Julia.

— Dacă nu te supără, noi am recomanda să nu se intervină. O să-ți recomand niște anticoncepționale. Hormonii din pastilă încetinesc creșterea fibromului.

— Cum rămâne cu fertilitatea?

Doctorița se uită la fișă.

— Ah, da. Vreți să începeți să faceți copii în câțiva ani.

Vom monitoriza evoluția fibroamelor, dar, dat fiind că sunt pe peretele exterior al uterului, nu cred că vor crea probleme de fertilitate. Totuși, odată ce rămâi gravidă, va trebui să fim cu ochii pe ele. Fibroamele tind să crească în timpul sarcinii, din cauza secreției crescute de hormoni. Se pot aglomera pe uter, provocând nașteri premature. Vom monitoriza situația când va veni momentul. Dar, deocamdată, consider că e o veste bună. O să te rog să te programezi la o altă ecografie peste vreo șase luni, doar spre a vedea cum evoluează fibroamele. O să-ți scriu o rețetă de anticonceptionale. Și-apoi o luăm pas cu pas.

Julia și Gabriel se priviră, apoi îi mulțumiră doctoriței și ieșiră din cabinet.

În seara aceea, Gabriel stătea cu privirea în tavan, iară a reuși să adoarmă, simțindu-se apăsător de o spaimă nelămurită.

Cu grijă să n-o trezească pe Julia, se ridică tiptil din pat și se furișă în birou. Aprinse lumina, închise ușa și se duse la birou.

În câteva minute, dăduse drumul la laptop și căuta pe Google „fibroame”. Intră pe o pagină care părea promițătoare și începu să se uite la câteva poze cu fibroame extirpate prin operație.

Și-apoi leșină.

Capitolul 48

Gabriel avu norocul să fie programat la operația de reversie a vasectomiei în prima săptămână din octombrie. Acum era rândul Juliei să piardă un curs și să meargă cu el la spital.

În dimineața operației, fu trezită de acordurile de la *Fever*,

în versiunea lui Peggy Lee. Nu era genul de muzică pe care o asculta el de obicei dimineața, dar suna promițător. Își trase halatul pe ea și intră în baie.

Gabriel stătea în fața măsuței de toaletă și se bărbiera. Părul lui negru era ud de la duș și se ondulase. Era dezbrăcat până la brâu, cu un prosop bleumarin strâns lejer în jurul șalelor. Julia fu tentată să urmeze cu degetul puntea de sus a V-ului care cobora sub linia prosopului.

Ca de obicei, el amesteca spuma cu pământul, întinzându-și-o pe față. Ochii lui de safir priveau atenți din spatele ochelarilor, în timp ce mâna ridică briciul și începu treaba.

— Pândiți din prag, doamnă Emerson? o întrebă, fără să întoarcă privirea spre ea.

— Am venit să văd ce ți-a provocat febra.

El se opri și-i aruncă o privire mistuitoare.

— Cred că știi răspunsul la asta.

— Știi ce face să-mi crească *mie* temperatura. Nu e nimic mai sexy decât să te uiți la bărbatul iubit cum se bărbierește.

El dăți briciul.

— Mă bucur că spui asta, pentru că e o activitate zilnică indispensabilă.

Îi sclipiră ochii.

— Dacă nu cumva ai început să prinzi drag de începutul meu de barbă. Din câte îmi amintesc, a părut să-ți placă azi-noapte.

Aruncă o otheadă spre coapsele ei.

Ea simți că-i iau obrazii foc, amintindu-și cum stătea pe spate, iar Gabriel își freca obrazul neras de ea...

El îi flutură o mână dinaintea ochilor.

— La ce te gândești?

— Poftim?

El râse înfundat.

— Te-am întrebat cum te simți în dimineața asta.

— Bine. Tu? Ai emoții?

— Nu prea. Dar mă bucur că vii cu mine. Ar trebui să ajung la zece la spital. Asta ne lasă destul timp pentru niște activități extracuriculare după ce mă bărbieresc. Va trebui să-mi oferi ceva care să mă ajute să rezist trei săptămâni de-acum.

Își continuă ritualul

— Asta pot să fac.

Se apropie de el și-l sărută cu gura deschisă între omoplați.

— Cred c-ar trebui să așteptăm până termin. Îmi distragi atenția.

— Serios?

Îl sărută din nou, de data asta înconjurându-i umerii cu brațele, simțind cum i se încordează mușchii sub degetele ei.

— Nu mă pot abține, domnule profesor. Ador să vă ating.

Urmă cu degetele contururile bicepșilor, trecând la antebrațe, admirându-i mușchii și tendoanele. Își lipi buzele de delușoarele și valea șirei spinării, urmând apoi gropițele care-i făceau cu ochiul chiar deasupra prosopului.

El își lăsă greoi palma pe măsuta de toaletă.

— Nu pot să mă bărbieresc în timp ce mă atingi.

— Atunci poate c-ar trebui să mă lași pe mine.

— Oh, serios?

Se priviră ațâțați.

— Ție îți place să mă hrănești. Poate că mie îmi place să te bărbieresc.

— Ești foarte provocatoare în dimineața asta.

— Poate că am nevoie de o amintire sexy care să mă ajute să trec prin perioada de abțință maritală.

Gabriel lăsă briciul din mână și făcu semn spre locul din fața lui, cu o expresie amuzată.

Ea păși în acel spațiu, cu fața la el. Dintr-o mișcare, el o urcă pe dulăpiorul de baie.

Îi desfăcu genunchii, dându-i halatul la o parte. Apoi se postă între picioarele ei.

Își lăsă ochii în jos.

— Nu porți chiloți în dimineața asta?

— N-am ajuns la stadiul ăla.

— Norocul meu.

Zâmbi în timp ce încerca, pe bâjbâite, să-i desfacă nodul din talie.

— Norocul nostru că nu ți-a venit încă.

Ea își puse mâinile peste ale lui, oprindu-l.

— Mă înveți să te bărbieresc?

— Se face prea mult caz de bărbierit.

— Aș vrea s-o fac pentru tine.

El oftă teatral, ca și cum îi punea răbdarea la încercare. Apoi luă briciul.

— Trebuie să bărbierești în sensul de creștere a părului, dar fără să apeși. Lama e foarte ascuțită.

Se dădu înapoi, uitându-se în oglindă și demonstrându-i tehnica. Mulțumit de demonstrație, dăți briciul și i-l puse în mână.

Ea se uită la el. Apoi se uită la brici, la lama care sclikea în lumina becului cu halogen.

— Aveți trac, doamnă Emerson?

— Mi-e teamă să nu-ți dea sângele.

El o privi pătrunzător.

— Atunci știi cum m-am simțit eu în prima noapte cu tine.
Inima ei începu să bată mai năvalnic când își aminti acel moment. El își făcuse griji în noaptea aia, dar fusese nespus de blând.

El îi sărută încheietura, trăgând ușurel de piele.

— O să fii grijulie.

Îi desfăcu halatul, lăsându-l să-i cadă de pe umeri. Apoi își lăsă palma peste sânii ei, simțind cum îi bate inima.

Julia ridică din sprânceană.

— Vrei să te bărbieresc pe jumătate goală?

— Nu.

Își apropie buzele de urechea ei și-i șopti răgușit:

— Vreau să mă bărbierești complet goală.

Îi desfăcu pe îndelete cordonul, ca și cum desfăcea un dar. Apoi se postă din nou între genunchii ei.

— Nu e nimic mai sexy decât să fii bărbierit de femeia iubită în timp ce îi savurezi trupul.

Julia se înfioră, simțind o adiere răcoroasă pe pielea ei încinsă, își lăsă mâna stângă pe umărul lui ca să se sprijine.

El dădu din cap și ea se apucă de treabă.

Briciul aluneca ușor, firesc, pe pielea lui, fără a trebui să apese. În tot acest timp, ochii de safir erau ațintiți asupra ei.

Își lăsă mâna în dreptul mijlocului ei și începu să-i mângâie oasele de la șold cu degetele mari.

— Nu sunt sigură că-i o idee bună.

Julia dăți briciul.

— O să te ciupesc.

— Poate va fi un exercițiu de autocontrol pentru amândoi. Urmă cu degetele o linie care urca până la sânii ei, înconjurându-i ușurel. Când Julia gemu, își lăsă mâinile să alunece din nou în jurul taliei ei.

— Îmi place să-ți simt pielea sub mâinile mele.

Ea îi întâlnește privirea.

— Și mie.

Înghiți în sec și se apucă din nou de ce făcea, încercând să ignore degetele lui, care-i alunecau peste pânțele și între sâni. El începu să-i frece sfârcurile, care erau extrem de sensibile.

— Cred că ai ceva încredere în mine, gemu ea, încercând să-și rețină tremurul mâinilor.

El mângâie cu un deget vârful proeminente.

— Am, Julianne. Mai multă decât am avut în cineva vreodată. Ochii lui o priveau tandru, iar albastrul lor intens transmitea mult mai multe decât i-ar fi putut spune prin viu grai.

— Dar nu pot să te văd și să nu te ating.

Îi cuprinse sâni în mâini, strângându-i blând.

Ea lăsa briciul să aluneca agale pe porțiunile feței lui încă nerase, în timp ce el o mângâia și o ațâța. Începu să respire poticnit.

El își lăsa mâinile să aluneca pe coapsele ei, între picioare, unde pielea ei era încă sensibilă, purtând urmele atingerilor lui din ajun. Urcă încet, chinuitor de încet, centimetru cu centimetru.

După încă vreo câteva mișcări, ea se dădu înapoi spre a-și admira munca.

— Cred c-am terminat.

El o sărută ușurel.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Lăsa briciul deoparte, proptindu-se în mâini.

— Dar eu nu cred c-am terminat încă.

Cu o sclipire în ochi, ajunsese la articulația coapselor,

prefirându-și degetele prin părul buclat de-acolo.

Ea își umezi buza de jos.

— Atunci aruncați prosopul, domnule profesor.

*

Operația lui Gabriel era una de rutină. Ce totul ieșită din comun, însă, fu expresia sumbră de pe chipul chirurgului când veni la Julia în sala de așteptare.

— Doamnă Emerson, o salută, așezându-se pe scaunul liber de lângă ea.

Ea închise laptopul.

— Cum se simte?

— Operația a decurs bine. A fost complicată, dar nimic neașteptat. De asemenea, am prelevat niște spermă, spre a fi conservată, așa cum a solicitat soțul dumneavoastră

— Gabriel a zis că aveți o rată de reușită foarte ridicată.

În glasul Juliei se citea speranța.

— Da. Unii dintre pacienții mei au conceput un copil chiar și la trei luni de la operație. Dar depinde de la caz la caz.

Expresia medicului deveni gravă.

— În timpul operației, soțul dumneavoastră a avut o reacție la anestezie.

— O reacție? E bine?

Inima Juliei o luă la galop.

— O să-și revină, dar a avut câteva accese de vomă. L-am pus pe perfuzii și vreau să rămână peste noapte. E în postoperator acum, apoi îl vor muta într-un salon separat. Voi trimite pe cineva să vă conducă la el.

Medicul îi studie chipul îngrijorat.

— Astfel de reacții la anestezie generală nu sunt neobișnuite. Îl vom monitoriza pentru orice eventualitate și probabil că mâine îl putem externa.

Doctorul o bătu pe mână și se fileu nevăzut pe ușile batante.

*

— Gabriel? șopti Julia.

El începuse să geamă și să se foiască un pic în patul de spital. Ea se aplecă peste pat ca să-l ia de mână.

— Scumpule? Operația a decurs bine. O să-ți revii.

El deschise brusc ochii.

Ea îi ridică părul de pe frunte.

— Bună, copilaș!

Gabriel închise ochii la loc.

— Chiar mă simt ca un copilaș. Mă simt ca naiba, de fapt. Sunt amețit.

— Îți vine să vomți?

El clătină din cap.

— Sunt obosit.

— Atunci culcă-te, dragule. Eu aici sunt.

— Copilă frumoasă.

Julia îl sărută pe frunte.

Îl iubesc cu tot sufletul meu. Mi-aș da viața pentru el. Aș da orice pentru el.

Era neobișnuit să-l vadă pe Gabriel așa cum arăta în patul de spital. Nu se îmbolnăvea aproape niciodată. Când nu dormea, personalitatea lui puternică domina mediul ambiant.

Acum personalitatea lui era estompată. Tăcută. Vulnerabilă.

Își aminti momentul când îl îngrijise după o beție. Îl ajutase să ajungă la apartamentul lui și el își vărsase mașele peste hainele ei.

(Și peste puloverul lui de cașmir verde ca mușchiul.)

Își aminti cum îl târâse până la baie și-l curățase. Își

prefirase degetele prin părul lui, întrebându-se cum ar fi să aibă un copil de care să se îngrijească. La momentul acela, o astfel de perspectivă părea atât de îndepărtată, imposibil de atins.

Uitându-se la chipul frumos al soțului ei iubit, știu că se schimba ceva în ea. Ceva se schimbase.

*

— Cum se simte?

Rebecca o studie îngrijorată pe Julia intrând în bucătărie a doua zi după-amiază.

Julia lăasă o tavă pe bufet.

— Doarme. Spune că îl jenează, dar n-a vrut să-și ia calmantele decât după ce l-am amenințat.

Rebecca pufni în râs.

— Și cu ce l-ai amenințat?

Julia lăasă vasele murdare în chiuvetă.

— I-am amintit că, cu cât durează mai mult recuperarea, cu-atât mai mult va avea de așteptat până o facem. Mi-a smuls flaconul de pastile din mână. Nu cred că vom mai avea probleme să-l convingem să-și ia pastilele.

Rebecca scutură din cap, ascunzându-și zâmbetul.

— Pentru cină pregătesc supă de pui cu chifle de casă. Cum îți sună?

Se îndreptă spre aragaz, unde pusese un pui întreg să fiarbă înăbușit într-o oală cu supă.

— Delicios. Mulțumim.

— Ai nevoie să rămân în weekend?

— Nu. Sunt sigură că ne descurcăm.

Julia o studie curioasă.

— Ai rămâne?

Rebecca puse capacul la loc pe oală.

— Sigur că da. Pot să vin oricând aveți nevoie de mine, mai puțin de sărbători. Și, chiar și-atunci, dacă mă anunțați din timp, aș putea găsi o formulă. Poate c-o să pară stupid, dar eu vă consider membri ai familiei mele.

— Nu e stupid. Așa te considerăm și noi.

Julia se rezemă de bufet.

— E mult mai ușor când ești tu aici. Hainele murdare dispar și apar haine curate în loc. Avem întotdeauna mâncare în frigider sau la congelator și în casă e curățenie lună. Eu n-aș putea niciodată să fac tot ce faci tu.

— Sigur c-ai putea. Dar nu cât timp ai și de învățat. Ar trebui să alegi, ori una, ori alta. Mai vin în vizită cumnatul tău cu familia?

Rebecca se șterse pe șorț și se îndreptă spre bar. Un iPad era rezemat pe un suport, pe post de carte de bucate. Deschise calendarul, parcurgându-l, uitându-se la agenda soților Emerson.

— Nu. Și cu ecografia, și cu operația lui Gabriel, am hotărât că e mai bine dacă vin după Crăciun. O să mergem acasă oricum, de Ziua Recunoștinței.

Julia se strâmbă, amintindu-și.

— Aveam impresia că ți-am spus. Scuze.

Rebecca flutură din mână.

— Nu-i nimic. Modific eu în calendar.

— Nu mă așteptam ca Gabriel să fie așa slăbit după operație.

Insistă să meargă la lucru mâine, dar nu cred că poate. Are dureri.

— Bărbații sunt o pacoste ca pacienți. Nu-și iau medicamentele, nu fac ce li se spune și niciodată, dar niciodată, nu recunosc că se simt rău. Sunt ca pisicile.

Julia începu să mustăcească.

— O s-o țin minte pe-asta.

— De fapt, probabil că e mai ușor să-i dai o pastilă unei pisici decât unui bărbat. Pe de altă parte, bărbații nu pot să te zgârie.

La asta Julia pufni în râs de-a binelea.

— Noroc că e sus. Altfel s-ar supăra pe noi că-l comparăm cu o pisică.

Rebecca îi făcu cu ochiul.

— *Miau.*

Capitolul 49

În săptămâna de după operația lui Gabriel, el aproape că revenise la normal. Cu excepția faptului că era morocănos și irascibil din cauza lipsei de sex.

(S-ar putea comenta că morocănos și irascibil era comportamentul normal pentru el.)

Julia îi îndură atitudinea morocănoasă așa cum făcea de obicei, cu o răbdare de sfântă. Sigur, faptul că ea avea parte de orgasme regulate datorate soțului ei contribuia, poate, la starea ei de spirit.

— Am primit o scrisoare de la Katherine.

Gabriel arătă spre masa din bucătărie, pe care trona corespondența din ziua aceea.

Julia luă de pe masă plicul mic, alb. Într-adevăr, scrisoarea era de la doamna profesoară Katherine Pieton, All Souls College, Oxford.

— E tot în Anglia. Mă așteptam să se fi întors la Toronto deja.

Gabriel trase scaunul și luă la mână restul scrisorilor,

sperând să n-aibă parte de surprize.

— Are bursă de profesor la All Souls pe tot anul. Desfă-l și vezi ce zice.

Julia își puse ochelarii, desfăcu plicul și începu să citească.

Dragă Gabriel și Julianne,

Sper ca scrisoarea mea să vă găsească sănătoși.

La Oxford e plăcut și mă bucur de cât am înaintat cu cercetările. Îmi amintesc cu drag conferința de vara asta și sper să ne revedem curând.

V-am mai pomenit de asta, dar Greg Matthews m-a invitat să țin o serie de prelegeri la Harvard la sfârșitul lui ianuarie. Înțeleg că l-a invitat și pe Jeremy Martin să prezinte o lucrare.

Sper să vă văd pe amândoi cu ocazia acestei vizite.

Sper, de asemenea, că mă veți salva de preferințele culinare oribile ale lui Greg.

Cu drag,

Katherine

— Ce zice?

Gabriel se uită la soția lui pe deasupra ochelarilor.

— Zice că vine la Harvard în ianuarie. N-am auzit nimic despre asta la catedră. Tu?

— N-am auzit niciun anunț oficial. Ce mai zice?

Julia îi întinse scrisoarea.

Gabriel o parcurse rapid.

Se strâmbă.

— Vine Jeremy.

— Da.

El aruncă scrisoarea la loc pe masă.

— N-aștept cu nerăbdare acea întâlnire. E în continuare supărat că mi-am dat demisia.

— Nu poți să repara lucrurile cu el?

— Nu știu. Am fost prieteni o vreme și-apoi n-am mai fost. Vom vedea.

Îi dădu părul după umăr.

— Nu-ți face griji. Important e c-o vom revedea pe Katherine și-o să putem lua cina cu ea. Nu-i plac restaurantele pe care le alege Creg.

Julia își scoase ochelarii și-i puse pe masa din bucătărie, așezându-i-se apoi în brațe.

— Nu reușesc să mi-o imaginez pe Katherine având o aventură amoroasă cu un profesor bătrân și stafidit de la Oxford.

Gabriel râse în barbă.

— Nici eu. Dar Bătrânul Hut era considerat arătos pe vremea lui. Am văzut poze.

— Dar ei doi împreună. Trebuie să fi știut că nu e bine ce face – nu doar din cauza carierei ei, ci și pentru că el era însurat.

Gabriel îi bătu vârful nasului.

— Cred că l-a iubit.

— Asta nu înseamnă că n-a fost greșit.

— Nici ce-am făcut noi n-a fost tocmai ca la carte, dacă mai ții minte.

Coborî glasul, privind-o cu patimă.

— Da.

Îi înconjură gâtul cu brațele.

— Bănuiesc că e ușor să-i arăți pe alții cu degetul și să uiți propriile greșeli.

— Dacă a simțit măcar a zecea parte din iubirea pe care o simțeam eu pentru tine, înțeleg cum a putut s-o ia pe căi greșite. Acum că sunt căsătorit, însă, empatizez cu doamna Hutton. Dacă cineva ar încerca să te seducă – Gabriel înjură.

— Te iubesc și mai mult acum decât te iubeam înainte să ne căsătorim.

Julia avea o expresie îngândurată.

— Căsătoria e un lucru tare ciudat. Aproape fără să-mi dau seama, am senzația că viețile noastre, că inimile noastre, s-au contopit. Nu știi cum s-a întâmplat.

— Căsătoria e o taină, spuse el solemn. Și, desigur, mai e și sexul, de care nu mai avem parte acum.

— Aproape c-au trecut cele trei săptămâni.

El își apropie buzele de urechea ei.

— Ar fi cazul să-ți anunți profesorii că nu vei ajunge la cursuri în ziua aia.

Ea se înfioră simțindu-l așa aproape.

— Nu?

— Crezi c-o să te las să mai ieși din casă după ce-am stat trei săptămâni fără tine?

O mușcă în joacă de ureche.

— Ai noroc dacă te las să te ridici din pat.

— Îmi place cum sună.

Își lăasă capul pe umărul lui.

— Știi că, pe lângă controalele la medic, faci investigații legate de familia ta. Ai aflat ceva?

— L-am rugat pe Carson să facă săpături. Ar fi trebuit să obțină o copie după raportul medicului legist la moartea mamei, precum și informații privind starea de sănătate a părinților ei, a tatei și a părinților lui. Dar n-am primit nicio veste.

— Nimeni n-o să-i ofere astfel de informații avocatului tău.

— Probabil că nu, spuse Gabriel posac. Dar se știe că angajează detectivi particulari care pot fi foarte convingători. Vor afla ce vreau să știu.

— Convingători?

— În cazul ăsta, probabil că informațiile pot fi cumpărate. În caz contrar, oamenilor li se pot smulge informațiile.

— Gabriel, exclamă Julia dojenitor. Ai cumpărat vreodată informații astfel?

— Da.

Răspunsul lui prompt, impasibil, o luă prin surprindere.

— Ai avut remușcări?

— Deloc.

— De ce nu?

— Pentru că o făceam de dragul tău. De-aia.

Ea se trase înapoi.

— Nu înțeleg. Ce fel de informații ai obținut?

El oftă.

— E o poveste lungă. Mai bine te așezi comod.

Julia rezistă tentației de a se mișca și rămase fix unde era, în brațele lui.

— Ar trebui să adaug că, deși n-aveam de gând să-ți spun ce s-a întâmplat, de câteva luni mă urmărește gândul c-ar trebui s-o fac.

— Ce să-mi spui?

— Cum m-am asigurat că Simon și Natalie nu-ți vor mai da vreodată bătăi de cap.

Julia făcu ochii mari, în timp ce el își începu povestea.

Capitolul 50

Aprilie 2010
Selinsgrove, Pennsylvania

Lui Gabriel îi sună mobilul. Întinse mâna ca să vadă cine-l sună. Julianne îl sunase de mai multe ori de când o lăsase singură la Toronto. Deși îi ascultase mesajele din dorința de a se tortura, nu putea risca să-i răspundă și să stea efectiv de vorbă cu ea.

1 iulie. Dacă poți să rezști până pe 1 iulie, o să fie în siguranță.

Pe ecran îi apăru număr ascuns. Gabriel cam bănuia cine-l sună.

— Jack, răspunse răgușit.

— Am găsit-o pe fată. L-am găsit și pe drăguțul ei. Trebuie să ne vedem.

Gabriel se frecă la ochi.

— Nu poți să rezolvi tu problema? Doar de-asta te plătesc. Jack înjură.

— N-am încredere în tine. Tom îmi zice că i-ai frânt inima nepoatei mele. Ar trebui să-ți trag o mamă de bătaie, nu să-ți fac servicii.

— Nu e pentru mine. E pentru ea, se răsti Gabriel la el. Fata a încercat s-o șantajeze. Tipul a mușcat-o, băga-mi-aș, și a amenințat-o c-o s-o violeze. Cum se face că, în contextul ăsta, tot eu sunt personajul negativ?

— Ne vedem la Melrose Diner, South Philly, mâine la nouă dimineața.

Jack închise.

— Futu-i! înjură Gabriel.

*

Jack Mitchell era detectiv particular. Sau, cel puțin, asta scria în declarațiile fiscale. Fusese pușcaș marin și acum lucra, totodată, ca agent de securitate, detectiv și executor.

Pe scurt, îi ajuta pe oamenii cu bani să se apere de diverse amenințări, inclusiv șantaj.

Jack era fratele mai mic al lui Tom Mitchell și cel la care apelase acesta când prietenul lui, Richard Clark, trebuise să-i plătească pe furnizorii de droguri la care avea datorii fiul lui. Jack și câteva cunoștințe de-ale lui au luat banii oferiți de Richard (bani obținuți din ipotecarea casei familiei Clark din Selinsgrove), convingându-i pe traficanți să uite de existența lui Gabriel Emerson.

Jack putea fi foarte convingător.

Când Gabriel avu nevoie de cineva care să convingă un anume cuplu să stea departe de Julianne, imediat se gândi la Jack. Nu fu ușor să ia legătura cu el, dar reuși s-o facă după câteva telefoane la persoane influente.

În ciuda reticenței inițiale a lui Jack, când văzu pozele cu rănila suferite de Julianne, provocate de fiul senatorului, acceptă să preia cazul. Îi urmări pe Simon și pe roșcata cu care și-o trăgea în timp ce se plimbau în lung și-n lat, prin Philadelphia și Washington, D.C.

În scurt timp, Jack avea un dosar îndeajuns de gros spre a împărtăși informațiile cu Emerson. Și îndeajuns de compromițător (după părerea lui) spre a se asigura că nepoata lui nu va mai trebui să-și facă griji din cauza puștanului de bani gata și a roșcovanei.

Jack avea să-i sugereze cum putea folosi cel mai eficient informațiile. Și spera că va avea ocazia să i se acorde câteva minute între patru ochi cu puștiul de bani gata. Cineva trebuie să-i dea o lecție jigodiei.

Jack puse un plic maroniu pe masă, împingându-l spre Gabriel.

— Informații pe care le putem folosi ca să-i convingem să ne dea la schimb cheștiile cu care o au la mână pe Jules. O să am o discuție cu ei legat de ce-o să se întâmple dacă n-o fac. Senatorul Talbot vrea să candideze la președinție. Vor accepta. Și cu asta basta.

— La ce mă uit?

Gabriel răsfoi o serie de fotografii alb-negru, toate înfățișându-l pe fiul senatorului în tot soiul de ipostaze sexuale. În unele dintre fotografiile apărea cu două femei. Toate îi întoarseră stomacul pe dos lui Gabriel.

— Fete care tocmai și-au făcut debutul în înalta societate, fete de bani gata de la Washington și o internă care lucrează pentru senator.

Jack îi arătă cu degetul chipul palid, umbrit, al unei tinere. Gabriel se strâmbă scârbit.

— Studentă?

— Liceană.

— E minoră?

Privirile li se întâlneau.

— Are șaptesprezece ani.

— Futu-i! murmură Gabriel. Tipul ăsta e un pericol public. E implicat și senatorul?

— Oamenii lui știu că puștiul e o problemă. Îl urmăresc și ei.

— Dar n-au făcut nimic.

— Nimic la vedere. Nu văd cum îl pot lăsa s-o țină tot așa. Puștiul i-a dat de băut și droguri unei fete de șaptesprezece ani și apoi s-a culcat pe ea. Am filmat totul.

— Javra.

Gabriel puse pozele la loc în plic și îl împinse spre el.

— Îți returnez banii.

Jack îndesă plicul cu pozele în buzunarul hainei de piele și scoase un plic dintr-un alt buzunar. I-l întinse.

Gabriel îi împinse mâna la o parte.

Jack lăsă plicul să cadă lângă cana lui cu cafea.

— Nu te mai privește pe tine.

Gabriel îi aruncă o privire furioasă bărbatului așezat în fața lui.

— Întotdeauna mă va privi ce se întâmplă cu ea.

Jack se uită chiorâș la el.

— Un tip ca tine, care cheltuie mii de dolari pe un praf alb ca să-l tragă pe nas. Face o prostie care aproape că-l costă viața, și pe el, și pe taică-său. Băga-mi-aș!

Clătină din cap.

— Să fiu al naibii, sunt încântat că te-ai despărțit de ea.

— Atunci ia banii.

Gabriel încleștă pumnul și trase aer în piept, rezistând impulsului de a-l da cu capul pe masă.

— Tom ar fi trebuit să rezolve problema asta. După mintea mea, el n-a fost pe fază.

— Nu e prima dată. Dacă ești așa preocupat de soarta lui Julianne, de ce naiba n-ai salvat-o din ghearele maică-sii? Ai fi putut-o scuti de cicatricea de la spatele capului.

Jack se făcu roșu cu racul.

— Ți-a povestit?

— Evident.

— Băga-mi-aș!

Gabriel se uită furios la el.

— Nu mă aștept să înțelegi, dar, din motive în care nu voi

intra, nu putem fi împreună. Chiar și-așa, aș trece și prin Infern de dragul ei. Și nici de-al naibii n-o să las o jigodie care e odraslă de senator s-o fiică de răs. Nu vrei banii unui drogat care i-a frânt inima nepoatei tale? Fie. Fă-ți treaba și fă-o ca lumea sau voi găsi pe cineva în stare s-o facă.

Gabriel îndesă plicul în buzunar și dădu să se ridice.

Jack întinse mâna să-l oprească.

— Te sun când am rezolvat.

— Bun. Sper că discuția asta va rămâne între noi.

Jack îl privi surprins.

— Nu vrei ca ea să știe?

Expresia lui Gabriel se încordă.

— Important e ca ea să fie în siguranță. Fără șantaj, fără represalii. Ei dispar definitiv din viața ei. Iar ea poate dormi liniștită noaptea.

Cei doi bărbați avură un schimb îndelung de priviri, apoi Gabriel ieși cu pași mari din restaurant.

Capitolul 51

Octombrie 2011

Cambridge, Massachusetts

— *Scheisse*, comentă Julia.

— Cam așa, da.

— Nu-mi vine să cred că l-ai angajat pe unchiul Jack.

— Se pricepe la ce face. M-a mai scos din belele și altă dată.

Ea realizează brusc ceva.

— Pe tema asta vă certați când eram la tata acasă?

— Era furios că nu ți-am spus.

— Nu mi-a pomenit niciodată nimic.

— Nu e prea vorbăreț.

— De ce nu mi-ai spus?

Ea îl privi dojenitor.

— Ce-am făcut era justificat, dar nu tocmai legal. Nu voiam să știi nimic despre asta în caz că Simon sau Natalie hotărau să meargă la poliție. Sau la FBI. Înainte să ne căsătorim, ți-am spus că făcusem niște investigații și că eram convins că n-o să-ți mai dea bătăi de cap.

— Nu mi-am închipuit că i-ai amenințat.

— E un lucru chiar așa rău? șopti el.

Julia îi întâlni privirea și citi o dezamăgire nu foarte bine ascunsă în ochii lui.

— Ți-am spus că nu ți-am mărturisit tot ce-am făcut în trecut, Julianne. Am convenit că nu e o problemă.

— Dar tata era atât de furios pe tine. N-ai vrut să știe că m-ai protejat?

— Cu cât știau mai puține persoane despre asta, cu atât mai bine. Mă îndoiesc că și-ar fi schimbat părerea.

— Așadar, în timp ce eram despărțiți, tu făceai eforturi să te asiguri că sunt în siguranță?

Ea clipi, încercând să-și alunge lacrimile.

— Mulțumesc.

Gabriel o strânse în brațe.

— Cu plăcere. Ar trebui să-ți spun că, odată ce-am recuperat pozele și înregistrările cu tine, le-am distrus fără să mă uit la ele.

Umerii ei se relaxară.

— Dar unchiul Jack le-a văzut.

— Cred c-a făcut eforturi să nu le vadă. Și acum nu mai există.

— Simon și Natalie probabil că au păstrat copii.

— Jack a zis că a luat toate chestiile cu tine. Și mai are câțiva ași în mânecă, în caz că trebuie să-și folosească puterea de convingere cu Natalie sau Simon pe viitor.

— Cum a pus mâna pe tot?

— Nu contează. Ce contează e că nu mai ai motive de îngrijorare. N-o să-ți mai dea dureri de cap.

Julia îl îmbrățișă, vărsând lacrimi de ușurare pe umărul lui.

Capitolul 52

Octombrie 2011

Durham, Carolina de Nord

— Ce faci?

April intră lipăind în bucătărie, desculță, purtând doar cămașa iubitului ei.

Simon stătea în fața aragazului, prăjind șuncă și ouă în aceeași tigaie.

— Pregătesc micul dejun.

Îi zâmbi și se întinse spre ea ca s-o sărute.

— Cum ai dormit?

— Bine.

April se întinse, apoi chicoti.

— Dorm mai bine cu tine decât fără tine.

— Și eu, recunosc el, mai mult pentru sine.

Ea scoase o cutie cu suc de portocale din frigider și turnă în pahare pentru amândoi.

— Dorm mai bine cu tine, dar mă simt vinovată.

— Vinovată?

Simon se întoarse spre ea, cu lingura de lemn în mână.

— De ce?

April își lăasă privirea în jos, concentrându-se pe sucii de portocale.

— Pentru că ne culcăm împreună fără să fim căsătoriți.

Simon încremeni.

Castitatea era ceva exotic pentru el, la fel de exotic ca Europa de Est. O mai întâlnise și înainte, la Julia, dar fusese întotdeauna ceva enervant și stupid, ceva ce-și dorise să distrugă, fie seducând-o, fie manipulând-o.

Cu April, se trezi că simțea cu totul altceva. Ceva ce se poate să fi fost o undă de remușcare.

Era o experiență inedită pentru el.

— Sexul nu e un lucru rău.

— E nostim că-mi spui asta.

Ea bătu cu degetul în pahar.

— Tu mi-ai dovedit că sexul e un lucru foarte plăcut. Îmi place la nebunie și-mi place să fiu cu tine.

— Atunci care-i necazul?

— Am fost învățată că trebuie să aștepti. Și eu n-am așteptat.

Simon se întoarse din nou spre aragaz, rămas fără replică. Pentru o clipă, continuă să gătească, apoi stinse focul și luă tigaia de pe aragaz.

Își șterse mâinile pe fundul șortului și veni lângă ea.

— Ai fost învățată că trebuie să aștepti pentru că părinții tăi nu voiau ca vreun puțoi să profite de tine.

— Simon, îl dojeni ea. Nu vorbi urât.

— Scuze. Părinții tăi încercau să te protejeze.

— Nu e vorba doar de părinții mei. Asta ni se spune și la biserică.

— Ei bine, și ei încercau să te protejeze. Și asta e bine. Dar situația e diferită în cazul nostru.

Ea ridică privirea.

— Este?

— Da.

O îmbrățișă.

— În ce sens e diferită? îl întrebă ea precaută. Spune-mi.

— Nu e doar o distracție pentru mine. Îmi place să fac sex cu tine, dar îmi face plăcere și compania ta. Pot să-mi las garda jos când sunt cu tine. Nu mai trebuie să fiu fiul domnului senator Talbot. Pot să fiu pur și simplu eu însumi.

Zâmbi oarecum timid.

— Așa simt și eu.

April se cuibări la pieptul lui.

— Dar, de fiecare dată când pleci, mă simt prost.

— Asta e din cauză că ținem unul la celălalt.

— Mi-aș dori să putem rămâne pe veci așa, șopti ea, înconjurându-i mijlocul cu brațele.

— Și eu, recunosc Simon.

Fu șocat să realizeze că era sincer. Că, în scurtul răstimp petrecut cu ea, ajunsese să țină mult la ea. Că relația lor era fericită și relaxată și nu se vedea punându-i capăt.

— Te iubesc, Simon.

Simon își simți inima în gât.

Nu era prost. Știa ce strânge în brațe – o tânără frumoasă, blândă, extraordinară. N-avea un trecut întunecat ca al lui. Nu era blazată și chitită să parvină, ca Natalie. Și nu era nici temătoare și de o virtute îngreșătoare, ca Julia. Julia îl făcuse întotdeauna să se simtă ca un animal, o faptură care nu merita s-o atingă.

April probabil se trezise în dimineața aceea, hotărâse că-l

iubește și i-o spusese pur și simplu. Fără nimic premeditat, fără manipulare, fără dorința de a parveni prin intermediul sexului.

Pe neașteptate, Simon se trezi răspunzându-i.

— Și eu te iubesc.

April îl îmbrățișă strâns de tot, aproape sărind de bucurie.

— E minunat! zbieră. Sunt așa fericită.

— Și eu.

Zâmbi văzându-i exuberanța tinerească, lipsită de inhibiții, și o sărută.

Capitolul 53

Cambridge, Massachusetts

Pe măsură ce se apropia sfârșitul lui octombrie, se apropia și data așteptată de Gabriel. Țesuse fantezii legat de ce-avea să-i facă Juliei odată ce se încheia perioada impusă de abținere, planificând meticolos fiecare moment.

În după-amiaza de dinaintea zilei cu pricina, Julia îl sună de-acasă, din bucătărie. El răspunse după doar două apeluri.

— Bună, frumoaso!

Ea se îmbujoră. O uimea perpetuu cum el reușea să-i facă inima să bată mai repede și pielea să-i ia foc cu doar un cuvânt sau două.

— Bună, frumosule! Unde ești?

— Luam una, alta. Tu unde ești?

— Acasă.

Gabriel făcu o pauză, și Julia auzi trântindu-se portiera.

— Ai ajuns devreme. Nu m-așteptam s-ajungi înainte de șase.

— Doamna profesoară Marinelli și-a anulat seminarul pentru că are laringită. Cred c-o să urc să fac un duș. Apoi poate c-o să trag un pui de somn până ajungi tu. M-am sculat foarte devreme azi-dimineață.

Julia auzi huruitul motorului de la Range Rover, care demara.

— Așa să faci. Ajung în curând. Ne vedem acasă.

— Te iubesc.

— Și eu.

Julia auzi un râs înfundat și-apoi Gabriel închise. Se întrebă ce i s-o fi părut așa amuzant.

Se învârti câteva minute prin bucătărie, observând că Rebecca nu gătise nimic pentru cină. Se întrebă de ce.

Perplexă, urcă la etaj. Nu se obosi să-și pună hainele pe umerăș, lăsându-le pur și simplu să cadă pe covorul din dormitor, înainte să între la duș.

Un duș fierbinte avea să-i redea energia după o zi obositoare.

Aproape că terminase dușul când auzi deschizându-se ușa de la cabina de duș.

— Oh, salutare!

Gabriel îi stătea dinainte, gol pușcă și zâmbitor. Se aplecă spre ea ca s-o sărute.

— Voi ai să faci și tu duș? îl întrebă, încercând, fără succes, să nu-l devoreze din priviri.

— Nu, voiam doar să fiu lângă tine.

Julia îl sărută din nou.

— Mulțumesc.

Își lăasă mâna să alunece de-a lungul pieptului lui, până la valea adâncă dintre șoldurile lui. Apoi opri dușul, storcându-și apa din păr.

Gabriel luă un prosop și i-l întinse.

Și-atunci observă Julia scânteia de entuziasm din ochii lui, zâmbetul lui din ce în ce mai larg.

— Ce e?

— Ai uitat în cât suntem azi?

Îi mângâie brațul cu un deget.

— Nu. Ziua noastră specială e mâine.

— Începem mai devreme.

— Crezi că e o idee bună?

— Mă doare-n cot. Am așteptat destul. Orice bărbat are limitele lui.

— Oh, serios?

Ea își lăsă capul într-o parte.

— Așadar, pregătește-te de răsfăț, draga mea.

Ea se șterse rapid pe corp, apoi își prinse părul în prosop.

Gabriel ridică un borcănel de sticlă și i-l întinse.

— *Vopsea de corp cu ciocolată*, citi ea.

Îi aruncă o privire lui Gabriel.

— Acum?

— Acum.

Îi flutură o pensulă micuță pe sub nas.

— Ai zis că ți-a plăcut inițierea noastră în arta body painting-ului când eram la Selinsgrove. M-am hotărât să repetăm experiența.

— Dar m-am gândit c-o să vrei alte chestii. Tu faci chestii pentru plăcerea mea de trei săptămâni încoace. Eu n-am putut să fac prea multe pentru plăcerea ta.

— Preludiul e pentru plăcerea amândurora, îi șopti el, cu ochii întunecați. Și am planuri pentru amândoi.

— Oooh, murmură ea.

— M-am gândit să încercăm figura în dormitor, dar

riscam să facem ravagii.

Se lăsă pe vine în fața ei, cu capul în dreptul buricului ei, și desfăcu borcănelul. Înmuie pensula în ciocolată, întinzând-o generos pe perii subțiri ai pensulei, făcându-i cu ochiul.

— Începem?

Ea încuviință, cu ochii întredeschiși.

Agale, el începu să deseneze o inimioară în jurul buricului ei.

Senzația provocată de ciocolată și de pensula care-i aluneca pe pielea caldă o făcea să se frământa. Și, desigur, în ciuda faptului că aproape c-o gădila, Gabriel nu voia să se lase zorit.

— Gata.

El lăsă borcănelul și pensula deoparte și se linse pe buze.

— Acum vine partea faină. Ești gata?

— Da, veni răspunsul, cu un firicel de glas.

Ea se apucă, cu o mână tremurândă, de un suport, când Gabriel îi atinse pielea cu limba, lingând ciocolata și cufundându-se în buricul ei.

O susținu lăsându-și o mână răsfirată pe fundul ei.

— E mai gustoasă decât mă așteptam.

O mușcă ușurel.

— Ce-i drept, probabil că e pentru că îmi place gustul tău.

Își lăsă limba să-i alunece până în dreptul șoldului ei, stârnind vâpăi, și începu să-i lase sărutări pătimașe acolo.

— Cred că ne mai trebuie niște ciocolată. Ce părere ai?

— Da, te rog – Julia încuviință entuziastă. Categorie, mai vreau.

Gabriel luă ciocolata și pensula.

— Atunci ține-te bine, draga mea, pentru că am de gând să fiu foarte conștiincios.

Ea se aplecă spre el, cuprinzându-i bărbia în palmă.
— Și eu.

Capitolul 54

De-a lungul lunii noiembrie, Diane și Tom continuară să primească vești încurajatoare despre starea de sănătate a fătului. Era nevoie în continuare de operație, dar fătul se dezvoltă normal și Diane era sănătoasă.

Julia primi veștile despre fratele ei cu un amestec de ușurare și optimism timid.

Nu le spusese rudelor ei despre fibroame sau despre operația de reversie a vasectomiei pe care o suferise Gabriel. Familia lui nici măcar nu știa de vasectomie. Și nu voia să îngrijoreze pe nimeni cu propriile ei probleme de sănătate, mai ales că doamna doctor Rubio o asigurase că fibroamele erau o problemă comună și, cel puțin deocamdată, nu dădeau motive de îngrijorare.

Soții Emerson își împărtășeau reciproc povara problemelor de sănătate, destăinuindu-i doar parțial anumite informații Rebeccăi. Dar Julia părea să poarte de una singură povara doctoratului.

(Sau așa i se părea ei.)

Într-o noapte de noiembrie, Gabriel se trezi brusc. Se simți imediat alert, ciulind urechea să prindă cel mai mic sunet. Auzi un plâns de femeie, la o oarecare depărtare.

Întinse mâna după Julia, căutând-o pe întuneric, dar nu era acolo.

Fără a se obosi să mai aprindă lumina sau să-și tragă halatul pe el, sări în picioare, gol pușcă, și ieși din dormitor.

Pe sub ușa de la birou se întrezărea o rază de lumină.

Se îndreaptă grăbit într-acolo, auzind plânsul din ce în ce mai lămurit.

Înăuntru o găsi pe Julia, cu capul pe birou. Umerii ei erau scuturați de suspine, ochelarii zăceau lângă laptopul deschis. Un vraf mare de cărți era împrăștiat peste birou și pe jos.

— Draga mea.

Îi puse mâna pe creștet.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu sunt în stare s-o fac.

— De ce nu ești în stare?

Se lăsă pe vine lângă ea.

— Nu pot să recuperez. Am rămas în urmă cu cititul la toate cursurile. Ar trebui să lucrez la referatele pentru seminar, dar am tot încercat să citesc. Ar fi trebuit să mă apuc să fac modificările la lucrare pentru publicare, dar n-am avut când. Și mă simt așa obosită.

I se frânse vocea.

Gabriel o privi compătimator.

— Hai la culcare.

— Nu pot! se tângui ea. Trebuie să stau trează toată noaptea și să termin ce-am de citit. Și-apoi, mâine, trebuie să stau toată ziua la bibliotecă să lucrez la referate. Nu știu când o să apuc să-mi rescriu lucrarea pentru publicare.

— Nu poți să mai faci nimic în seara asta. Chiar dacă ai sta trează toată noaptea, ești prea obosită ca să te poți concentra. Vino la culcare acum și poți să te trezești devreme. Poți să-mi spui la micul dejun ce ai de citit și o să văd dacă-ți pot face un rezumat.

Făcu un semn spre ea.

Julia clătină din cap.

— Nu ține cu rezumate.

— Julianne, e două noaptea. Hai la culcare.

Tonul lui deveni poruncitor.

— Trebuie să stau trează.

— Culcă-te acum și te ajut eu. Pot să vin cu tine la bibliotecă și să te ajut cu studiul. Așa o să câștigi timp.

— Ai face asta?

Ea își șterse nasul cu un șervețel.

Gabriel se încruntă.

— Sigur că da. M-am oferit tot semestrul să te ajut. N-ai vrut să mă lași.

— Ești prins cu treburile tale. Și te-ai mai și operat.

Se șterse grăbită la ochi.

— O să te îmbolnăvești dacă n-ai grijă de tine. Haide.

Îi puse o mână pe cot și o ajută să se ridice, închizându-i ferm laptopul.

O luă după ea pe hol, spre dormitor.

— Simt așa obosită, scânci ea, lăsându-și capul pe pernă.

Era așa obosită că n-avea nici măcar energia să se cuibărească în el

— Trebuie doar să-mi spui. Aș face orice pentru tine. Știi asta.

— E un lucru pe care ar trebui să-l fac singură.

— Prostii.

Îi înconjură mijlocul cu brațul.

— Programul e menit să fie chinuitor de greu. Toți ceilalți primesc ajutorul cuiva.

— Tu n-ai avut nevoie de ajutor în timpul doctoratului.

— Gândește-te mai bine. Eram dependent de cocaină în timpul doctoratului. Și o aveam și pe... pe cineva care avea grijă de mine.

Gabriel oftă, coborând glasul.

— Ai avut grijă de mine când am ieșit din spital. Probabil c-atunci ai rămas în urmă. Lasă-mă să te ajut să recuperezi. Dar mai întâi ai nevoie de un somn bun. Vorbim mâine.

Julia se simțea prea obosită ca să-l mai contrazică. În câteva minute, începu să respire regulat și Gabriel știu c-o luase somnul.

Capitolul 55

În sâmbătă aceea, Julia și Gabriel plănuiau să-și petreacă mare parte a zilei la bibliotecă, adunând material pentru referatele ei. În semn de recunoștință, ea făcu clătite în timp ce Gabriel stătea la masa din bucătărie, în pantalonii de la pijama, cu ochelarii la ochi, citind *The Boston Globe*.

Ea turnă aluatul pe o plită fierbinte, întorcându-se apoi spre el.

— M-am tot întrebat o chestie.

— Ce anume?

— Vrei să-mi spui ce scria în felicitarea pe care mi-ai lăsat-o la apartament, când stăteam la Toronto?

Gabriel lăasă ziarul pe masă.

— Ce felicitare?

— Cea pe care am făcut-o bucăți când mi-am ieșit din fire.

El se prefăcu că se chinuia să-și amintească.

— Oh, felicitarea aia.

Ea își dădu ochii peste cap.

— Da, felicitarea aia.

El împături ziarul și îl lăasă deoparte.

— Chiar vrei să știi?

— Sigur.

— Dar ai rupt-o.

Ea îi aruncă o privire cu subînțeles.

— Credeam că m-ai iertat.

— Te-am iertat.

Gabriel zâmbi.

— Era o felicitare obișnuită. Îmi ceream iertare c-am fost măgar.

— Foarte drăguț, insistă ea. Și ce-mi scriai?

— Spuneam că ești Beatrice a mea și că ți-am dus dorul toată viața, deși eram convins c-ai fost doar o halucinație. Spuneam că, acum că te-am găsit, voi lupta să te fac a mea.

Julia zâmbi pentru sine, în timp ce întorcea clătilele.

— Și e posibil să fi fost și-o poezie pe-acolo.

Se uită spre el.

— E posibil?

— *Sonetul XXIX* al lui Shakespeare. Îl știi?

*Dizgrațiatul sunt, hulit de soartă,
sunt singuraticul ce tulbur, crunt,
cu lacrimile, cerul și mă poartă
în mine gândul pierderii, afund.
Cu cei bogați în vise vreau să semăn,
și le-aș deprinde bunul meșteșug
cu care-acum cel mai puțin mă-ngemăn,
eu orice am, departe-s de belșug!
Acestea le gândesc și-mi port disprețul
dar când fără de veste te evoc
sunt ca privighetoarea; cântărețul
suind spre porți de cer un imn de foc.
Bogat sunt, dragoste reamintită*

*și nu schimb cu a regilor ursită.*³³

Julia își duse mâna la inimă.

— E foarte frumos, Gabriel. Mulțumesc.

— Ce e și mai frumos e că nu mai trebuie să mă mulțumesc cu amintirile. Te am în carne și oase.

Julia opri repede focul și luă plita de pe ochiul de la aragaz.

— Ce faci?

Gabriel părea intrigat.

Ea aruncă spatula de lemn deoparte.

— O să facem sex cu ocazia dezvăluirii a ce scria în biletul rupt. Aștept dintotdeauna momentul ăsta.

Îi prinse de mână, trăgându-l spre hol.

El nu se dădu dus.

— Și cum e asta?

— Vei vedea.

Îi aruncă o privire provocatoare și o luă la fugă spre scări, cu domnul profesor după ea.

*

Când ajunseră acasă, după o zi prelungită la bibliotecă, toată casa era cufundată în întuneric. Julia comandă pizza în loc de cină, în timp ce Gabriel parcurgea corespondența venită în cursul zilei.

Dădu peste un plic albastru, pe care era scris numele lui, un scris necunoscut, ascuțit. Expeditorul era din New York.

Intrigat, desfăcu plicul și citi:

Dragă Gabriel (dacă îți pot spune așa),

³³ William Shakespeare, *Sonnets — Sonete*, în traducerea lui Gheorghe Tomozei, Editura Pandora-M, Urgoviște, 1998. (N.t.)

Recent, am fost contactată de Michael Wasserstein, avocatul familiei, care m-a anunțat că faci investigații în legătură cu tatăl nostru, Owen Davies. Mi-a spus că vrei să afli mai multe despre istoria familiei.

Mă numesc Kelly Davies Schultz și sunt sora ta de tată. Avem și o soră mai mică, Audrey.

Dintotdeauna mi-am dorit un frate. Îți spun asta pentru că mă simt vinovată pentru felul în care au reacționat mama și sora mea la testamentul tatei și vreau să știi că eu n-am fost implicată în contestarea lui. La momentul acela, am vrut să-ți scriu și să-ți spun asta, dar era greu să te înțelegi cu mama pe-atunci și am hotărât să nu mi-o pun în cap. Am luat decizia greșită.

De când a murit mama, în primăvară, m-am tot gândit la tine și m-am întrebat dacă ar fi bine să iau legătura cu tine. Cred că soarta a făcut să inițiezi tocmai acum acest demers.

Michael mi-a spus că locuiești în Massachusetts, că ești profesor universitar și că te-ai căsătorit recent. Mă întreb dacă tu și soția ta ați vrea să veniți la New York, ca să faceți cunoștință cu mine și soțul meu, Jonathan? Ne-am bucura foarte mult să luăm cina cu voi. Cred că asta ne-ar oferi prilejul să ne cunoaștem.

E puțin probabil să primești vreun semn de la Audrey, din motive pe care ți le voi explica personal. Dar eu, una, de-abia aștept să te cunosc și să-ți împărtășesc ceea ce știi legat de istoria familiei.

Îți trimit alăturat cartea mea de vizită, cu numărul de telefon fix și adresa de mail pe verso. Te rog, nu te lăsa alarmat de faptul că sunt psihiatru. Jur că nu-mi exersez metodele pe membrii familiei, plus că specializarea mea e psihiatria infantilă. Așadar, chiar și la vârsta ta tânără, ești

mult prea mare spre a-mi fi pacient...

Aștept cu nerăbdare să-mi dai un semn și, sper, să ne și vedem. Nu te sfii să mă suni sau să-mi scrii.

*Sora ta,
Kelly*

Gabriel se lăsă pe un scaun și rămase încremenit, uitându-se lung la scrisoare.

Capitolul 56

După cină, Julia reciti scrisoarea de la Kelly Davies Schultz.

— Ce părere ai?

Împături cu grijă scrisoarea și i-o înapoie lui Gabriel.

— Sunt cam sceptic.

— Pare de treabă. Și are simțul umorului. De ce ești sceptic?

— Au încercat să mă scoată din testament. De unde știu că nu e o stratagemă?

— O stratagemă să ce? Banii s-au împărțit demult.

El își încrucișă brațele la piept.

— Să obțină informații.

— Scumpule, ea e cea care deține informațiile. Ai vrut un prilej să afli mai multe despre istoria familiei, mai ales despre starea de sănătate a părinților tăi. Acum ți s-a oferit. Mă așteptam să te bucuri.

Se așeză lângă el pe scaun.

— Când am putea să mergem?

Expresia lui se încordă.

— Cu cât mai curând las în urmă povestea asta, cu-atât

mai bine.

— Ar trebui să mergem la Selinsgrove de Crăciun și de Anul Nou. Eu o să vreau să mergem mai devreme dacă naște Diane.

Gabriel o privi atent.

— Ai multe pe cap acum. Am încercat să te ajut să recuperezi și promit c-o să te ajut cu mai mult.

Julia schiță un zâmbet firav.

— Intuiesc că urmează un „dar”.

— Te-ai supăra dacă aş zice că ăsta e un lucru pe care vreau să-l fac chiar acum? Poate în a doua săptămână din decembrie, când începe vacanța? Pot să las un doctorand să se ocupe de examene.

Julia zgârie cu unghia masa din bucătărie.

— Atunci trebuie să-mi trimit lucrarea pentru publicare. Ar trebui să-mi termin referatele și să le predau. E cel mai nasol moment în care aş putea pleca, pentru mine.

— Mă gândeam că e o chestie pe care ar trebui s-o fac singur.

Julia își studie unghiile, ca și cum descoperise ceva fascinant.

— Nu știi ce vei descoperi. Cred c-o să ai nevoie de prezența mea.

Gabriel zâmbi agale.

— Întotdeauna voi avea nevoie de prezența ta, Julianne. Dar cred că ar trebui să fim doar eu și Kelly, când ne întâlnim pentru prima dată. Așa, dacă se întâmplă ceva neplăcut, știu eu ce-am de făcut.

— Cum vrei tu. N-am putea să-i facem o vizită în preajma Crăciunului sau ceva?

— Nu cred că-i o idee bună să amân momentul. S-ar putea

răzgândi. Cu siguranță, cu cât aflu mai curând posibilele probleme medicale, cu atât mai bine.

O privi cu subînțeles.

— Nu ți-aș cere să faci nimic care să-ți pună doctoratul în pericol.

— Bine.

Nu părea prea entuziastă.

— Putem s-o rugăm pe Rebecca să rămână peste noapte cât sunt eu plecat. Așa n-o să te mai simți singură. N-o să lipsesc mult. Două, trei zile, maxim. O să văd dacă pot programa o întâlnire cu avocatul care a fost executorul testamentar al tatei și o să mă întâlnesc și cu Kelly. Și-apoi mă întorc.

O luă de mână, urmându-i cu degetul mare linia vieții.

— Nu mă simt în stare să-i spun „soră”.

— Cred c-ar trebui să vin și eu cu tine.

— Tocmai ai spus că n-ai timp. Ai de lucru. Și știi că eu îți distrag atenția.

Îi aruncă o privire menită a fi ațâțătoare.

— Tinzi să-mi distragi foarte tare atenția uneori.

— Bun.

O ridică în brațe și o luă spre scări.

— Pregătește-te să-ți fie distrasă atenția la greu.

Ea îi puse mâinile pe bicepsii, oprindu-l.

— Lasă-mă jos.

— O să te las când ajungem la pat.

— Trebuie să-ți spun ceva care n-o să-ți placă.

— Atunci spune-o rapid, ca să terminăm.

Gabriel se încordă.

Ea începu să i se foiască în brațe, așa c-o lăsă pe scară.

— Călătoria la New York o să-ți trezească multe amintiri.

Sigur c-o să fac tot ce-mi stă în puteri să te ajut. Dar n-am vorbit de un lucru, și anume de iertare.

— Să-mi iert părinții? se stropși el. Hai că-i bună.

— Iertarea te eliberează. O faci deopotrivă pentru ei și pentru tine.

El se îndepărtă de ea.

— Nu pot să-i iert. Nu merită.

— Cine merită să fie iertat, Gabriel? Tu? Eu?

— Tu, de pildă.

— În afară de Dumnezeu, singura persoană care mă poate ierta e cea căreia i-am greșit. Asta e puterea de care dispunem. Putem pune acea putere în slujba binelui – iertând pe cineva. Sau o putem folosi ca să ne agățăm de greșeli și răni vechi, de nu se mai vindecă niciodată.

Întinse mâna spre el, luându-l de mână.

— Nu spun că merită să-i ierți. Cu siguranță nu-ți cer să uiți sau să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic. Îți cer doar să te gândești.

— M-am gândit. Răspunsul e nu.

— Cum poți să-i ceri Paulinei să te ierte dacă tu nu ești dispus să-ți ierți părinții?

El icni ca și cum îl plesnise.

— Nu face asta, șopti.

— Gândește-te numai, iubitule. Gândește-te la iertarea Maiei și ce a însemnat pentru tine. Și închipuie-ți ce ar însemna pentru tatăl tău să audă că-l ierți.

Gabriel o conduse sus, dar nu mai spuse nimic.

Capitolul 57

În timp ce Julia își termina referatele și făcea modificări la

lucrare pentru a fi publicată, Gabriel merse la consult la urolog pe 5 decembrie, apoi luă avionul spre New York.

De îndată ce se cază la Ritz-Carlton, își realizează greșeala. Ar fi trebuit s-o ia pe Julia cu el. Patul mare și elegant avea să fie rece în noaptea aceea. Detesta să doarmă singur. Îi amintea întotdeauna de perioada cât fuseseră despărțiți, o amintire care îi repugna.

Dădu câteva telefoane – Luciei Barini de la Columbia, avocatului tatălui său și Juliei. Fu dezamăgit când îi răspunse mesageria.

— Julianne, sunt la New York. Stau la Ritz-Cariton, camera 411. Iau cina cu Kelly diseară și apoi mă întorc în cameră. Vorbim mai târziu. Te iubesc.

Închise cu un oftat iritat. Apoi se pregăti să-și întâlnească sora.

Când sosi la Tribeca Grill³⁴, fu condus la o masă de două persoane, la care stătea o femeie blondă, mai în vârstă. Când femeia își ridică privirea, Gabriel descoperi doi ochi albaștri care semănau cu ai lui.

Ea își duse mâna la gură și se ridică.

— Eu sunt Kelly.

— Gabriel Emerson.

Dădu stângaci mâna cu ea.

Ei îi dădură lacrimile.

— Semeni leit cu el.

— Cu cine?

— Cu tata.

Involuntar, Gabriel își retrase mâna.

³ Restaurant celebru din New York» printre proprietarii căruia se numără Robert De Niro. (N.t.)

Kelly schiță un zâmbet firav.

— Iartă-mă. Ia loc, te rog – arată spre locul liber din fața ei.

Se așează și se șterse cu un șervețel la ochi.

— A fost așa un șoc, când te-am văzut. Semeni leit cu tata când era tânăr. Câți ani ai, dacă-mi dai voie să te întreb?

— Treizeci și cinci.

— Îmi amintesc vremea când aveam treizeci și cinci de ani. N-o s-o fac pe cocheta, punându-te să-ți dai cu presupusul. Eu am patruzeci și nouă de ani.

Gabriel încuviință, încleștându-și și descleștându-și maxilarul, încercă să găsească o replică, dar nu-i veni în minte niciuna. Din fericire, fură întrerupți de chelner.

Comandară ceva de băut și făcură conversație ușoară până când reveni chelnerul. Apoi comandară și de mâncare, așteptând aproape nerăbdători să plece din nou chelnerul.

Kelly se aplecă spre el.

— Mă bucur să te cunosc. Mulțumesc că mi-ai acceptat invitația.

— N-ai pentru ce.

Gabriel se sili să zâmbească.

— Îți datorez scuze.

Lui îi pieri zâmbetul.

— Pentru ce?

— După cum ți-am zis și în scrisoare, ar fi trebuit să te contactez de când am aflat de existența ta. Ar fi trebuit să fac ce se cuvenea în loc să-mi fac griji c-o voi necăji pe mama.

El luă în mână tacâmurile.

— Asta a fost demult. Nu e nevoie să discutăm despre asta.

— Mulțumesc. Ar trebui să-ți spun că mama știa de

existența la, dar n-a vrut niciodată să vorbească despre tine, nici măcar după moartea tatei. Nu l-a iertat niciodată pentru c-a avut o amantă.

Corpul lui se încordă vizibil.

— Așadar, n-ai știut de existența mea până atunci?

— Nu, dar am cunoscut-o pe mama ta. Îmi pare rău să aud că s-a stins.

Kelly îl privi cu o expresie compătimitoare.

— Mulțumesc.

Gabriel se îndreptă de spate.

— A murit când aveam nouă ani. Dar am fost adoptat de o familie foarte cumsecade.

— Michael mi-a pomenit de asta. Mi-a zis că tata s-a ținut la curent cu soarta ta ani de zile.

Gabriel făcu ochii mari.

— Poftim?

— N-ai știut asta?

— Nu. Noi ne-am mutat din New York chiar înainte de moartea maică-mii. N-am mai comunicat cu tatăl tău după asta.

Gabriel strânse din dinți.

— Nu m-a sunat, nu mi-a scris, nimic.

— Îmi pare rău. Am presupus că ați ținut cumva legătura, pornind de la ce mi-a spus Michael.

Kelly luă o gură de vin, îngândurată.

— Mi-a spus că tata știa despre familia care te-a adoptat și că ai studiat la Princeton și Harvard. Aparent, au discutat frecvent despre tine de-a lungul anilor.

— Dacă l-a interesat așa tare soarta mea cât să discute cu avocatul lui despre mine, cum de nu l-a interesat îndeajuns încât să pună mâna pe telefon? Sau să-mi scrie?

Kelly își lăsă capul în jos, studiind fața de masă.

— Cred că aici te pot lămuri eu într-o câtva. Tata era genul de om care, odată ce lua o hotărâre, nu se mai răzgândea.

Își ridică privirea, studiind îngrijorată postura lui Gabriel.

— Dar mă tem că această conversație te necăjește.

— Am venit să primesc niște răspunsuri, spuse el tăios. Știam că nu vor fi plăcute.

— Da, sigur. Așadar, l-ai cunoscut pe tata?

— L-am cunoscut, da.

— Dar ai crescut în Pennsylvania, după ce ați plecat de la New York? insistă ea.

— Am avut norocul ca, după moartea mamei, să vrea să mă ia în grijă o familie care avea legături cu spitalul.

— Și familia mamei tale?

El schiță o grimasă, fără a-i răspunde.

— Nu vreau să-mi bag nasul. Dar eram curioasă să știu câte ceva. Am întâlnit-o pe mama ta de câteva ori și părea să fie apropiată de părinții ei. Așa că m-am întrebat de ce nu te-ai mutat la ei.

— Bunicul a murit înainte să mă nasc eu. Relațiile dintre bunica și mama s-au răcit din cauza împrejurărilor în care am fost conceput eu. Când a murit mama, bunica le-a spus celor de la asistența socială că nu mă poate lua la ea. Mama mea adoptivă l-a contactat pe tata, dar el n-a vrut să audă de mine. Dacă n-ar fi fost familia Clark, aș fi sfârșit la orfelinat.

Nu se putea citi nimic pe chipul lui.

— Îmi pare nespuse de rău.

Kelly se aplecă în scaun.

— N-ai avut o viață prea ușoară, așa-i?

— Ai cunoscut-o pe mama mea? întrebă el, schimbând subiectul.

— Era una dintre secretarele de la firma tatei. Era tânără și drăguță și se purta întotdeauna frumos cu mine, când mergeam în vizită la tata. Îmi plăcea foarte mult de ea. Cam prin perioada când te-ai născut tu sau, poate, la scurt timp după, părinții mei au avut o suită de certuri. Și-apoi s-a liniștit atmosfera. Dar, la vreo câțiva ani după, mama l-a părăsit pe tata și s-a mutat la părinții ei, în Long Island. Șase luni mai târziu, ai mei s-au împăcat și mama s-a mutat înapoi în Manhattan. E doar o speculație, desigur, dar cred că despărțirea lor a avut ceva de-a face cu tine. Am auzit-o pe mama strigând ceva despre „copilul ăla”. Desigur, eu și Audrey habar n-aveam la cine se referă. Am presupus că se certau din cauza vreuneia dintre noi.

Gabriel strânse din buze.

— Ce vârstă aveai când s-au despărțit?

— Hm, stai să mă gândesc.

Kelly se uită în tavan.

— În jur de douăzeci și trei de ani? Cam așa.

— Deci, eu aveam nouă. Atunci ne-am mutat de la New York.

— Mama probabil că i-a dat un ultimatum tatei și de-asta s-a hotărât mama ta să plece.

— Ai vorbit vreodată cu mama ta despre povestea asta?

Kelly făcu ochii mari, șocată.

— Categorie nu. Părinții mei se certau, dar nu ne-au spus niciodată din ce motiv. N-aș fi avut curajul s-o întreb pe mama de asta, nici măcar adult fiind.

— Mai poți să-mi spui altceva despre mama mea?

Kelly privi îngândurată șervetele pe care erau farfuriile.

— Era frumoasă și foarte drăguță. Era tânără și plină de viață. Mama era genul interesat să parvină și o fire mai

dificilă. Nu știu dacă ți-ai dat seama, dar diferența de vârstă dintre părinții tăi trebuie să fi fost considerabilă. Tata s-a născut în 1936. Mama ta trebuie să fi fost cu douăzeci de ani mai tânără ca el.

— Am dedus. Ce-mi poți spune despre el?

— Îl iubeam pe tata, dar muncea mult. Am amintiri fericite despre cum mă plimbam cu el prin oraș și mâneam clătite cu el în diminețile de sâmbătă. A fost un tată bunicel, chiar dacă n-a fost un soț grozav.

— Dar mama ta l-a iubit.

— Evident.

Kelly părea jignită.

— Era chipeș și fermecător. Avea un minunat simț al umorului și era foarte cultivat. Doar că s-a întâmplat să fie fustangiu. Oricât de surprinzător ar părea, o adora pe mama.

Ochii ei se umeziră când spuse asta. Rămase tăcută o clipă, străduindu-se să-și stăpânească emoțiile.

— Văd că e dureros și pentru tine. Îmi pare rău, spuse Gabriel blând.

Kelly gesticulă cu un șervețel, înainte de a se șterge la ochi.

— Am avut un șoc când am descoperit că avusese o amantă și că avem un frate. Audrey încă n-a depășit șocul.

— Iar tu?

Kelly adoptă o expresie voit optimistă.

— Încerc să pun în practică ce le spun pacienților mei și părinților lor. Nu poți controla tot ce ți se întâmplă în viață, dar îți poți controla reacțiile la evenimente. Aș putea rămâne supărată pe tata pentru c-a înșelat-o pe mama. Și aș putea fi furioasă pe mama pentru că a fost atât de crudă să mă țină departe de singurul meu frate. Sau aș putea alege să-i iert și

să mă iert și să încerc să repar ce se poate repara.

Își lăasă privirea în jos, studiindu-și mâinile împreunate în poală.

— Întotdeauna mi-am dorit un frate. Doar că nu mă așteptam să fie așa tânăr.

— Nu c-ar conta, dar îmi pare rău. Îmi pare rău că mama și tatăl tău au avut... o relație.

Expresia lui se îmblânzi, lăsând loc compasiunii.

Ea îi întâlnește privirea.

— Mulțumesc, Gabriel. Nu-i așa că minunile cele mai neașteptate apar în cele mai crunte împrejurări? Iată-ne aici, după atâta amar de ani. La cum l-am cunoscut eu pe tata, sunt sigură că a ținut la mama ta. Și la tine. Nu te-ar fi urmărit de la distanță și nu te-ar fi inclus în testament dacă n-ar fi ținut la tine.

— Nu sunt așa sigur.

Gabriel își împinse farfuria deoparte.

— Nu-mi imaginez că s-ar fi certat cu mama legat de un lucru de care nu-i păsa. Și se știa în familie că și-a dorit mereu un fiu. Dar mama nu mai voia copii.

Kelly își lăasă capul în jos, cu ochii în farfurie. De-abia dacă se atinsese de mâncare.

— Mi-aș dori să fi avut mai mult timp să-l cunoști. Știu că, dacă era așa, eu și Audrey am fi avut mai puțin timp cu el.

Îi zâmbi trist lui Gabriel.

— Dar eu aș fi fost dispusă să-l împart.

— Și Audrey?

— Audrey, oftă Kelly. Audrey i-a luat partea mamei. Crede că ești genul care umblă după avere.

— Nu voiam banii, replică Gabriel tăios. I-am acceptat doar pentru că eu și părinții mei adoptivi ne-am trezit într-o

situație-limită.

Kelly se întinse peste masă, lăsându-și mâna peste a lui.

— Nu-ți port pică nici măcar pentru un bănuț.

Îl bătu pe mână înainte de a-și retrage mâna.

— Tata a luat câteva decizii care au avut repercusiuni asupra noastră, a tuturor. Dar acum s-a dus. Mamele noastre s-au dus și ele. A venit vremea să iertăm și să mergem înainte. Tu, cu siguranță, n-ai făcut nimic merit să ne rănească, Gabriel. Ne-ai fi putut da în judecată ca să ceri mai mult. Ai fi putut apărea când s-a citit testamentul, punând-o pe mama într-o poziție stânjenitoare. Dar n-ai făcut-o. Gesturile tale arată că ești un om de caracter, un motiv în plus pentru care mi-am dorit să te cunosc. Cred că Domnul a făcut să ne regăsim.

Se uită precaută la fratele ei.

El clipi mărunț.

— Soția mea tinde să interpreteze așa lucrurile. Vede mâna Providenței în orice.

— Eu i-aș da dreptate.

Kelly își goli paharul de vin.

— Te superi dacă te întreb ce te-a făcut să-i scrii lui Michael?

— Nu cred c-a fost mâna Providenței. Deși poate c-a fost.

Gabriel își făcu de lucru cu paharul de apă.

— Mă tem că interesul meu a fost mai curând de natură practică. Eu și soția mea am vrea să avem copii la un moment dat. Voiam să știu mai multe despre problemele de sănătate pe care le-au avut părinții mei.

— Mi-e ușor să-ți răspund la întrebarea asta. Tata a murit în urma unui atac de cord. Nu făcea sport, muncea ca un apucat și mânca fără niciun fel de restricții. Nu sunt sigură

dacă era predispus să aibă colesterolul mărit, deși e posibil. Ce e sigur e că eu și Audrey n-avem probleme de genul ăsta. În ceea ce-i privește pe părinții lui, din câte știu, au murit de bătrânețe. Știi ceva despre ei?

— Absolut nimic. Nici măcar cum se numeau.

Pe chipul ei se întipări tristețea.

— Îmi pare rău să aud asta. Suntem foarte mândre de bunicii noștri. Bunicul a fost profesor universitar, ca tine. Preda literatură romantică.

— Cum se numea?

— Benjamin Spiegel.

Gabriel tresări brusc.

— Benjamin Spiegel? Domnul profesor Benjamin Spiegel?

— Da. Ai auzit de el?

— Evident. A fost cel mai mare specialist american în domeniul romantismului german. I-am studiat lucrările la doctorat.

Gabriel își frecă bărbia.

— A fost bunicul meu?

— Da.

— Dar era...

După expresia lui, părea că a avut o revelație.

Kelly își înclină capul, privindu-l atent.

— Era evreu, da.

Gabriel părea nedumerit.

— Habar n-aveam că tatăl nostru era evreu. Nu mi s-a pomenit niciodată de asta.

— Nu pot vorbi în numele mamei tale, desigur, dar e o poveste lungă în spatele tăcerii tatei. A avut un conflict cu tatăl lui în tinerețe și și-a schimbat numele în Davies,

lăsându-și în urmă familia și cultura. Când a cunoscut-o pe mama și s-a căsătorit cu ea, în 1961, se declara agnostic. Așa că iudaismul n-a jucat niciun rol în familia noastră.

Gabriel rămase încremenit, procesând informațiile.

— Benjamin Spiegel, murmură. Am o mare admirație pentru scrierile lui.

— Era un om de treabă. A fost rabin, știi, înainte să plece din Germania în anii 1920. A fost de asemenea un profesor foarte popular la Columbia. E o clădire care-i poartă numele acum, precum și mai multe burse. După moartea lui, bunica noastră, Miriam, a fondat o organizație caritabilă care-i poartă numele, aici, la New York. Fac parte din consiliul director, alături de mai mulți veri de-ai noștri. Sunt sigură c-ai fi bine-venit, dacă dorești să ni te alături.

— Cu ce se ocupă organizația?

— Promovăm alfabetizarea și lectura în sistemul de școli de stat din New York și donăm cărți și rechizite școlilor. Sponsorizăm, de asemenea, o serie de prelegeri care au loc la Columbia și la vechiul lui templu. Eu și Jonathan participăm întotdeauna la ele.

Îi zâmbi.

— Ne place să declarăm că reprezentăm facțiunea prezbiteriană a iudaismului reformat.

Gabriel îi zâmbi la rândul lui.

— Nu știam că am sânge german. Sau evreiesc. Familia maică-mii e de origine engleză, cred.

— Mulți oameni ar fi surprinși de ce se ascunde în arborele lor genealogic, dacă se uită cu o generație sau două în urmă. De-asta e atât de stupidă ura între persoane care aparțin altor rase sau religii. Ne înrudim cu toții, pe undeva.

— Ai dreptate.

Kelly zâmbi.

— Dat fiind că ești profesor de literatură, cred că s-ar cuveni să îți tu prelegerile de la Columbia într-un an.

— E foarte amabil din partea ta să-mi propui asta, dar mă tem că eu sunt specialist în opera lui Dante.

— Bunicul era interesat de absolut orice, dacă te iei după cărțile din biblioteca lui. Sunt sigură că am văzut și ceva Dante pe-acolo.

Gabriel se șterse cu șervetul la gură.

— N-ar fi stânjenitor pentru familie?

Pentru o clipă, ochii de safir ai lui *Kelly* căpătară o sclipire fioroasă, dându-i un aer de leoaică.

— *Faci parte* din familie. Și, dacă cineva îndrăznește să ridice obiecții, ei bine...

Se opri, ca și cum reflecta asupra a ceva deosebit de nesuferit.

— În afară de Audrey, cred că toată lumea se va purta foarte civilizată.

— În cazul ăsta, te rog să anunți comitetul c-aș fi onorat.

Gabriel înclină ușor din cap.

— Excelent. O să le pomenesc verilor noștri de tine.

Kelly împinse farfuria la o parte și-i făcu semn chelnerului să i-o ia.

— N-ai mâncat mai nimic.

Se uită ușor abătută la farfuria lui, încă plină.

— Mă tem că nu mi-e foame.

Îi făcu semn chelnerului să-i ia și farfuria lui. Apoi comandă o cafea.

— Te-am necăjit? îl întrebă Kelly încet.

Gabriel șovăi.

— Nu. Doar că sunt multe de procesat

Se schimbă ceva în expresia lui și-i apăru o sclipire în ochi.

— Vestea că domnul profesor Spiegel e bunicul meu e o surpriză plăcută.

Ea zâmbi larg.

— Mi-ar plăcea să-ți fac cunoștință cu mătușa Sarah, sora mai mică a tatei. Ea poate să-ți povestească totul despre părinții ei și despre unchii și mătușile tale. E o doamnă minunată. Foarte inteligentă.

Kelly îl studie pentru o clipă.

— Mama ta ți-a spus vreodată de ce ți-a pus numele Gabriel?

— Nu. Celălalt prenume al meu e Owen, după tata.

Ei îi scânteiară ochii.

— Prenumele lui era Othniel. Zi mersi că și l-a schimbat înainte să te naști tu.

— Numele meu înseamnă ceva pentru tine?

Gabriel așteptă ca pe ace răspunsul.

— Mă tem că nu. Numai că, pe când Audrey era adolescentă și ai mei i-au luat un câine de ziua ei, ea a vrut să-i spună Gabriel. Tata a făcut o criză și n-a lăsat-o.

Kelly se uită în gol.

— Uitasem complet episodul ăsta până acum. Părinții mei s-au certat și de la asta.

Întâlni din nou privirea lui Gabriel.

— În cele din urmă, i-a spus Godfrey, un nume caraghios pentru un pomeranian. Dar pomeranienii sunt, oricum, o rasă caraghioasă, după părerea mea. Eu și Jonathan n-am avut niciodată decât labradori.

Gabriel rămase tăcut, neștiind ce să spună.

După o clipă, rupse tăcerea.

— Numele lui nu e trecut în certificatul meu de naștere. Și nu mi s-a dat numele lui de familie, evident

Kelly păru stingherită.

— Mă tem că știam deja asta. Când mama și sora mea au hotărât să atace testamentul, asta a fost una dintre dovezile invocate. Dar tata a semnat un act adițional înainte să moară, în care declara că e tatăl tău și că el a convins-o pe mama ta să nu-i indice numele în certificatul tău de naștere. Nu știu ce fel de promisiuni i-a făcut tata mamei tale. Dar probabil că s-a simțit vinovat pentru ce-a făcut. În cele din urmă.

— Hm, făcu Gabriel.

— De fapt, probabil c-a simțit mai mult decât vinovăție.

Își ridică poșeta voluminoasă și căută prin ea.

— Uite.

Puse o fotografie veche pe masă, lângă ceașca lui goală de cafea.

Era o poză cu el și mama lui. El părea să aibă în jur de cinci ani.

— Nu-mi amintesc de poza asta. Unde ai găsit-o?

O studie atent.

— Tata ținea mai multe lucruri într-o cutie pe șifonier. După moartea mamei, au ajuns la mine. Mă uitam prin ea deunăzi și am observat că materialul din interior era rupt într-un loc. Acolo am găsit strecurată poza asta. Probabil c-o ascundea de mama.

— Nu știu ce să fac cu ea, spuse Gabriel, arătând spre poză.

— S-o păstrezi, evident. Mai am câteva lucruri pentru tine.

— N-aș putea să le accept.

— Citești în germană?

— Da.

— Bun, râse ea, un râs blând și melodios. Înțeleg un picuț de germană, pentru că tata mai vorbea când și când, dar nu știu să citesc. Așa că eu n-am ce face cu cărțile de la bunicul. Și n-o să port nici butonii tatei. Așa că, vezi, mi-ai face un serviciu dacă m-ai scăpa de ele. De fapt, având în vedere ce mic e apartamentul nostru și câte avem în el, ar fi un *mitzvah*.

— Un *mitzvah*, murmură el, în timp ce chelnerul venea cu cafeaua.

— Am fost foarte nepoliticoasă, Gabriel, am vorbit mai mult eu și nu te-am întrebat nimic despre tine sau despre soția ta. Sper că voi avea ocazia s-o cunosc.

— Mi-ar plăcea.

Gabriel zâmbi în sfârșit.

— O cheamă Julianne. Își face doctoratul la Harvard.

— Un nume frumos. De cât timp sunteți căsătoriți?

— Din ianuarie.

— Ah, proaspăt căsătoriți. Ai vreo poză cu ea?

Gabriel se șterse cu șervetul pe mâini înainte de a scoate iphone-ul. Parcurse rapid pozele până ajunse la una recentă cu Julia așezată la biroul lui, acasă la Cambridge. Involuntar, îi mângâie obrazul cu degetul în timp ce se uita la poză. Îi întinse telefonul surorii lui.

— Trebuie c-o iubești foarte mult.

Kelly îl privise foarte atent.

— Da.

— Pare tânără.

Gabriel se abținu cu greu să nu se încrunte.

— E mai tânără decât mine, da.

Kelly râse înfundat.

— La vârsta mea, toată lumea pare mai tânără.

Se pregătea să-i înapoieze telefonul când se opri brusc. Se uită mai atent la poză. Apoi apăsă pe ecran ca s-o mărească.

— Ce e chestia aia pe biroul tău?

Îi întinse telefonul lui Gabriel, arătându-i un obiect mic, negru.

— E o locomotivă. O am de când eram mic. Julia s-a gândit c-ar fi bună de prespapier.

Kelly se uită din nou țintă la poză.

Gabriel se încruntă.

— Ce e?

— Mi se pare cunoscută.

— Cunoscută?

Ea ridică privirea spre el.

— Avea și tata una, de când era mic. Ținea locomotiva, un vagon de călători și un vagon de serviciu pe șifonier. Apoi, într-o zi, locomotiva a dispărut. Când Audrey l-a întrebat despre ea, a zis că se stricase. La momentul ăla ni s-a părut o scuză jalnică. Locomotiva era din fier. Tu de unde ziceai c-o ai?

— Nu-mi amintesc. O am de când mă știu.

— Interesant, murmură ea.

— De ce?

— Trenul era jucăria lui preferată când era mic. Cred că pe fundul locomotivei erau scrijelite inițialele lui.

Îl privi cu subînțeles pe Gabriel.

— Ar trebui să verifici când ajungi acasă. Chiar aș fi curioasă să știu.

— Ar conta?

— Dacă e cea de care îmi amintesc eu, atunci probabil că ți-a dăruit-o el. Dat fiind că era un lucru la care ținea așa mult, cred că și la tine trebuie să fi ținut foarte mult.

Îi înapoie poza.

— Nu prea cred.

Ea își făcu de lucru cu ceașca de cafea, amestecând lichidul cafeniu cu lingurița înainte de-a o lăsa pe farfurioară.

— Dar, vezi tu, eu l-am cunoscut. L-am cunoscut ani de zile. Era o fire complicată, ambițioasă, dar nu era crud. S-a trezit prins între mama ta și tine, pe de-o parte, și mama și noi, pe de alta. Nu zic c-a luat decizia corectă. Dacă ar fi fost o fire mai puternică sau dacă mama ar fi fost mai înțelegătoare, toți copiii lui ar fi putut crește în același oraș. Toată treaba asta îmi amintește pe undeva de povestea lui Hagar și Ismael din Biblie. Am, așa, o bănuială că mama a jucat rolul Sarei. Chiar dacă o chema Nancy. Vreau să cred că tata te-a iubit. C-a ținut la tine și de-asta te urmărea de la distanță și te-a inclus în testament.

— Nu prea cred.

Tonul lui Gabriel era glacial

— Dar e posibil, frate. Nu era un monstru. Și *sunt tainentre pământ și cer, Horatio, / Pe care mintea-ți nici că le-a visat*³⁵.

— Hamlet, zise Gabriel, îmbufnat.

— Îmi place să cred că bunicul ar fi mândru de noi amândoi. Tu ai studiat la Harvard, eu la Vassar.

Îi zâmbi.

— Soția ta, Julianne, e o persoană religioasă?

Gabriel îndesă fotografia pe care i-o dăduse Kelly în buzunarul interior de la sacou.

— Da. E catolică și credința joacă un rol important în

³⁵ William Shakespeare, *Hamlet*, Actul I, Scena 5, versurile 166-167, în traducerea lui Vladimir Streinu, Editura Pandora-M, Târgoviște, 1999. (*N.t.*)

viața ei. Cu siguranță, încearcă să trăiască în spiritul credinței.

— Dar tu?

— M-am convertit la catolicism înainte să ne căsătorim. Cred în Dumnezeu, dacă asta mă întrebi.

— Nu cred că mai avem vreun catolic în consiliul fundației. Tu vei fi primul.

Kelly îi făcu semn chelnerului să le aducă nota.

— Stai să audă verii că acum avem și o facțiune catolică a iudaismului reformat.

*

— A fost o greșeală, pufni Gabriel în telefon, când intră din nou mesageria pe numărul Juliei. N-ar fi trebuit să vin fără tine. Julianne, mi-aș dori să nu-ți mai închizi telefonul E cea mai bună metodă de-a te contacta. E trecut de miezul nopții și abia acum m-am întors la hotel după ce-am luat cina cu Kelly. Îmi pare rău că n-am apucat să te sun mai devreme. Ne-am lungit la vorbă mai mult decât mă așteptam. E foarte drăguță. Ai avut dreptate, ca de obicei. E ciudat cum ai aproape întotdeauna dreptate, un oftat Descrierea pe care i-a făcut-o Kelly tatălui nostru e foarte diferită de cum mi-l amintesc eu. Nu m-am îndurat să-i spun că bărbatul pe care l-a adorat o lovea pe mama. oftat Mi-aș dori să fii aici. Spre sfârșitul cinei începusem să mă îndoiesc de propriile mele amintiri. De mine însumi. Vreau să te rog să faci ceva pentru mine. Poți să te uiți la locomotiva de jucărie de pe birou și să vezi dacă e ceva scrijelit pe fundul ei? E important. Va trebui să-mi prelungesc vizita. Kelly vrea să mă prezinte unei mătuși vineri. Asta înseamnă că n-o să pot pleca mai devreme de sâmbătă. Îmi pare rău, dar cred că e mai bine să lămuresc tot ce mai e de lămurit înainte să mă întorc. Sună-mă când primești mesajul ăsta, indiferent de oră. Încă o pauză

*Apparuit iam beatitudo vestra*³⁶. Te iubesc.

Gabriel aruncă telefonul pe patul mare, pustiu.

Încă procesa în minte conversația avută cu sora lui. Multe dintre lucrurile pe care i le spusese ea îl luaseră prin surprindere. Era limpede că ea avusese o relație bună, afectuoasă, cu tatăl ei. În privința asta, ca și în altele, părea că el și Kelly n-avuseseră același tată.

Fusese o ușurare să afle răspunsul la câteva dintre întrebările lui, chiar dacă răspunsurile conduceau la noi întrebări. Cu siguranță, vestea despre bunicul lui era una bună. La gândul ăsta simți ceva cald în piept.

Măcar am o rudă de sânge cu care mă pot mândri, pe lângă sora mea.

Cât și-ar fi dorit să se întoarcă acasă, s-o găsească pe Julianne dormind și să-i povestească cele petrecute. Cât și-ar fi dorit să se poată cuibări în brațele ei și să uite de ziua asta. Făcuse o greșală monumentală când hotărâse să facă singur treaba asta. Și acum, ca de obicei, era silit să suporte consecințele.

Ocărându-se, se îndreptă spre duș, sperând că apa fierbinte avea să-i mai limpezească gândurile. Apoi avea să termine de citit jurnalul maică-sii, să vadă dacă putea descoperi adevărul despre relația dintre părinții lui.

Capitolul 58

*5 decembrie 2011
Washington, D.C.*

³⁶ Dante Alighieri, *Vita Nuova*, Cântul II. în traducere; „A apărut și fericirea ta.” (Dante, *Vita Nuova Viața nouă*, Editura Humanitas, București, 2009). (NJ.)

Natalie Lundy se uită șocată la poză.

Auzi un țuiut ciudat și simți că se oprește timpul în loc. Se uită la poza alb-negru – la bărbatul și tânăra blondă care se țineau în brațe și zâmbeau către cameră. La inelul cu un diamant proeminent care-i strălucea fetei pe deget. La anunțul despre alianța dintre două familii politice influente.

O luă cu rău de la stomac. Se aplecă peste coșul de gunoi, vărsând tot ce mâncase dimineată. Tremurând, se șterse la gură și-o luă împleticit spre baie.

Bău un pahar cu apă în timp ce procesa informația. Tocmai pierduse totul. Auzise zvonurile, desigur. Dar știa și că Simon ieșea cu fiica domnului senator Hudson doar din considerente politice. Sau, cel puțin, asta-i spusese el ultima dată când se culcase cu ea, la sfârșitul lui august.

Făcuse ce-i spusese el. Lucrase pentru tatăl lui și-și ținuse gura. Îl mai sunase pe Simon sau îi trimisese câte un mail, dar el începuse să-i răspundă din ce în ce mai rar, până ce nu-i mai răspunse deloc, la un moment dat, prin noiembrie.

Se folosisese de ea. Se folosisese de ea ani de zile. Umblând mereu cu limba scoasă după altcineva în timp ce se folosea de trupul ei.

Și făcuse diverse lucruri pentru el. Lucruri pe care nu-și dorise să le facă, așa cum ar fi diferite forme de sex sau să se prefacă indiferentă la faptul că el o înșela cu alte femei.

Se studie în oglinda din baie în timp ce în mintea ei se înfiripa un plan mârșav.

N-avea nimic de pierdut, dar totul de câștigat. El avea totul de pierdut și, la naiba, îl va face să piardă totul.

Lăsă paharul deoparte și se șterse la gură, ieșind cu un pas mai sigur din baie. Se ghemui pe podea și desfăcu una dintre

scândurile de sub pat. Scoase de-acolo un stick de memorie și-l strecură cu grijă în buzunarul de la haină. Apoi trase scândura la loc.

Luându-și paltonul și poșeta, o luă spre ușă. Chemă un taxi, fără să observe mașina neagră parcată peste drum. Așa că nu observă că mașina o porni pe urma taxiului, urmărind-o la o distanță sigură.

Capitolul 59

— Gabriel, primești mesaje de la mine? E a treia oară când te sun și-mi intră mesageria. Ți-am lăsat un mesaj dimineață în legătură cu locomotiva. Simt niște litere scrijelite pe fundul ei – scrie O. S. Nu știi de la ce vin, tu știi? Și de unde ai știut să te uiți după ele? Eu nu le-am observat până acum. Îmi pare rău că trebuie să-ți prelungești călătoria, dar te înțeleg. Sper ca întâlnirea cu mătușa să decurgă bine. Eu sunt la bibliotecă, lucrez la ultimul meu referat pentru seminar. Știi că n-avem voie să vorbim la telefon aici. Trimite-mi un sms și ies eu să te sun. Te iubesc. Și mi-e dor de tine.

Julia închise, cu un geamăt Mesajele pe care i le lăsase Gabriel fuseseră din ce în ce mai triste, melancolice. Cumva, cu toate drumurile pe care le-avea el de făcut și eforturile ei de a-și termina lucrarea ca s-o trimită la publicat, nu reușeau să se prindă. Își făcea griji pentru el.

Măcar, dacă reușea să-și termine ultimul referat, va fi terminat ce-avea de făcut pe semestrul ăsta. Și-apoi ea și Gabriel puteau începe vacanța de Crăciun.

Începu să tasteze cu râvnă la laptop.

— Ce părere ai despre Giuseppe Pacciani de la Florența?

Lucia Barini, șefa Catedrei de Italiană de la Columbia, se uită la Gabriel peste birou.

El pufni.

— Nu prea bună. A publicat câteva chestii pe lângă cartea lui, dar nimic important, după părerea mea. De ce întrebi?

— Căutăm un înlocuitor pentru un profesor de la noi care urmează să iasă la pensie, și Pacciani e pe lista extinsă.

Gabriel ridică din sprâncene.

— Oh, serios?

— Însă o masterandă a lansat acuzații grave la adresa lui, spunând că incidentul ar data din vremea când i-a fost studentă la Florența. O știi și tu – Christa Peterson.

Gabriel se strâmbă.

— Da, o știu.

— Am auzit zvonurile despre ce s-a întâmplat la Toronto. Am auzit și că acele zvonuri ar fi pornit de la Christa și că ea ar fi unul dintre motivele pentru care tu și Julianne ați plecat de-acolo.

— Julianne a intrat la Harvard. Urma să ne căsătorim. De-abia așteptam să plec de la Toronto.

Tonul lui era vădit neutru.

Lucia schiță un zâmbet prietenos.

— Desigur. Mi-am dat seama ce belea fusese Christa abia după ce Jeremy Martin m-a convins s-o primesc aici. Altfel, eu n-aș fi fost dispusă s-o primesc. Avem o mulțime de candidați și ne permitem să fim selectivi.

Gabriel rămase complet nemișcat, fără să spună nimic.

Lucia își scoase ochelarii.

— Mi s-a atras atenția că domnișoara Peterson provoacă scandal oriunde se duce. A avut probleme cu Pacciani la Florența, a avut probleme la Toronto și, aparent, a avut

probleme cu Katherine

Pieton la Oxford în vară. Katherine m-a sunat să-mi spună c-ar trebui să începem să ținem un curs de bune maniere pentru masteranzii noștri, dat fiind că e clar că nu știu să se poarte în public.

Nu era nicio undă de amuzament în tonul Luciei.

— Nu-mi place să primesc astfel de telefoane de la nimeni, mai ales de la Katherine. Semestrul ăsta, profesorii din catedră m-au anunțat că niciunul nu vrea să facă parte din comisia de examen a Christei. Se tem c-o să fie calomniați și acuzați de hărțuire.

Gabriel o privi îndârjit.

— Se tem pe bună dreptate.

— Așa mă gândeam și eu. Acum sunt într-o poziție delicată, am de ales între a accepta să fiu chiar eu îndrumătoarea Christei, supărând-o pe Katherine, sau a mă vedea obligată să-i spun că trebuie să se transfere.

Lucia își aruncă ochelarii pe birou.

— Bănuiesc că n-ai vreun sfat?

Gabriel ezită, știind pe loc că viitorul academic al Christei era în mâinile lui. Îi putea explica, în detaliu, ce se întâmplase de fapt la Toronto și la Oxford, demonstrându-i până unde era dispusă să meargă Christa pentru a face o cucerire. Fără îndoială, o astfel de informație ar face-o pe Lucia să se hotărăscă instantaneu.

Își scoase ochelarii din buzunar și îi puse la loc, extrem de conștient de ce sfat i-ar fi șoptit Julia (și Sfântul Francisc) la ureche.

Dacă o dădea în vileag pe Christa, ar da în vileag și relația dintre el și Julianne. Ea nu voia să încurajeze zvonurile. Și merita să stea într-o sală plină de universități și să fie văzută

drept cine era, nu doar ca protagonista unui scandal.

Lucia îi era prietenă, dar nu o prietenă apropiată. Gabriel nu voia să rememoreze fiecare întâlnire pe care o avusese cu Christa Peterson, punându-se și punând-o pe Julia într-o situație stânjenitoare. De dragul ei, de dragul reputației ei, decise să încerce o altă abordare.

— Dacă lăsăm problemele personale la o parte, pot să-ți spun că lucrările pe care mi le-a înmânat mie au fost mediocre.

— Asta a fost și impresia mea. Dacă punem la socoteală și comportamentul ei...

Lucia ridică din umeri.

— E o pacoste.

— Mă îndoiesc că Pacciani e curat ca lacrima. L-am văzut în acțiune.

— El reprezintă o altă situație delicată.

Lucia arată spre dosarul care stătea deschis pe biroul ei.

— Christa face acuzații legate de comportamentul lui în trecut, dar umblă vorba că se culcă regulat cu studenți de-ale lui și că de-asta e așa dornic să plece de la Florența. Nu vreau să am așa un om în catedra mea, din motive evidente, nu în ultimul rând, pentru că riscăm să ne trezim cu procese.

— Da, zise Gabriel, bătând involuntar din picior.

Lucia își puse ochelarii într-un etui, pe care îl băgă în poșetă.

— Dar am vorbit destul de problemele mele. Hai să luăm prânzul împreună. Am făcut rezervare la Del Posto.

Se ridică de la birou.

— Avem multe de povestit E adevărat că Julianne i-a spus lui Don Wodehouse că întrebarea pe care i-o adresase n-avea legătură cu teza ei?

Gabriel începu să râdă în hohote.

— Nu, nu-i adevărat cel puțin, nu tocmai.

Ieși după Lucia din birou, povestindu-i mândru despre prezentarea lui Julianne și cum făcuse față întrebărilor, inclusiv celor adresate de domnul profesor Wodehouse de la Magdalen College.

*

— Ei, drăcie!

Gabriel își înjură telefonul, care părea să-și fi dat obștescul sfârșit. Ca și cum avea puterea de a-l readuce la viață, îl scutură, apăsând repetat pe butonul de pornire. Era cât pe-acți să-l arunce în Central Park de nervi, când își aminti că uitase să-l încarce în ajun.

— Julianne o să-și facă griji, mormăi, în timp ce străbătea străzile New Yorkului, în drum spre biroul lui Michael Wasserstein.

Domnul Wasserstein se pensionase, dar, dat fiind că fusese avocatul lui Owen Davies încă din 1961, când îi redactase contractul nupțial, acceptase să se vadă cu Gabriel la sediul vechii lui firme.

Gabriel se uită la ceas. Mai avea timp să-i dea un telefon pe fugă lui Julianne de la un post public înainte de întâlnire, dar doar atât.

Ochi un telefon numai bun la Columbus Circle, plăti cu cârdul de credit și formă numărul ei de mobil. După ce auzi de mai multe ori cum sună, intră din nou mesageria.

— Drăcie, bombăni (din nou). Julianne, pentru Dumnezeu, răspunde la telefon, la naiba, oftat din rărunchi Iartă-mă. Am fost măgar. Vrei, te rog, să-mi răspunzi? Te sun de la un telefon public pentru că am uitat să-mi încarc mobilul azi-noapte și acum s-a descărcat. Când ajung în

cameră, o să-l pun la încărcat, o scurtă pauză Acum mă întreb dacă mi-am luat încărcătorul. Parcă nu-mi mai amintesc nimic, la naiba. Vezi ce se întâmplă când sunt departe de tine? Sunt norocos că n-am ajuns să cerșesc la colț de stradă. Acum mă duc să mă întâlnesc cu avocatul lui taică-meu. Cică are să-mi spună ceva față în față. o pauză mai lungă Mi-aș dori să fii aici. Te iubesc. Sună-mă când primești mesajul.

Gabriel închise, apoi o luă din nou la pas, cu gândul la întâlnirea spre care se îndrepta.

*

— Cum îți merge, Rach? își întrebă Julianne prietena în aceeași seară, la telefon.

— Bine.

După tonul pleoștit, Rachel clar nu era în apele ei.

— Ce s-a întâmplat?

Julianne o auzi deschizând și închizând ușa.

— Intru în baie ca să nu m-audă Aaron.

— De ce? S-a întâmplat ceva?

— Da. Nu. Nu știu.

Rachel părea exasperată.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Poți să mă lași gravidă? Dacă da, ia primul avion spre Philadelphia. Și o să mă asigur că ești sanctificată pentru c-ai făcut o minune.

— Rach, o dojeni Julia blând.

— Ce e în neregulă cu mine?

Rachel începu să plângă.

Julia simți că i se rupe inima auzindu-i hohotele de plâns. Era plânsul neînfrânat al unei femei care își dorea cu disperare să devină mamă.

— Rachel, scumpo. Îmi pare nespus de rău.

Julia simți că-i dau și ei lacrimile în timp ce-o asculta, neștiind ce să-i spună.

Când suspinele lui Rachel se ostoiră, începu să vorbească.

— Am fost amândoi la doctor. Problema nu e la Aaron. E la mine. Nu am ovulație. Așa că va trebui să încep să fac injecții cu hormoni în speranța că-mi pot pune în funcțiune ovarele. Altfel...

Rachel își trase nasul.

— Îmi pare tare rău. Injecțiile cu hormoni sunt complicate? o întrebă Julia timid.

— Cam da. La naiba, nu știi de ce corpul meu nu vrea să coopereze. O dată vreau și eu să facă o chestie importantă și atunci dă rateuri. Pur și simplu nu pricep.

— Aaron ce spune?

Rachel râse.

— Mai important e ce nu spune. Îmi tot spune că nu-i nimic, că totul o să se rezolve. Aș prefera să-mi spună că e supărat și dezamăgit.

— Șie?

— Cum ar putea să nu fie? Eu sunt.

— Sunt sigur că e necăjit pentru că tu ești necăjită.

— Asta nu m-ajută.

— Atunci stai de vorbă cu el.

— De ce, să vorbim despre faptul că nu sunt bună de nimic? Nu, mersi.

— Rachel, nu-i adevărat. Și s-ar părea că există soluții. Așa că nu dispera.

Rachel nu-i răspunse.

— Vrei să vii într-o vizită?

— Nu. E o perioadă foarte aglomerată la lucru. Dar veniți acasă de Crăciun, nu?

— Da. O să ajungem săptămâna viitoare, cred. Și chiar mai curând, dacă naște Diane.

— Ai mai primit vreo veste de la ei?

— Vorbim la telefon în fiecare duminică și Diane mă ține la curent pe mail. Deocamdată totul e bine, dar își fac în continuare griji legat de cum va face față nașterii cel mic. O să nască la Spitalul de Pediatrie, așa că va trebui să meargă cu mașina până la Philadelphia când îi vine sorocul. Sau să-și rezerve o cameră la hotel în oraș în jurul datei cu pricina.

— Când ar trebui să nască?

— Pe 23 decembrie.

Rachel tăcu din nou.

Julia auzi deschizându-se ușa și apoi vocea lui Aaron.

— Jules, trebuie să închid, spuse Rachel înfundat. Dar te sun mai târziu, bine?

— Sigur. Te iubesc, Rachel. Nu-ți pierde speranța.

— Doar asta mi-a mai rămas.

Rachel își trase iar nasul și închise.

Julia puse receptorul în furcă pe birou și spuse o rugăciune prelungită pentru prietena ei.

*

— E culmea! exclamă Julia în seara următoare, împingându-și mobilul la o parte.

— Ce s-a întâmplat?

Rebecca intră în bucătărie cu un teanc de prosoape de bucătărie, proaspăt scoase de la spălat.

— Gabriel. Primesc mesajele lui, dar n-am mai reușit să vorbim de când a plecat. Îl sun și-l tot sun și îmi răspunde întotdeauna robotul – și pe mobil, și când îl sun la hotel.

Își lăsă capul în mâini.

— I-am găsit încărcătorul sus. Va trebui să-și ia unul nou.

Sau să mă sune de la hotel. Dar pare să fie plecat *tot timpul*.

— Au demontat majoritatea telefoanelor publice din New York. Îi va fi greu să găsească unul când e pe stradă.

Rebecca împături prosoapele și le puse în sertar.

Julia bătea darabana pe blatul de granit, aruncând priviri otrăvite telefonului mobil.

— Ar fi trebuit să mă duc cu el.

— Și de ce nu te-ai dus?

— Aveam referate de terminat. Mai am unul de făcut, dar acum nu mă mai pot concentra.

Își ridică privirea spre Rebecca.

— Îmi fac griji pentru el.

— Sunt sigură că e bine. Deși nu-i stă în fire să uite ceva – Rebecca arată spre încărcător. De obicei e așa... pedant.

— Asta e varianta politicoasă.

Julia aruncă o privire corespondenței pe care Rebecca o lăsase pe barul de bucătărie și observă un plic adresat lui Gabriel, de la JetBlue.

Se îndreptă de spate.

— Crezi c-aș putea să prind un avion spre New York în seara asta?

Se întinse după laptop.

— O să coste ceva, dar ai putea încerca.

Rebecca îi zâmbi blând.

— Gabriel e plecat doar de două zile.

— Am senzația că e plecat de-o veșnicie, mormăi Julia.

Rebecca o privi cu subînțeles.

— Asta e din cauză că sunteți încă proaspăt căsătoriți.

Julia intră pe site-ul de la Jetblue și începu să tasteze frenetic.

— Biletele costă o avere, se lamentă, în timp ce parcurgea

mai multe pagini.

— Consideră-l un cadou anticipat de Crăciun.

— Nu e ca și cum aș fi o fire cheltuitoare, reflectă ea, găsindu-și scuze. Gabriel insistă să luăm întotdeauna ce e mai scump.

— O să se bucure că ai luat biletul când te va vedea.

Rebecca aruncă o privire spre scară.

— Eu pot să-ți scot valiza și să te ajut să-ți faci bagajul. Dacă avionul e în seara asta, probabil c-ar trebui să pleci imediat. Altfel riști să rămâi blocată în trafic la ora de vârf în drum spre aeroport.

Julia întinse o mână și-o îmbrățișă pe Rebecca.

— Mulțumesc. O să fie foarte surprins.

— Probabil că el e și mai agitat ca tine, comentă Rebecca, luând-o spre scări.

În două ore, Julia era la Aeroportul Logan, așteptând ultimul zbor spre Aeroportul John F. Kennedy din New York. Îi lăsase un mesaj lui Gabriel la recepția hotelului Ritz-Cariton, spunându-i c-o să revină în cursul serii, și comandă să fi se aducă în cameră apă minerală, căpșuni și trufe.

Rebecca tocmai îi făcea bagajul când Julia dădu fuga în dormitor, spunându-i că vine taxiul. Era așa zorită că își înșfăcă rapid periuța de dinți și trusa de machiaj, lăsând în urmă alte articole de toaletă.

Își puse laptopul și notițele în bagaj (care erau mult mai importante decât articolele de toaletă, fiindcă trebuia să-și termine referatul), își găsi poșeta și ajunse la ușă fix când trăgea taxiul.

Avea să-i facă o surpriză lui Gabriel.

*

Domnul profesor îi ceru taximetristului să-l aștepte înaintea

să coboare din taxi. Parcaseră la ceva distanță de casa care-l interesa, ca să nu atragă atenția.

O luă agale pe stradă, observând numerele caselor. Era o zonă rezidențială din Staten Island, populată de căsuțe vechi.

Și-apoi o văzu.

Casa în sine nu ieșea în evidență prin nimic – mică și albă, cu un garaj separat de casă și o alee scurtă, asfaltată. Era situată pe un petic de loc, cu o fâșie îngustă de gazon care despărțea casa de trotuar. Un Mercedes negru, ce părea nou, era parcat în dreptul casei.

Gabriel se opri, la două case distanță, studiind-o.

Spre surprinderea lui, ușa de la intrare se deschise și un bărbat cărunt ieși din casă. Bărbatul se întoarse, îmbiind o femeie mai în vârstă să iasă. După ce ea închise și încuie ușa, bărbatul o luă de braț și o ajută cu grijă să coboare treptele de la intrare.

Gabriel se apropie.

Femeia trebuie să fi fost tare de urechi, pentru că bărbatul vorbea tare, dar nu părea furios. Gabriel auzi ceva despre o programare la doctor și petrecerea de ziua lui Joey.

Femeia îl zări pe Gabriel și se opri, uitându-se lung la el.

El încetini pasul, oprindu-se în sfârșit pe trotuarul de vizavi.

Acum era momentul.

Acum avea prilejul să stea de vorbă cu ea, să primească niște răspunsuri, să-și dezvăluie identitatea.

Bărbatul care o însoțea îi aruncă o privire lui Gabriel, apoi începu s-o tragă de braț, vorbind la fel de tare.

Femeia îi întoarse spatele lui Gabriel și își urmă cuminte însoțitorul până la mașină, unde el îi deschise portiera și o așteptă răbdător să se instaleze.

Bărbatul păru să ignore prezența domnului profesor în timp ce închise portiera și dădu roată mașinii. Porni și demară.

Gabriel urmări mașina dând colțul și făcându-se nevăzută.

Capitolul 60

Era trecut de miezul nopții când Gabriel intră în camera de hotel. Era frânt și i se luase, avea părul zburlit și cravata îi stătea șui.

Fără a se obosi să aprindă lumina, își aruncă paltonul pe un scaun și-și scoase cizmele.

(Trebuie spus că cizmele lui erau cam de băiat dur, dar nu chiar, având în vedere că le purta la costum.)

Chiar când își scotea cravata, veioza de pe noptieră se aprinse.

— Ce mama...

O voce feminină îl întrerupse în mijlocul imprecăției.

— Scumpule?

Privirea lui o desluși pe Julianne, goală pușcă în pat, cu părul ciufulit. Ochii ei negri îl priveau blând, somnoros, buzele ei rubinii erau întredeschise și vocea îi era delicios de răgușită.

Arăta ca o pisicuță sexy.

— Ăă, surpriză!

Îi făcu cu mâna.

Cu lui strigăt, Gabriel o luă la fugă spre ea, străbătând târâș patul și cuprinzându-i fața în mâini spre a o săruta. O sărută îndelung, apăsat, încolăcindu-și limba cu a ei până când li se tăie amândurora răsufierea.

— Ce-i cu tine aici?

Îi ridică părul care-i cădea peste față, cu un gest afectuos.

— Ți-am adus încercătorul pentru telefon.

Îi arată obiectul uitat, aflat acum pe noptieră.

Degetele lui lungi îi alunecară pe ceafă, masând-o. Îi sclipeau ochii.

— Ai bătut drumul până la New York ca să-mi aduci încercătorul?

— Nu doar încercătorul. Ți-am adus și adaptorul. Știi, în caz că vrei să-l încarci de la priză.

El o sărută pe nas.

— Chiar duceam dorul încercătorului. Mulțumesc.

— Și adaptorului?

— Absolut, mă simțeam foarte singur fără el.

Lui îi apăru un zâmbet în colțul gurii.

— Îmi făceam griji pentru tine. Nu reușeam deloc să ne prindem la telefon.

Expresia lui se înnegură și i se citi oboseala în ochi.

— Avem nevoie de un mijloc mai bun de comunicare.

— Prin rotocoale de fum, poate?

— În momentul ăsta m-aș mulțumi și cu porumbei voiajori. Julia arată spre masa pe care tronau căpșunile și bomboanele de ciocolată rămase.

— Am comandat cina în cameră. Mă tem c-am început fără tine. Nu m-așteptam să ajungi așa târziu.

El se mută, rezemându-se de spătarul patului și trăgând-o în poală, aranjând cearșaful în jurul ei ca să nu răcească.

— Dacă știam că mă aștepți, aș fi venit acum câteva ore bune. Am fost în Staten Island și-apoi prin Brooklyn să văd apartamentul în care am stat.

— Cum a fost?

— Totul părea mai mic decât îmi aminteam eu – cartierul,

clădirea.

Își rezemă fruntea de a ei.

— Mă bucur c-ai venit. Mi-am regretat decizia de a veni singur aproape imediat ce-am ieșit din casă.

Ea inspiră adânc, inhalându-i parfumul. Simți miros de Aramis și cafea și încă ceva, probabil săpun. Dar nu simți miros de fum.

— Ești un adevărat agent secret, Julianne. Habar n-aveam că vii.

— Ți-am lăsat un mesaj la recepție. Când am sosit, a pus unul din hamali să mă conducă.

Se uită prin cameră.

— E frumoasă camera.

El zâmbi involuntar.

— Aș fi rezervat un apartament dacă știam că vii și tu.

— E mult mai faină decât mi-aș fi imaginat. Și are o vedere spectaculoasă spre Central Park.

El o strânse mai tare în brațe.

— Așadar, acum că ești aici, ce mă fac cu tine?

— O să mă săruți. Apoi o să-ți scoți costumul și o să-mi arăți cât de mult ai dus dorul încărcătorului.

— Și adaptorului.

— Și adaptorului.

— Sper c-ai tras un pui de somn în avion.

Gabriel zâmbi larg înainte de a o săruta cu nesaț.

Capitolul 61

Gabriel era încă în ea, trupurile lor erau îngemănate. Julia își lăsa degetele să-i alunece leneș pe spatele lui, în timp ce el stătea proptit în mâini deasupra ei.

— Tu ești familia mea.

El o mângâie pe obraz cu degetul mare.

Julia îl privi în ochi.

El continuă, șoptindu-i răgușit:

— Atâtea căutări, atâtea angoase, când ceea ce căutam mă aștepta chiar aici.

— Dragule – își lipi palma de obrazul lui.

— Îmi pare rău că mă las furat de gânduri și te țin la distanță.

— Scumpule, aveai nevoie să afli mai multe despre familia ta. Face parte din procesul de vindecare.

— Aveam nevoie de tine.

Ea îi zâmbi sfâșietor, ca și cum el îi dăruise lumea întreagă.

— Și eu am nevoie de tine, Gabriel. Am fost tristă în lipsa ta, chiar dacă Rebecca rămânea peste noapte. Casa era așa pustie. Și e tare nașpa să dormi singur.

El pufni în râs și trupul ei reacționa la mișcările lui.

— Amintește-mi de conversația asta data viitoare când sunt hotărât să plec undeva de unul singur.

— *Un bărbat trebuie să facă ce-are de făcut.* Dar ar trebui să-și ia și soția cu el.

Julia îi ridică părul de pe frunte.

— N-aș contrazice niciodată o femeie dezbrăcată.

Pe chipul ei frumos apăru o expresie îngândurată.

El o mângâie din nou pe obraz, cu ochii umbriți.

— Te-am întristat?

— Mă gândeam la ce spunea Grace de obicei.

— Ce spunea?

— Despre căsătorie, spunea că e o taină. Că, nu se știe cum, doi oameni se contopesc până când devin una. Când

suntem despărțiți, am senzația că-mi lipsește o parte din mine.

Se foi ușurel sub el.

— Mă bucur că simți și tu asta.

— Eu o simțeam dinainte de a ne căsători, dar acum e diferit. Durerea e și mai acută.

— Mult timp, n-am înțeles cum ar putea căsătoria să fie ceva mai presus de dragoste. Dar este. Doar că n-o pot explica.

— Nici eu. Poate de-asta a zis că e o taină.

El măsură din priviri trupurile lor împreunate.

— Bănuiesc c-ar trebui să-ți dau drumul.

— Mie îmi place.

E cuibărire-post-sex-cât-timp-ești-încă-în-mine.

— Asta e descrierea tehnică, da. Dacă așteptăm îndeajuns, vom putea s-o luăm de la capăt.

Julia își încordă mușchii în jurul lui și el zvăcni.

— Din câte îmi amintesc, domnule profesor, ai nevoie de foarte puțin timp să-ți recapeți forțele.

— Slavă Domnului, murmură el, începând să se miște din nou în ea.

*

Trebuie precizat că, în general, soții Emerson dormeau mai bine împreună decât separat. Noaptea aceea nu făcu excepție.

(Când se opriră în sfârșit din alte activități, îndeajuns cât să adoarmă, mai exact.)

În dimineața următoare, Gabriel se trezi, observând că Julianne dormea în continuare, cu fața lipită de unul dintre pectoralii lui. O studie din profil fără să se miște, rezistând tentației de a-i ridica bărbia ca s-o sărute.

În schimb, își întipări în minte fiecare centimetru de piele de pe spatele și umerii ei, cu degetele.

I se ridicase o povară uriașă de pe umeri. Nu primise exact răspunsurile pe care și le dorise, dar primise ceva mai bun – darul pe care îl reprezentau sora lui și bunicul lui. Domnul profesor Spiegel fusese un caracter nobil, erudit, recunoscut pentru generozitatea și mintea lui ageră. Fusese un om pe care Gabriel își dorea să-l cunoască mai bine. Era un strămoș a cărui zestre genetică s-ar fi bucurat s-o transmită mai departe copiilor lui.

Gândul ăsta îl alină.

Kelly îi sădise o sămânță de îndoială în minte, cum că tatăl lor nu fusese monstrul pe care și-l închipuise el. Amintirile și visele lui Gabriel se amestecau atât de nelămurit că era posibil să le fi confundat și totuși, lucrurile sigure pe care le știa despre tatăl lui erau dovezi compromițătoare în sine.

Ce fel de om o părăsește pe mama copilului lui și își lasă fiul pe drumuri?

Gândindu-se la el însuși, simți un nod în gât.

— Ai apucat s-o vezi pe bunica ta?

Julianne îl privi, clipind somnoros.

— Doar de la depărtare. A ieșit din casă și s-a urcat într-o mașină, cu cineva care probabil că mi-e unchi. Cel puțin, cred că era bunică-mea. Locuiește în aceeași casă.

— N-ai vorbit cu ei?

— Nu.

Își lăsă mâna la baza coloanei ei, cuprinzând în palmă cele două gropițe de deasupra feselor. Era una dintre părțile care-i plăceau cel mai mult la trupul ei.

(în sinea lui, își imagina cum ar fi să împlânte un steag

acolo, într-un gest de colonialism corporal.)

— De ce nu?

Julia părea intrigată.

— Nu sunt familia mea. Cum stăteam acolo, mi-am dat seama că aş fi putut la fel de bine să fiu un străin. N-am simţit nicio conexiune. Nimic.

Oftă.

— Măcar când am întâlnit-o pe sora mea am recunoscut-o după ochi.

Julia îi aruncă o privire curioasă.

— Am moştenit amândoi ochii tatei.

— Nu trebuie să vorbeşti cu bunica ta ca să afli cum stătea mama ta cu sănătatea?

— Carson a reuşit să-mi facă rost de raportul medicului legist, precum şi de informaţii despre fişa medicală a maică-mii, pe căi neortodoxe.

— Şi?

— Era predispusă, din familie, la probleme cardiace şi hipertensiune, dar nimic care să dea motive de îngrijorare.

Julia se relaxă vizibil sub mâinile lui.

— Asta e o veste bună, nu?

— Da.

Gabriel nu părea prea entuziasmat.

— Şi din partea tatălui tău?

— Kelly mi-a spus că au existat probleme cardiace în familie.

— Aşadar, nu vrei să-ţi cunoşti bunica sau celelalte rude?

— Am jurnalul maică-mii şi câteva poveşti aflate de la Kelly. Îmi ajung.

— Kelly a cunoscut-o pe mama ta?

Julia se ridică în capul oaselor lângă el.

— Își amintește că a cunoscut-o pe când era angajata tatei. Și își amintește certuri între părinții ei, probabil legate de mine și maică-mea. Aș vrea să-ți fac cunoștință cu Kelly. Ea și soțul ei m-au invitat la cină diseară și apoi vineri seară ar trebui să mergem în vizită la mătușa Sarah, în Queens.

— Mi-ar face mare plăcere s-o cunosc pe sora ta. Dar s-ar putea să trebuiască să mergem la cumpărături, să gădesc o ținută pentru la cină. Mi-a făcut Rebecca bagajul, așa că am o valiză plină de lenjerie și o singură rochie.

El o privi pătimaș.

— Evident, nu te cunoaște prea bine.

— De ce spui asta?

El se aplecă spre Julia, lipindu-și buzele de urechea ei.

— Pentru că tu dormi în pielea goală.

Julia tresări, înfiorată la apropierea lui. Începu să se joace cu părul de pe pieptul lui.

— Ai terminat de citit jurnalul mamei tale?

— Da.

— Și?

— E cam cum te-ai aștepta să fie. Odată cu trecerea timpului, pe măsură ce realiza că nu va putea vreodată să-și întemeieze o viață cu taică-meu, a devenit din ce în ce mai deznădăjduită, până când, într-un final, n-a mai scris deloc în jurnal.

Julia își lăsă mâna peste tatuajul lui, apăsându-l blând.

— Te bucuri c-ai venit la New York?

— Da. Datorită lui Kelly, am primit și o veste bună. Domnul profesor Benjamin Spiegel de la Columbia era bunicul meu.

— Benjamin Spiegel, murmură ea. Nu-mi sună cunoscut. Era specialist în opera lui Dante?

— Nu, în romantism. Am studiat o parte din lucrările lui la doctorat.

— Katherine Pieton îi disprețuiește pe romantici. M-a acuzat odată că l-aș fi interpretat pe Dante prin prisma romantismului.

Gabriel râse în barbă.

— Nu toată lumea îi apreciază pe romantici. Dar domnul profesor Spiegel îi aprecia. Scrierile lui au rămas textele canonice decenii de-a rândul. A publicat mai ales în germană, dar unele dintre articole le-a scris în engleză.

— Și era bunicul tău?

— Da.

Pe chipul lui se citea mândria.

— Kelly mi-a spus că era foarte iubit la Columbia și recunoscut ca un mare filantrop și un stâlp al comunității evreiești.

Julia făcu ochii mari.

— Tu de ce n-ai știut de existența lui?

— El și tata au avut un conflict. Taică-meu și-a schimbat numele, a renunțat la credința iudaică și a refuzat să mai vorbească de familia lui. Kelly știa, desigur. Ține legătura cu verii noștri.

— Ea l-a cunoscut?

— Din păcate, a murit înainte să se nască ea.

— Cred că știm cu toții de unde ai moștenit pasiunea pentru literatură. Și gustul pentru sexul coșer.

El pufni în răs.

— Gustul meu pentru sexul coșer e inspirat de alte lucruri, dar poate că e o legătură pe-acolo.

Redeveni serios.

— Să aflu despre bunicul meu a fost consolarea pe care

mi-a oferit-o vizita asta.

Ei îi păli zâmbetul.

— Cum rămâne cu surorile tale?

— Audrey nu vrea să aibă de-a face cu mine. Kelly e minunată, dar îl vede pe taică-meu într-o cu totul altă lumină.

Gabriel se strâmbă.

— Nu știu care-i adevărul. Oare a fost tatăl iubitor pe care și-l amintește ea sau bărbatul care dădea în mama?

— Poate c-a fost și una, și alta.

— Imposibil.

— Sper că n-a dat în tine sau în mama ta, dar e posibil ca relația pe care a avut-o cu soția lui și ceilalți copii să fi fost foarte diferită.

— Chestia asta nu mă consolează.

— Îmi pare rău.

Gabriel își ascunse fața în părul ei.

— De ce nu ne-a vrut?

Ea simți o strângere de inimă.

— Cred că te-a vrut, întocmai cum își dorea și cealaltă familie. Asta a fost problema. Voia totul și nu se putea. Dacă cineva a dat greș, acela e el, nu tu.

Îl sărută apăsător.

— Vrei să-mi povestești mai multe despre sora ta? S-au întâmplat atâtea și am auzit doar frânturi.

— Îți povestesc, dar putem să amânăm un pic? Aș prefera să fac o chestie *coșer* în momentul ăsta.

Gabriel se întoarce pe spate, trăgând-o deasupra lui.

*

După ce li se servi micul dejun în cameră, Julianne se întoarce în pat, învelindu-se cu un cearșaf.

— Hai să stăm toată ziua în cameră și să facem sex.

Gabriel se așeză la picioarele ei, cu ochii scânteind.

— Asta-i Julianne cea pe care o știu și-o iubesc. Dar n-ai un referat de terminat?

— Aș prefera să te termin pe tine.

Îi făcu semn cu degetul.

El tocmai se pregătea să smulgă cearșaful de pe ea când sună telefonul.

Se uită la telefon.

Apoi înapoi la Julia.

— Cine e? întrebă ea.

Gabriel avea o expresie acră.

— Unchiu-tău Jack.

— De ce te sună?

Julia se ridică în capul oaselor, trăgând cearșaful cu ea.

— Crezi că s-a întâmplat ceva cu tata? Sau cu copilul?

— Sper că nu.

Scoase telefonul din priză și-l duse la ureche.

— Alo?

— Emerson. Sunt la un depozit Fed Ex din Washington, D.C.

Ca întotdeauna, Jack intră direct în miezul problemei.

— Și?

— Am în mână un stick de memorie care conține înregistrări și fotografii, iar în unele apare și nepoata mea. Și nu sunt tocmai pentru copii.

Gabriel se așeză pe marginea patului.

— Mi-ai spus că ai luat tot, mârâi.

— Așa am crezut. Fata tre' să fi avut o copie de rezervă ascunsă pe undeva. A încercat să i le trimită lui Andrew Sampson de la *Washington Post*.

— Atunci rezolvă situația. E problema ta.

— Știu asta. Te-am sunat doar să discutăm cum procedăm.
El se uită involuntar la Julia.

Ce se întâmplă? îl întrebă ea pe șoptite.

El ridică un deget, făcându-i semn să aștepte.

— Ce propui?

— Fata e furioasă pe gagiu pentru că i-a dat papucii și se însoară cu altcineva. Vrea să-i compromită pe el și pe tatăl lui. Eu zic să-i dăm o mână de ajutor. O să copiez tot ce are legătură cu fata și tipul pe un alt stick și îl trimit.

— Nu e riscant?

— Îi implică pe ei fără s-o amestece pe nepoata mea.

Gabriel se uită la Julianne – la cum i se încrețiseră sprâncenele, formând o cută între ele.

— Nepoata ta e aici cu mine. Stai să vorbesc și cu ea și te sun eu.

— N-am prea mult timp.

— Nu vreau să iau eu hotărârea în locul ei.

Gabriel închise, aruncând telefonul pe pat.

Își trecu mâinile peste față.

Julia veni lângă el.

— Ce se întâmplă? De ce te sună Jack?

— Aparent Natalie avea un stick cu poze și filmări ascuns pe undeva. A încercat să-l trimită prin Fed Ex la *Washington Post*.

— Poftim? zbieră Julia. O să apară pe net. O să apară în presă. Oh, Doamne! Oh, Doamne!

Își ascunse fața în mâini și începu să se legene înainte și înapoi.

Gabriel îi puse mâna pe umăr.

— Stai ușurel. Jack l-a interceptat. Vrea să știe cum să procedeze cu el.

Julia își lăsă mâinile să cadă.

— Spune-i să-l distrugă. Roagă-l să găsească toate copiile și să le distrugă și pe alea.

— Ești sigură? Poate să șteargă pozele în care apari tu și să le trimită pe celelalte. Ar culege ce-au semănat.

Julia își trase cearșaful până la bărbie.

— Nu vreau să mă răzbun.

În ochii lui apăru o sclipire periculoasă.

— De ce nu, la naiba?

— Pentru că am lăsat trecutul în urmă. Rareori mă mai gândesc la ei și vreau să rămână așa. Nu vreau să văd cum se alege praful de viața lor și să știu că e din vina mea.

— N-ar fi din vina ta. E din vina lor.

— Eu sunt responsabilă pentru faptele mele.

Tonul ei era extrem de hotărât.

— Nu înțeleg de ce Natalie face chestia asta acum, după ce tu și Jack ați pus-o la locul ei.

— Simon se căsătorește cu altcineva.

Julia făcu ochii mari.

— Poftim?

— Bănuiesc că Natalie speră că logodnica lui îl va părăsi dacă trecutul lui iese la iveală.

Julia părea șocată.

— În sfârșit i-a dat papucii. Mă așteptam s-o păstreze pe post de amantă, dar poate ca tatăl lui i-a spus s-o rupă definitiv cu ea.

— Nu m-ar mira. Alegerile sunt anul viitor.

— Și acum urmează și-o nuntă.

Julia clătină din cap.

— Ce poate fi mai eficient decât un mic spectacol matrimonial, care să-i dea un aer de familie întregii

campanii? Mi-aș dori doar ca Natalie să nu mă bage în toată povestea asta.

— Ești băgată. Cel puțin deocamdată.

El strânse posomorât din buze.

— Cred că putem presupune că Jack îi va mai face o vizită lui Natalie. Ce vrei să-i spun în legătură cu stick-ul?

— Roagă-l să distrugă totul.

Gabriel pufni frustrat, trecându-și degetele prin păr.

— Nu merită să le arăți milă.

— Logodnica o merită, oricine ar fi ea. Va fi umilită.

— E o proastă dacă e cuplată cu el.

Julia se crispă.

— Și eu am fost proastă cândva, spuse, atât de încet că Gabriel de-abia o auzi.

— N-ai fost proastă; ai fost manipulată. Haide, nu vrei să-i vezi că suferă?

— Nu așa.

El se ridică în picioare, punându-și mâinile în șolduri.

— Eu vreau! Gândește-te ce ți-a făcut el. Gândește-te ce ți-a făcut ea. Te-au făcut să suferi ani de zile. Aproape că te-au distrus!

— Dar nu m-au distrus, spuse ea încet, în timp ce el se îndepărta. Gabriel se îndreptă spre fereastră, trăgând perdelele și uitându-se la Central Park.

— I-am spart maxilarul și tot nu m-am simțit răzbunat.

Studie crengile golașe, acoperite de zăpadă, ale copacilor.

— Am vrut să-l omor.

— Erai în legitimă apărare. Dacă nu mi-ai fi venit tu în ajutor... Julia se cutremură amintindu-și ziua în care fusese cât pe-acți să fie violată.

— Dar ce-mi ceri tu să facem nu e legitimă apărare.

El se uită peste umăr la ea.

— Nu. E dreptate.

— Am vorbit odată despre mila care ar trebui să tempereze dreptatea. Am vorbit despre penitență și iertare.

— Aici e vorba de altceva.

— Așa e. Pentru că, deși aş putea cere dreptate, în cazul ăsta refuz s-o fac. Ca să citez dintr-unul din romanele tale preferate, *Lui Dumnezeu îi dau înapoi cu tot respectul biletul meu de intrare*³⁷.

Gabriel pufni.

— Citezi greșit din Dostoievski pentru a-ți atinge scopurile tale ele franciscană.

Julia zâmbi văzându-i indignarea.

— Știu că ești furios pe mine pentru că nu vreau să-i pedepsesc. Dar, dragule, gândește-te la mama lui. Ea s-a purtat frumos cu mine. Chestia asta ar ucide-o.

Gabriel nu-și desprinse privirea de la copaci.

— Ai amenințat tu însăși c-o să mergi la ziar.

— Ca să spun adevărul, nu să fac publice pozele. Și asta numai dacă Natalie nu-mi lăsa nicio alternativă.

El încleștă mâna dreaptă, lăsând-o pe pervaz, rezistând impulsului de a trage un pumn în geam.

Nu era drept.

Nu era drept că o persoană atât de drăguță ca Julianne fusese neglijată de mama și tatăl ei și lăsată pe mâna unui iubit crud, care-o manipula.

Nu era drept că Suzanne Emerson fusese lăsată să culeagă firimiturile pe care i le arunca iubitul ei în timp ce el își

³⁷ Parafrazarea unui pasaj din F.M. Dostoievski, *Frații Karamazov*, traducere de Ovidiu Constantinescu și Isabella Dumbrăvi, Cartea Romineasci, București, 1968. (N.t.)

revărsa din belșug dragostea asupra familiei lui.

Nu era drept că Grace și Maia muriseră în timp ce alții trăiau.

Nu era drept că Tom și Diane așteptau un copil cu o inimă beteagă.

Nu, Universul nu juca drept. Și, ca și cum asta n-ar fi fost îndeajuns de trist, când li se oferea prilejul de a-și face dreptate, franciscani ca Julianne întorceau celălalt obraz și vorbeau despre milă.

„*La naiba!*”

Închise ochii.

Ea îi întorsese și lui celălalt obraz.

Cum o făcuse și Grace.

Cum o făcuse și Maia.

Oftând adânc, se concentrează pe amintirea experienței de la Assisi, pe amintirea a ceea ce trăise când vizitase cripta. Dumnezeu îi ieșise în întâmpinare acolo, dar nu ca un Dumnezeu al dreptății. Venise ca Dumnezeul milei.

— Sună-ți unchiul.

— Gabriel, eu...

El deschise ochii și-și descleștă pumnul, fără a se întoarce.

— Sună-l. Spune-i ce vrei să facă.

Julianne desprinsese cearșaful de sub ea, înfășurându-și silueta minionă în el. Veni lângă el, lipindu-se de spatele lui.

— Vrei să mă protejezi. Vrei dreptate. Și te iubesc pentru asta.

— Îmi doresc și-acum să-l fi ucis.

— L-ai ucis.

Își lipi obrazul de omoplatul lui.

Mușchii lui se încordară.

— Cum așa?

— Mă iubești, ești blând cu mine și mă tratezi cu respect. Cu cât sunt mai mult timp cu tine, cu-atât tot ce-are de-a face cu el pălește, pare un vis urât. Așa că, în multe privințe, l-ai ucis. I-ai ucis amintirea. Mulțumesc, Gabriel.

Gabriel închise ochii, copleșit de un val de dragoste și de altceva nelămurit.

Julia îl sărută pe umeri și se duse să-și sune unchiul.

Capitolul 62

În seara aceea, Julia și Gabriel luară cina la apartamentul din Manhattan al lui Kelly, cu soțul ei, Jonathan, și fiicele ei, Andrea și Meredith.

Julia se simți primită cu căldură de familia lui Gabriel. Spre sfârșitul serii, se simțeau mai curând ca niște prieteni vechi aflați în vizită decât ca niște străini.

Kelly îi dăruie lui Gabriel o pereche de butoni și o șapcă veche cu Brooklyn Dodgers, rămase de la tatăl lui, precum și mai multe cărți scrise de bunicul lor.

Gabriel îi dăruie confirmarea faptului că locomotiva de jucărie pe care o avea fusese, într-adevăr, a tatălui lor. Își scrijelise inițialele „O.S.” pe ea copil fiind, pe vremea când îl chema Othniel Spiegel.

Soții Emerson invitară familia Schultz să le facă o vizită la Cambridge sau la Selinsgrove și se discută ideea de a-și petrece o vacanță împreună la Hamptons vara următoare. Kelly obținu de la Gabriel promisiunea că va participa la următoarea întâlnire a Fundației Rabbi Benjamin Spiegel. De-abia aștepta să-l prezinte pe fratele ei verilor.

După ce se întoarseră la Ritz, înainte de culcare, Julia își verifică mailul. Purta șapca de la Dodgers, fiindcă lui Gabriel

aproape că nu-i intra căpățâna în ea.

(Lucru pe care ea îl remarcă extrem de amuzată.)

Se uită fix la ecranul laptopului, cu ochelarii pe nas.

— *Scheisse*.

— Trebuie neapărat să te învăț să înjuri și-n altă limbă. Am auzit că în persană sunt niște expresii foarte colorate.

Gabriel veni spre ea cu un zâmbet larg, doar cu prosopul de la hotel pe el.

— Nu sunt sigură că persana ar putea reda ce simt când mă uit la asta.

Julia arată spre monitor.

Gabriel își puse ochelarii. Se uită la poza de logodnă alb-negru, scanată, recunoscându-l imediat pe Simon Talbot.

Se abținu de la câteva vorbe de dulce.

— Cine-i fata?

— Ai auzit de senatorul Hudson din Carolina de Nord? E fiica lui. E studentă în ultimul an la Duke.

Gabriel și Julia se priviră cu subînțeles.

— Provine dintr-o familie foarte conservatoare. Cum de-a ajuns cu Simon?

În tonul lui se citea disprețul.

— Habar n-am. Dar înțeleg de ce s-a înfuriat Natalie. Simon a părăsit-o pentru o adevărata Jacqueline Bouvier³⁸. Uită-te la ea.

— Cine ți-a trimis poza?

— Rachel. A apărut în *The Philadelphia Inquirer*.

Julia se întoarse spre laptop, uitându-se abătută la poza cu perechea zâmbitoare.

— Mi-e milă de ea. Nici nu știe în ce se bagă.

³⁸ Numele de fată al lui Jacqueline Kennedy Onassis, recunoscută pentru eleganța ei. *tN.t.*)

— Poate că știe, dar nu-i pasă.

Gabriel trase de cozorocul șepcii ei de baseball.

— Îți stă bine. Nu te-aș fi luat drept un fan Dodgers.

Ea zâmbi larg.

— Celebrez originile tale brooklyneze.

*

A doua zi, Julianne își termină referatul în timp ce Gabriel își văzu de treburile lui, căutând informații despre bunicul lui în arhiva de la Universitatea Columbia. După-amiaza merseră împreună cu Kelly și Jonathan în vizită la mătușa Sarah, la un cămin de bătrâni din Queens.

După o seară petrecută la cumpărături, urmată de o cină la Russian Tea Room, se întoarseră la hotel. Julia se mișca deasupra lui, în camera scăldată în lumina lumânărilor. Își lăsă mâinile pe pieptul lui, mângâindu-l.

Gabriel o prinse de șolduri, îndemnând-o să accelereze ritmul.

— Spune-mi numele, îi șopti.

Julia icni în timp ce el se opintea în ea.

— Gabriel.

— Nimic n-ar putea să mă mai ațâțe cum o face vocea ta când îmi rostești numele.

— Gabriel, repetă ea. E frumos.

O trase spre el, lăsându-și buzele să alunece pe sânii ei.

— Mă inspiri.

— Ești foarte pățimaș.

— Sigur că sunt. Doar sunt cu preafrumoasa mea soție, în mijlocul unei partide minunate.

— Am senzația că numai noi am mai rămas pe lume.

— Bun, mormăi el, urmărind-o cum se mișca deasupra lui.

— Mă faci să mă simt frumoasă.

În loc de răspuns, el se aplecă și-i linse sânul, până când Julia începu să geamă.

— Te iubesc.

Expresia lui deveni din ce în ce mai hotărâtă în timp ce-o îndemna să se miște mai repede.

— Și eu te iubesc.

— Aș fi mândră să am un copil cu tine, spuse ea poticnit, cu o clipă înainte de a-și înălța bărbia și a închide ochii.

Trupul ei se cutremură, străbătut de valuri de plăcere.

El continuă să se împingă în ea, privind-o cum ajungea la orgasm. Apoi accelerează ritmul, opintindu-se încă o dată tare și ajungând și el la extaz.

*

— Mă bucur c-ai venit și tu la New York.

Gabriel o ținea pe Julia de mână în timp ce așteptau să se îmbarce în avionul de întoarcere spre Boston.

— Îmi pare rău că n-am apucat să mergem și la un spectacol, dar măcar am vizitat câteva din obiectivele turistice.

— Gabriel, ai înfruntat aglomerația ca să mă însoțești la cumpărăturile de Crăciun. N-am chiar niciun motiv să mă plâng.

Îl sărută pe buze.

— O să ne taxeze în plus c-am depășit greutatea la bagaje.

— Să îndrăznească, numai. E Crăciunul, la naiba!

Ea pufni în râs.

— Așa e. Cumva, nu mi te imaginez rezistând până la sfârșit la un spectacol pe Broadway.

El pufni ofensat.

— Aș sta la Shakespeare.

— Music-hall-ul?

— Foarte amuzant. Aș rezista la o reprezentație după *Les Misirables*.

O privi în ochi.

— Interpretarea ta asupra romanului mi-a schimbat viața.

Julia își lăasă privirea în jos, studiindu-și cizmele cu toc Manolo Blahnik pe care Gabriel insistase să i le cumpere de la Barneys.

— Cred că multe lucruri au conspirat să-ți schimbe viața. Nu-mi pot asuma niciun merit pentru ce ți s-a întâmplat la Assisi.

— Nu.

Îi ridică mâna, mângâindu-i articulațiile cu degetul mare și jucându-se cu verigheta ei.

— Dar n-aș fi ajuns la Assisi dacă nu m-ai fi ajutat tu mai întâi. Și n-aș fi avut parte de bucuria de a-mi descoperi bunicul dacă tu n-ai fi acceptat să faci un copil cu mine. Mi-ai dăruit atât de mult!

— Tammy spune că experiența de a deveni tată are un efect special asupra unui bărbat de treabă. Aș vrea să văd ce efect o să aibă asupra ta.

Gabriel clipi de două ori, mișcat.

— Mulțumesc, Julianne.

El îi luă cu asalt buzele zâmbitoare, sărutând-o până când cineva își dresе glasul în spatele lor.

Stânjeniți, înaintară la coadă, ținându-se de mână.

*

Soții Emerson tocmai trecuseră de controalele de securitate când Juliei îi sună mobilul.

— Jules – auzi vocea răgușită a lui Tom.

— Tată. S-a întâmplat ceva?

Pauza de la celălalt capăt al firului o făcu să se oprească.

Gabriel stătea lângă ea, cu o expresie întrebătoare.

Tom își drese glasul.

— Sunt la Spitalul de Pediatrie din Philadelphia.

— Oh, nu. Diane și copilul sunt bine?

— Diane s-a trezit în miez de noapte cu o senzație aiurea, așa că am venit la spital.

Tom făcu o pauză.

— Deocamdată, au conectat-o la tot soiul de monitoare, dar ea și copilul sunt bine. Însă, – o altă pauză – de scurt timp a intrat în travaliu.

— Naște prematur, murmură Julia.

— Da, răspunse Tom încordat. Nu vor ști în ce stare e copilul decât după naștere. Doctorii spun că multe lucruri nu se pot vedea la ecograf. S-ar putea să trebuiască să-i facă imediat o intervenție la inimă.

— Va avea nevoie de operație?

— Operația de corectare e programată cam la trei zile după naștere. Bănuiesc că s-ar putea să trebuiască operat mai devreme, în funcție de ce descoperă.

Julia se uită la Gabriel.

— Suntem la JFK în New York, ne pregătim să luăm avionul spre Boston. Vrei să vin acasă?

— Da. Dacă poți. Probabil c-o să fie încă în travaliu până ajungi tu, dar m-ar ajuta să fii aici. O să fie trei zile foarte lungi și nu știu dacă... — începu să tușească.

— Vin. Bine? îmi schimb biletul și vin direct la spital. Te sun când ajung ca să-mi spui unde te găsesc.

— Bine.

În vocea lui se citea ușurarea.

— Jules?

— Da, tată?

— Mulțam. Ne vedem curând.

— Pa, tată. Pup-o pe Diane.

Julia închise și-și ridică privirea spre soțul ei. Expresia lui era sumbră.

— Cred c-ar fi trebuit să te întreb înainte să-i promit că mă duc la Philadelphia.

Își mușcă obrazul.

— E o urgență. Trebuie să mergem.

— Să *mergem*?

— Copilul va fi cumnatul meu. Și nu te las să te duci de una singură.

O trase lângă el, conducând-o prin aglomerație.

Capitolul 63

— Jules?

Tom îi puse mâna pe umăr, încercând s-o trezească. Stătea pe un scaun în sala de așteptare a secției de Obstetrică și Neonatologie Patologică. Gabriel stătea prin preajmă, cu o cafea execrabilă în mână.

(Din fericire, se abținuse să se plângă direcției spitalului în legătură cu starea lamentabilă în care erau automatele de cafea.)

Julia deschise ochii, mijindu-i ca să n-o orbească lumina din tavan.

Tatăl ei se lăsă pe vine în fața ei.

— S-a născut copilul.

— E bine?

— A trebuit să intervină imediat, dar acum își revine și Diane e cu el.

Tom scoase telefonul din buzunar și i-l întinse.

— E un puști arătos.

Julia parcurse mai multe poze cu Diane obosită, dar radioasă, ținând în brațe un băiețel ciocolatiu, cu părul negru și creț.

— E superb, tată. Mă bucur foarte tare pentru voi.

Îi dădu telefonul înapoi.

Tom se uită un moment la ultimă poză, mângâind căpșorul copilului cu degetul.

— Thomas Lamar Mitchell. Are trei kilograme și 500 de grame. Născut azi, 11 decembrie.

— N-am știut că-l botezați după tine.

— Un băiat ar trebui să poarte numele tatălui lui, făcu Tom răgușit. Oricum, Diane vrea să-i spună Tommy. Deocamdată.

— Atunci Tommy îi spunem.

Julia se uită cu coada ochiului la soțul ei, care stătea încruntat, cu nasul în paharul de cafea.

— Ar trebui să vă întoarceți la hotel. Vă sun dacă apare vreo schimbare. N-o să puteți să-l vedeți astăzi. Îl monitorizează și speră să-l poată opera pe cord în câteva zile.

— Bine, tată.

Julia îl îmbrățișa.

— Felicitări!

Capitolul 64

— Așadar, cum se simte cel mic?

Rachel se aplecă peste masa din sufrageria fostei ei case părintești.

Erau în seara dinaintea Ajunului. Julia tocmai se alăturase din nou familiei extinse a lui Gabriel la masă, după ce vorbise

cu tatăl ei la telefon.

— E bine. Cred că e procedura standard ca noul-născut să rămână în spital până la o lună după operație. O să-l poată lua acasă în ianuarie.

— Probabil că e o situație dificilă pentru tatăl tău și Diane.

— Da, dar o să stea cu el. Tata avea de gând să-și ia concediu fără plată de la Susquehanna, dar i-au dat concediu cu plată, pentru îngrijirea unui membru al familiei.

Julia zâmbi.

— Aștia da angajatori sufletești.

— Și ce-o să aibă de plată la spital? o întrebă Rachel, coborând glasul.

— Un înger păzitor se va îngriji de cheltuielile neacoperite de asigurare.

Julia se uită cu coada ochiului la soțul ei, apoi își întoarse privirea spre prietena ei.

— Unii îngeri păzitori sunt al naibii de drăguți.

— Ce tot șușotiți voi acolo?

Gabriel se aplecă să tragă cu urechea.

Julia zâmbi larg.

— Vorbeam despre fratele meu. De-abia aștept să-i iau prima șapcă de fan Red Sox.

Gabriel se strâmbă.

— Taică-tău o s-o pună pe foc. El ține cu Phillies.

— N-o să pună pe foc un cadou de la mine. Eu sunt sora mai mare.

— Surorile sunt foarte importante, spuse Rachel solemn. Să-ți amintești chestia asta când o să alegi un cadou de Crăciun pentru mine.

— O să încerc.

Gabriel împinse scaunul și se ridică de la masă. Ridică

paharul cu apă.

Toți se opriră din ce făceau, inclusiv Quinn, care rămase încremenit în scaunul lui special, uitându-se fix la unchiul lui.

— Avem multe motive de recunoștință.

Gabriel se uită în ochii lui Julianne și-i susținu privirea. Apoi se uită agale, pe rând, în ochii fratelui și surorii lui și în ochii soților acestora și, într-un final, în ochii tatălui lui, care stătea în capul mesei.

— Mama avea obiceiul să ne oblige pe toți să spunem pentru ce ne simțim recunoscători, la cine din astea. Am zis să intru direct în miezul problemei și să declar că sunt recunoscător pentru preafrumoasa mea soție, pentru noul meu post și pentru cumnatul meu, nou-născut, Tommy.

Adulții ridicară paharele cu vin, bând în sănătatea lui Tommy.

— Știu că toată lumea a auzit toastul pe care i l-am dedicat mamei la nunta lui Rachel cu Aaron, continuă Gabriel cu voce îngroșată. Dar aș vrea să repet o parte din el.

În timp ce toată lumea de la masă încuviința, Julia văzu că lui îi tremura un pic mâna. Îl luă pe tăcute de mână, bucurându-se când el i-o strânse ușurel.

— Seara asta n-ar fi completă dacă n-am recunoaște lipsa mamei noastre, Grace. Grace era o persoană frumoasă și atentă cu ceilalți, o soție iubitoare și o mamă devotată. Bunătatea și compasiunea ei erau nemăsurate. Era generoasă, blândă și nespus de iertătoare. M-a primit cu brațele deschise în familia ei. Mi-a fost mamă pe vremea când n-aveam mamă, chiar și când eram o pacoste. M-a învățat ce înseamnă să iubești pe cineva necondiționat, altruist, și, fără ea și tata, probabil c-aș fi mort acum.

Gabriel făcu o pauză și se uită la Richard și Julia.

— Recent, am avut prilejul să aflu mai multe despre părinții mei biologici, inclusiv faptul că am sânge evreiesc din partea tatei. Când am ales să citesc un pasaj din Biblia ebraică la nunta lui Rachel cu Aaron, nu știam despre originile mele. Acum acel pasaj din Scriptură e și mai plin de semnificații și pot spune, cum am spus și-atunci, că exprimă dragostea lui Grace pentru familia ei.

Îi dădu drumul la mână Juliei și scoase o foaie împăturită din buzunar, începând să citească de pe ea:

— *Cine va afla o femeie vrednică?*

*Fiindcă una ca aceasta e mai prețioasă decât nestematele.
Inima bărbatului ei are încredere într'însa;
una ca aceasta nu va avea lipsă de bune dobândiri,
căci ea lucrează toată viața spre binele bărbatului ei.*

Îi căută privirea Juliei și, pentru o clipă, văzându-i expresia uimită și iubirea care-i lumina chipul, lumea se opri în loc.

— *Adunând lână și în, ea cu mâinile ei le face de folos.*

Ea e ca o corabie neguțătorind de departe:

așa își agonisește traiul.

Și se scoală de-noapte

și le dă casnicilor de mâncare

și slujnicilor de lucru...

Din deprindere știe că bine este a lucra

și lampa ei nu se stinge toată noaptea...

Mâinile i le deschide nevoiașului

și hrană îi întinde săracului.

*Când bărbatul ei întârzie undeva, departe,
el nu duce grijă de cele de acasă,
căci toți ai ei sunt îmbrăcați.
Soțului ei îi face haine cu țesătură deasă,
iar ea e îmbrăcată în vison și porfiră.
Bărbatul ei devine om de cinste în cetate
când stă în adunare cu bătrânii ținutului...
Ea se îmbracă în putere și cinste
și-n zilele ei de pe urmă se veselește...
Iar gura și-o deschide cu înțelepciune și după rânduială.
În bunătate și-a crescut copiii și i-a îmbogățit,
iar soțul ei o laudă:
„Multe fete au dobândit bogăție,
multe au înfăptuit putere,
dar tu le-ai întrecut și le-ai covârșit pe toate...”³⁹*

— Să bem cu toții în amintirea mamei noastre, Grace.

După ce băură cu toții până la fund, aproape toată lumea avea lacrimi în ochi.

Capitolul 65

Decembrie 2011

În apropiere de Essex Junction, Vermont

Cu două seri înainte de Crăciun, Paul robotea prin grajd, cufundat în gânduri.

(Trebuie spus, în treacăt, că era cufundat și în alte chestii.

³⁹ Proverbele lui Solomon, 31:10-29, Vechiul Testament, Biblia în traducerea lui Bartolomeu Anania, Editura Renașterea, 2001. (N.t.)

Chestii *organice*.)

— Salutare.

Sora lui, Heather, intrase aproape pe neauzite în grajd și acum se uita țintă la el, cu brațele încrucișate la piept.

— Salutare și ție.

Își văzu mai departe de treabă, adresându-i-se peste umăr.

— Ce faci?

— Chris a trebuit să meargă să vadă unul dintre caii familiei Anderson. Ei zic că are colică. O să fie plecat aproape toată noaptea, așa că l-am rugat să mă lase aici. Tu ce faci?

— Sunt bine.

— Nu prea pari.

Se uită țintă la el până când Paul îi întâlnește privirea.

— Sunt cu gândul la interviurile pe care o să le am, atâta tot. Urmează să mă văd cu reprezentanți de la șase colegii la conferința Asociației de Limbi Moderne în ianuarie. Simt deja presiunea.

— Bine.

Heather îl privește sceptică.

— Am un interviu cu cei de la St. Mike's. Dacă mă angajează, aș putea să vin să-l ajut pe tata la sfârșit de săptămână.

— Asta-i o veste minunată. O să-ți pun o vorbă bună la Sfântul Mihail în persoană, să-l rog să te ajute să obții slujba.

Heather își lăasă capul într-o parte, ciulind urechea la melodia care se auzea în fundal. Era o versiune cover la *în The Sun*, pe care Paul o asculta în buclă.

— Dacă ești entuziasmat de perspectivele tale profesionale, de ce naiba ascuți chestia asta? Mie îmi vine deja să-mi tai venele și de-abia am ajuns aici.

El se uită urât la ea și o porni în direcția opusă.

Heather se luă după el.

— M-am întâlnit cu Ali deunăzi la Hannaford's.

— Mm-hm.

— De ce n-o inviți în oraș?

— Mai ieșim din când în când.

— Vreau să zic la o întâlnire, nu ca amici.

— Ne-am despărțit. Acum câțiva ani, adăugă apăsător.

— Chris vrea să meargă la snowboarding în Stowe de Anul Nou. O să închirieze o cabană ca să nu trebuiască să plecăm și să ne întoarcem imediat. Invit-o și pe Ali și veniți și voi.

— Nu-i o idee bună.

Heather întinse mâna și-l prinse de braț, oprindu-l din mers.

— Ba da, e. O să fie ca pe vremuri. *Invit-o.*

— Nu putem s-o lăsăm pe mama singură aici.

— Doar de-asta ai angajat ajutoare, *Virgiliu.*

Heather îi zâmbi cu toată gura.

— Nu sunt Virgiliu, sunt Dante, mormăi el.

— Poftim?

— Nimic.

Îi întoarse spatele.

— Uite ce e, voinicule, trebuie să te mai descarci și tu. Ții lucrurile în tine și te macină.

Îi zâmbi șmecherește și încercă să-l gădile.

— *Te macină, te macină, te macină.*

Paul îi împinse mâinile la o parte.

— Dacă zic da, o să mă lași în pace?

— Absolut.

— Bine. Acum cară-te!

— *Bine*. Eu pun de cafea. Și, când te întorci în casă, aștept să văd c-o suni.

Heather ieși din grajd și Paul rămase nemișcat o clipă, întrebându-se ce acceptase să facă.

Capitolul 66

27 decembrie 2011

Selinsgrove, Pennsylvania

Richard, copiii lui și soții acestora erau adunați în jurul mesei din sufragerie, savurându-și desertul și cafelele. Rachel îi punea pe toți la curent cu tratamentul ei de fertilitate.

— Da, fac un tratament cu hormoni. Dar mă simt mai bine decât mă simțeam când luam anticoncepționale. Îmi afectau starea emoțională.

Aaron ridică din sprâncene pe la spatele ei și toată lumea pufni în râs văzându-i expresia uimită. Toată lumea în afară de Rachel și Julianne.

Gabriel se uită la soția lui, observând că avea o privire circumspectă. Începu să fixeze atât de atent masa, încât nu l-ar fi mirat dacă lemnul s-ar fi înnegrit și-ar fi luat foc sub privirea ei.

Brusc, Julia se ridică de la masă și țâșni pe ușă, răsturnând scaunul în urma ei. Gabriel ridică scaunul și se scuză, urcând scările două câte două ca s-o prindă din urmă.

Când ajunse în dormitorul lor, Julia scotocea prin sertarul de la noptieră. Trase sertarul afară și răsturnă tot din el pe pat, înșirând toate lucrurile unul lângă altul.

— La naiba! înjură ea.

— Ce s-a întâmplat?

Încercă s-o prindă când trecu pe lângă el, dar ea-i scăpă printre degete.

Intră după ea în baie, urmărind-o cum golea trusa de machiaj pe dulăpior. Ea arunca articolele deoparte într-o frenezie, cu buzele întredeschise și un aer agitat.

— Julianne, ce s-a întâmplat?

— Nu le găsec.

— Ce nu găsești?

Când ea nu-i răspunse, o apucă de braț.

— Julianne, *ce nu găsești?*

— Anticoncepționalele.

Pentru o clipă, panica ei i se transmise și lui, dar pentru o clipă doar.

— Sunt sigur că simt pe-aici pe undeva. Când le-ai văzut ultima dată?

Ea clipi, ferindu-și involuntar privirea.

— La Cambridge, șopti.

Acum fu rândul lui să facă ochii mari.

— Nu la New York? Nu aici?

— Eram la ciclu chiar înainte să pleci spre New York, mai știi? Ar fi trebuit să încep altă cutie în miercurea aia.

— Și ai început-o?

Ea clătină din cap.

— Eram în drum spre tine. Eram așa grăbită să ajung la aeroport că le-am uitat. Și apoi cât am fost la New York...

— Iubito – întinse mâna spre ea, dar Julia se feri, ascunzându-și fața în mâini.

— Nu-mi vine să cred c-am uitat să le iau aproape o lună și abia acum mi-am dat seama. Simt așa imbecilă...

— Nu ești imbecilă.

O trase de mână și veni lângă ea, cuprinzând-o în brațe.

— Te grăbeai să ajungi la mine la New York. Și-apoi am primit telefonul acela de la tatăl tău la aeroport. Aveai o mulțime de lucruri pe cap.

— Cred că avem noroc că încă nu se văd efectele operației tale. O umbră îi străbătu chipul lui Gabriel, dar dispăru imediat, ca un nor stingher într-o zi de vară.

*

— Așadar, am nevoie doar de o cutie de pastile de rezervă până mă întorc la Boston, îi explică Julia situația farmacistului a doua zi.

Farmacistul încuviință.

— N-ar trebui să fie probleme. O să sun la farmacia dumneavoastră din Boston. Va dura doar câteva minute. Luați loc.

— Mulțumesc.

Julia se întoarce lângă Gabriel în sala de așteptare a farmaciei micuțe din Selinsgrove.

— Totul e în regulă?

El o privi îngrijorat.

— Da.

Julia răsuflă ușurată.

— N-ar trebui să dureze prea mult.

Gabriel își scoase telefonul și începu să butoneze la el.

— Ce faci? întrebă Julia, studiindu-l curioasă.

— Cât vorbeai tu cu farmacistul, eu îmi verificam mesajele. M-au sunat de la cabinetul urologului.

— Oare ar trebui să-i suni tu?

— Dacă nu te superi.

— Nu mă supăr.

Julia încruntă din sprâncene.

— De ce te sună în vacanța de Crăciun?

— Nu știu. Așteptam să mă sune acum câteva săptămâni, să-mi dea rezultatele la ultimele analize. Probabil că n-a apărut nicio modificare.

Părea abătut.

— Doctorul a zis c-ar putea să dureze până la un an. Nu-ți face griji.

Julia îl luă de mână.

El îi sărută dosul palmei, apoi se ridică și ieși în fața farmaciei.

Când se întoarse, Julia primise deja medicamentele, le plătise și luase prima pastilă.

Gabriel se proțăpi acolo, uitându-se fix la punga cu medicamentele.

Ea se uită la el cu ochii mari, în care se citeau emoții contradictorii.

— Ce s-a întâmplat?

— Hai să mergem acasă.

Dădu să-i pună mâna pe spate, conducând-o spre ușă.

— Totul e în regulă?

— Vorbim în mașină.

Julia îl urmă ascultătoare până la Jeep, care era parcat în față. Era vehiculul pe care-l păstra el la Selinsgrove pentru drumurile de strictă necesitate.

— Mă sperii, îi șopti.

— Nu e cazul să te panichezi.

Îi deschise portiera din dreapta, așteptând-o să se instaleze înainte de a închide ușa la loc.

Odată ce se urcă pe scaunul din stânga, nu se obosi să mai bage cheia în contact. Puse pur și simplu telefonul pe bord și se întoarse spre ea.

Julia văzu din expresia lui că făcea eforturi să vorbească.

— Ți-au dat o veste proastă?

— Nu cred.

— Atunci ce e?

Gabriel îi luă mâna într-a lui, urmând cu degetul mare delușoarele și văile pe care le descriau articulațiile degetelor. Se opri în dreptul verighetelor ei.

— Uită-te la mine.

Ea îi întâlnește privirea și inima începu să-i bată năvalnic.

— Nu vreau să intri în panică, bine?

— Gabriel, am început deja. Spune-mi odată ce e.

El strânse din buze.

— M-au sunat de la cabinet ca să-mi dea rezultatele ultimelor analize. Ar fi trebuit să mă sune acum două săptămâni, dar a apărut o... anomalie.

— O anomalie?

— Testele au ieșit pozitive.

Îi vorbea rar, foarte rar, uitându-se atent în ochii ei.

Apoi așteptă ca ea să proceseze spuselor lui.

Ea clipi. Repetat.

— Așadar, ești...?

— Da.

— Dar e imposibil. N-au trecut încă cele trei luni.

— Știu. Au repetat analiza și au obținut același rezultat. Pare-se că doctorul ar vrea să includă cazul meu la mărturie.

Zâmbetul lui mândru pieri când văzu expresia Juliei.

— Chiar dacă sunt fertil, nu contează. Tu ieși anticoncepționale din septembrie. Organismului tău i-ar lua mai mult de o lună să-și reia funcțiile normale, nu? '

— Nu știu. Se recomandă să apelezi la mijloace suplimentare de contracepție dacă uiți să ieși câteva pastile. Și eu am uitat să iau o cutie întregă.

Julia își duse mâna tremurândă la gură.

Gabriel îi înconjură umărul cu brațul, trăgând-o spre el.

— Mă întorc la farmacie și cumpăr un test de sarcină. Așa o să știm sigur.

Julia făcu ochii mari.

— Acum?

— Ai prefera să mai așteptăm?

— Nu se poate întâmpla una ca asta.

Ea își lăsă fața în mâini.

Gabriel se încordă.

— Ar fi chiar atât de groaznic? mormăi, frecându-și bărbia. Când ea nu-i răspunse, îi puse mâna pe umăr.

— Mă întorc imediat.

Julia se rezemă de spătar și închise ochii, rugând toate zeitățile numite și nenumite să-i vină în ajutor.

Capitolul 67

28 decembrie 2011

Washington, D.C.

Natalie Lundy se uită la telefonul mobil și înjură. Sunase într-o veselie, îi lăsase mesaj după mesaj, dar acum numărul la care suna întruna de câteva săptămâni nu mai era alocat. Simon își schimbase numărul. Și nu-i răspunsesese la niciunul din mailuri.

Se uită lung la cutia de carton aflată pe podea, care parcă îi dădea cu tifla. Rămăsese șomeră.

A doua zi după ce Simon își anunțase logodna, fusese chemată în biroul directorului de campanie al senatorului Talbot. Măcar Robert avusese bunul-simț să pară rușinat de

ce urma să facă.

— Trebuie să te concediem, spuse, evitându-i privirea.

— De ce?

— Avem prea mulți angajați. Senatorul vrea să facem niște reduceri și trebuie să începem cu personalul. Îmi pare rău.

Natalie ridică din sprânceană.

— Asta n-are cumva ceva de-a face cu relația mea cu Simon?

— Sigur că nu, minți Robert fără să clipească. E vorba de afaceri, nu e ceva personal.

— Nu-mi veni cu vrăjeli din *Nașul*. Am văzut și eu filmul.

El își aținti privirea undeva în spatele ei și încuviință.

— Alex o să te conducă de-aici. Dacă vrei, pot să dau un telefon la Harrisburg, să văd dacă îți pot găsi un post la unul dintre senatorii din stat.

— Du-te în mă-ta!

Natalie se ridică.

— Poți să le spui senatorului și lui fiu-său să facă același lucru. Vor să scape de mine, bine. Dar nu se termină aici. Sunt sigură că Andrew Sampson de la *Post* ar fi interesat să audă ce am de spus despre cum operează familia Talbot.

Robert ridică mâna.

— Acum, nu te lăsa purtată de val. După cum am zis, pot să-ți găsesc un post la Harrisburg.

— Nu vreau să merg la Harrisburg, *în puii mei*, Robert! Aș vrea să știu de ce mi-o trageți. Mi-am făcut treaba și-am făcut-o bine. Știi asta.

Robert se uită involuntar la Alex.

— Lasă-ne singuri o clipă.

Alex ieși, închizând ușa după el.

— Uite ce e, Natalie. Nu face amenințări pe care nu ești pregătită să le pui în practică.

— Dar sunt pregătită să le pun în practică.

— N-ar fi prudent s-o faci.

— Mai lasă-mă cu prudența.

Robert se foi în scaun.

— Desigur, vei primi un salariu compensatoriu generos. Îți vom trimite hârtiile pe adresa ta de-acasă.

— Șpagă să-mi țin gura?

— Salariu compensatoriu pentru c-a trebuit să te concediem pe fondul tăierilor bugetare.

— Tot pe-acolo.

Ea își luă poșeta și se îndreptă spre ușă.

— Spune-i lui Simon că are douăzeci și patru de ore la dispoziție să mă sune. Dacă nu mă contactează, o să-i pară rău.

Și, zicând asta, deschise ușa și ieși ca vijelia în hol.

Trecuseră mai bine de două săptămâni și Simon tot n-o sunase. Materialele compromițătoare pe care le trimisese la redacția *Washington Post* ajunseseră la destinație. Promise confirmarea de la Fed Ex. Dar nu fusese contactată nici de Andrew Sampson, nici de altcineva. Poate că el se hotărâse să nu publice articolul. Poate că era un subiect prea sordid.

A doua zi după ce fusese la biroul Fed Ex, își găsisese apartamentul vraște. Nu trebuia să fii vreun geniu ca să-ți dai seama că hoțul fusese cineva din echipa de campanie a senatorului. Îi luaseră laptopul, aparatul foto digital, dosarele și stick-urile de memorie. Nu mai avea nimic cu care să-l șantajeze pe Simon sau pe oricine altcineva.

Promise șpaga menită să-i închidă gura – douăzeci și cinci de mii de dolari. Era destul, își zise, s-o ajute să înceapă o

viață nouă în California. Nu i-ar strica să se mute și s-o ia de la capăt, pe banii senatorului Talbot. Putea complota cum să se răzbune din Sacramento.

N-avea nicio dovadă care să-i susțină acuzațiile, așa că era puțin probabil ca vreun ziarist cu o reputație solidă s-o ia în serios. Dar putea să aștepte strategic și să-și vândă povestea unui ziar de scandal, făcându-le o surpriză în octombrie. Era strategia perfectă.

Zâmbi în sinea ei și începu să strângă tot ce avea.

Capitolul 68

28 decembrie 2011

Selinsgrove, Pennsylvania

Julia și Gabriel stăteau în baia alăturată camerei lor, în casa lui Richard, studiind două teste de sarcină așezate pe măsuta de toaletă. Ambele indicau același rezultat.

— Julianne? o întrebă el șoptit, pe un ton sfâșietor.

Ea nu se uita la el; se uita fix la teste. Rămăsese țintuită locului, ca o căprioară care speră că nu va fi observată de animalul de pradă.

— E vina mea.

Întinse mâna spre ea, dar se răzgândi.

Julia întoarse capul, ca și cum își reamintise brusc de prezența lui.

— În ce sens e vina ta?

El ezită, căutându-și cuvintele.

— Nu te-am protejat. Știam cât de tare te temeai de o sarcină. Ar fi trebuit să-mi pun prezervativ. Ar fi trebuit să te întreb dacă ți-ai luat pastilele.

Coborî glasul.

— Te-am trădat.

Julia închise ochii și trase aer în piept.

— Gabriel, nu m-ai trădat. Eu sunt imbecila care a uitat să-și ia pastilele.

O lacrimă i se ivi în colțul ochiului, alunecându-i pe obraz.

El o prinse cu degetul.

— Ajunge cu asta. Nu ești imbecilă. Te grăbeai să ajungi la mine. Ca de obicei, aveai grija altcuiva.

Chipul ei frumos se umplu de lacrimi și umerii îi fură scuturați de suspine.

— E prea târziu.

El se apropie de ea și ea își înfipse degetele în cămașa lui, agățându-se de el ca și cum se îneca.

Capitolul 69

În noaptea aceea, soții Emerson nu reușiră să adoarmă. Julia era chinuită de teamă și de un sentiment de vinovăție – teamă legată de ce-avea să se aleagă de aspirațiile ei academice și vinovăție pentru că le punea mai presus de alte lucruri. Gabriel avea sentimente contradictorii. Pe de o parte, era în culmea fericirii că urma să aibă un copil. Dar îngrijorarea și tulburarea vădită a lui Julianne îl împiedicau să exprime ce simțea cu adevărat. Și el era copleșit de remușcări pentru că n-o protejase.

Desigur, niciunul dintre ei nu se așteptase ca operația de reversie a vasectomiei să dea roade atât de curând, asta în cazul că nu se dovedea un eșec.

În timp ce toți cei din casă își petreceau ziua bucurându-se

relaxați de tovarășia celorlalți, Julia nu se ridică din pat. Se simțea epuizată. Cu siguranță nu se simțea în stare să dea ochii cu Rachel și Aaron, chiar dacă ea și Gabriel conveniseră că vor aștepta să treacă primele trei luni înainte de a anunța lumea că vor avea un copil.

Gabriel își petrecu ziua încercând să se poarte ca și cum nu primise ceea ce era, poate, cea mai fericită veste din viața lui. Decise să-i lase lui Julianne răgazul de care părea să aibă nevoie spre a procesa ceea ce, pentru ea, era o dezamăgire cruntă.

Spre seară, ea stătea pe o parte, făcută colac, în patul mare. Toată lumea din casă dormea buștean. Toată lumea cu excepția soțului ei.

Gabriel era lipit de ea, cu brațul înconjurându-i lejer mijlocul. Ea dormise aproape toată ziua, așa că evident acum nu-i mai era somn. Chiar dacă el era în pragul epuizării, grijile pe care și le făcea în privința Juliei nu-l lăsau să adoarmă.

Cea mai profundă teamă a ei se îndeplinise. Rămăsese gravidă și era abia la jumătatea celui de-al doilea an dintr-un program doctoral de șapte ani.

Ea scânci la gândul ăsta.

Instinctiv, Gabriel o trase spre el, răsfirându-și palma pe pânțelele ei.

Timp de câteva clipe, își îngădui luxul de a se întreba cum ar fi fost viața lui dacă Maia ar fi apucat să se nască. De-abia dacă o băgase în seamă pe Paulina cât era însărcinată. Se îndoia că atitudinea lui s-ar fi schimbat odată cu nașterea copilului.

Simți că i se întoarce stomacul pe dos. Se imagină ocărând-o și somând-o să facă fetița să tacă atunci când Maia

s-ar fi pus pe plâns, deranjându-l de la scris. Paulina ar fi trebuit să poarte de una singură povara creșterii copilului Gabriel nu și-ar fi găsit timp să dea de mâncare copilului sau s-o legene să adoarmă sau, Doamne ferește, să-i schimbe scutecul pe vremea aia era un ticălos egocentric și narcoman. Paulina ar fi dat dovadă de neglijență dacă i-ar fi lăsat-o pe Maia în grijă.

El s-ar fi mutat în altă parte, lăsându-o pe Paulina să se descurce singură cu Maia. Oh, probabil că i-ar fi dat bani. Dar dependența lui l-ar fi secătuit de resurse și, în cele din urmă, l-ar fi omorât. Și-atunci Paulina și Maia ar fi rămas singure.

Chiar dacă ar fi intrat la dezintoxicare și și-ar fi revenit miraculos, tot nu-și închipuia c-ar fi devenit un tată implicat activ în creșterea copilului. Nu. Dom' profesor cel de odinioară ar fi fost prea ocupat cu scrisul, încercând să evolueze pe plan profesional. I-ar fi trimis felicitări de ziua ei și bani sau, mai probabil, ar fi delegat secretarei sau poate uneia dintre femeile din viața lui sarcina de a-i trimite lucrurile astea în locul lui.

Pe scurt, s-ar fi purtat ca tatăl lui, certându-se cu Paulina la telefon pentru că nu se implica până când, într-un final, s-ar fi plictisit de certuri și ar fi întrerupt orice contact. Avea o imagine foarte limpede legată de cum ar fi fost viața lui.

Își găsi echilibrul strângând-o mai tare pe Julianne în brațe. Nu mai era dom' profesor cel de odinioară; era alt om acum. Își promise, cu toată ființa lui, că avea să fie cel mai bun, cel mai activ și mai atent soț și tată care ar fi putut fi.

Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să-și aline soția. Apoi trebuia să ia măsuri să se asigure că ea nu-și va rata țelurile pentru care muncise încă de când era în liceu.

Deschise gura, dând să-i șoptească ceva, dar Julia se

desprinse din brațele lui, aruncând păturile la o parte și luându-o spre dulap. O auzi aprinzând lumina și scotocind prin haine.

Gabriel veni după ea. Când ajunse la șifonier, ea scosese o pereche de blugi și un pulover vechi de cașmir, care fusese al lui, și acum căuta și șosete.

— Ce faci?

— Nu mă ia somnul.

Se aplecă să-și tragă în picioare o pereche de șosete de-ale lui cu model ecosez, fără să se uite la el.

— Unde te duci?

— Mă gândeam să dau o tură cu mașina. Să-mi limpezesc gândurile.

— Vin cu tine.

El se întinse să-și ia o cămașă de pe umeraș.

Julia închise ochii.

— Gabriel, am nevoie de un răgaz de reflecție.

El luă o pereche de blugi și un pulover de pe imul dintre rafturi.

— Mai ții minte ce ți-am spus la New York?

— Mi-ai zis o mulțime de lucruri la New York.

— Am zis că-i o idee proastă să stăm departe unul de altul. Mi-ai dat dreptate. Suntem parteneri, ai uitat?

Ea lovi parchetul cu piciorul.

— N-am uitat.

— Nu mă ține la distanță, îi spuse el, aproape rugător.

— Habar n-am ce să-ți spun. Pentru mine, ăsta e cel mai groaznic coșmar și acum s-a îndeplinit.

Gabriel se legănă pe călcâie, aproape ca și cum îl plesnise.

— Coșmar? șopti. *Coșmar?*

Julia nu se simți în stare să-l privească.

— De-asta am nevoie de un răgaz. Nu știu cum să exprim

ce simt fără să te rănesc. O să pierd toate lucrurile pentru care am muncit din cauza asta. Nu-ți poți imagina cât de dureros este.

Lui îi zvâcni un mușchi la maxilar.

— Eu sunt cel care era în cumpănă dacă să avem un copil, spuse, cu voce joasă. Vestea asta mi-a trezit și mie vechile angoase.

Ea ridică privirea, cu ochii scăpărători.

— Doar mă cunoști, Gabriel. Știi că n-aș face nimic ca să-ți rănesc asta.

Se priviră un răstimp, apoi ea își lăsă ochii în pământ.

— Lasă-mă să te însoțesc. Nu e nevoie să stăm de vorbă. Vreau doar să-ți fiu alături, zise el, mai blând.

Julia realizează că el făcea mari eforturi să fie atent la dorințele ei, chiar dacă reacția lui instinctivă ar fi fost să preia controlul.

— Bine, zise, cu inima îndoită.

Coborâra și se înfofoliră, punându-și fularele. Gabriel își luă bereta din debaraua din hol și Julia găsi o căciulă veche, tricotată, care fusese a lui Rachel.

— Ce-ai zice să facem o plimbare pe jos? o întrebă Gabriel, jucându-se cu cheile pe care le lăsase pe masa din hol.

— Pe jos? E ger.

— Nu e nevoie să mergem mult. Aerul curat o să te ajute să dormi.

— Bine.

Julia o luă după el prin sufragerie, până în bucătărie, de unde Gabriel luă o lanternă.

Apoi ieși după el pe ușa din spate, care dădea în curtea interioară, acoperită de zăpadă.

El nu-i întinse mâna, dar se ținu pe lângă ea, ca și cum se temea că Julia ar putea să alunece și să cadă.

Intrară tăcuți în pădure, scoțând rotocoale de abur când respirau. Când ajunseră în livadă, Julia se rezemă de stânca veche, înconjurând-o strâns cu brațele.

— Ne tot întoarcem aici.

Gabriel se opri în fața ei, întorcând raza lanternei într-o parte.

— Da. Locul ăsta îmi amintește de lucrurile importante. Îmi amintește de tine.

Julia se întoarse, stingherită de îngrijorarea pe care o citea pe chipul lui.

— Am multe amintiri fericite din locul ăsta.

În vocea lui se strecurase o undă de melancolie.

— Noaptea în care ne-am cunoscut, noaptea în care ne-am făcut planuri să începem o relație, logodna noastră...

Zâmbi.

— Noaptea din vară, când am făcut dragoste chiar acolo.

Ea se uită spre locul indicat de el, locul unde dormiseră îmbrățișați. O năpădiră imagini și emoții. Aproape că-i simțea brațele în jurul ei, atingerea pielii lui.

— Acum câteva luni, mă temeam de perspectiva de a avea un copil. Tu m-ai convins să am speranță, să mă uit înainte, nu în urmă. Speranța ta și-a găsit răsplata în vestea că arborele meu genealogic nu e complet putred.

— Dumnezeu mă pedepsește, exclamă ea.

Fruntea lui se încreți.

— Ce tot spui?

— Dumnezeu mă pedepsește. Voiam să devin absolventă de Harvard, să ajung profesor universitar. Și acum...

— Dumnezeu nu lucrează așa, o întrerupse Gabriel.

— De unde știi?

El își scoase una dintre mănușile de piele și-i atinse pielea gâtului, chiar sub ureche.

— Pentru că așa mi-a zis o tânără, foarte înțeleaptă pentru vârsta ei.

— Și tu ai crezut-o?

Julia își ridică privirea spre el, cu ochii plini de lacrimi.

— Nu m-a mințit niciodată, șopti el. Și, când îți vorbește un înger cu ochi căprui, e mai bine să ascuți.

Julia râse a pagubă.

— Cred că îngerul tău cu ochi căprui a dat-o în bară.

Pe chipul lui apăru o expresie îndurerată, pe care și-o înăbuși imediat. Dar Julia o surprinse.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te rănesc.

Întinse mâna spre el și Gabriel se apropie de ea, cuprinzându-i gâtul și cu cealaltă mână.

— Nu știu ce-aș putea să-ți spun fără să par un măgar misogin și lipsit de empatie.

— Oh, serios, domnule profesor?

El strânse din buze, cu o expresie precaută.

— Serios.

— Pune-mă la încercare.

Gabriel îi mângâie obrajii cu cele două degete mari.

— Știi că nu e ceea ce-ți doreai. Știi că nu se putea un moment mai prost. Dar nu mă pot abține.

Degetele lui se opriră.

— Eu sunt fericit.

— Eu sunt îngrozită. O să fiu mamă 24 de ore din 24, șapte zile pe săptămână. N-o să mai am când să învăț pentru examenele generale, nici când să citesc pentru teză. Nu cât timp va trebui să am grijă de copil. Exact de asta mă temeam.

Închise ochii strâns și-i scăpară două lacrimi de sub pleoape, picurându-i pe obraji.

Gabriel îi șterse lacrimile.

— Vorbești ca și cum ar urma să crești singură copilul, Julianne. Dar n-o să fie așa. O să mă asigur că responsabilitatea creștem copilului nu va cădea doar pe umerii tăi. O să vorbesc cu Rebecca și-o s-o rog să se mute la noi. Cred c-aș putea să-mi iau concediu de creștere a copilului sau să-mi iau un an sabatic. O să...

— Concediu de creștere a copilului? Vorbești serios?

Ea făcu ochii mari.

— Al naibii de serios.

Târșâi din picioare prin zăpadă.

— Ar fi un coșmar pentru copil să fie lăsat cu mine, sunt sigur. Dar voi face tot ce pot să mă asigur că-ți vei termina doctoratul. Dacă asta înseamnă să-mi iau concediu de creștere a copilului, asta o să fac.

— N-ai mai avut grijă de un copil până acum.

Gabriel îi aruncă o privire afectată.

— Am studiat la Princeton, Oxford și Harvard. Cu siguranță pot învăța să am grijă de un copil.

— Să ai grijă de un copil nu e totuna cu a triumfa la facultățile din Ivy League.

— O să studiez. O să cumpăr toate cărțile importante legate de nou-născuți și o să le studiez înainte de nașterea copilului.

— Colegii tăi o să facă mișto de tine.

— N-au decât.

În ochi îi apăru o expresie înverșunată.

Julia zâmbi involuntar.

— O să fii îngropat în scutece murdare și prosopole de

șters saliva, va trebui să rezisti cu câteva ore de somn pe noapte și să încerci să liniștești un mic tiran irascibil, cu colici, citindu-i iar și iar *Noapte bună, lună!*⁴⁰. În engleză. Pentru că nu cred că Dante a apucat s-o traducă în italiană.

— Ca să citez o expresie de cartier: *Bagă!*

Ea o apucă de mână.

— Cei din catedră te vor ostraciza. O să spună că nu ești suficient de dedicat cercetării. Opiniile lor s-ar putea să-ți afecteze șansele de a obține burse sau un nou an sabatic.

— Sunt profesor plin, cu un contract permanent. Îi bag undeva.

Pentru o clipă, Julia fu gata să pufnească într-un râs nestăvilit.

Dar n-o făcu.

— Vorbesc serios, Julianne. Îi bag undeva. Ce pot să-mi facă? în afara cazului că se întâmplă vreo catastrofă, s-au pricopsit cu mine. Cum aleg eu să-mi organizez viața de familie nu e treaba lor.

— De ce ești așa hotărât să faci asta?

Se uită în ochii lui.

— Pentru că te iubesc. Pentru că deja iubesc copilul pe care-l porți, chiar dacă acum e probabil mai mic ca o boabă de strugure.

Îi mângâie obrajii cu degetele.

— Nu ești singură. Ai un soț care te iubește și care se bucură că veți avea un copil. Nu va trebui să treci singură prin asta.

Coborî glasul, vorbindu-i în șoaptă acum.

— Sunt aici. Nu mă împinge la o parte.

⁴⁰ *Goodnight Moon*, o carte foarte populari pentru copii scrisă de Margaret Wise Brown. (N.t)

Ea închise ochii, agățându-se de antebrațele lui.

— Mi-e teamă.

— Și mie. Dar, mă jur pe ce-am mai sfânt, Julianne, totul va fi bine. O să mă asigur că va fi bine.

— Și dacă ceva nu merge bine?

Își rezemă fruntea de a ei.

— Sper să nu fie cazul. Dar n-ar trebui să pășim pe drumul ăsta gândindu-ne la toate grozăviile care se pot întâmpla. Tu ești cea care m-a învățat să sper. Nu deznădăjdui.

— Cum s-a putut întâmpla una ca asta?

El scotoci prin buzunar după o batistă și-i șterse blând lacrimile.

— Dacă nu știi cum s-a întâmplat asta, atunci clar nu-mi fac treaba bine.

Încercă să-și rețină rânjetul și eșuă. Lamentabil.

Deschizând ochii, Julia se trezi uitându-se în ochii lui, întunecați de mândrie masculină.

— Superman, bombăni ea. Ar fi trebuit să știu că ai puteri magice în vine.

— Oh, da, doamnă Emerson. Chiar am puteri magice în vintre. Sunt dispus să vă ofer o demonstrație de magie oricând doriți. Trebuie doar să-mi spuneți.

Julia își dădu ochii peste cap.

— Foarte nostim, Superman.

El o sărută, plin de tandrețe. Era sărutul cuiva care tocmai primise ce-și dorea cel mai mult de la persoana iubită. Un dar dorit nespus, primit când se aștepta mai puțin.

— M-am... m-am rugat pentru asta, spuse el șovăind.

— Și eu. Nu doar o dată. Ar fi trebuit să știu că Sfântul Francisc n-avea să se lase până ce nu-l convingea pe

Dumnezeu să ne dăruiască un copil.

— Oh, nu știu ce să zic.

El îi bătu șaua nasului cu un deget.

— O specialistă în opera lui Dante m-a convins că Sfântul Francisc tinde să-și transmită ideile prin ceea ce nu spune. Poate că nu i-a spus nimic. Poate c-a stat pur și simplu fără să scoată o vorbă.

— Oh, a zis ceva, se plânse Julia. Țasta e modul lui de a-mi dovedi că teoria mea a fost greșită și că, de fapt, chiar s-a luptat cu demonul pe sufletul lui Guido.

— Mă îndoiesc sincer. După cum s-ar îndoii și domnul profesor Wodehouse. De fapt, cred că Sfântul Francisc probabil că se laudă cu tine în cercul celor fericiți.

— Nu prea i-am dat motive să se laude în ultimele câteva zile. M-am purtat egoist, ca un copil răsfățat.

— Nu ești niciuna, nici alta, o contrazise Gabriel sever. Ai fost luată prin surprindere, ca și mine, dar tu ai mai multe de pierdut. După cum am zis și înainte, promit că o să preiau o parte mai mare din sarcini, ca să echilibrăm balanța.

O strânse în brațe.

— Nu mă așteptam să mi se răspundă la rugăciuni. Tot nu mă pot obișnui cu ideea că Dumnezeu S-ar obosi măcar să asculte, cu atât mai puțin să-mi îndeplinească rugile.

— Poate că ăsta e preaplinul de har, care ne e dăruit pe neașteptate.

— *Fun dayn moyl in gots oyern.*

Julia ridică din sprâncene.

— E în idiș?

— Exact. Înseamnă „De pe buzele tale, la urechile Domnului”. Ea simți ceva cald în vintre.

— Vom putea să învățăm copilul să vorbească idiș. Și

italiană. Și să-i povestim despre străbunicul lui celebru, domnul profesor Spiegel.

— Și celebra lui mamă, doamna profesoară Julianne Emerson. O să-ți termini doctoratul, Julianne, și o să ajungi profesor universitar. Îți jur.

Ea își ascunse fața în paltonul lui de lână.

Capitolul 70

1 ianuarie 2012

Stowe, Vermont

Paul se trezi așezat lângă șemineu într-o cabană, când se crăpa de ziuă. Heather și Chris se retrăseseră deja în camera lor, după ce întâmpinaseră deja noul an, lăsându-i pe Paul și Allison să-și bea berea într-o tăcere amicală.

Stăteau amândoi pe jos. Allison se uita lung la Paul, cu o expresie imposibil de descifrat pe chipul ei frumos.

— Îți amintești când am făcut dragoste pentru prima dată?

El se ridică brusc în capul oaselor, gata să împroaște cu bere în jur.

Tuși.

— Poftim? De ce mă întrebi asta?

Ea își feri privirea, vădit stingherită.

— Mă întrebam doar dacă te gândești vreodată la asta. Iartă-mă. N-ar fi trebuit să aduc vorba de asta.

El începu să cojească eticheta de pe sticla de Samuel Adams, așteptând să-i revină suflul.

— Tu te gândești des la asta? La prima dată când am făcut dragoste?

Paul ținea la Ali și nu voia s-o stânjenească. Nu voia ca ea

să se simtă rușinată de trecutul lor comun. El cu siguranță nu se rușina.

— Hm, tu nu?

— Tu te-ai despărțit de mine, mai știi?

Ridică din nou sticla de bere.

— Unde vrei să ajungi cu asta?

— Mă întrebam doar dacă te-ai gândit vreodată la mine la modul ăla.

— Sigur că da. Dar ce încerci să faci – să mă torturezi? A trebuit să nu mă mai gândesc la tine la modul ăla, altfel...

Fu rândul lui să pară stingherit.

— Îmi pare rău.

Ea își cuprinse picioarele cu brațele, lăsându-și obrazul pe genunchi. Îi întâlni privirea în lumina focului și părea atât de pierdută. De abătută.

Paul se mișcă, întorcându-și privirea spre foc.

— Și la ce te gândești? o întrebă într-un final.

— La cum miroși. La cum sună vocea ta când îmi șoptești ceva la ureche. La cum te uitai la mine când...

Ea schiță un zâmbet firav.

— Nu te mai uiți la mine așa. Și înțeleg de ce. A fost vina mea și trebuie să mă resemnez cu asta.

— Poate că toate se întâmplă după un plan.

Paul rămase cu privirea ațintită asupra flăcărilor.

— Poate. Îmi doresc doar să-mi pot retrage cuvintele. Îmi doresc să nu fi fost așa proastă.

— Faza cu relația la distanță era dificilă și pentru mine. Ne certam întruna.

— Ne certam de la prostii.

— Da, așa e.

— Îmi pare rău.

Acum își întoarse privirea spre ea.

— Nu mai spune asta, bine? Ai făcut ce credeai că e mai bine. Eu am depășit momentul. Și cu asta, basta.

— Dar de-asta îmi pare cel mai rău, șopti ea.

— Ce anume?

— De faptul c-ai depășit momentul.

Privirile lor se întâlneau, și Paul ar fi putut să jure că Ali avea lacrimi în ochi.

Ea și le șterse repede.

— Nu mă înțelege greșit, am amintiri frumoase, fericite. Dar, după ce noi doi ne-am despărțit și-am început să ies cu altcineva, m-am trezit că mă gândeam din nou la toate astea.

— Ai ieșit cu un anume Dave, nu?

— Mda. Eram colegi, dar nu mai suntem. S-a mutat în Montpellier.

— N-ai ieșit prea mult cu el.

Ea își lăsă iar obrazul pe genunchi.

— Era drăguț, în felul lui, dar nu ca tine.

— Te-a rănit? o întrebă Paul precaut.

— Nu. Dar, când făceam sex, nu se uita la mine. Întotdeauna ținea ochii închiși. Aveam senzația că nici măcar nu e acolo, de fapt, știi? Aveam senzația c-ar fi putut fi oricine în locul meu. Orice fată pe care ar fi luat-o acasă cu el, mai curând decât iubita lui.

— Ali, eu...

Ea îl întrerupse.

— Îl comparăm fără să vreau cu tine. De-asta am pomenit de prima dată când am făcut-o. Cum ai insistat tu să ne cunoaștem foarte bine înainte de a face sex. Cum ai rezervat o cameră la hotelul de lângă mine pentru prima dată când am făcut-o.

Expresia ei deveni melancolică.

— Întotdeauna m-ai făcut să mă simt specială, încă dinainte de a-mi spune că mă iubești.

— Chiar ești specială.

Ea îl privi țintă.

— Crezi c-am putea să ne reluăm relația de unde am rămas?

— Nu.

Ea se crispă.

Paul o luă de mână.

— Țin în continuare la tine. Dar nu sunt gata să mă arunc într-o relație acum. Chiar dacă aș fi, nu putem s-o reluăm pur și simplu de unde am rămas. Amândoi ne-am schimbat.

— Tu nu pari prea schimbat.

— Sunt. Crede-mă.

Allison îl strânse de mână.

— Niciodată n-am avut mai mare încredere în cineva. Eram geloasă pe Julia. Pe felul cum îi spuneai numele. Pentru că așa îmi spuneai mie numele cândva. Dar eu m-am despărțit de tine și tu te-ai îndrăgostit de altcineva. Mi-aș fi ținut gura dac-ar fi mers lucrurile între voi. Dar n-au mers.

Paul mai luă o dușcă de bere și clătină din cap.

*

Pe 2 ianuarie, Paul trebuia să plece la conferința anuală a Asociației de Limbi Moderne, care se ținea la Seattle. Toate interviurile lui în vederea unei eventuale angajări urma să aibă loc acolo.

Allison îl conduse la aeroportul din Burlington. Înainte să coboare din mașină, ea îi întinse o punguță cu un cadou.

— Sunt niște prăjiturile cu fulgi de ciocolată făcute de mine. Și s-ar putea să fie și o carte pe-acolo.

Paul îi mulțumi cu un zâmbet.

— Ce carte?

— *Rațiune și simțire.*

El o privi intrigat.

— De ce îmi faci cadou cartea asta?

— M-am gândit c-o să-i găsești semnificația.

— Mulțam, zise Paul. Cred.

— Cu plăcere. O să-ți duc dorul.

— Și eu. Treci înapoi.

O îmbrățișă afectuos.

Ca reacție, ea se trase un pic înapoi înainte de a-l săruta blând, dar hotărât pe buze. Fu surprinsă, dar în culmea fericirii, când el n-o respinse, ci mai curând o strânse și mai tare.

— Mă întorc curând, îngăimă el, când se desprinseră în sfârșit din îmbrățișare.

Ea îi răspunse printr-un zâmbet optimist, făcându-i cu mâna până când el dispăru în terminal.

Capitolul 71

10 ianuarie 2012

New York

Christa Peterson intră nonșalantă în catedra de Italiană de la Columbia. Petrecuse o vacanță de iarnă foarte plăcută la părinții ei, în Toronto, ba chiar întâlnise pe cineva cu care avusese o scurtă idilă. Acum de-abia aștepta să-și reia studiile și să-și continue călătoria la capătul căreia avea să devină specialistă în opera lui Dante.

Curioasă, își goli tăvița de corespondență, așezându-se pe

un scaun ca să-și verifice mesajele. Multe dintre scrisori erau materiale promoționale, cu excepția unui anunț tehnoredactat. Christa îl parcurse rapid.

Anunțul menționa numele celor trei specialiști de marcă în opera lui Dante care urmau să viziteze catedra în următoarele două săptămâni, în calitate de candidați pentru postul vacant de profesor. Christa citi numele de două ori înainte de a se rezema relaxată de scaun.

Zâmbi. Dar nu din cauza numelor de pe listă.

Nu, zâmbi pentru că un anumit nume nu era trecut pe listă. Se părea că planul ei de a se răzbuna pe domnul profesor Giuseppe Pacciani începea deja să dea roade.

Cu acest gând minunat în minte, strecură anunțul în buzunar, aruncă pliantele promoționale la coș și tocmai se pregătea să iasă din catedră când o opri doamna profesoară Barini.

— Domnișoară Peterson, trebuie să discut ceva cu dumneata.

— Sigur.

Christa o urmă cu un aer docil pe profesoară în biroul ei.

Doamna profesoară Barini lăasă ușa întredeschisă și se așeză la birou.

— Aș vrea să vă mulțumesc pentru că mi-ați urmat sfatul în legătură cu domnul profesor Pacciani. Am observat că n-a intrat pe lista scurtă.

Christa nici nu încercă să ascundă că jubilează.

Lucia îi ignoră remarca și luă un dosar de pe birou, răsfoindu-l rapid. Apoi se uită la Christa pe deasupra ramelor de la ochelari.

— Te confrunți cu o problemă.

— O problemă? Ce fel de problemă?

— Ar trebui să alegi trei profesori care să facă parte din comisia ta la examenul oral, dar corpul profesoral m-a anunțat că niciunul dintre ei nu e dispus să facă asta.

— Poftim?

Christa fileu ochii mari.

— Nu s-a mai întâmplat niciodată așa ceva. Ca șefa de catedră, nu pot obliga un profesor să facă parte din comisia ta. Și, chiar dacă aș putea, n-aș face-o. Refuzul lor de a participa la examen indică faptul că nu cred că vei fi la înălțimea așteptărilor.

Christei nu-i veni a crede ce auzea. Era de neconceput că toți profesorii din catedra ei refuzau să aibă de-a face cu ea. Nimeni nu-i dăduse vreodată cel mai mic semn c-ar antipatiza-o în așa măsură.

(Cel puțin, nu în față.)

— Ce înseamnă asta?

Lucia oftă.

— Din păcate, înseamnă că îți vom acorda doar diploma de masterat în mai și va trebui să aplici în altă parte spre a-ți continua studiile.

— Nu puteți face asta!

Lucia închise dosarul Christei cu un singur gest.

— Există criterii privind aprecierea unei activități ca satisfăcătoare la nivel de masterat, cu deschidere spre doctorat. Conform corpului profesoral, dumneata nu îndeplinești acele criterii.

— Dar, dar, e scandalos! se bâlbâi Christa. Mi-am depus toate lucrările. Am primit note bunele. N-am primit observații critice de la nimeni. Nu puteți să mă eliminați pur și simplu din program dintr-o toană.

— Noi n-avem toane la Columbia, domnișoară Peterson.

Avem standarde. Deși e adevărat că ai luat note de trecere la seminar, tot trebuie să dai și examenul oral. După cum am precizat, nimeni nu e dispus să facă parte din comisia de examinare. Asta înseamnă că nu vei putea să termini programul.

Christa se uită de jur-împrejur, disperată, încercând să găsească o cale de ieșire din această situație spinoasă.

— Dați-mi voie să stau de vorbă cu ei. O să merg să discut personal cu profesorii și o să încerc să-i conving.

Lucia clătină din cap.

— Nu pot să-ți dau voie să faci asta. În momentul ăsta, au adăugat o scrisoare la dosarul tău. Dacă te duci la ei după asta, o s-o ia ca pe un act de hărțuire.

Christa se strâmbă, înțelegând care era implicația.

— E ridicol. N-am de gând să-i hărțuiesc.

Lucia o privi îndelung.

— Oricum ar fi, nu pot să te las să discuți cu ei.

Christa simți că-i scăpa printre degete controlul pe care-și închipuise că-l recâștigase.

(Nu-i trecu prin minte că așa trebuie să se fi simțit și Julianne, și domnul profesor Emerson când fuseseră chemați în fața comitetului disciplinar din Toronto.)

— E prea târziu să mă înscriu într-un alt program. Chestia asta îmi va distruge cariera.

Începu să-i tremure bărbia.

— Nu neapărat. Multe programe primesc înscrieri până în martie. Secretara mea te poate ajuta să le identifici. Poate c-ar trebui să te gândești la posibilitatea de a te întoarce în Canada.

— Dar eu vreau să rămân aici. Domnul profesor Martin a spus că...

— Domnul profesor Martin nu e șeful de catedră aici. Eu sunt.

Lucia îi arată din cap ușa.

— Îmi dau seama că e o dezamăgire pentru dumneata, dar poate că vei avea mai mult succes la o altă universitate.

— Trebuie să pot face ceva să rezolv problema. Vă rog.

Christa se aplecă în scaun, milogindu-se de ea.

— Poți face recurs la doamna decan, dacă dorești, dar regulamentul universității nu-i permite să le impună profesorilor să facă parte dintr-o anumită comisie. Mă tem că nu te poate ajuta nici ea.

Din nou Lucia îi arată spre ușă.

— Secretara mea te va ajuta să cauți programe. Îți urez mult noroc!

Christa se uită la ea, în stare de șoc. Dar, în timp ce ieșea din birou, își aminti ceva ce-i spusese Pacciani la Oxford:

Ai grijă, Cristina. Nu e bine să-ți faci un dușman din doamna profesoară Pieton...

Are admiratori în catedrele de specialitate peste tot în lume. Șefa ta de catedră de la Columbia i-a fost studentă.

O înfurie la culme că, până la urmă, Pacciani avusese dreptate. Dar, de îndată ce avu această revelație, îi veni în minte și o posibilă soluție. Va trebui pur și simplu să-și continue educația în afara sistemului patronat de doamna profesoară Pieton. Și asta însemna că va trebui să facă cercetări în legătură cu fiecare profesor din fiecare catedră care oferea programe doctorale în studiul operei lui Dante.

O așteptau zile întregi de muncă, doar pentru a găsi o cale de a se înscrie într-un program doctoral.

(în treacăt trebuie spus că domnișoara Peterson culesese ce semănase.)

Capitolul 72

Nu e atât de ușor să treci peste teamă și anxietate, mai ales când ești o persoană care s-a confruntat ani întregi cu ambele. Când soții Emerson se întoarseră la Cambridge, fiecare își făcu imediat programare la terapeutul său.

Dr. Walters îi sugeră Juliei diferite strategii de a face față anxietății legate de sarcină, dar accentuă faptul că Julia trebuia să ceară ajutorul, dar să-l și primească și să nu încerce să facă totul de una singură.

Dr. Townsend discută aprofundat cu Gabriel îngrijorările acestuia legate de sănătatea și siguranța soției și pruncului lui nenăscut. Dar fu încântat de progresele pe care le făcuse Gabriel din vară.

Soții Emerson merseră de asemenea la doamna doctor Rubio, care le confirmă că Julia era însărcinată, apreciind că urma să nască în jur de 6 septembrie. Julia fu programată la mai multe investigații, inclusiv la o serie de ecografii pentru a monitoriza evoluția fătului și orice probleme legate de fibroamele uterine. Fu îndemnată, totodată, să-și schimbe alimentația și să ia suplimente nutritive, pentru sănătatea ei și a fătului.

Fu sfătuită, de asemenea, să evite sexul oral cu soțul ei.

— Poftim?

Vocea domnului profesor reverberă în cabinetul micuț.

— Fără sex oral asupra mamei în timpul sarcinii, repetă doamna doctor Rubio pe un ton imperios.

— Asta-i culmea.

Doctorița îl privi cu răceală.

— Și de când sunteți specialist în obstetrică, domnule

Emerson?

— „Domnul profesor Emerson” și am studiat la Harvard. Dumneavoastră unde ați studiat, la un colegiu care condamnă sexul oral?

— Dragule!

Julia îi puse o mână pe braț, încercând să-l tempereze.

— Doamna doctor Rubio încearcă să ne ajute, și pe noi, și copilul. Vrem să fie sănătos.

— Cunnilingusul e sănătos, pufni el. Pot s-o dovedesc.

Doamna doctor Rubio înjură pe ocolite în spaniolă.

— Dacă intră aer în vagin, ar putea provoca o embolie, care ar putea dăuna fătului. Îmi sfătuiesc toți pacienții să evite genul ăsta de sex oral. Nu mi s-a pus pata în mod special pe dumneavoastră, *domnule profesor* Emerson. Acum, ne vedem la următorul control. Nu uitați – fără cofeină, fără produse din lapte nepasteurizat, fără Brie sau Camembert, fără alcool, fără crustacee, fără sushi, fără unt de arahide și, cu siguranță, fără sex oral.

Se uită chiorâș la Gabriel.

— Ați putea la fel de bine să spuneți „fără plăceri”. Ce naiba ne-a mai rămas? se plânse el, îmbufnat.

Julia chicoti stingherită.

— Sunt sigură că găsim noi ceva. Mulțumesc, doamna doctor.

Și, odată ieșiți de-acolo, Gabriel o conduse pe Julia la cea mai apropiată librărie Barnes and Noble, de unde cumpără nu mai puțin de trei cărți despre sarcină. În toate scria că se poate face cunnilingus în timpul sarcinii, cu condiția să nu între aer în vagin.

Și-apoi soții Emerson se întoarseră acasă, ocazie cu care domnul profesor se puse să-și demonstreze punctul de vedere.

— Nu sunt sigură c-ar trebui să vii cu mine la următorul control la medic, reflectă Julia în timp ce se îmbrăca într-o dimineață.

Era 21 ianuarie, data în care aniversau un an de la nuntă. Rebecca – foarte încântată de perspectiva de a deveni și dădacă, pe lângă îndatoririle ei de menajeră – își închinase casa din Norwood și se mutase într-una din camerele de oaspeți. Pe Julia o liniștea prezența ei, mai ales că ea și Gabriel nu mai aveau mame care să-i ajute cu sfaturi în timpul sarcinii.

— Vin la toate controalele tale. Nu mi-e frică de Rubio, comentă Gabriel iritat, în timp ce se încheia la cămașă. Și nici nu știe ea totul.

Julia nu se obosi să-l contrazică.

Era în a doua lună de sarcină și deja simțea efectele. Îi crescuseră sânii și-o dureau foarte tare. Era epuizată în cea mai mare parte a timpului și devenise sensibilă la anumite mirosuri. Trebuise să-l roage pe Gabriel să nu se mai dea cu Aramis pentru că nu suporta mirosul. Și aruncase toate produsele cu aromă de vanilie, înlocuindu-le cu o gamă cu aromă de greșfrut pentru că era unul dintre puținele mirosuri pe care le mai suporta.

În schimb, spre încântarea lui Gabriel, secreția sporită de hormoni o făcea să aibă chef de sex de câteva ori pe zi. El era foarte dornic să-i facă pe plac.

(Căci, în privința asta, ca și în altele, era un cavaler desăvârșit.)

— Te simți bine?

Gabriel se uită la fața ei, observând că se cam înverzise. Ea continuă să-și încheie nasturii de la blugi.

— Uite, Gabriel, încă-mi mai vin.

El se întinse și-o sărută pe frunte.

— Minunat, draga mea. Dar probabil c-ar trebui să începem să-ți cumpărăm haine de gravidă.

— Nu vreau să-mi petrec aniversarea căsătoriei la cumpărături.

— Nu e musai. Dar m-am gândit să ne plimbăm un pic prin Copley Place înainte să mergem la Piaza în weekend.

— OK, spuse ea moale. Sună bine.

Când ajunsese la bucătărie, o luă cu greață. Studie farfuria cu omletă de pe masă în timp ce Gabriel își punea câteva felioare de slănină.

Simți c-o jenează ceva pe gât.

— Ce-ar fi să începi cu o felie de pâine prăjită? Așa făceam eu în fiecare dimineață.

Rebecca luă o felie de pâine și-i făcu semn spre prăjitor.

— Nu mă simt prea bine, îi anunță Julia, închizând ochii.

— Am mai cumpărat niște bere de ghimbir. Așază-te și-ți aduc acum una.

Rebecca lăsă pâinea deoparte și se îndreptă spre frigider.

Până să apuce Julia să răspundă, simți că-i vine să vomite. Își puse mâna la gură și o luă la fugă spre baie.

Gabriel se luă după ea, auzind-o din hol cum vărsa.

— Scumpo.

Se lăsă pe vine lângă ea, întinzând mâna ca să-i dea părul la o parte.

Ea stătea în genunchi, cu capul aplecat peste toaletă.

Vomită în valuri, până ce vărsă tot din stomac.

Gabriel o masa pe spate cu cealaltă mână. Îi aduse un prosop să se șteargă la gură și un pahar cu apă.

— Asta sigur e dragoste, murmură ea, între două guri de

apă.

— Poftim?

El stătea în spatele ei, ținând-o în brațe.

— Mi-ai ridicat părul, domnule profesor. Sigur mă iubești.

El întinse timid mâna spre pântecul ei.

— Parcă îmi amintesc că și tu ai avut grijă de mine odată, când mi-a fost rău. Și asta era înainte să mă iubești.

— Te-am iubit dintotdeauna, Gabriel

— Mulțumesc.

O sărută pe frunte.

— L-am conceput împreună pe micuțul ăsta. N-o să mă sperii cu fluide corporale.

— O să-mi amintesc chestia asta când o să mi se rupă apa.

*

Soții Emerson își petrecură câteva ore plimbându-se agale prin Copley Place, luând-o apoi spre un restaurant italian din nordul orașului să ia cina.

În seara aceea, în apartamentul pe care-l rezervaseră la hotelul Copley Plaza, Julia se dezbrăca, lăsându-și hainele să cadă în neorânduială pe podea. Gabriel o studia, cu privirile ațintite asupra sânilor ei, plini ca fructele date în pârg.

— Frumusețea ta îmi taie de fiecare dată răsuflarea.

Julia simți că-i ia pielea foc sub privirea lui.

— Complimentele tale mă iau de fiecare dată prin surprindere.

— N-ar trebui. Poate că nu ți le fac destul de des.

Făcu o pauză, uitându-se lung la ea.

— Nu mai suntem proaspăt căsătoriți.

— Nu, nu mai suntem.

— La mulți ani la aniversare, doamnă Emerson!

— La mulți ani, domnule Emerson!

El băgă mâna în buzunar și scoase o cutie albastră, cu un aer aparte, legată cu o panglică albă de satin.

Julia începu să se bâlbâie.

— Iartă-mă, Gabriel. Ți-am luat o felicitare, dar am uitat cadoul acasă.

Își duse mâna la frunte.

— Sper că nu-s primele semne de creier de gravidă.

— Creier de gravidă?

— Doamna doctor Rubio spune că femeile gravide suferă frecvent de pierderi de memorie pe termen scurt. Probabil că e din cauza hormonilor.

— N-am nevoie de cadouri, dar îți mulțumesc că te-ai gândit la mine.

— E o Stea a lui David pe un lăntișor de argint. Știu că nu porți bijuterii... în afară de asta – arată spre verigheta lui. Dar m-am gândit că poate...

— Sigur c-aș vrea s-o port. Mulțumesc, Julianne, a fost un gând foarte frumos din partea ta.

— Îmi pare rău că am uitat-o. Mulțumesc pentru cadou.

Se uită afectuos la el când Gabriel îi întinse cutia.

Când o deschise, descoperi înăuntru un pandantiv cu un diamant, prins pe un lăntișor lung de platină. Ea se uită întrebător la el.

— Se asortează cu cerceii lui Grace.

Veni în spatele ei, făcând semn spre lăntișor.

— E superb.

Julia atinse diamantul în timp ce el i-l pune la gât.

— Mulțumesc.

— Mulțumesc că mă suporti, șopti el, sărutând-o între gât și umăr.

— N-aș zice că e chiar un chin. Avem suișuri și

coborâșuri, ca orice cuplu.

El se îndreptă de spate, luându-i mâna într-a lui.

— Hai să facem astfel încât suișurile să întrecă rata coborâșurilor.

*

După un răstimp în care făcură dragoste, se cuibăriră împreună în pat.

Julia atinse lăntișorul care cădea chiar deasupra sânilor ei umflați.

— Ți-e teamă? îl întrebă șoptit.

Lui îi apăru un zâmbet în colțul gurii.

— Sunt îngrozit.

— Atunci de ce zâmbești?

— Pentru că o parte din mine crește în trupul tău. Am prilejul să-mi văd preafrumoasa soție purtându-mi pruncul.

— În câteva luni, o să avem o familie.

— Deja suntem o familie.

Întinse mâna, mângâind-o pe păr.

— Cum te simți?

— Sunt obosită. Era cât pe-aci să adorm la un seminar săptămâna asta. Mi-e greu să rămân trează după-amiaza fără cafeină.

Pe chipul lui se citi preocuparea.

— Trebuie să te odihnești mai mult. Poate c-ar trebui să vii acasă și să tragi un pui de somn înainte de seminarii.

Julia căscă.

— Mi-ar plăcea, dar n-am timp. Trebuie pur și simplu să mă culc; mai devreme. Ceea ce înseamnă că va trebui să facem sex imediat după cină.

— Și-așa începe, murmură el.

— Nu începe tu cu de-astea.

Ea îi dădu un brânci în joacă și el o prinse de mână, trăgând-o și sărutând-o tandru.

— Sper că e fată.

Julia fu surprinsă.

— De ce?

— Vreau să mai am pe cineva pe care să-l răsfaț, ca pe tine. Un îngerăș cu ochi căprui.

— Bine că mi-ai amintit. Până ce aflăm sexul copilului, nu vreau să folosim pronume impersonale. Știu că unii oameni fac lucrul ăsta pentru că nu există pronume personale de gen neutru în engleză.

Dar mie, una, nu-mi place.

— Îmi place când vorbești despre gramatică. E sexy.

O sărută.

— O să-i spunem pur și simplu *ea* sau *copilul*.

Julia își lăsă mâna pe burtă.

— Cum de ești așa sigur că e fată? Eu cred c-o să avem un băiat.

— E o *ea*. Și va trebui să-i găsim un nume care să i se potrivească.

— Cum ar fi? Beatrice?

— Nu, spuse el încet. Beatrice e numai una. Am putea s-o botezăm Grace.

Julia căzu pe gânduri o clipă.

— Nu mă simt pregătită să aleg un nume, deși Grace ar fi o opțiune. Dar eu tot cred c-o să fie băiat. Așa că, deocamdată, va trebui să-i spunem Ralph.

— Ralph? De ce Ralph?

— E o poreclă bună, universabil valabilă. I-aș fi spus Peanut, dar așa i-am spus lui Tommy până să se nască.

Gabriel râse în barbă.

— Ai o minte fascinantă. Acum culcă-te, mămico. Se luminează foarte repede de ziuă mai nou.

O sărută pe frunte și stinse lumina. Apoi își strânse soția în brațe.

*

După câteva ore, fu trezit de o mână care îl mângâia pe piept.

— Iubito? făcu, cu vocea îngroșată de somn.

— Iartă-mă că te-am trezit.

Ea se trase lângă el, strecurându-și coapsa între picioarele lui.

O simți presărându-i sărutări pe pectorali și pe gât.

— N-ai somn?

— Nu.

Îi mângâie mușchii abdominali, coborând și mai jos. Îl sărută și el îi răspunse pătimaș. Starea lui de somnolență și oboseală se risipi când ea începu să-și plimbe mâna în sus și-n jos.

— Ai ceva de care am nevoie.

— Ești sigură?

El o prinse de mână, oprind-o.

Julia șovăi.

— Julianne?

— Iartă-mă că te-am trezit, dar chiar am nevoie să fac sex.

Acum.

— Acum?

— Acum. Te rog.

El își retrase mâna și dădu la o parte cearșafurile.

— Fă ce vrei cu mine.

Imediat, ea îl și încălecă. El se ridică spre ea, cuprinzându-i sânii grei în mâini, în timp ce ea se apleca să-l sărute.

— *Invită-mă înăuntru*, îi murmură el, lipindu-se de ea.

— Ai nevoie de invitație?

Gabriel se uită lung în ochii ei, care se măriseră de emoție.

— Mi-aș putea petrece toată viața în tine și-aș muri fericit.

Tu ești acasă pentru mine.

Julia se opri văzând expresia de neașteptată vulnerabilitate de pe chipul soțului ei. Ridică mâinile, lăsându-le peste ale lui, apăsându-le pe sâni ei.

— O să mă faci să plâng. Și deja simt mai predispusă la emoții ca de obicei.

— Fără lacrimi, te rog.

O strânse mai tare în brațe.

— *Atunci vino*, îi șopti ea, ridicându-și șoldurile spre ale lui.

El o pătrunse încet.

— *Acasă*, șopti el.

Julia nu încercă să-și ascundă lacrimile. Le lăsă să curgă neînfrânate.

— Te iubesc așa tare!

În loc de răspuns, el îi linse și îi supse sâni, tachinând-o și ațâțând-o. În câteva minute, se mișcau la unison, simțind parcă un curent electric între ei.

— E bine? o întrebă Gabriel poticnit, lăsându-și mâinile să cadă pe șoldurile ei.

Julia închise ochii și buzele i se întredeschiseră. Când nu-i răspunse, el o atinse blând pe față.

— Julia?

Ea deschise ușor ochii.

— E bine, gâfâi. Tare bine.

Gabriel îi strânse șoldurile cu mâinile lui mari, ațâțând-o.

— Mai repede, murmură.

Julia îi răspunse ridicându-se și lăsându-se repede peste el, neîncetat, până când căzura amândoi între așternuturi, aproape epuizați.

Capitolul 73

31 ianuarie 2012

Cambridge, Massachusetts

Doamna profesoară Katherine Pieton se afla în sala de conferințe de la Harvard, studiind auditoriul. Își ținuse prezentarea la o jumătate de oră după domnul profesor Jeremy Martin.

Răspunsese cu brio întrebărilor din public și primise un prespazier foarte elegant în dar de la domnul profesor Greg Matthews, în numele Catedrei de Romanistică.

Încă nu apucase să dea ochii cu soții Emerson. De-abia aștepta. O invitaseră să ia cina la ei acasă, spre a se sustrage alegerilor culinare mai degrabă experimentale ale lui Greg.

— Ah, aici erați!

Vocea ei cu un accent britanic impecabil se făcu auzită peste zumzetul conversațiilor.

O luă cu pași iuți pe unul dintre culoare, îndreptându-se glonț spre locul unde era așezată Julia, în timp ce Gabriel, stând în picioare lângă ea, conversa amical cu îndrumătoarea ei, doamna profesoară Marinelli.

— Katherine!

Gabriel o salută curtenitor, sărutând-o pe obraz.

— Gabriel și Julianne. Mă bucur să vă văd pe amândoi.

Se întoarse spre doamna profesoară Marinelli.

— Cecilia, e o încântare să te văd, ca întotdeauna.

— Asemenea!

Cele două femei se îmbrățișară.

— Acum, ai vorbit cu Jeremy?

Katherine își aținti ochii albaștri-cenușii asupra lui Gabriel.

— Nu, răspunse el încordat

— Cred c-a venit momentul să cădeți la pace. Tu nu crezi?

Cecilia se uită de la unul la altul și se retrase, scuzându-se politicos, preferând să se refugieze într-o altă parte a sălii, unde nu risca să izbucnească o ceartă.

— Eu n-am nicio problemă cu Jeremy.

Gabriel părea ofensat.

— El are o problemă cu mine.

Ochii lui Katherine aruncară văpăi.

— Atunci n-o să te superi dacă îl aduc aici.

În ciuda siluetei ei minione, o porni imperios spre Jeremy Martin și-i vorbi pe un ton cam repezit.

Julia rămăsese locului stingherită, întrebându-se ce-avea să se întâmple.

Era evident că domnul profesor Martin nu voia să stea de vorbă cu Gabriel. Julia îl văzu uitându-se spre ei și întorcându-și apoi privirea spre Katherine, clătinând din cap.

Katherine păru să-l dojenească, dar pentru o clipă doar, apoi o luară amândoi spre soții Emerson.

— Acum i-acum, îi șopti Julia lui Gabriel, luându-l de mână.

— Emerson, îl salută Jeremy țepos când ajunsese în dreptul lor.

— Jeremy.

Katherine se uită de la unul la altul și se încruntă.

— Ei bine, haideți, dară! Dați mâna!

Gabriel îi dădu drumul la mână Juliei, dând mâna cu fostul lui amic.

— Nu c-ar conta, Jeremy, dar îmi pare rău.

Julia se uită surprinsă la soțul ei.

Domnul profesor Martin păru și el șocat. Se lăsă de pe un picior pe altul, plimbându-și privirea de la Gabriel la Julia și înapoi.

— Înțeleg că e cazul să vă felicitez. Sunteți căsătoriți cam de un an, cred, așa e?

— Da, interveni Julia. Mulțumim, domnule profesor Martin.

— Poți să-mi spui Jeremy acum.

— Știu că-ți suntem îndatorați. N-o să uităm asta, spuse Gabriel, coborând glasul.

Jeremy făcu un pas înapoi.

— Nu e locul, nici momentul.

— Atunci am putea să discutăm în hol? Haide, Jeremy, am fost prieteni ani de zile. Încerc să-mi cer scuze.

Jeremy se strâmbă.

— Bine. Doamnelor, mă scuzați.

Le salută cu un gest din cap pe Katherine și Julia și ieși după Gabriel în hol.

— A decurs bine.

Julia se întoarse spre Katherine.

— Vom vedea. Dacă se întorc fără să-și fi sărit la beregată, o să-ți dau dreptate.

În ochii lui Katherine apăru o scânteie poznașă.

— Vrei să crăpăm ușa și să-i pândim?

*

În decursul cinei pe care o luară în aceeași seară la ei acasă, Gabriel și Julia erau hotărâți să nu-i dea lui Katherine

vestea despre copil. Deciseseră să nu spună nimănui până ce Julia nu intra în al doilea trimestru de sarcină.

(În schimb, nu făcură niciun efort să ascundă SUV-ul Volvo pe care Gabriel îl cumpărase recent și care era parcat pe alei – un indiciu foarte grăitor.)

În timp ce Gabriel făcea cafeaua în bucătărie, Katherine își aținti ochii ageri asupra Juliei, bătând cu un deget fața de masă de în.

— Ești însărcinată.

— Poftim? se bâlbâi Julia, lăsând paharul cu apă din mână ca să nu-l verse.

— E evident. N-ai băut alcool. Ai refuzat cafeaua. Soțul tău, care se știe deja că e foarte grijuliu, te păzește de parcă ai fi un bibelou, încercând, totodată, să-și ascundă mândria de mascul plin de testosteron. Nu mă puteți păcăli.

— Doamna profesoară Pieton, eu...

— Parcă ne înțelesesem să-mi spui Katherine.

— Katherine, sunt abia la începutul sarcinii. Nu vrem să spunem nimănui, nici măcar rudelor, până nu intru în al doilea trimestru.

— V-ați gândit bine. S-ar putea să fie o idee bună să anunți pe ultima sută de metri lumea din catedră.

Katherine luă o gură de vin, pe gânduri.

— Mi-e teamă să le spun.

Katherine lăsă paharul din mână.

— Ai putea să-mi spui de ce?

Julia își lăsă mâna pe burtă.

— Am mai multe motive. Mă tem c-o să creadă că nu sunt îndeajuns de dedicată și că Cecilia nu va mai vrea să-mi fie îndrumător.

— Ce prostie! Cecilia are trei copii, doi dintre ei s-au

născut pe vremea când era doctorandă la Pisa. Care-i următoarea problemă?

Julia rămase cu gura căscată, fără replică.

— Ăă, nu știam asta.

— O cunosc de ani de zile. E o mamă care are și-o carieră și e hotărâtă să-și facă timp pentru familia ei. De-asta își petrec verile în Italia, ca micuții să apuce să stea cu bunicii. Următoarea problemă?

— Ăă, îmi fac griji c-o să-mi taie bursa și-o să rămân fără finanțare.

— Universitățile s-au schimbat foarte mult față de vremea studenției mele. Acum există considerente juridice care nu le-ar permite s-o facă. Ai dreptul la concediu de maternitate, ca oricine altcineva. De fapt, dacă nu mă înșel, la Harvard există o comisie pentru drepturile femeii, care ar trebui să garanteze că vei fi tratată echitabil. Chiar dacă șeful tău de catedră ar fi un netot, și nu e cazul, ar trebui să respecte aceste regulamente. Următoarea problemă?

— Nu vreau să cer concediu de maternitate. Dar doctorița mea mi-a spus că trebuie să-mi iau concediu cel puțin șase săptămâni după nașterea copilului. Mă tem că șeful de catedră mă va obliga să nu mă înmatriculez în semestrul ăla.

Katherine se încruntă.

— Nu-ți iei concediu de maternitate? Ai înnebunit?

Julia dădu să protesteze, dar Katherine ridică o mână acoperită de riduri.

— Oi fi eu fată bătrână, dar știi că nu vei acorda atenția necesară nici doctoratului, nici copilului, dacă nu-ți iei concediu de maternitate. Ai dreptul la el. Ar trebui să ți-l iei.

— N-o să bombăne lumea din catedră?

— S-ar putea să bombăne câțiva dintre dinozauri, dar,

dacă ai sprijinul îndrumătoarei tale, ce contează? Eu te sfătuiesc să vorbești cu Cecilia și să-i ceri sfatul. Ea va ști cel mai bine cum să te îndrume. Nu lăsa misoginiei să te pună într-o situație imposibilă.

Katherine își bătu bărbia îngândurată.

— Eu niciodată nu m-am codit să lupt împotriva nedreptăților. Să încerce numai să-ți facă ceva. De fapt, mai că mă bate gândul să accept oferta lui Greg Matthews de a intra în catedră doar ca să m-asigur că n-o să-ți fac nimic.

Julia rămase cu gura căscată.

— Chiar ați fi dispusă să faceți asta?

— M-am hotărât să-mi vând casa și să mă mut de la Toronto. Cei de la AU Souls ar vrea să vin la ei la Oxford pe un post stabil, dar adevărul e că sunt doar câțiva profesori pe care îi înghit în colegiul ăla. Asta înseamnă că mesele pe care le iau acolo sunt foarte dezagreabile.

— Ar fi minunat dacă ați veni la Harvard.

— Încep să am aceeași impresie.

Lui Katherine îi scânteiau ochii.

— Aici se întâmplă lucruri interesante. Greg mi-a promis să-mi mute personal cărțile din bibliotecă. Aș vrea să accept oferta doar ca să-l văd cum le împachetează cu mâna lui.

Julia pufni în râs imaginându-și-l pe domnul profesor Matthews, care era o persoană foarte distinsă, mutând cu mâna lui cărțile din vasta bibliotecă personală a lui Katherine.

— Mă bucur că tu și Gabriel veți avea un copil. Indiferent dacă mă mut la Harvard sau nu, sper că mă veți lăsa să fiu bătrâna nașă excentrică, cea care-i cumpără copilului cadouri scandaloase și îi oferă gustări care nu-i fac bine.

— Nici nu vă închipuiți ce plăcere mi-ar face.

Julia îi strânse mâna lui Katherine și, chiar atunci, Gabriel

intră cu cafeaua.

Se uită de la una la alta.

— Ce se întâmplă aici?

Katherine ridică paharul cu vin, toastând.

— Tocmai îi spuneam lui Julianne că sunt onorată să devin nașa copilului vostru.

*

Chiar înainte de culcare, Julia îl întrebă pe Gabriel cum decursese conversația lui cu domnul profesor Martin.

Gabriel își aținti privirea în tavan.

— A mers mai bine decât mă așteptam, dar mă îndoiesc că mă va ierta vreodată.

Julia își lăsă capul pe pieptul lui.

— Îmi pare rău.

— Crede că l-am înjunghiat pe la spate, pe el și întreaga catedră. Deși faptul că m-am însurat cu tine pare să-i fi schimbat părerea proastă despre mine. Poate că, odată ce află că ești gravidă, o să-i treacă și mai mult din supărare.

— Tu ce sentimente ai față de el?

Gabriel ridică din umeri.

— Mi-a fost prieten. Îmi pare rău c-am avut o neînțelegere, dar nu-mi pare rău pentru ce-am făcut. Aș face-o din nou.

Julia oftă.

— Ei bine, ziua n-a fost pe deplin pierdută. A fost o plăcere să observ cum au reacționat colegele mele de la doctorat când ai apărut tu.

El zâmbi involuntar.

— Oh, serios? Și cum au reacționat?

Julia se întoarse pe burtă.

— Ca și cum n-ar mai fi văzut un prof sexy până acum.

Le-ai dat pe spate cu puloverul tău pe gât.

— Ah, da, puloverul pe gât. Puloverele pe gât au efectul ăsta.

— Ele admirau bărbatul care-l purta. Și m-am simțit mândră să fiu cu tine.

Ea prinse marginile cearșafului între degete.

— Dar tot mai circulă zvonuri.

— Oh, așa deci?

Gabriel îi ridică bărbia ca s-o poată privi în ochi.

— Zsuzsa mi-a povestit că unii dintre doctoranzi spun că tu mi-ai fi pus o pilă să intru la doctorat.

— Jigodii, făcu Gabriel furios. Christa e de vină.

— Nu numai ea. Am luat niște decizii și trebuie să suportăm consecințele.

— E o distanță ca de la cer la pământ între ce s-a întâmplat cu adevărat și ce spun ei.

— Așa e. Dar vei fi interesat să afli că acum o bârfesc pe Christa.

Gabriel o privi cu o curiozitate reținută.

— Pe Christa? De ce?

— Sean, unul din doctoranzii dintre catedra noastră, are un prieten la Columbia. El i-a zis că membrii catedrei au obligat-o pe Christa să plece. Niciunul dintre profesori n-a vrut să-i devină îndrumător.

Gabriel făcu ochii mari.

— Serios? Când am fost la New York, Lucia mi-a pomenit că i s-ar fi plâns Katherine de cum s-a comportat Christa la Oxford. Dar mă îndoiesc că exmatricularea ei a avut ceva de-a face cu noi. Lucia a zis și că lucrările ei lăsau de dorit.

— E posibil să nu se fi înțeles cu specialiștii în studii

despre Dante din catedră. Unii au firi foarte volatile.

Julia îi făcu șmecherește cu ochiul soțului ei.

— Habar n-am ce vrei să spui, pufni Gabriel jignit.

— Sean a spus că acum Christa se pregătește să se înscrie la doctorat la Geneva.

— La Geneva n-au propriul lor program doctoral pe italiană. E unul în parteneriat.

— Dacă e să dăm crezare zvonurilor, acolo se duce.

Gabriel clătină din cap.

— Dacă s-ar fi concentrat pur și simplu pe studiu la Toronto și nu i s-ar fi pus pata pe mine, probabil c-ar fi și-acum acolo. Aplicația ei inițială și mostrele de lucrări erau foarte bune. De la intrigile ei i se trag belelele. Și-apoi a făcut greșeala monumentală de a se pune cu Katherine. Asta a neliniștit-o pe Lucia.

— De ce?

— Katherine e una dintre autoritățile în domeniu. Dacă cineva vrea să publice o lucrare pe Dante sau să scrie un proiect care să obțină finanțare, sau încearcă să obțină un post, lumea o consultă. Dacă ea are o părere bună despre tine, o declară. Dacă are o părere proastă, declară și asta. Nimeni nu vrea s-o supere ca nu cumva să aibă nevoie de sprijinul ei într-o zi. Și aici intră și Lucia, și membrii catedrei ei.

Julia încrețește din buze.

— N-am vrut să-i distrug viața Christei. Voiam doar să ne lase în pace.

— Și-a făcut-o cu mâna ei. A avut mai multe ocazii să se întoarcă din drum și n-a făcut-o. Nimeni n-a obligat-o să vină la Oxford și să încerce să te saboteze sau să facă treabă de mântuială la Columbia.

— Probabil că ai dreptate.

Julia își lăasă capul pe pernă.

— Lumea universitară e un loc tare bizar.

— E cam ca viața pe Marte, de fapt. Dar cu mai mult sex.

Julia pufni în răs.

— Mă bucur că doamna profesoară Pieton are o părere bună despre mine. Mă gândesc cu groază ce s-ar fi întâmplat dacă nu era așa.

— Și eu. Dar, în orice caz, o să stau de vorbă cu Greg Matthews și o să mă asigur că înăbușim zvonurile despre noi.

— Nu irosi o favoare pe chestia asta. S-ar putea să am nevoie de ajutorul lui în altă privință.

— Anume?

— Katherine e de părere c-ar trebui să-mi iau concediu de maternitate. Vrea să discut cu Cecilia despre asta.

Gabriel îi mângâie sprâncenele cu degetele.

— Și tu ce vrei?

— Trebuie să discut cu Cecilia. Dar speram să pot aștepta până intru în al doilea trimestru. Majoritatea pier... surprinse privirea lui Gabriel și se poticni – problemelor apar în primul trimestru de sarcină.

— Dacă vrei să-ți iei concediu de maternitate, ar trebui să-ți iei. Dacă nu vrei, nu e musai. Eu o să-mi iau concediu oricum. După concediul de creștere a copilului, îmi sunt datori cu an sabatic. Aș putea rămâne doi ani acasă cu copilul.

— Nu e o regulă care zice că nu poți să-ți iei concediu și an sabatic unul după altul?

— Probabil.

Gabriel începu s-o mângâie pe spate.

— Dar în contractul meu e precizat că trebuie să-mi dea un an sabatic peste doi ani. A fost o condiție inclusă în oferta

pe care mi-au făcut-o.

— N-aș vrea să te văd irosindu-ți anul sabatic, spuse ea încet.

Își lăsă mâna la baza coloanei ei.

— În ce sens timpul petrecut cu copilul ar fi timp irosit?

— N-o să-ți poți termina cartea.

— Sunt sigur c-o să am timp să scriu. Și chiar dacă n-aș avea, ar merita sacrificiul. Vorbește cu Cecilia și vezi ce spune. Dar, orice vei decide, nu-ți face griji. Ți-am promis ceva și am de gând să mă țin de cuvânt.

Julia zâmbi.

— Țasta e singurul motiv pentru care nu mă panichez.

El o privi cu patimă.

— Bine.

Capitolul 74

Aprilie 2012

— Așadar, Julianne, cu ce te pot ajuta?

Cecilia Marinelli își pofti doctoranda în birou, invitând-o să se așeze în fotoliul îmbietor de lângă masa mare de scris.

Cecilia avea puțin peste 1 metru 50 înălțime, părul negru, tuns bob, și ochii albaștri. Era de fel din Pisa și vorbea engleza cu accent.

— Am venit să vă cer un sfat.

Julia începu să-și frângă mâinile.

— Să auzim.

Cecilia o privi încurajator.

— Hm, aștept un copil.

— Felicitări! E o veste bună, nu? exclamă Cecilia, trecând

pe italiană.

Julia îi răspunse tot în italiană:

— Da. E o veste foarte bună. Ăă, dar ar trebui să nasc în septembrie, chiar când începe semestrul.

Cecilia ridică din umeri.

— Atunci ia-ți concediu de maternitate și te întorci la lucru anul viitor.

— Nu vreau să rămân în urmă cu doctoratul, așa că n-o să-mi iau concediu de maternitate.

Doamna profesoară Marinelli clătină din cap.

— Nu e o idee foarte bună. În mod normal, în anul III, ai avea de predat în primul semestru și ar trebui să-ți iei cursul de lingvistică, plus încă un curs. Apoi ar urma să-ți dai examenele generale în iarnă. Dat fiind că naști în septembrie, cred că predatul și cursurile ar trebui amânate până în ianuarie. Atunci ar trebui să te ocupi și de astea și să înveți pentru examene. E prea mult.

Tonul Cec依iei nu era lipsit de bunăvoință.

— Nu mi-am dat seama, spuse Julia cu o voce moale, tremurândă.

— Tu fa cum crezi, dar eu, una, mi-aș lua cu siguranță concediu de maternitate.

— Serios?

Cecilia se rezemă pentru o clipă de spătarul scaunului.

— Va fi prea mult pentru tine dacă înghesui toate lucrurile astea într-un semestru. Colegii tăi vor avea un avantaj asupra ta la examenele generale. Și nu se poate să pici. Așadar, ca să fie totul echitabil, îți iei concediu de maternitate un an. Apoi predai și urmezi cursuri din septembrie anul următor și îți dai examenele în iarnă. Da, o să rămâi în urmă cu un an. Dar ești o studentă bună. Cred că vei recupera când o să te apuci de

scris teza. E mai bine să rămâi în urmă cu un an decât să-ți dai seama la jumătatea semestrului că nu poți face față.

Julia simți o strângere de inimă văzând cum se alege praful de toate planurile ei. Disperată, căută o altă soluție.

— Unele cursuri nu se țin și vara?

Cecilia observă reacția doctorandei ei și reveni la engleză.

— Nu, îmi pare rău.

Julia își îndoi mâinile în poală.

— Faza e că Gabriel voia să-și ia concediu de la BU ca să nu fie nevoie să-mi iau eu.

— Gabriel? Să stea cu copilul?

Cecilia pufni în răs, bolborosind ceva în italiană.

(S-ar zice că era foarte amuzată să și-l imagineze pe dom' profesor având grijă de un copil. De fapt, nu era singura.)

— La asta chiar nu m-așteptam. Dar dovedește că va fi un tată bun, așa-i? Dacă e dispus să te ajute. Dar concediul lui Gabriel nu rezolvă problema cu programul tău. Nu e realist să crezi că poți să te întorci la ore imediat după ce-ai născut. Doamne ferește să apară vreo complicație și să trebuiască să-ți iei câteva zile libere înainte să naști.

Julia se crispă.

— Nu m-am gândit nici la asta.

Cecilia zâmbi înțeleghătoare.

— De-asta avem consilieri, ca să vă ofere sfaturi și să vă îndemne, poate, la puțină prevedere. Sfatul meu e să-ți iei concediu de maternitate. N-o să-ți pierzi locul la doctorat, nici bursa. Dacă vrei, pot să-ți recomand o bibliografie pentru proiect și poți să te-apuci de citit cât timp ești în concediu. Poți, de asemenea, să te pregătești la celelalte limbi străine. Dar hai să n-avem țeluri prea ambițioase. Și mai e ceva, dar promite-mi că nu mai spui altcuiva. Domnul profesor

Matthews mai așteaptă înainte să facă anunțul oficial.

Trecu din nou la italiană, ca și cum limba le asigura un plus de confidențialitate.

— Desigur, îi răspunse Julia în italiană, uitându-se curioasă la îndrumătoarea ei.

— Doamna profesoară Pieton s-a hotărât să vină la Harvard.

— Serios? E o veste minunată!

Julia simți că-i sare inima din piept de bucurie.

— Da, este. Mai trebuie să rămână un an la Oxford, apoi va veni aici din septembrie, când te întorci tu din concediul de maternitate. Nu pot vorbi în numele ei, dar cred c-ar vrea să fie unul dintre referenții tăi. Asta-i o veste grozavă pentru proiectul tău.

Julia zâmbi, în timp ce începeau să i se învârtă roțițele în minte.

— Așadar, zise Cecilia, revenind la engleză. Nu-ți spun că-ți va fi ușor să fii și mamă, și doctorandă. Dar poți s-o faci. Te rog să-i transmiți felicitări lui Gabriel. Mă bucur pentru amândoi.

Julia îi mulțumi îndrumătoarei ei și ieși din birou.

*

Când Julia ajunsese acasă la cină, Gabriel era așezat pe unul dintre scaunele de bar, la insula din bucătărie, citind ziarul.

Lăsă ziarul din mână de îndată ce-o văzu.

— Oh, salutare, frumoaso! Cum ți-a mers azi?

— A fost OK.

Julia își lăsă geanta de umăr pe jos și se așeză lângă el.

— Ce s-a întâmplat?

Gabriel îi puse o mână pe ceafa și-o trase blând spre el, sărutând-o.

— Ți-e rău?

— Am o veste bună și o veste proastă.

El se întrista.

— Care-i vestea proastă?

— Doamna profesoară Marinelli spune că trebuie să-mi iau concediu de maternitate.

— De ce a zis asta?

— Dat fiind că nasc în septembrie, nu crede c-ar trebui să mă înscriu la cursurile din toamnă. La cum arată programul, ar fi prea mult dacă aș încerca să înghesui tot ce se cere pentru anul III în semestrul de iarnă. Așa că ea e de părere c-ar trebui pur și simplu să-mi iau liber un an.

Gabriel își frecă bărbia.

— Uitasem cât de aglomerat e anul III. Tu ce vrei să faci?

— Ce pot să fac? Trebuie să-mi iau concediu de maternitate.

Își lăsă coatele pe masă.

— Julianne, poți să faci orice vrei. Dacă vrei să-ți iei cursuri după ce naști, o să găsim noi o formulă. Va trebui doar să iei credite parțiale la unele cursuri, până recuperezi ce-ai pierdut.

— Cei de la școala doctorală nu văd cu ochi buni studenții care iau credite parțiale.

— Nu, așa e. Dar permit formula asta, în anumite împrejurări. Sunt sigur că ar permite-o în cazul tău.

— Atunci aș jongla cu mai multe chestii în timp ce-ar trebui să învăț și pentru examenele generale.

— Așa e. Dar, doar pentru că Cecilia crede că s-ar putea să-ți fie greu, nu înseamnă că-ți va fi imposibil. Cum am mai zis, găsesc eu o formulă să fie bine. Îți promit.

Julia își ridică privirea spre el, văzându-i expresia sinceră

și afectuoasă.

— Faci tu asta?

— Sigur. Dar n-o să-ți spun ce să faci. Tu decizi și eu vorbesc cu Greg, dacă e nevoie.

— Nu, o să vorbesc eu cu el. Dar... făcu o pauză.

— Ce e?

— Trebuie să-ți dau vestea bună. Cecilia mi-a zis că se mută Katherine la Harvard.

Gabriel rămase cu gura căscată.

— Poftim? Am primit un mail de la ea săptămâna trecută. Nu mi-a pomenit nimic de asta.

— Cică mai stă și anul următor la Oxford și apoi, anul care vine, se mută la Harvard. Țsta e un motiv în plus pentru care Cecilia crede că-i o idee bună să-mi iau concediu de maternitate – Katherine o să ajungă când mă întorc eu.

— Asta-i minunat.

— Este. Dar... Julia clătină din cap. Nu vreau să-mi iau concediu de maternitate, dar mă tem c-o să pic la examen.

— N-o să pici.

— N-o să fiu nici în formă maximă.

— Atunci o să te ajutăm să fii în formă maximă. O s-o ai pe Rebecca să te ajute și pe mine la datorie. Poți să studiezi pentru examene și să faci ce trebuie să faci.

— Vreau să fiu și mamă, șopti ea. Nu vreau să-mi ignor copilul.

— Sunt sigur că poți găsi un echilibru.

O sărută pe creștet, îndreptându-se apoi spre frigider. Scoase o sticlă de bere de ghimbir de-acolo și-i umplu un pahar înalt, turnând-o peste cuburile de gheață.

Îi întinse paharul.

— Nu e nevoie să decizi chiar acum. Înmatriculează-te

pentru la toamnă și, dacă simți că trebuie să renunți la cursuri sau să iei unele cu credit parțial, n-ai decât.

— Nu vreau să mă apuc de o chestie și să n-o duc la capăt. Clar nu vreau să risc să dau chix la examene.

Își ridică privirea spre Gabriel, cu o expresie îngrijorată.

— Nu vreau să fiu o mamă absentă, ca Sharon.

— N-o să fii ca ea.

Gabriel își plecă privirea spre blatul de marmură, trasând un model pe el.

— Sincer, nu știu la ce să mă aștept când vom avea copilul. Dar, cum am zis, eu îmi iau concediu oricum.

— Cecilia mi-a zis c-ar putea să-mi recomande o bibliografie pentru proiect. M-aș putea ocupa de asta cât timp sunt în concediu, precum și de celelalte limbi străine.

El ridică privirea.

— Sunt sigur că micuța noastră ar fi încântată să audă despre Dante și să învețe și altceva decât înjurături în germană.

Julia râse și-i înconjură mijlocul cu brațul.

— Cred c-aș pierde foarte multe dacă nu mi-aș lua un concediu de maternitate, măcar parțial. Cine știe ce pozne o să faceți tu și copilul?

— Oh, să fii sigură c-o să facem tot soiul de pozne.

Gabriel îi făcu cu ochiul.

— Și e foarte posibil să ne dedăm, regulat, la tot soiul de hârjoneli și drăcii.

— Poate că tu și copilul veți avea nevoie de mine.

Julia se uită la el.

Gabriel îi întâlni privirea.

— Sigur c-o să avem nevoie de tine. Dar găesc eu formula să fie bine dacă tu nu poți fi aici.

O mângâie blând pe obraz cu dosul degetelor.

— Dacă-ți iei concediu de maternitate, am putea să ne petrecem o parte a anului la Umbră.

— Serios?

— Sau la Oxford, la Paris, la Barcelona. Tu alegi.

— La Selinsgrove?

Gabriel se trase înapoi.

— Din toate orașele din lume, tu taman acolo vrei să mergi?

— Acolo e casa ta părintească. Acolo locuiește familia mea. Poate că n-ar strica să stăm așa aproape de Diane. M-ar putea ajuta cu sfaturi și-am putea programa întâlniri cu copiii.

— Putem să vorbim cu ea pe Facetime din Europa.

— Acolo e și livada

Gabriel îi mângâie buza de jos cu degetul mare și oftă.

— Da, acolo e livada.

— O să mă interesez legat de înmatricularea din toamnă și, dacă nu pot să mă întorc după nașterea copilului, o să renunț la cursuri. Apoi o să-mi iau concediu de maternitate pentru semestrul de iarnă și-o să încep să studiez pentru examenele generale.

— Sună bine. Din septembrie anul viitor o să fie și Katherine aici.

— Pot să nasc la Spitalul Mount Auburn și să hotărâsc acolo încotro vreau s-o luăm. Nu sunt sigură că-i o idee bună să luăm un nou-născut într-un zbor transatlantic.

— Hmm. Nu m-am gândit la asta.

Julia îi înconjură mijlocul cu brațele.

— Nu ne-am gândit la o mulțime de lucruri.

— Ah, dar eu am o carte.

Gabriel întinse mâna și-i arătă exemplarul din *La ce să te*

aștepți când aștepți un copil aflat lângă el.

— Ai grijă să pui semn la partea unde se vorbește despre zboruri transatlantice și probabilitatea de a scrie o carte despre viziunea Infernului la Dante în timp ce ai grijă de un copil mic. Aș fi interesată să citesc acele secțiuni.

El aruncă volumul deoparte.

— Foarte nostim, doamnă Emerson.

Julia se lipi de el.

— Dacă mergem în Europa, vom putea să vizităm niște muzee.

— Asta așa e.

— Vom putea să facem un dans în doi la perete.

— Va trebui s-o luăm și pe Rebecca dacă vrem să mai facem vreodată un dans în doi la perete într-un muzeu.

Îi lăasă un sărut pățimaș pe gât.

— Muzeele nu mai sunt așa primitoare cum erau odată.

Lui îi scânteiară ochii.

— Cu excepția ultimei noastre vizite la Uffizi.

Julia se înroși.

— Asta îmi doresc pentru următoarea noastră aniversare.

— Ce anume? Un muzeu? rânji el.

— Nu. Încă un dans în doi la perete.

— Să încercăm la Luvru data viitoare?

Julia simți un foc în vintre.

— Sună promițător.

El o sărută pe gât, ușor ca o adiere.

— Avem o mulțime de lucruri faine care ne stau dinainte, doamnă Emerson. Dar cred că trebuie să citim amândoi cartea aia.

Capitolul 75

Selinsgrove, Pennsylvania

— *Poftim?*

Un vraf de tacâmuri îi alunecă printre degete lui Rachel, căzând cu zgomot pe barul din bucătărie. Se uită cu gura căscată la cea mai bună prietenă a ei.

Gabriel o înconjurase pe Julia cu brațul cum stăteau în bucătăria casei lui părintești. Scott, Tammy și Quinn stăteau pe taburete în preajma barului, în timp ce Richard și Aaron erau cufundați în conversație în dreptul aragazului.

— Sunt însărcinată, repetă Julia, urmărind din priviri chipul lui Rachel.

Se lăsă o tăcere generală.

— Dar, dar nu știam că v-ați propus să faceți un copil. Aveam impresia că vrei să mai aștepți, se bâlbâi Rachel.

— A fost o veste neașteptată, dar bine venită.

Gabriel îi lăsă un sărut pe tâmplă Juliei.

— E o veste grozavă, Julia. Când ar trebui să naști? interveni Tammy.

— În septembrie.

Julia își lăsă mâna peste abdomenul ei ușor rotunjit.

— Le-am dat aseară vestea tatei, lui Diane și unchiului Jack.

— Cred că se cade să sărbătorim cu trabucuri. Sunt tare mândru de voi amândoi.

Richard dădu mâna cu Gabriel și-l bătu pe spate, apoi o sărută pe Julia pe obraz.

— Va fi foarte bine să mai avem un copil pe-aici. Quinn și Tommy vor avea un nou tovarăș de joacă.

— Exact.

Tammy veni la rând să-i felicite, îmbrățișând-o pe Julia, urmată de Scott.

Julia se uită îngrijorată la cea mai bună prietenă a ei.

— Rach?

— Eu...

Rachel se întrerupse brusc. Părea gata să izbucnească în lacrimi.

Aaron îi înconjură umerii cu brațele. Îi murmură ceva la ureche.

— Mă bucur pentru voi, reuși să îngaime.

După o clipă, îi îmbrățișă pe amândoi odată.

— Sincer. Mă bucur pentru amândoi.

Julia simți că-i dau lacrimile.

— Cred c-ar trebui să lăsăm fetele singure un pic. Nu era meci acum?

— Aaron arătă cu degetul spre camera de zi, unde era televizorul cu ecran lat.

Tammy, Quinn și bărbații se retraseră rapid, lăsându-le pe cele două prietene singure.

— Asta da surpriză.

Rachel se așeză pe unul dintre taburete.

— A fost un accident?

Julia își mușcă obrazul.

— Gabriel nu vrea să folosim cuvântul *accident*. Nu vrea ca micuțul să crească apăsător de gândul că n-a fost dorit.

— Sigur că nu!

Rachel părea șocată.

— Nu m-am gândit la modul ăsta. Iartă-mă.

— Dar, ăă, evident a fost ceva neașteptat, pentru că noi aveam de gând s-o lăsăm pe mai încolo.

Rachel își aținti privirea asupra prietenei ei.

— Trebuie să fi fost un șoc pentru tine. Ești bine?

— Am fost dată peste cap la început, dar Gabriel a reacționat minunat. El e foarte bucuros și entuziasmul lui e molipsitor. Rebecca s-a mutat la noi, așa c-o să mă ajute cu copilul. M-am hotărât să-mi iau concediu de maternitate, și Gabriel o să-și ia și el concediu.

Rachel pufni, lăsându-și antebrațul pe bar.

— Gabriel își ia concediu de maternitate? Până nu văd nu cred.

— Mă rog, e concediu de creștere a copilului. Are dreptul la el, așa c-o să și-l ia. Facultatea îi datorează oricum un an sabatic, dar mai amână.

Julia se așează pe taburetul din stânga lui Rachel.

— Ne gândim chiar să ne mutăm aici o parte din an, după ce se naște copilul.

Ochii cenușii ai lui Rachel se înmuiară.

— Tata s-ar bucura foarte mult. I-ați spus?

Julia clătină din cap.

— Am vrut să așteptăm până ce am spus la toată lumea.

Se uită spre camera de zi.

— Gabriel probabil că îl întreabă chiar acum.

— Tata sigur n-o să refuze. O să vină și Rebecca?

— Nu m-am gândit așa departe. Dar ar fi un pic ridicol să aduci trei adulți să aibă grijă de un bebeluș.

Rachel își studie prietena.

— N-ai avut de-a face prea mult cu bebelușii, este?

— Așa e.

— S-ar putea să ai nevoie de ajutorul Rebeccăi să se ocupe de casă și să gătească pentru toată lumea.

Rachel își studie unghiile.

— Tu și Diane veți putea să vă împărtășiți una alteia

necazurile de proaspete mame. Noi o să venim acasă în weekend. Copilul vostru va fi înconjurat de rude.

— Asta ne doream și noi. Îmi pare rău că s-a întâmplat acum. Știi că tu și Aaron tot încercați și mă simt așa...

— Nu trebuie.

Rachel se sili să zâmbească.

— Mă bucur pentru voi. Și o să fiu cea mai bună mătușă cu putință. Sper ca, într-o bună zi, să ai și tu ocazia să joci rolul ăsta pentru copilul meu.

— Și eu.

Julia zâmbi, simțind un val de tristețe și compasiune în adâncul ființei ei.

*

În aceeași seară, Aaron stătea în dormitorul în care copilărise soția lui, decorat și acum cu premiile și trofee pe care le primise Rachel în liceu. O strângea în brațe în timp ce ea plângea în hohote, cu capul la pieptul lui.

Se simțea neajutorat. Se simțea neputincios.

— Rach, îi șopti, masând-o pe spate.

— așa nedrept, spuse ea poticnit, strângându-i pieptul cămășii în mâini. Nici măcar nu-și doreau un copil! Jules voia să aștepte până după doctorat. Nu-mi vine să cred că se întâmplă așa ceva.

Aaron nu știa ce să spună. Când Julia le dăduse vestea bună, îi invidiase, dar nu la fel de tare ca Rachel. După un an de când tot încerca să rămână însărcinată, ea era deja în plină depresie. Aaron nu voia să pună paie pe foc reflectând asupra destinului nedrept și ridicând întrebări existențiale la care riscau să nu găsească vreodată răspuns.

— Știi că ești necăjită, dar trebuie să te liniștești.

— Aș vrea să fie mama aici.

Ea își lipi fruntea de umărul lui.

— Ea ar ști ce să facă.

— Oricât de mult am iubit-o pe mama ta, n-avea darul de a face minuni.

— Dar îmi putea da un sfat și n-o s-o mai văd niciodată.

Urmă încă un acces de hohote sfâșietoare de plâns, din coșul pieptului.

— Știi că nu-i adevărat, îi șopti el, masând-o din nou pe spate. A fost un șoc, dar trebuie să depășim momentul. Oamenii din jurul nostru vor continua să aibă copii. Nu poți lăsa asta să intervină între tine și Julia.

— N-o să intervină.

— Așa te vreau. Așadar, fără lacrimi mâine.

Se desprinsese de ea, cu o expresie îngrijorată.

— Asta pot să fac. Am oferit o interpretare de Oscar mai devreme. Mi-a venit să plâng de cum mi-a dat vestea.

— Nu vreau să joci teatru, Rachel. Vreau să pari bine și vreau chiar să te simți bine.

— Dar nu mi-e bine.

Ea se așeză pe marginea patului.

— Vreau să-ți vorbesc despre asta.

Aaron se așeză lângă ea pe pat.

— În loc să ne concentrăm pe ce n-avem, aș vrea să începem să ne gândim la ceea ce avem. Avem carierele noastre, avem o casă bună, avem...

— Avem tratamente de fertilitate care nu dau rezultate.

Rachel înjură înfundat.

— Există și alte opțiuni. Am mai vorbit despre asta.

— Nu sunt gata să mă dau bătută.

— Nu e musai să ne dăm bătuți. Dar poate c-ar trebui doar să ne relaxăm o vreme. Să facem o pauză.

— Să facem o pauză?

Ea îl privi intrigată.

— Să întrerupem tratamentele de fertilitate și să nu ne mai gândim la ideea de-a face un copil. Doar o perioadă.

Ea își încrucișă brațele la piept.

— Nu.

El îi luă mâna într-a lui.

— Cred că stresul începe să te afecteze.

— Pot să-i fac față.

— Nu, iubito, nu poți. Te cunosc ca pe mine însumi. Și îți spun, ai nevoie de o pauză. Amândoi avem.

— Ar trebui să încercăm tratamentul timp de un an. Nu putem să-l întrerupem acum.

Ei începu să-i tremure bărbia.

— Ba da, putem.

Își șterse buzele de ale ei.

— O să vorbim cu doctorul când ne întoarcem la Philadelphia. Apoi o să ne luăm o vacanță prelungită. Gabriel mi-a promis c-o să ne pună la dispoziție casa lor din Italia. Putem să ne acordăm un răgaz și să redevenim pur și simplu un cuplu normal.

— Și dacă asta a fost? Dacă nu reușim să... — nu se simți în stare s-o spună.

— Atunci o să începem să analizăm alte opțiuni.

O cuprinse cu brațul.

— Indiferent dacă avem un copil sau nu, ne avem unul pe celălalt. E și asta ceva, nu?

Ea încuviință.

— Trebuie să avem grijă unul de celălalt. Și, dacă te las s-o ții tot așa, nu se cheamă că am grijă de tine.

— Mă simt o ratată.

Rachel își șterse lacrimile cu dosul palmei.

— Nu ești, îi șopti el. Ești o femeie incredibilă, ca nimeni alta. Mi-ar plăcea nespun să avem o familie împreună, dar nu dacă efortul de-a o întemeia te va distruge. Îmi pare rău, dar nu-mi doresc copii chiar atât de mult.

Rachel îl privi surprinsă.

— Am crezut că e ceva important pentru tine.

— Tu ești pe primul plan. Tu ai fost întotdeauna pe primul plan. Îi strânse umărul.

— O vreau pe femeia cu care m-am însurat. Odată ce-o s-o recapăt, putem să începem să discutăm din nou despre copii. Bine?

Rachel rămase tăcută în timp ce reflecta asupra propunerii lui. Închise ochii și avu senzația că i se ridicase o povară uriașă de pe umeri.

Brusc, simți că putea să respire din nou.

— Bine.

Aaron își îmbrățișă soția.

— Te iubesc.

*

Într-o cameră învecinată, Julia stătea rezemată de măsuta de toaletă de la baie, privindu-l pe Gabriel care se spăla pe dinți.

— Tatăl tău e mândru de noi c-o să avem un copil.

Gabriel încuviință, continuând ce făcea.

— Altfel zis, e mândru de noi că facem sex și de tine că m-ai lăsat gravidă. Crezi că se fac tricouri pentru bunici care să exprime astfel de sentimente?

Gabriel scoase un sunet gătuit și-apoi începu să scuipe în chiuvetă.

— Ești bine?

Ea îl bătu pe spate.

— Poți să vorbești?

El răspunse scuipând din nou și pufnind apoi într-un râs în hohote.

— Tricouri, reuși să spună, sprijinindu-se cu mâna pe dulăpior. De unde scoți chestiile astea?

— N-am zis-o eu. Nu cred că mi-a mai zis cineva că e mândru de mine că fac sex. Tata s-a bucurat pentru noi, dar n-a zis că e mândru.

Gabriel își lăsă periuța pe suport și se îndreptă de spate.

— Eu ți-am zis.

Se priviră cu subînțeleș.

— Da, tu mi-ai zis.

Julia zâmbi pentru sine.

— Unchiul Jack a părut să se bucure când i-am spus. Dar mi s-a părut ciudat la telefon.

— Ce-a zis?

— M-a felicitat, dar mi-a ținut și-o predică.

Gabriel făcu ochii mari.

— Ce fel de predică?

— Că trebuie să mă protejez pe mine și copilul. L-am asigurat că așa fac și apoi m-a întrebat ce faci tu să ne protejezi.

— Și tu ce-ai zis?

— I-am zis că ești foarte grijuliu și că vii cu mine la toate controalele. A bombănit ceva cum că n-ar fi de ajuns.

Gabriel se încruntă.

— Tu i-ai răspuns ceva?

— L-am întrebat de ce-și face griji, dar n-a mai scos o vorbă. Crezi că se mai întâmplă ceva cu Simon și Natalie?

— Mă îndoiesc. Dacă s-ar coace ceva, ne-ar spune.

— Poate.

Julia clătină din cap.

— Mi-a promis c-o să fie cu ochii pe noi și i-am zis că i-aș fi recunoscătoare pentru orice ajutor ne poate da. A fost o conversație foarte bizară.

— Unchiu-tău Jack e o persoană bizară. Poate că s-a hotărât să-i tragă o mamă de bătaie lui Greg Matthews ca să fie sigur că-ți dă concediu de maternitate.

— Domnul profesor Matthews deja mi-a aprobat concediul. N-am nevoie de ajutorul unchiului Jack cu asta, zise Julia zâmbind și ieșind din baie.

Se opri la fereastră, uitându-se afară în întuneric.

Gabriel îi întrezări conturul trupului prin cămașa de noapte de modă veche, de în: picioarele ei lungi și zvelte, șoldurile și fundul rotunjit. Stinse lumina și veni în spatele ei, ridicându-i părul și prefirându-l printre degetele lui pline de măiestrie.

— Ai avut o conversație dificilă cu sora mea, dar a primit bine vestea, cred.

O luă de mână, lăsând mâinile lor împreunate peste locul în care creștea pruncul lor.

— Ea și Aaron încearcă de atâta timp să facă un copil și noi nici măcar nu încercăm și bum! Așteptăm un copil.

Gabriel râse înfundat și-și lăsă bărbia pe umărul ei.

— N-a fost chiar așa. A fost și mâna Providenței la mijloc.

— Chiar crezi asta?

— Tu nu?

El se încordă.

— Ba da. Doar că mă simt vinovată. Pare nedrept, șopti ea.

— Poate că trebuie să le oferim mai mult sprijin. Simt

sigur că le e greu amândurora.

El o sărută pe ceafa, lipind-o de pieptul lui.

— I-ai povestit vreodată cum ne-am cunoscut?

— Nu. Era o amintire prea prețioasă și prea dureroasă ca s-o împărtășesc.

— Și acum? insistă el.

— Îmi place că e secretul nostru. Familia ta e minunată, dar nu cred că ar înțelege. Tata ar veni cu pușcociul după tine.

— Ai și tu dreptate.

El începu să-i maseze blând pielea capului, când ea tresări brusc.

— Iartă-mă, murmură el. Am uitat de cicatricea ta.

— Nu-i nimic. Doar că m-ai luat prin surprindere.

Gabriel începu s-o mângâie din nou, evitând de data asta porțiunea unde era ridicată pielea.

— Sharon se purta frumos uneori, când nu bea și era între iubiți.

Julia înghiți în sec.

— Mă ducea la zob și făceam picnicuri. Mă lăsa să mă costumez cu hainele ei și mă coafa. Îmi plăcea când era așa.

Gabriel se opri, făcând o pauză înainte de a-i răspunde.

— Și eu am câteva amintiri plăcute despre maică-mea. Îmi pare rău că Sharon te-a rănit. Mi-aș dori să-ți pot șterge toată durerea.

— Mă întreb de ce se mai purta Sharon frumos cu mine dacă oricum apoi întorcea foaia și redevenea violentă.

Gabriel continuă să se joace în părul ei.

— Te înțeleg. Ciclul agresiunilor împletite cu episoade de blândețe te ține prizonier, așteptând, sperând că vor reveni gesturile de tandrețe. Și, din când în când, revin, doar spre a dispărea din nou. Știi foarte bine despre ce vorbești. Din

păcate.

Julia se întoarse spre el.

— Am trecut prin multe, dar am triumfat.

— Asta așa e.

— Nu mă mai bântuie ce s-a întâmplat cu Simon. Nu ca înainte. Simt că am trecut peste asta.

Gabriel înjură înfundat.

— Jigodia aia are noroc că vine dintr-o familie influentă. Tot mi-aș dori să-l snopesc în bătaie și să-i dau o lecție iubitei lui. Unchiul tău Jack nu voia să-i lăsăm să scape nepedeșiți.

Julia îi puse o mână pe piept.

— Povestea asta s-a încheiat. Simon se însoară și, din ce mi-a zis Jack, Natalie s-a mutat în California.

— Cu cât mai departe, cu atât mai bine.

— Nu știu dacă o să fiu o mamă prea bună, dar clar știu ce n-ar trebui să fac.

Gabriel îi atinse pântecul prin cămașa de noapte.

— Să fii un părinte bun ține, în parte, de a fi un om bun. Și tu, Julianne, ești persoana cea mai bună pe care am cunoscut-o vreodată.

O sărută blând.

— Aici, în casa asta, nu pot să nu-mi amintesc cum a fost viața alături de părinții mei. *Putem să avem un cămin ca al lor.* Un cămin în care să domnească dragostea și fericirea. Am fost binecuvântați așa preaplin de har...

Gabriel nu-și duse la capăt propoziția.

— Sunt ușurat că nu trebuie să trec singur prin asta.

— Și eu.

Gabriel o luă de mână și-o conduse spre pat.

Capitolul 76

Durham, Carolina de Nord

April Hudson intră grăbită în blocul ei luni după-amiază, oprindu-se să-și verifice cutia poștală. Tocmai se întorsese dintr-un weekend romantic în Hamptons cu logodnicul ei, Simon Talbot.

Oftă cu gândul la el. Era înalt, blond și chipeș. Era inteligent și de familie bună. Și ce știa să facă în pat...

Hamptons era o destinație cu valoare sentimentală pentru ei. Acolo i se dăruise pentru prima dată. Acolo o ceruse el în căsătorie.

(Nu în același weekend, desigur.)

În timp ce parcurgea teancul de corespondență, în mintea ei pluteau planuri de nuntă și amintiri din weekend. El se purta frumos cu ea. Și nu mai trebuia să se simtă vinovată că făcea sex cu el pentru că urma să se căsătorească. Urma să se trezească în fiecare dimineață alături de el, toată viața de-acum.

(Pentru că era cu gândul la toate astea, nu-l observă pe pușcașul marin în retragere din Philadelphia care o pâdea dintr-o mașină neagră, de vizavi, vrând să vadă dacă va deschide plicul de la el. Și desigur nu știa că astfel se asigura el că nimeni n-o să le dea bătăi de cap nepoatei lui și copilului ei nenăscut.)

Pe fundul cutiei poștale găsi un plic cafeniu, pe care era scris numele ei, fără adresă sau timbru poștal. Intrigată, își strânse corespondența și luă liftul până la trei. De îndată ce intră în apartament și încuie ușa după ea, își lăsă bagajele și se așeză pe canapea.

Desfăcu mai întâi plicul cafeniu și fix șocată să descopere

în el un vraf de fotografii alb-negru. Pe toate apărea și data – 27 septembrie 2011.

Începură să-i țiue urechile. Auzi cum îi scăpau cheile din mână, căzând cu un zângănit pe parchetul de lemn masiv.

Luând la mână fotografiile, văzu două trupuri despuiate, încolăcite pe un pat. Identitatea bărbatului era inconfundabilă. Ca și trupul lui, pozițiile și *tehnicele* lui.

Dar femeia cu care era nu prea arăta a femeie. Părea foarte tânără, adolescentă.

Și ce făceau ei doi...

April își acoperi fața cu mâinile, scoțând un strigăt de disperare.

Capitolul 77

Washington, D.C.

În aceeași seară, în casa familiei lui din Georgetown, Simon Talbot bătea la ușa biroului de-acasă al tatălui lui. Fusese somat de Robert, directorul de campanie al senatorului, să se întoarcă acasă imediat.

Nu știa care-o fi fost urgența. În dimineața aceea, își luase rămas-bun de la April la aeroport, după un weekend liniștit, dar plin de activități în dormitor. Avea de gând să-i facă o surpriză week-endul următor și să dea o fugă până la Durham. În curând ea avea să termine semestrul și, cu ajutorul lui, să înceapă să-și strângă lucrurile și să se mute cu totul în apartamentul lui din Washington, acolo unde-i era locul.

— Intră, strigă senatorul.

Simon deschise ușa și se îndreptă spre fotoliul din fața mesei de scris.

— Nu te obosești să te așezi. N-o să dureze prea mult.

Ca de obicei, senatorul era într-o dispoziție țâfnoasă și intră direct în miezul problemei.

— Ai văzut astea?

Aruncă un vraf de fotografii pe birou, lăsându-le să cadă răsfirate, alandala.

Simon se uită la poza care poposise cel mai aproape de el. Înghățând-o, se uită fix la ea. Păli.

— Ei bine? Le-ai văzut?

Senatorul ridică vocea, bătând furios cu pumnul în masă.

— Nu.

Simon lăasă încet poza la loc pe birou, simțind fiori în ceafa.

— Tu ești acolo, nu-i așa?

— Ăă...

— Nu încerca să mă minți! Tu ești?

— Da.

Simon simți o gheară în piept. Respira poticnit.

— Tu ai făcut pozele astea?

— Nu, tată. Jur. Habar n-am cine le-a făcut.

Taică-său înjură.

— Astea sunt doar copii. Știi de unde le am?

Simon clătină din cap.

— De la domnul senator Hudson. Cineva i-a trimis originalele logodnicei tale. Ea i-a spus tatălui ei despre ele și el a făcut copii, pe care mi le-a trimis.

Simon simți și mai tare gheara din piept.

— April le-a văzut?

— Da. A făcut o criză. Maică-sa a luat primul avion spre Durham ca să stea cu ea. A trebuit s-o ducă la spital.

— Și-a revenit? La ce spital?

— Concentrează-te pe problemă, băiete, pentru Dumnezeu! Ai idee ce înseamnă asta pentru campania mea?

Simon își încleștă pumnii.

— Uită pentru o clipă de campanie. April a încercat să facă vreo prostie? La ce spital e internată?

— Avem noroc că familia Hudson nu e interesată să ne șantajeze. Vor doar s-o lași pe fată în pace. Nunta s-a anulat, evident. Vor face anunțul mâine.

Simon scoase telefonul și apăsă pe un buton. Duse telefonul la ureche, dar, după câteva secunde, primi un mesaj care-l anunța că numărul nu mai este alocat.

— Tată, pot să explic totul. Lasă-mă să vorbesc cu April. Nu e ce-și închipuie ea.

— Nu, se rățoi senatorul. Robert a recunoscut-o pe fata din poze. Era o liceană care a lucrat ca internă în biroul meu de campanie, înțelegi cât rău ai făcut? Cum ai putut fi așa idiot?

— S-a întâmplat acum mai bine de un an. Data e greșită. Îți jur că n-am înșelat-o pe April. O iubesc.

— O iubești, pufni tatăl lui. Ai ținut-o pe parașuta aia roșcată de rezervă în tot timpul ăsta.

Simon făcu un pas spre el.

— Nu-i adevărat. Am întrerupt relația cu ea. Crede-mă, ce am cu April e altceva.

Senatorul dădu disprețuitor din mână, ca și cum alunga o muscă.

— E prea târziu. Nu vrea să mai audă de tine. Și cine-ar putea s-o învinovățească? Fata din poză avea șaptesprezece ani, lucra pentru mine, te-ai culcat cu ea, ai corupt-o să bea și să se drogheze. Și totul e fotografiat negru pe alb, la naiba!

Senatorul zbură dintr-un singur gest totul de pe birou,

poze, pixuri, hârtii.

— Tată, îți jur că pot să dreg lucrurile. Lasă-mă doar să discut cu April.

— Nu.

Senatorul se ridică în picioare, uitându-se furios la fiul lui.

— Familia Hudson vrea s-o lași în pace și exact asta o să faci.

— Dar, tată, o...

— Măcar odată, fă ce ți se spune! răcni senatorul.

Simon rămase nemișcat, dar o clipă doar, apoi ridică o statuie ecvestră de bronz pe care o ținea tatăl lui pe birou și-o azvârli în perete.

— Nu m-ascuți niciodată! strigă. De când mă știu, îmi dai ordine, vorbești, dar nu m-ascuți niciodată, futu-i! Așa că du-te dracului, cu campania și familia ta. April e singura persoană de care mi-a păsat vreodată. Și n-am de gând s-o pierd.

Și, fără să mai zică altceva, ieși din birou, trântind ușa după el.

*

Era o ironie cruntă, își zise Simon, stând la secția de poliție din Durham.

(Spre deosebire de Gabriel, Simon nu știa adevăratul sens al cuvântului „ironie”)

Încercase în mod repetat s-o vadă pe April, dar zadarnic. Îi trimisese flori și scrisori, dar ea nu acceptase nimic de la el. Încercase să-i scrie pe mail, dar ea îi blocase adresa.

Încercase s-o aștepte în fața blocului și fusese arestat. Acum era la o secție de poliție, așteptând să afle dacă urma să se facă vreo plângere oficială. N-avea avocat și știa că tatăl lui n-avea să-l ajute cu nimic.

Fusese arestat pe bună dreptate ultima dată – când o agresase pe Julia. Fusese furios și încercase să se răzbune pe ea. Dar, în cazul lui April, acționase mânat de dragoste. Nu putea decât să spere că, dacă nu se opunea arestării și-și recunoștea vina, va avea prilejul să-și răscumpere greșeala. Poate că ea, sau mama ei, care era o femeie de treabă, plină de compasiune, îi vor acorda cinci minute în care să le explice situația.

Nu știa cine făcuse pozele. Natalie nu luase parte la acea întâlnire amoroasă, deși cunoștea bine camera de hotel în care avusese loc. Era posibil ca ea să fi angajat pe cineva care să-l filmeze.

Era evident că Natalie îi trimisese pozele lui April. Ea era singura care ar fi avut de câștigat din a-i despărți. Și, printr-un act premeditat, îi rănise pe el și pe April, dăunând, totodată, campaniei tatălui lui. Și era o cățea îndeajuns de dornică de răzbunare spre a îi dispusă să facă asta.

Așadar, cât aștepta un prilej să dreagă lucrurile cu April, avea de gând să meargă până la Sacramento, spre a-i face o vizită lui Natalie.

Astea erau planurile care se înfiripau în mintea lui Simon în timp ce aștepta să afle ce-l păștea din punct de vedere legal. Habar n-avea că Jack Mitchell stătea în Oldsmobile-ul lui negru în fața secției de poliție, zâmbind cu gândul la nepoata lui însărcinată.

Capitolul 78

Cambridge, Massachusetts

Odată ce scăpă de grețurile matinale, Julia făcu o pasiune

stranie pentru mâncarea thailandeză. Avea o slăbiciune pentru un restaurant aflat pe lângă fostul ei apartament din Cambridge, susținând că era singurul loc care-i satisfăcea poftetele. Ca urmare, ori Rebecca, ori Gabriel comanda aproape zilnic mâncare de-acolo.

Având în vedere ce băga în ea, la un moment dat Gabriel ajunsese la concluzia că șaptezeci la sută din greutatea ei (și a copilului) consta în pachetele de primăvară. Așa că micuțului nu i se mai spunea Ralph. Gabriel, Rebecca și, în cele din urmă, și Julia îi spuneau Pachetelel.

La sfârșitul lui aprilie, soții Emerson merseră la spitalul Mount Auburn pentru o nouă ecografie. Sperau ca imaginea să fie îndeajuns de clară spre a le indica sexul copilului.

— Pachetelel e băiat, îi șopti Julia, încercând să ignore durerea provocată de vezica gata să dea pe-afară.

— Nu, rânji Gabriel. Crede-mă pe cuvânt. Eu mă pricep la femei. Clar e fată.

Julia nu-și putu reține râsul.

Tehniciană o strigă pe nume. Julia îi strânse mâna lui Gabriel, urmând-o apoi pe tehniciană în cabinetul de ecografie.

(Între timp, Gabriel își învățase lecția legat de a se contrazice cu tehniciană în încercarea de a intra cu soția lui la ecografie.)

— Vreți să știți sexul copilului? o întrebă tehniciană în timp ce-i întindea un halat pe pat.

— Absolut. Soțul meu așteaptă afară și știu c-ar vrea și el să afle.

— Desigur. Vă las să vă schimbați și revin. Mă numesc Amelia.

Tehniciană zâmbi și-o lăsă să se schimbe în halat.

În câteva minute, abdomenul rotunjit al Juliei era acoperit de un gel călduț și lipicios. Începu examenul ecografic. Ea se uită involuntar la monitor, urmărind cum se succedau imaginile copilului.

Drept să spună, nu reușea să deslușească altceva decât capul și corpul. Bietul Pachetel arăta ca un extraterestru.

— Avem noroc, zise Amelia, apăsând pe butoane ca să salveze câteva imagini. Copilul e în poziția potrivită ca să-l pot vedea bine.

Julia răsuflă ușurată. Era entuziasmată, dar avea emoții.

— O să mai salvez câteva imagini doar și apoi îl putem chema pe soțul dumneavoastră Bine?

— Mulțumesc.

După câteva minute, Amelia ieși să-l cheme pe Gabriel. Când intră în cameră, el veni imediat lângă Julia și-o luă de mână, sărutându-i-o.

— Așadar? se întoarse spre Amelia, care se așezase din nou lângă monitor.

Ea le arată spre monitor.

— Copilul evoluează bine. Totul arată bine. Felicitări, o să aveți o fată.

Gabriel zâmbi fericit, cu gura până la urechi.

Juliei îi dădură lacrimile. Își puse mâna la gură de uimire.

— Ți-am zis eu, mămico. Mă pricep la femei.

Gabriel o sărută pe obraz.

— O să avem o fată, repetă.

— E în regulă?

În ochii lui albaștri apăru o umbră de îngrijorare.

— E perfect, murmură Julia.

*

Gabriel făcu copii după pozele de la ecografie și le duse

imediat la înrămat, dar rezistă tentației de a le pune pe pereți la intrarea în dormitor și în camera lui de lucru.

— Acum că știm că Pachețel e fată, probabil c-ar trebui să ne gândim cum îi vom decora camera, spuse Gabriel într-o sâmbătă, în mai, în timp ce era la volanul Volvoului, fără a-și lua privirea de la drum. Ar trebui să discutăm și despre variante de nume.

— Sună bine.

— Poate c-ar trebui să te gândești ce vrei tu să luăm și putem să mergem la cumpărături.

Julia se întoarse spre el.

— Acum?

— Am zis că te scot să luăm prânzul și putem face și asta. Dar, după, trebuie să începem să ne gândim la camera lui Pachețel. Vrem să fie ceva îmbietor, dar funcțional. Ceva confortabil și pentru tine, și pentru ea, dar nu prea infantil.

— E un copilaș, Gabriel. Lucrurile ei vor fi infantile.

— Știi tu ce vreau să spun. Vreau să fie ceva rafinat, să n-arate ca o grădiniță.

— Oh, Doamne!

Julia își reținu un zâmbet, începând să-și imagineze ce decorațiuni avea să proiecteze domnul profesor.

(Îi venură în minte pe dată modele ecosez, lemn negru și mobilă capitonată în piele ciocolatie.)

El își drese glasul.

— Se poate să fi prospectat un pic terenul pe net.

— Oh, serios? Unde anume? La Restoration Hardware?

— Sigur că nu, se zbârli el. Produsele lor n-ar fi potrivite pentru camera unui copil.

— Atunci unde?

El o privi cu un aer triumfător.

— La Pottery Barn Kids.

Julia gemu.

— Ne-am transformat în corporațiști.

Gabriel se uită lung la ea, prefăcându-se șocat.

— De ce spui asta?

— Avem Volvo și vorbim despre cumpărături la Pottery Barn.

— În primul rând, mașinile Volvo sunt cotate ca fiind foarte sigure și arată mai bine ca o camionetă. În al doilea rând, mobila de la Pottery Barn se întâmplă să fie și funcțională, și agreabilă din punct de vedere estetic. Aș vrea să te duc la unul dintre magazinele lor ca să vezi cu ochii tăi.

— Atâta timp cât mai întâi luăm niște mâncare thailandeză.

Acum fu rândul lui Gabriel să-și dea ochii peste cap.

— Bine. Dar comandăm ceva la pachet și facem un picnic în parc. Și eu îmi iau mâncare indiană, dacă mai văd o porție de *pad Thai*⁴¹, o iau pe câmpii.

Julia pufni în râs.

*

În noaptea aceea, Gabriel se retrase să se culce, după ce stătuse până târziu să facă o listă cu produsele dorite pentru camera copilului. Pe unele avea să le pună pe lista cadourilor dorite, dat fiind că surorile lui (Kelly și Rachel), Diane, Cecilia și Katherine le ceruseră cu toate ca el și Julia să facă o astfel de listă.

Gabriel habar n-avea că viitorii părinți făceau așa ceva și fu intrigat de idee.

(Fu întristat să descopere că oferta de cadouri de la Pottery

⁴¹ Specialitate thailandeză care conține tăiței de orez cu ou, tofu și condimente. (N.t.)

Barn Kids nu includea cărți pentru copii în italiană sau idiș.)

Trecând pe lângă pat în drum spre baie, observă că picioarele Juliei se ițeau de sub plapumă, deși era învelită până în gât.

Zâmbi și, întinzându-se, îi trase plapuma și peste picioare.

Capitolul 79

Mai 2012

Sacramento, California

Natalie Lundy își vedea mult mai vioi de activitățile ei obișnuite. Simon și April se despărțiseră cu mult tam-tam, el fusese dezmoștenit de familie și se alesese praful de campania domnului senator Talbot.

Pe scurt, n-avea niciun motiv să-și pună în pericol noua ei slujbă turnând povești compromițătoare ziarelor de scandal. Cineva făcuse treaba asta în locul ei – probabil vreo fostă iubită geloasă sau vreun adversar politic de-al tatălui său.

Natalie habar n-avea de planurile de răzbunare ale lui Simon. Sau de faptul că el renunțase la acele planuri când April hotărâse să nu facă plângere împotriva lui. Natalie auzise zvonuri că el încerca s-o recucerească pe April, dar, ținând cont de părerea publicului larg, părea puțin probabil că-i va reuși figura.

Cu siguranță, Natalie și Simon habar n-aveau de amestecul lui Jack Mitchell, ceea ce însemna că el dormea liniștit noaptea, cu convingerea că făcuse ce trebuise să facă spre a-și proteja nepoata însărcinată.

Capitolul 80

Iulie 2012

Boston, Massachusetts

— Nu sunt sigură că-i o idee bună.

Julia stătea în cumpănă în fața magazinului Agent Provocateur de pe Newbury Street.

— De ce nu?

Gabriel o prinse de mână.

— Nu e un magazin pentru femei gravide. Sigur n-o să aibă nimic care să-mi vină!

Se îmbujoră la față.

— Deja am vorbit cu Patricia. Știe că venim, îi zâmbi soției lui gravide.

— De fapt, am și solicitat niște produse.

Julia recunoscuse numele patroanei magazinului, dat fiind că o mai întâlneră o dată. Gabriel nu era genul de bărbat care să se simtă stânjenit de lenjeria feminină. De fapt, prefera să aleagă personal, cel puțin pentru ocazii speciale.

Și asta era o ocazie specială. Pe măsură ce sarcina evolua, Julia se simțea rușinată să mai doarmă dezbrăcată. Fiindcă nu-i mai venea niciun produs din gama ei de lenjerie sexy, începuse să doarmă în colanți și tricou. Gabriel nu era prea încântat de schimbare.

Așa că, desigur, făcu ceva în privința asta.

Patricia îi întâmpină călduros și-i pofti într-o cabină de probă privată, în care înșirase deja pe un suport o suită de cămăși de noapte, lenjerie de corp și halate.

— Chemați-mă dacă aveți nevoie de ceva.

Le arată telefonul cu circuit intern aflat pe o masă în apropiere și ieși, închizând ușa după ea.

Julia pipăi o cămășuță de noapte scurtă, deasupra genunchiului, din șifon negru, transparent, în timp ce Gabriel o pândea, cum pândește un motan un șoricel.

— Nu cred că pot să fac asta.

Ea se uită abătută la oglinda mare, triplă.

— Suntem doar noi. Uite, Patricia ne-a lăsat și ceva de băut.

El puse câteva cuburi de gheață într-un pahar și-i turnă bere de ghimbir deasupra.

Julia luă paharul cu un aer recunoscător.

— Nu-i o zi bună pentru mine. Mă simt cât o vacă.

— Nu ești cât o vacă, făcu el iritat. Ești gravidă. Și superbă.

Ea își feri privirea.

— Nu pot sta în fața oglinzii ăleia. O să arăt ca un autobuz văzut din trei unghiuri diferite.

— Vorbești prostii.

Gabriel îi luă paharul din mână, punându-l pe o măsuță joasă aflată în apropiere.

— Dezbracă-te.

— Poftim?

— Am zis să te dezbraci.

Ea se dădu înapoi.

— Nu pot.

— Ai încredere în mine, îi șopti el, apropiindu-se.

Julia își ridică privirea spre el. Ochii lui albaștri o priveau afectuos, dar părea foarte hotărât.

— Vrei să mă faci să plâng?

El se încordă.

— Nu, încerc să te ajut să înțelegi ce văd eu când mă uit la tine.

O chemă cu un gest și ea veni spre el.

Îi puse mâna pe umeri și o sărută pe frunte.

— Alege o chestie care ți se pare drăguță și probeaz-o. Eu o să stau aici, cu spatele la tine, cât te schimbi. Dacă nu-ți place nimic de-aici, mergem în altă parte.

Julia se rezemă de el o clipă și el o susținu, mângâind-o, cu mâinile de-o parte și de alta a șoldurilor ei.

Ea oftă și alese câteva umerășe învelite în satin, luându-le cu ea în colțul opus, unde erau câteva cârlige pe perete.

Gabriel zâmbi și se așeză într-un fotoliu din piele, aflat la câțiva metri distanță, cu fața la oglindă. Rămase cu spatele la ea cât timp se dezbrăca, nevrând s-o supere.

Se servi cu un pahar de Perrier și începu să studieze suportul cu haine. Spre a n-o stingheri pe Julia, nu ceruse modelele mai îndrăznețe – articole care lăsau sânii dezgoliți, de pildă. Scopul incursiunii era să-i cumpere lucruri în care ea să se simtă încrezătoare și sexy, nu stingherită și înfrigurată.

Deși câteva dintre produsele alese de el riscau să-i pună la încercare limitele Juliei, nu-și propunea s-o necăjească. Ideea era să se simtă bine și, spera el, s-o inspire.

— Mă cam strânge, îi strigă ea.

— Trebuie să fie strâmte. Treci încoace să te văd.

Nu-și luă ochii de la oglindă, aproape gâfâind de emoție.

— Cred că-mi trebuie un număr mai mare.

— I-am dat măsurile tale Patriciei.

— Ce-ai făcut? aproape că zbieră Julia. Dar sunt cât casa!

— Julianne, o somă el. *Treci încoace.*

Ea inspiră adânc și veni spre oglindă.

Gabriel simți că-i stă inima-n loc.

Julia purta o cămășuță Syble, din șifon negru, brodată cu

floricele roz. Nu-și scosese chiloții negri, de gravidă, dar își luase pe ea o pereche de dresuri negre, cu dungă, trase până sub abdomenul rotunjit.

— Îmi tai răsuflarea, exclamă el.

Ea se postă lângă oglindă, lăsându-și mâna să alunece între straturile de șifon negru și piele. Apoi se întoarse agale, studiindu-și fundul.

— Arăți perfect.

Ea îi întâlnește privirea în oglindă.

El nu mai avea stare. Veni în spatele ei, dar rezistă tentației de-a o atinge.

Știa că, dacă ceda, va sfârși prin a face sex cu ea în cabina de probă, în fotoliul de piele, și avea să se aleagă praful de expediția la cumpărături. De bună seamă mai putea să reziste câteva minute prezenței ei care-l ațâța.

— Cum ți se pare? o întrebă, cu vocea îngroșată.

— Îmi place. Dar tot cred că e un pic cam strâmtă.

Trase de bretele, dezvelindu-și mai mult sânii plini.

El întinse mâinile, cuprinzându-i și strângându-i în palme.

— Îți vine ca turnată. Ai o siluetă superbă.

În ochii ei apărură o expresie duioasă.

— Chiar crezi asta?

— Da.

Îi mângâie sânii prin material, atingându-i nespuse de blând sfârcurile sensibile.

Buzele ei se întredeschiseră în timp ce-l urmărea cum o atinge, simțind furnicături pe piele și văzând dorința lacomă din ochii lui.

Avea dinaintea un bărbat dornic și ațâțat la culme, care-și desfășura arsenalul de seducător.

Gabriel îi dădu la o parte părul de pe ceafa și-i șopti la

ureche:

— Gândește-te numai cum o să te simți când o să ți-o scot. Lăsând prevederea la o parte, o sărută pe gât, gustând-o cu limba.

— Se încinge atmosfera aici.

Ea închise ochii, abandonându-se îmbrățișării lui.

— De-abia am început.

Se lipi de fundul ei, vrând ca ea să-i simtă organul învârtoșat.

— Cred că putem cădea de acord c-o să cumperi ce porți acum pe tine. Acum alege altceva.

Ea se întoarse să-l sărute, întinzând mâinile spre a-i trece degetele prin păr. Îl sărută până când erau aproape gata s-o lase baltă cu cumpărăturile și-apoi se întoarse la suportul de umerase.

Gabriel se îndreptă spre masa învecinată și puse mâna pe telefon.

— Patricia? O să mai avem nevoie de niște gheață.

Capitolul 81

August 2012

În apropiere de Burlington, Vermont

De-a lungul iernii, Paul își petrecu din ce în ce mai mult timp cu Allison. Luau cina împreună și ieșeau la film. Flirtau pe mail și prin sms. Iar dulapurile de la ferma Norris erau întotdeauna pline cu cafea de la Dunkin' Donuts și prăjiturele de casă.

De fapt, prietenia lui cu Ali (pentru că el o numea în continuare „prietenie”) devenise foarte importantă pentru el.

Aștepta cu nerăbdare să-și petreacă ceva timp cu ea în fiecare weekend. Și, deși relația lor nu mersese mai departe de câteva sărutări caste, legătura dintre ei era din ce în ce mai profundă.

Cu toate astea, niciunul dintre ei n-ar fi putut anticipa bucuria copleșitoare pe care aveau s-o simtă la începutul lui martie, când lui Paul i se oferă un post de asistent în cadrul Catedrei de Engleză de la Colegiul Saint Michael's. El nu-și irosi vremea făcând mofturi legate de salariu sau negociind o normă mai ușoară ori alte avantaje. Acceptă pur și simplu postul. Bucuros.

Îi trimise Juliei un mail, dându-i vestea despre ofertă, și începură să corespundă din nou, ocazional, amical. Fu șocat când, pe la mijlocul lui aprilie, ea îi scrisese să-l anunțe că e gravidă.

Dat fiind că nu comunicaseră o perioadă, Paul se simți stingherit s-o întrebe când rămăsese gravidă. Cu siguranță nu voia s-o supere, nu numai din cauză că ținea la prietenia lor, ci și pentru că nu voia ca Gabriel să-și retragă referatul prin care aproba susținerea tezei. Ca urmare, Paul îi trimisese doar un mesaj de felicitare și promisese c-avea să-i trimită micuțului un dar din Vermont.

Odată ce-și terminase și susținuse cu brio teza și supraviețuise ceremoniei de absolvire de la Universitatea din Toronto, care avusese loc în iunie, Paul se mută în noul lui birou, în campusul de la St. Michaels, la sfârșitul lui august.

Era fericit. Urma să locuiască în continuare cu ai lui, până economisea avansul pentru o casă. Avea să ajute când putea la treburile de la fermă, dar angajații păreau să-și facă treaba eficient. Iar starea de sănătate a tatălui său se îmbunătățise simțitor.

În timp ce-și despacheta cărțile în noul birou, dădu peste

figurinele lui cu Dante și Beatrice. Din păcate, compania care le produsese ignorase cererile lui repetate de a lansa și o figurină cu Virgiliu.

(Din nou, argumentul lor oficial era că Virgiliu nu prea avea popularitatea unui erou.)

Tocmai punea cele două figurine pe birou când bătu cineva la ușă.

— Intră, strigă peste umăr, fără să se întoarcă. E deschis.

— Bună!

Întorcându-le spatele lui Dante și Beatricei, dădu cu ochii de Allison, care stătea în prag.

În clipa aceea, deși o văzuse de o mie de ori, deși se cunoșteau de ani de zile, Paul fu izbit brusc de cât de frumoasă era – părul, chipul, ochii. Era superbă.

— M-am gândit eu că te gălesc aici. Mă întrebam dacă ai nevoie de ajutor.

— Nu-s prea multe de făcut. Doar îmi aranjez cărțile.

Lăsă cutia goală pe jos.

Ea se pleoști.

— Oh. Păi, n-am vrut să te deranjez. Te las să te întorci la treabă. Ea se întoarse să plece, și Paul își simți inima grea ca de plumb.

— Stai.

Se ridică și veni spre ea, prinzând-o de mână.

— Mă bucur să te văd.

Ea îi zâmbi.

— Mă bucur să fiu văzută.

— Ai fost plecată două săptămâni.

— Sora mea a avut nevoie de ajutor cu copiii. Îmi propusesem să stau doar o săptămână, dar știi cum e.

Se ridică pe vârfuri și-i dădu la o parte părul de pe frunte.

— Mi-a fost dor de tine. Număram zilele.

— Și mie. Tare dor.

Se uitară țintă unul la altul o veșnicie parcă, până când Paul își găsi cuvintele.

— Voiam oricum să fac o pauză. Ce-ai zice să te invit la American Flatbread, să-ți fac cinste cu o pizza?

— Mi-ar plăcea.

Ea dădu să iasă din birou, dar el o trase de mână.

Allison îl privi întrebător.

— Trandafiri, îi șopti el, mângâindu-i articulațiile cu degetele lui tăbăcite de muncă.

— Poftim?

— Când am făcut dragoste pentru prima dată. Pielea ta mirosea a trandafiri.

Ea se îmbujoră.

— Nu credeam că-ți mai amintești.

El o privi pătimaș.

— Cum aș putea să uit? Și acum, când simt parfum de trandafiri, mă gândesc la tine.

— Nu mai mă dau cu parfum de trandafiri. M-am gândit c-am depășit vârsta.

El îi cuprinse obrazul în palmă.

Ea se împinse în mâna lui, închizând ochii.

— Te-ai da din nou cu parfum de trandafiri? Dacă te rog eu?

Ea deschise ochii, uitându-se în ochii lui.

— Doar dacă vorbești serios.

— Vorbesc serios.

Încercă să-i dovedească prin expresia lui că era sincer.

— Atunci, da.

Allison străbătu distanța rămasă și-l sărută blând pe buze.

Dându-i ușor un brânci, Paul închise ușa de la biroul lui și-o luă pe Ali în brațe.

Capitolul 82

9 septembrie 2012

Cambridge, Massachusetts

Din baie se auzi un geamăt înfundat.

Gabriel deschise ochii. Era confuz. Pentru o clipă, nu știu unde este.

Când auzi din nou geamătul, străbătu împleticit, somnoros, dormitorul cufundat în beznă.

— Iubito? Ești bine?

Când intră în baie, o găsi pe Julia aproape îndoită de mijloc, ținându-se de măsura de toaletă, așa de strâns că i se albiseră degetele. Respira adânc.

— Vrei s-o trezesc pe Rebecca?

Gabriel se întoarse să iasă, gata s-o ia la goană pe hol.

— Nu, sună la spital.

— Ce să le spun?

— Spune-le că nasc.

El intră imediat în panică, întrebând-o zorit tot felul de lucruri, întorcându-se pe bâjbâite în dormitor să-și caute ochelarii și mobilul, și formând în grabă numărul maternității de la Mount Auburn.

— Ți s-a rupt apa? o întrebă, după ce reuși să prindă o asistentă la telefon.

— Nu. Parchetul tău din lemn masiv e în siguranță.

— Ce glumă bună, Julianne. Ai intrat efectiv în travaliu?

— Cred că da. Am contracții dureroase și regulate.

Julia încercă să respire adânc și relaxat, o tehnică pe care

o exersase până la saturație cu instructorul ei de yoga pentru femei gravide, care-i promisese că va da roade.

(Julia era tentată să-și ceară banii înapoi.)

— La ce interval ai contracții?

— Șase minute.

Își concentrează toată atenția asupra respirației, încercând să nu-l mai audă.

(Îl iubea, într-adevăr, dar nu-i era de mare ajutor acum.)

— Asistenta a zis că trebuie să mergem imediat la spital. Am luat geanta ta și ce-ai pregătit pentru bebeluș. Ești gata?

El încercă să adopte un ton calm și începu s-o maseze pe spate prin tricoul larg.

— Da. Hai să mergem.

Julia se îndreptă de spate și se uită atentă la soțul ei.

— Nu poți să mergi așa.

— De ce nu?

El își trecu degetele prin păr, încercând să arate ca un om care apucase să doarmă toată noaptea. Apoi își scărpină obrazul neras.

— N-am timp să mă bărbieresc.

— Uită-te cum arăți.

Gabriel se uită în oglindă. Fu șocat și tulburat să descopere că era în chiloți, o pereche de boxeri năstrușnici pe care scria mare, cu litere fosforescente, „Medievaliștii o fac când e întunecat (Evul)” .

— La naiba! Așteaptă-mă o clipă.

Julia intră după el în dormitor, mergând legănat și mustăcînd.

— Scott o să fie foarte încântat că darul lui de Crăciun ne însoțește la spital. Măcar o să putem să te găsim, dacă e pană de curent. Va trebui doar să-ți lași pantalonii în vine.

— Sunteți un geniu al comediei, doamnă Emerson.

Ea chicoti, considerând gafa lui vestimentară un pic mai nostimă ca de obicei.

În ultimele câteva săptămâni, renunțase la lenjeria scumpă pe care i-o luase el de la Agent Provocateur, declarând că articolele respective nu-i țineau de cald. Gabriel îi replicase că tricourile și pantalonii ei largi de gravidă „constituiau o nedreptate la adresa trupului ei sexy” și-i sugerase să-l lase pe el s-o încălzească.

Ea alesese să doarmă cu o pernă în brațe.

— Boxerii ăștia cu aluzii medievale constituie o nedreptate la adresa trupului tău sexy, îl împunse, ducându-și mâna la burtă în timp ce se hlizea încântată.

El îi aruncă o privire ucigătoare, trăgându-și o pereche de blugi și o cămașă pe el. Apoi o luă de cot și-o conduse de-a lungul holului. Se opriră chiar în fața camerei copilului când fu cuprinsă de o nouă contracție.

Gabriel aprinse candelabrul cu lumini roz și albe ca s-o vadă la față.

— Doare foarte tare?

— Da.

Încercă să uite de durere rezemându-se de tocul ușii și uitându-se la camera copilului.

Ea nu s-ar fi supărat dacă luau toate decorațiunile și mobila pentru camera copilului de la Target, dar Gabriel insistase să le ia de la Pottery Barn.

(În treacăt trebuie spus că Julia numea Pottery *Barn Protestant Bam*, pentru că ofereau produse tipice pentru gustul comunității WASP.⁴² Produse care-i plăceau la

⁴² Abreviere pentru „White Anglo-Saxon Protestant” (alb, anglo-saxon și protestant), referire la populația albă, de origine engleză,

nebunie, dar care i se păreau prea scumpe.)

Împreună, și cu darurile oferite cu generozitate de rude și prieteni, transformaseră una dintre camerele de oaspeți într-un refugiu liniștit pentru o fetiță. Julia alesese o nuanță de verde-crud pentru pereți și un alb-pal pentru mobilă și baghete. Parchetul de stejar era acoperit de un covor cu model fantezist, cu flori în nuanțe pastelate de roz, galben și verde.

— Asta e camera mea preferată din toată lumea, murmură, admirând autocolantele cu modele clasice din *Winnie the Pooh*, pe care le lipiseră deasupra pătuțului și a mesei pentru schimbat scutecul, în așteptarea unor ochișori care să le privească mirați.

— O așteaptă, răspuse Gabriel zâmbind. O așteaptă pe Pachețel a noastră.

Când contracția trecu, o luă de mână pe Julia și-o ajută să coboare scara și să urce în mașină, în care instalase deja scaunelul pentru bebeluș. Îi trimise un sms Rebeccai, explicându-i ce se întâmplase și spunându-i c-o s-o țină la curent.

La scurt timp după, ajunseră la Centrul de Obstetrică Bain de la Spitalul Mount Auburn. Până li se alocă una dintre sălile de nașteri, Gabriel reușise să adopte o aparență de calm. Nu voia ca Julia să vadă cât era de îngrijorat sau să intuiască temerile nerostite care-l frământau.

Dar ea știa. Știa de ce se teme el și-l ținu de mână și-i spuse că totul va fi bine cu ea și Pachețel.

Se ținură de mână în timpul controlului ginecologic, în cursul căruia doctorița de gardă anunță că Pachețel era într-o

protestantă, care a constituit în mod tradițional clasa privilegiată în societatea americană. (N.t.)

poziție transversală și că spera că micuța va hotărî să se întoarcă atunci când venea momentul să se nască.

Doamna asistentă Tracy îi distrase rapid atenția lui Gabriel, deja agitat, care voia să ceară o explicație detaliată cu privire la pozițiile transversale, învățându-l cum să se uite pe monitor ca să vadă când contracțiile Juliei atingeau intensitatea maximă și când se terminau.

Julia fu recunoscătoare că îi distrăsese cineva atenția. Dar asta nu-l împiedică să caute pe Google, de pe iphone, poziții transversale și informații suplimentare.

(Trebuie menționat că, în momentul acela, Julia își dori ca el să fi lăsat drăcovenia acasă.)

Din fericire, medicamentele pentru durere o relaxară îndeajuns spre a-i permite să ațipească, și ea se cufundă într-o stare de semi-trezie.

*

— Julianne?

Când deschise ochii, își văzu soțul aplecat deasupra ei, cu o expresie îngrijorată.

Ea schiță un zâmbet firav, care aproape că-i frânse inima lui Gabriel.

— Gemeai.

— Probabil că visam ceva.

Julia întinse mâna spre el și el o prinse de mână, ducând-o la buze și sărutând-o.

— Inelele mele, șopti ea, lipindu-și degetele de verigheta lui. Le-am pierdut?

El îi mângâie degetul golaș.

— Ți le-ai scos acum câteva luni, nu mai știi? Ți se umflau degetele și te temeai să nu-ți rămână înțepenite. Ai început să le porți la gât, pe lănișorul pe care ți l-am dat anul

trecut, în livadă.

Ea își duse mâna la gât.

— Am uitat. Le-am pus ieri în caseta de bijuterii.

— Ai avut o premoniție. Pachețul o să sosească în curând.

Ea închise ochii.

— Nu credeam că ar putea fi ceva mai dificil decât doctoratul la Harvard. M-am înșelat.

El simți o strângere de inimă.

— O să te întorci în curând la facultate. O să te-ajutăm și eu, și Rebecca.

Julia zumzăi ceva în loc de răspuns.

— Știu că s-a întâmplat prea curând, șopti el, apropiindu-și buzele de urechea ei. Îmi pare rău.

— Am mai vorbit despre asta. Uneori surprizele sunt cel mai bun lucru cu putință.

— O să fac orice pot ca să-mi răscumpăr vina.

— Să am un copil cu tine nu e un chin. Mai puțin durerea, spuse ea, cu o grimasă.

Gabriel o sărută pe frunte.

— L-am sunat pe tata. O să-i anunțe el pe tatăl tău și pe Diane. Nu cred că vor putea veni până aici cu Tommy, dar el o să le propună oricum.

Ea încuviință, fără a deschide ochii.

— Bine.

Cât timp Julia moțai, doctorița ginecolog încercă să-l liniștească pe Gabriel, spunându-i că nu era ceva neobișnuit ca fătul să fie în poziție transversală. Uneori se răsucea singur în timpul nașterii sau era întors pur și simplu de obstetrician. N-avea motive de îngrijorare.

Gabriel îi fu recunoscător doctoriței pentru încurajări, dar tot se simțea neliniștit. Își găsi tăria în speranțele lui legate de

viitor – în conștiința faptului că, în curând, avea să-și cunoască fiica și își putea intra în rolul de tată.

În timp ce Julia zăcea în pat, între vis și trezie, el se învârtea prin cameră. Părea atât de micuță în patul mare de spital, atât de fragilă.

Atât de tânără.

Capitolul 83

— Julia?

Gabriel o ținu de mână când începu o nouă contracție. Se uita atent la monitor spre a putea s-o anunțe când începea să scadă în intensitate și apoi o mângâia blând pe frunte sau îi mângâia articulațiile degetelor, laudându-o.

— Te descurci grozav.

Gabriel nu prea se descurca bine. Era răvășit și agitat și, dacă stătea să se gândească, îngrijorat la culme. În ciuda faptului că erau într-un spital prestigios din Boston și se bucurau de servicii medicale de prima mână, era îngrozit.

Își ținea temerile pentru sine, rugându-se întruna în gând să nu se întâmple nimic cu Julia și Pacheșel.

Cu puțin înainte de nouă seara, Julia făcu febră. Între timp, doamna doctor Rubio era la datorie. O examină pe Julia și recomandă să i se introducă un antibiotic în perfuzie.

Gabriel își mușcă buza, urmărind-o pe asistentă agățând punga lângă celelalte fluide care picurau încet în vena de la mâna soției lui.

Doamna doctor Rubio rupse apa și-o încuraja pe Julia să înceapă să împingă. Anestezia epidurală reuși să-i atenueze doar în parte durerea, dar mare parte rămăsese. Julia își simțea în continuare corpul de la brâu în jos.

Doamna asistentă Susan o ținea de un picior, în timp ce Gabriel o ținea de celălalt. Julia împingea la fiecare contracție și, deși doamna doctor Rubio și Gabriel o încurajau, nu prea făceau progrese. Într-un final, obstetriciana recunoscuse lucrul de care se temuse Gabriel – Pachețul își menținea cu încăpățănare poziția transversală și era prea sus spre a fi trasă cu forcepsul.

Julia gemu înfundat la auzul veștii, lăsându-se să cadă pe pat, în pragul epuizării.

— Ce înseamnă asta? întrebă Gabriel încet, încleștând din pumni.

Doamna doctor Rubio încreți din buze.

— Înseamnă că trebuie să-i facem o cezariană de urgență. Ritmul cardiac al copilului începe să se accelereze, soția dumneavoastră are febră și e posibil să fi apărut o infecție. O să convoc echipa cu care operez, dar trebuie s-o operăm imediat.

— Eu n-am nimic împotriva, spuse Julia.

Se simțea obosită. Oh, nespuse de obosită. Ideea de a pune capăt travaliului o umplea de ușurare.

— Ești sigură?

Gabriel o luă de mână, neliniștit.

— Nu prea există alte opțiuni, domnule Emerson. Nu pot moși copilul în poziția în care e acum, declară doamna doctor Rubio ferm.

— Domnul *profesor Emerson*, după cum v-am spus deja, se burzului Gabriel, nereușind să-și stăpânească nervii.

— Scumpule, liniștește-te. N-o să pățim nimic.

Julia îi zâmbi firav și închise ochii, silindu-se să reziste la contracțiile care o chinuiau în continuare.

Gabriel își ceru iertare printr-un sărut cast și câteva șoapte

de alint, înainte să înceapă forfota. Sosi anestezista, care-i puse câteva întrebări Juliei. Asistenta îl rugă pe Gabriel s-o urmeze, ca să se poată schimba în halat de operație.

Nu voia să fie despărțit de Julia, nici măcar o clipă. Stătuse ore întregi lângă ea, dându-i gheață fărâmițată și ținând-o de mână. Dar, dat fiind că voia să asiste la operație și era un mediu steril, acceptă să iasă după ea.

Înainte să plece, Julia întinse mâna spre el. El i-o luă și-i sărută podul palmei.

— Nu regret asta, îi șopti.

El se trase înapoi. Calmantele păreau să-i afecteze procesele de gândire.

— Ce nu regreti, scumpo?

— C-am rămas gravidă. După ce se termină toate astea, o să avem o fetiță. Vom fi o familie. Pentru totdeauna.

El îi zâmbi încordat și-o sărută pe frunte.

— Ne vedem în câteva minute. Să fii tare.

Ea îi zâmbi la rândul ei și închise ochii, încercând să-și controleze respirația, spre a face față următoarei contracții.

Capitolul 84

În lipsa lui, Julia închise ochii și își urmări ritmul respirației – asta până ce se trezi întinsă în sala de operații de la obstetrică și doamna doctor Rubio începu să atingă zona care fusese pregătită pentru incizie.

— Simt, spuse Julia, vădit alarmată.

— Simți că te apăs?

— Nu. Vă simt ciupindu-mi pielea.

Gabriel stătea lângă Julia, deasupra paravanului care-i ascundea jumătatea inferioară a trupului ei.

— Te-am rănit?

— Nu, zise ea, cu o voce panicată. Dar simt în continuare durerea. Mi-e teamă c-o să simt când faceți incizia.

Doamna doctor Rubio repetă testul, ciupind și trăgând de pielea Juliei, care insistă, din ce în ce mai neliniștită, că simțea fiecare ciupitură.

— Trebuie s-o adormim, declară anestezista, pregătindu-se rapid să-i facă anestezie generală.

— E un stres pentru copil. Dă-i altceva, obiectă doamna doctor Rubio.

— Nu pot să-i mai dau nimic. I s-a făcut anestezie epidurală și i s-a mai făcut o doză. Eu îi fac anestezie generală.

Julia se uită în ochii blânzi ai anestezistei.

— Îmi pare rău, șopti.

Doctorița o bătu pe umăr.

— Scumpo, n-ai de ce să-ți ceri iertare. Fac asta mereu. Încearcă să te relaxezi.

Gabriel începu să pună întrebări în timp ce echipa de doctori se învârtea în jurul lui.

Julia îi strânse mâna, vrând parcă să-i spună să se țină cu firea. Avea nevoie ca el să-și mențină calmul. Avea nevoie ca el să vegheze asupra ei cât timp era adormită.

De-abia dacă sesiză ce făceau doctorii sau instrucțiunile anestezistei. Ultimul lucru pe care îl auzi înainte s-o înghită întunericul fu vocea lui Gabriel la ureche, promițându-i că va fi lângă ea până se trezea.

Capitolul 85

— La naiba!

Doamna doctor Rubio slobozi un șuvoi de ordine și instrucțiuni, foarte rapid, și echipa ei se mobiliză imediat.

— Ce se întâmplă?

Gabriel strânse și mai tare mâna moale a Juliei.

Doamna doctor Rubio își întoarse capul spre Gabriel, fără a-i întâlni privirea.

— Scoateți soțul din sală.

— Poftim?

Gabriel se ridică.

— Ce se întâmplă?

— Am zis să-l scoateți de-aici, se răsti doamna doctor Rubio la una dintre asistente. Și chemați chirurgul de gardă. Rapid.

Asistenta începu să-l îndrume spre ieșire.

— Ce se întâmplă? Spuneți-mi!

Gabriel ridică glasul, adresându-se echipei de medici.

Nimeni nu-i răspunse.

Asistenta îl luă de braț și-l trase.

Gabriel îi aruncă o ultimă privire Juliei, întinsă acolo cu ochii închiși. Palidă. Complet nemișcată.

Arăta ca și cum ar fi fost moartă.

— O să-și revină?

Asistenta îl conduse pe ușile batante, care dădeau în sala de așteptare de la chirurgie.

— Va ieși cineva să stea de vorbă cu dumneavoastră în curând.

Asistenta dădu din cap cu un aer încurajator și se întoarse în sala de operație.

El se trânti pe un scaun, prins de un vârtej de gânduri. Acum o pregăteau pentru cezariană și în clipa următoare...

Își trase masca chirurgicală de pe față.

Simțea fiori de panică. Nu vedea dinainte decât chipul Juliei, brațele ei întinse în lături, ca și cum ar fi fost răstignită.

*

Cu ochii minții Gabriel se vedea în curtea din spate a casei părințești din Selinsgrove, mergând spre pădurice. Pășise de o mie de ori pe poteca aceea. Știa drumul și pe întuneric. Acum era în plină zi.

Apropiindu-se de pădure, auzi o voce care-l striga pe nume.

Se întoarse și-o văzu pe Grace pe terasa din spate, făcându-i semn să vină la ea.

— Întoarce-te.

El clătină din cap, arătând spre livadă.

— Trebuie să ajung la ea. Am pierdut-o.

— N-ai pierdut-o, îi spuse Grace zâmbindu-i răbdător.

— Ba da. S-a dus.

Inima lui începu să bată mai repede.

— Nu s-a dus. Hai acasă.

— Trebuie să mă duc după ea.

Gabriel se uită atent la copaci, căutând orice semn al prezenței lui Julianne, înainte de a intra în pădure. Grăbi pasul până când o luă la fugă de-a binelea, rupând crengi în calea lui, simțindu-le zgâriindu-i fața, agățându-i-se de haine. Chiar când ajunse în luminiș se împiedică și căzu, sprijinindu-se în mâini și genunchi. Se uită grăbit în jur și scoase un strigăt disperat, dându-și seama că Julianne dispăruse fără urmă.

Capitolul 86

— Nu-mi vine să cred că pe una am pierdut-o.

— Nici mie. Două cezariene de urgență în același timp. Măcar doar una a mers prost.

Vocea oftă.

— Urăsc nopțile ca asta.

— Și eu. Slavă Domnului că am ieșit din tură.

Lui Gabriel îi luă câteva minute să deschidă ochii. Oare adormise sau...

Își frecă bărbia. Nu știa. Acum era în pădurea din spatele casei, în clipa următoarea auzea ce vorbeau asistentele.

Asistentele probabil că vorbeau despre ea.

Nu-mi vine să cred că pe una am pierdut-o.

Își reținu un hohot de plâns auzind pași, ațintindu-și privirea asupra unei perechi de pantofi hidoși. Era o reacție foarte nelalocul ei, știa, dar observă involuntar cât de butucănoși și urâți erau. Arătau ca și cum ar fi fost ciopliți din lemn.

Ce ocazie irosită de a purta o încălțăminte cum se cade.

Ridică privirea.

Asistenta, una pe care n-o mai văzuse până atunci, îi zâmbi reținut.

— Eu sunt Angie, domnule Emerson. Ați vrea să vă vedeți fiica?

El încuviință și se ridică împleticit.

— Îmi pare rău c-ați avut așa mult de așteptat. Cineva ar fi trebuit să vă conducă mai devreme la ea, dar a fost mare agitație și tocmai s-a schimbat tura.

Îl conduse într-o cameră învecinată, unde era un coșuleț. O altă asistentă stătea pe-aproape, scriind ceva într-un grafic.

Gabriel se îndreptă spre coșuleț și se uită la el.

În el era o mogâldeață mică, albă. Văzu un chip roșiatic și păr negru, acoperit parțial de o căciuliță tricotată, mov.

— Are păr.

Angie veni lângă el.

— Da, foarte mult. Cântărește aproape patru kilograme și are o înălțime de 48 de centimetri. E un copil zdravăn.

Angie luă fetița în brațe, ținând-o la piept.

— O să vă dăm o brățară asortată cu a ei, ca să știm că e a dumneavoastră

A doua asistentă îi puse o brățară albă de plastic la mâna dreaptă.

— Vreți s-o luați în brațe?

El încuviință, ștergându-și palmele reci, umede, pe halatul verde.

Angie îi puse ușurel copilul în brațe. Imediat fetița își deschise ochii, de un albastru intens, și se uită la el.

Se priviră și Gabriel simți că s-a oprit lumea în loc.

Apoi fetița căscă, deschizându-și larg gurița minusculă, ca un boboc de trandafir, și închise din nou ochii.

— E superbă, murmură.

— Da, este. Și e sănătoasă. A fost o naștere dificilă, dar n-are probleme. Dacă vă uitați, o să vedeți că are fața un pic umflată, dar o să-i treacă.

Gabriel ridică fetița, aducând-o la câțiva centimetri de fața lui.

— Bună, Pachețel! Eu sunt tatăl tău și aștept de mult să te cunosc. Te iubesc foarte mult.

O strânse în brațe, ascultându-i respirațiile ușoare, simțind cum îi bate inima prin materialul în care era înfășată.

— Soția mea, spuse gătit, fără a se obosi să-și ascundă lacrimile care-i apăruseră din nou în ochi.

Sesiză un schimb de priviri între asistente.

— Doamna doctor Rubio a apucat să stea de vorbă cu

dumneavoastră? întrebă Angie.

Gabriel clătină din cap, strângând fetița în brațe.

Angie se uită la cealaltă asistentă, care se încruntă.

— Ar fi trebuit să discute deja cu dumneavoastră. Îmi cer suze pentru asta. A fost mare agitație, cum ziceam, și a fost și schimb de tură.

Angie îi făcu semn să se așeze pe un scaun.

— Luați loc cu fiica dumneavoastră, iar eu mă duc s-o caut pe doamna doctor.

Gabriel făcu ce i se sugerase, strângându-și fiica la piept.

Explicațiile asistentelor îi dăduseră deja răspunsul.

N-avea să urmeze o regăsire fericită.

Nu va putea s-o vadă pe Julia ținând-o în brațe pe fiica lor.

O pierduse. Întocmai cum Dante o pierduse pe Beatrice, o pierduse pe femeia iubită.

— Te-am dezamăgit, șopti.

Strângându-și fiica la piept, începu să plângă.

Capitolul 87

Stând așa, cu Pachețul în brațe, timpul păru să dispară cu totul. I se derulau scene pe dinaintea ochilor. Se văzu plecând cu copilul acasă de la spital. Hrănind-o în miez de noapte. Străbătând holul în drum spre dormitorul mare, pustiu.

Era atât de singur.

Iubise o singură femeie în viață. La început o iubise ca un păgân, dornic să facă un idol din ea și să se închine la ea. Apoi înțelesese că unele lucruri erau mai importante decât dragostea lui pentru ea – fericirea ei, de pildă.

Cu ochii minții o văzu luându-l de mână, o auzi șoptindu-i „Nu regret c-am rămas gravidă”.

Acum ar regreta-o. O ucisese.

Umerii i se scuturară, pradă unui hohot de plâns.

Frumoasa, scumpa lui Julianne.

*

Avea telefonul la el, dar n-avea chef să stea de vorbă cu nimeni. Din mesaje pe care le primise, știa că Richard și Rachel urmau să ajungă în curând. Rebecca făcea pregătiri acasă, în așteptarea musafirilor și a bebelușului. Kelly îi trimisese un mesaj în care-i spunea că le trimisese flori și baloane.

Nu se simțise în stare să le spună că Julianne se stinsese.

Se uită lung la chipul fiicei lui, întrebându-se cum avea s-o crească de unul singur. Se bazase în așa multe privințe pe Julianne. Și, în cele din urmă, viața ei fusese curmată de egoismul lui.

Era copleșit de oboseală și tristețe, când cineva intră în salon și se opri dinaintea lui. Din nou privirea îi poposi pe o pereche de pantofi solizi, hidoși.

— Domnule profesor Emerson.

Recunosc vocea doamnei doctor Rubio și ridică privirea.

Părea obosită.

— Îmi cer scuze pentru cele întâmplate. Am avut mai multe urgențe în același timp și n-am putut să scap. Îmi pare rău că mi-a luat așa mult să...

— O pot vedea? o întrerupse Gabriel.

— Desigur. Dar trebuie să vă explic mai întâi. Soția dumneavoastră...

Gabriel nu auzi ce-i spunea doctorița. Era copleșit de durere. Îi veneau în minte toate conversațiile pe care le avusese cu Julia legat de copii.

Era vina lui. El o convinsese să facă un copil și-apoi o

lăsase însărcinată înainte să fie pregătită.

El provocase asta. Își semănase pruncul în trupul ei și, prin asta, o ucisese.

Își lăsă capul în pământ, deznădăjduit.

— Domnule profesor Emerson.

Doctorița se apropie de el.

— Domnule profesor Emerson, vă simțiți bine?

Auzi la ureche vocea ei, cu o undă de accent. Ea bombăni ceva pentru sine în spaniolă, cuvinte care-i sunară cunoscut lui Gabriel, dar vag.

— O pot vedea? șopti.

— Desigur.

Doamna doctor Rubio îi făcu semn spre ușă.

— Îmi cer scuze că n-a venit cineva să vă conducă mai devreme, dar și asistentele au fost suprasolicitate.

Gabriel se ridică încet în picioare, continuând să-și țină fiica în brațe.

Doctorița îl îndrumă spre coșuleț, ca să pună copilul la loc, și-apoi învărti drăcia pe care o avea în față.

El scoase o batistă din buzunar și-și șterse fața, ignorând inițialele brodate pe ea. Fusese un cadou de la Julianne „fără nicio ocazie”. Genul ăsta de persoană fusese ea – cu un spirit și un suflet generos. Tare ar fi vrut să fi purtat acum Steaua lui David pe care i-o dăruise ea la aniversarea căsătoriei. Cu siguranță l-ar fi alinat într-o câțva acum.

Gabriel străbătu mai multe încăperi, pe urmele doctoriței, până când intrară într-o încăpere foarte mare, în care erau câteva paturi de spital.

— Iat-o!

Gabriel se opri brusc.

Julianne era întinsă într-un pat de spital și o asistentă era

aplecată deasupra ei, făcându-i o injecție.

O văzu mișcându-și picioarele pe sub pătură. O auzi gemând.

Clipi mărunț, ca și cum lacrimile din ochii lui provocaseră un miraj.

Simți că se clatină.

— Domnule profesor Emerson?

Doctorița îl prinse de cot, încercând să-l susțină.

— Vă simțiți bine?

Strigă asistenta și-o rugă să pună un scaun lângă patul Juliei. Îl ajută să se așeze și împinseră coșulețul lângă el.

Cineva îi puse un pahar de plastic cu apă în mână. Se uită la el ca și cum ar fi fost un obiect nemaivăzut.

Vocea doamnei doctor Rubio, care-i răsunase nelămurit în urechi, se auzi brusc limpede.

— După cum spuneam, soția dumneavoastră a pierdut mult sânge. A trebuit să-i facem o transfuzie. Când am făcut incizia pentru cezariană, am dat peste unul din fibroame și, din păcate, a sângerat masiv. A trebuit să intervenim chirurgical apoi, ca să rezolvăm problema, de-asta a durat atât de mult operația.

— Fibroame? repetă Gabriel, cu mâna la gură.

— Unul din fibroame era atașat de uter chiar în locul în care am făcut incizia. Am oprit hemoragia și am cusut, dar asta a complicat cezariana. Din fericire, domnul doctor Manganiello, chirurgul de gardă, a intervenit. Soția dumneavoastră își va reveni complet.

Îi puse o mână pe umăr lui Gabriel.

— Și nu par să fie leziuni permanente la nivelul uterului. Se va trezi în curând, dar o să fie cam amețită. O să-i dăm medicamente care să-i reducă durerea. O să trec mâine când

îmi fac vizita să văd cum se simte. Felicitări cu ocazia nașterii fiicei dumneavoastră! E o fetiță superbă.

Doctorița îl bătu pe umăr și ieși.

Gabriel se uită fix la Julia, observând că prinsese culoare în obraji. Dormea.

— Domnule Emerson?

Asistenta observă lacrimile de pe fața lui.

— Pot să vă ajut cu ceva?

El clătină din cap, ștergându-și repede lacrimile cu dosul palmei.

— Am crezut c-a murit.

— Poftim? întrebă asistenta tăios.

— Nu mi-a zis nimeni. Arăta ca și cum ar fi fost moartă. Am crezut că...

Asistenta se apropie de el, cu o expresie șocată.

— Îmi pare nespus de rău. Cineva din tura de dinainte ar fi trebuit să vă explice ce se întâmplă. A mai fost o cezariană de urgență în același timp cu a soției dumneavoastră, dar pacienta respectivă a pierdut copilul.

Gabriel ridică privirea, uitându-se în ochii asistentei.

— Asta nu-i o scuză, spuse ea încet. Cineva ar fi trebuit să vă spună că soția dumneavoastră se simte bine. Lucrez aici, la obstetrică și neonatologie, de zece ani și foarte rar nu reușim să salvăm mamele. Foarte, foarte rar. Și, când se întâmplă asta, se inițiază imediat o anchetă și toată lumea e foarte afectată.

Gabriel era pe punctul de-a o întreba ce înseamnă „foarte rar” când auzi un gemăt dinspre patul Juliei. Lăsă paharul din mână și se aplecă deasupra ei.

— Julianne?

Ea deschise ochii. Se uită o clipă la el, apoi închise ochii

la loc.

— Fiica noastră e aici, cu mine. E superbă.

Julianne nu se mișcă.

Dar, după câteva minute, încep din nou să geamă.

— Doare, șopti.

— Stai așa. Mă duc să chem pe cineva.

Gabriel o chemă pe asistentă.

După ce asistenta îi reglă perfuzia, Gabriel luă fetița în brațe.

— Draga mea, ți-o prezint pe fiica ta. E superbă. Și are păr.

Ridică fetița ca s-o poată vedea Julia așa cum stătea întinsă.

Privirea Juliei era tulbure, absentă, înainte să închidă din nou ochii.

El strânse din nou copilul la piept.

— Iubito? Mă auzi?

— Mai durează un pic până își revine. Dar o să se trezească până la urmă.

Tocmai se întreba îngrijorat dacă Julia era nemulțumită de cum arăta fetița, dar vocea asistentei îl smulse din astfel de reflecții.

Puse copilul la loc în coșuleț și se așeză lângă el, stând, totodată, cu ochii la soția lui. N-avea s-o mai scape în veci din ochi.

Îi țiu telefonul, anunțându-l că primise mai multe mesaje. Le verifică rapid. Richard și Rachel înaintau într-un ritm rapid și aveau să ajungă în curând. Tom și Diane le transmiteau felicitări și toate cele bune.

Iar Katherine Pieton își exprima din nou dorința de a fi aleasă nașă. Îi promise chiar o ediție rară, în manuscris, din

La Vita Nuova ca o motivație în plus.

Gabriel făcu câteva poze cu Pachețel pe telefon și le trimise rapid prin mail tuturor, inclusiv lui Kelly, profitând de ocazie să-i scrie lui Katherine că n-avea nevoie de nicio motivație suplimentară.

*

— Are păr pe cap?

Când Julia se trezi în sfârșit, primul lucru pe care-l observă fură șuvițele negre care se ițeau de sub căciulița tricotată a fetei.

— Da. Un păr des. Mai închis la culoare ca al tău.

Gabriel zâmbi larg și-i puse copilul la piept.

Julia desfăcu fetița din scutece și-și deschise halatul, lipind-o de sânul ei. Copila se cuibări imediat la pieptul mamei.

Lui Gabriel i se păru o imagine fără seamăn.

— *E superbă*, șopti Julia.

— La fel de frumoasă ca mama ei.

Ea sărută blând fetița pe creștet.

— Nu cred. Are chipul tău.

Gabriel pufni în răs.

— Nu știi ce să zic. Nu sunt sigur că seamănă cu niciunul dintre noi, doar că pare să fi moștenit ochii mei. Are cei mai mari ochi pe care i-ai văzut vreodată, dar nu prea-i place să-i deschidă.

Julia coborî privirea ca să studieze chipul fetei, lipind-o și mai mult de ea.

Gabriel se uită la ea preocupat.

— Ai dureri?

Julia se strâmbă.

— Mă simt de parcă aș fi fost tăiată pe jumătate.

— Cred c-ai fost.

Ea se uită la el cu un aer întrebător.

— Nu, scumpo, nu m-am uitat.

O sărută pe păr.

— Probabil c-ar trebui să discutăm despre ce nume-i vom da. Bunicii ei n-o să fie prea încântați de un nume ca Pachețel. Și deja ne-a scris și Katherine, care crede c-ar trebui s-o botezăm după ea.

— Am discutat despre Clare.

Gabriel reflectă pentru o clipă asupra acelei variante.

— Îmi place Clare, dar, dat fiind că ne-am rugat la cripta Sfântului Francisc, poate c-ar trebui să-i spunem Frances.

— Sfânta Clara era prietena Sfântului Francisc. Am putea s-o botezăm Clare și să alegem Grace ca al doilea prenume.

— Grace – Gabriel îi întâlnește privirea Juliei și simți că-i dau lacrimile. Ce-ar fi să-i spunem Clare Grace Hope? Reprezintă culminarea atâtor speranțe, a preaplinului de har...⁴³

— *Clare Grace Hope Emerson*. Perfect.

Julia o sărută pe Clare pe obrăjor.

— E perfectă.

Gabriel le sărută pe Julianne și pe Clare și le cuprinse pe amândouă în brațe.

— Fetele mele dragi!

Capitolul 88

⁴³ Grace — „Har divin”, Hope — „speranță, nădejde”. (N.t.)

Julia dormea neînțoarsă, respirând adânc, fără să se miște. Când asistenta îl îndemnă pe Gabriel s-o lase pe Clare în coșuleț ca să poată dormi și el, refuză. Își ținea fiica în brațe ca și cum se temea să nu-i fie răpită.

Își simți pleoapele din ce în ce mai grele și se rezemă de spătarul scaunului aflat lângă patul Juliei, ținându-și fiica la piept. Căscând, ea părea mulțumită, rezemându-și obrăjorul de el, cu fundulețul în sus.

— Credința, nădejdea și dragostea, murmură el pentru sine. Dar mai mare dintre acestea este dragostea.⁴⁴

— Ce zici?

Julia se foi în pat, întorcându-se spre el.

El zâmbi.

— N-am vrut să te trezesc.

Julia își mișcă picioarele cu sfială, ținându-se de locul unde era tăietura.

— Începe să revină durerea. Probabil că e ora pentru încă o injecție.

Se uită la el, la cum o ținea pe Clare în brațe, cu trupușorul ei peste coșul pieptului.

— Ai un talent înnăscut, tăticule.

— Sper. Dar, chiar dacă nu-i așa, mă voi strădui din greu să mi-l cultiv.

— N-am știut, șopti Julia, cu ochii inundați de lacrimi.

— Ce n-ai știut?

— N-am știut că e posibil să iubești atât de mult pe altcineva în afară de tine.

Gabriel îi cuprinse căpșorul lui Clare în palmă.

— Nici eu.

⁴⁴ Corinteni 113:13, Noul Testament, ediția citati. (N.t.)

Își sărută fiica pe creștet.

— De fapt, tocmai îl contraziceam pe Sfanțul Pavel.

— Oh?

Ea își șterse o lacrimă.

— Și el ce-a zis?

Gabriel îi surprinse privirea. Ea zâmbea larg.

— I-am spus că nu e dragostea cea mai presus dintre virtuți, ci nădejdea. Am descoperit dragostea prin intermediul lui Richard și Grace, dar și alături de tine. Și m-a ajutat să trec printr-o perioadă foarte sumbră. Am descoperit și credința, când am fost la Assisi. Dar, fără nădejde, n-aș mai fi aici. Mi-aș fi luat viața. Fără intervenția divină, care a luat chipul unei adolescente într-o livadă din Pennsylvania, aș fi în Iad acum, în loc să fiu lângă tine, cu fiica noastră în brațe.

— Gabriel, șopti ea, cu lacrimile curgându-i nestăpânit pe obraji.

— Dragostea e o virtute de mare preț, ca și credința. Dar nădejdea e cea mai prețioasă pentru mine. Și ea e nădejdea – arată spre fetița pe care o ținea la piept, înfășată în scutece albe, cu o căciuliță tricotată pe cap.

Rugăciunile lui de mulțumire fură spontane și din inimă. Aici, în încăperea asta, avea un adevărat tezaur – o soție frumoasă și inteligentă, care avea pe deasupra o inimă largă și generoasă, și o fiică superbă.

— Asta e împlinirea tuturor speranțelor mele, Gabriel.

Julia întinse mâna spre el și el se sili s-o prindă de degetul mic.

— Țasta e sfârșitul fericit pentru mine.

El își imaginează viitorul plin de speranță și-i apăru dinainte o casă în care răsunau râsete de copii și tropotul de piciorușe urcând și coborând scările. Și-o imaginează pe Clare cu o soră și

un frate, unul înfiat, celălalt nu.

Își imaginează botezuri și primele lor împărtășanii și rudele lui stând alături de el în strană, la fiecare liturghie, an de an. Și-i imaginează cu genunchii juliți și în prima zi de școală, mergând la balul de absolvire și terminând liceul, cunoscând suferințele dragostei și lacrimi de fericire, și își imaginează bucuria de a le face copiilor lui cunoștință cu Dante, Botticelli și Sfântul Francisc.

Se imaginează conducând-o pe Clare la altar în ziua nunții ei și ținându-și în brațe nepoții.

Se imaginează îmbătrânind alături de scumpa lui Julianne, ținându-se de mână în livadă.

— „*A apărut și fericirea mea*”, șopti, ținându-și soția de mână, cu Clare Grace Hope dormindu-i liniștită la piept.

Sfârșit

Mulțumiri

Le sunt îndatorat regretaților Dorothy L. Sayers și Charles Williams, lui Mark Musa, prietenei mele Katherine Pieton și Societății Americane pentru Studiul Operei lui Dante pentru informațiile specializate privind *Divina Comedie* a lui Dante Alighieri. În acest roman, am folosit convențiile utilizate de Societate privind scrierea cu majuscule a unor locuri precum Infernul și Paradisul.

Am fost inspirat de creațiile lui Sandro Botticelli și locul neasemuit care este Galeria Uffizi din Florența. Orașele Oxford, Florența, Assisi, Todi și Cambridge, precum și Selinsgrove mi-au împrumutat ambianța lor.

Am consultat *La Vita Nuova* în traducerea lui Dante Gabriel Rossetti, de pe site-ul Internet Archive, în paralel cu originalul în italiană. În scrierea de față, am citat din *Divina Comedie* în traducerea lui Henry Wadsworth Longfellow.

Îi sunt recunoscător lui Jennifer pentru sprijinul și comentariile ei. Această carte nu ar fi existat fără încurajările și prietenia ei. Îi sunt recunoscător, de asemenea, Ninei, pentru înțelepciunea și contribuția ei artistică. Și am o datorie specială la Kris, care a citit o primă versiune a romanului și mi-a oferit critici constructive, neprețuite, în mai multe stadii ale procesului. Mulțumesc.

Mi-a făcut plăcere să colaborez cu Cindy, editoarea mea de la Berkley, și de-abia aștept să lucrez cu ea la următoarele două romane, îi datorez mulțumiri și lui Tom, pentru înțelepciunea și energia cu care m-a îndrumat în decursul tranziției mele la Berkley. Și mulțumiri echipelor de redactare, ilustrație și design care au lucrat la această carte.

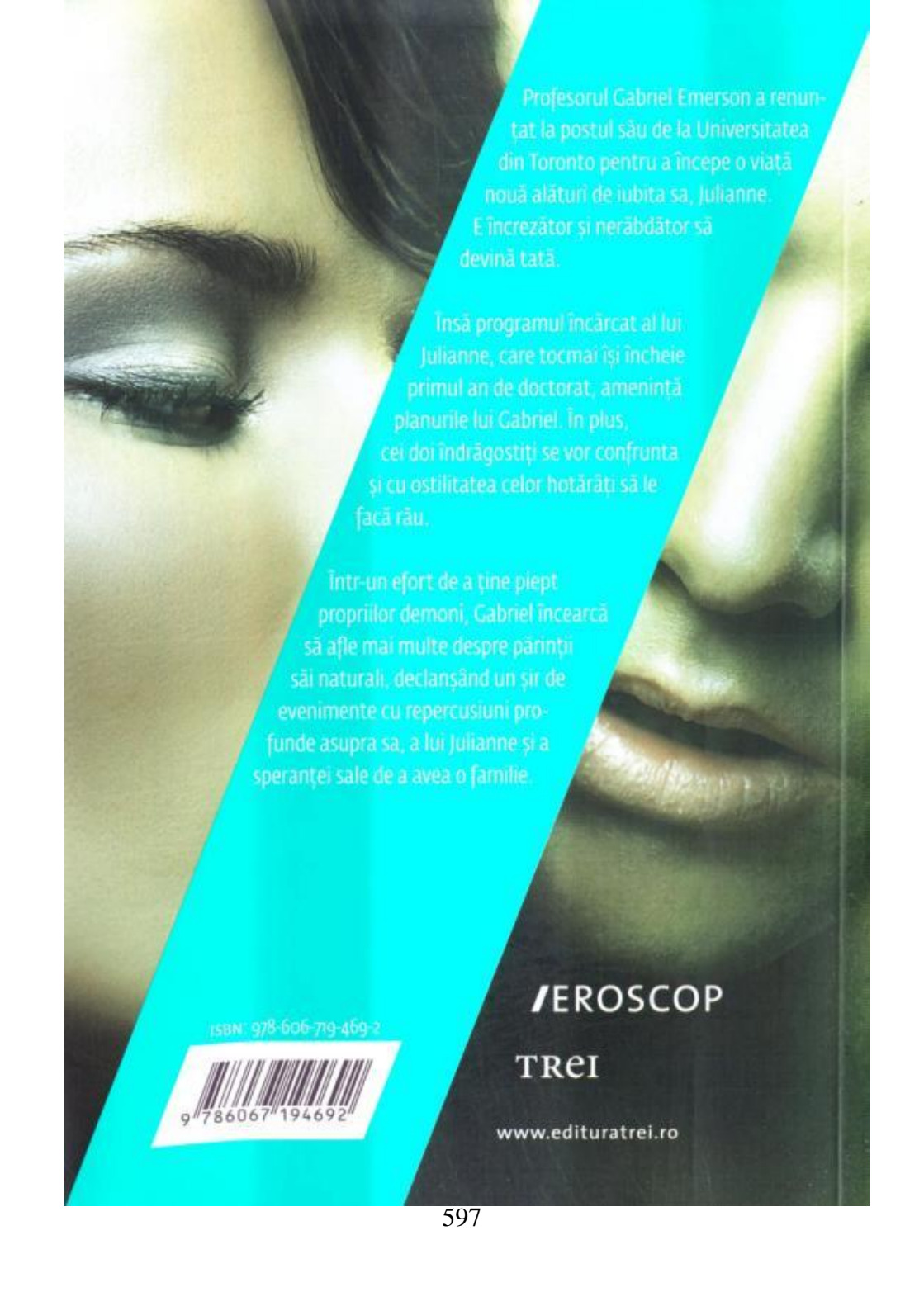
Agenta mea publicitară, Enn, face eforturi neobosite să-mi promoveze cărțile și să mă ajute să fiu prezent pe rețelele de socializare, ceea ce-mi permite să țin legătura cu cititorii. Sunt onorat să fac parte din echipa ei.

Aș vrea să le mulțumesc, totodată, celor care m-au încurajat, în special Muzelor mele, Tori și Erika, și cititorilor care administrează conturile de social media Argyle Empire și SRFans. Îi datorez mulțumiri speciale și Elenei, care m-a ajutat în a lămuri pronunția italiană pentru cărțile în varianta audio. John Michael Morgan a lectura! magistral „Infernul lui Gabriel” și „Extazul lui Gabriel”.

În sfârșit, nu e cine știe ce secret că intenționez să închei povestea domnului profesor și a lui Julianne cu „Izbăvirea lui Gabriel”. Vă mulțumesc tuturor celor care mi-ați scris, rugându-mă să continui povestea. Sprijinul vostru neîncetat și sprijinul familiei mele sunt neprețuite pentru mine.

— SR

Înălțarea Domnului, 2013

Profesorul Gabriel Emerson a renunțat la postul său de la Universitatea din Toronto pentru a începe o viață nouă alături de iubita sa, Julianne. E încrezător și nerăbdător să devină tată.

Însă programul încărcat al lui Julianne, care tocmai își încheie primul an de doctorat, amenință planurile lui Gabriel. În plus, cei doi îndrăgostiți se vor confrunța și cu ostilitatea celor hotărâți să le facă rău.

Într-un efort de a ține piept propriilor demoni, Gabriel încearcă să afle mai multe despre părinții săi naturali, declanșând un șir de evenimente cu repercusiuni profunde asupra sa, a lui Julianne și a speranței sale de a avea o familie.

ISBN: 978-606-719-469-2

/EROSCOPI

TREI

www.edituratrei.ro